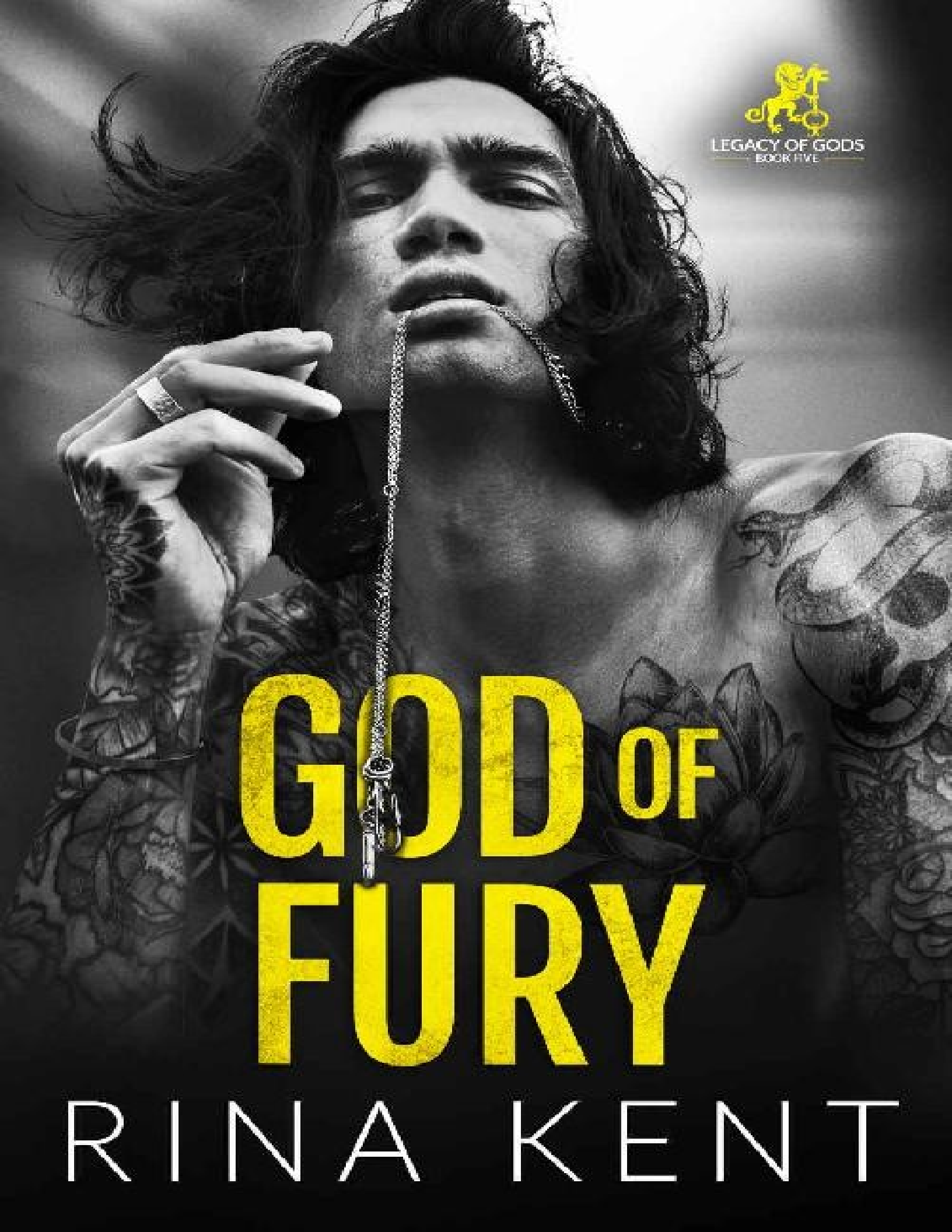

LEGACY OF GODS
BOOK FIVE
GOD OF FURY
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

ÖFKE TANRISI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILARIN MIRASI SERISI KITAP 5

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

God of Fury Copyright © 2023 by Rina Kent Tüm
hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma Sırası

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessizce çığlık atanlara

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Nikolai ve Brandon'ın hikayesi benim ilk MM kitabım ve kalbimi, bedenimi ve ruhumu tüketen en az sayıdaki hikayeden biri. İçimde yaşıyorlar ve bir anlığına onlar için yaşadım. Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, ama ben onların yoğunluğunun her yalamasında, tutkularının her kırbacında ve öfkelerinin her acısında keyif aldım.

Onların hikayesini anlatmak için kalbimi sayfalara döktüm ve umarım siz de benim gibi onların özel, tamamen patlayıcı dinamiklerinden keyif alırsınız.

Öfke Tanrısı tam bir STANDALONE'dur. Ancak, bu hikaye serinin önceki dört kitabının zaman çizelgesinde yer aldığından, bazı olayları bozmaktadır.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap ilişki açısından diğer kitaplarım kadar karanlık değil, ancak hassas konular içeriyor. Güvenliğiniz için bunları aşağıda listeleyeceğim, ancak herhangi bir tetikleyiciniz yoksa, lütfen aşağıdaki paragrafı atlayın çünkü olay örgüsü için büyük spoiler verecektir.

God of Fury depresyon, sınırda kişilik bozukluğu, intihar düşünceleri ve kendine zarar verme gibi akıl sağlığı sorunları içermektedir. Reşit olmayan birinin cinsel saldırıya uğraması, intihara teşebbüs etmesi ve şiddete maruz kalması ile ilgili sayfa içi açıklamalar bulunmaktadır. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

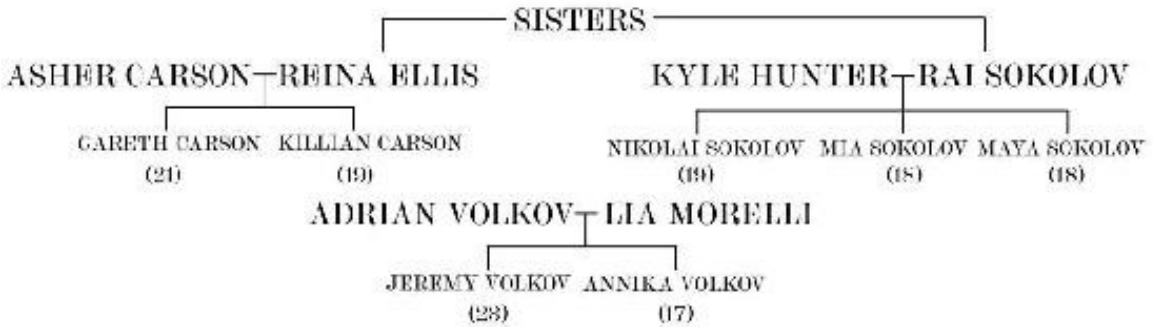
Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILAR AĞACININ MIRASI

ROYAL ELITE UNIVERSITY

THE KING'S U'S COLLEGE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Ben erkeklere ilgi duymuyorum.

Ya da Nikolai Sokolov'a çarpmadan önce öyle düşünmüştüm.

Bir mafya varisi, kötü şöhretli bir piç ve vahşi bir canavar.

Talihsiz bir buluşma beni onun yoluna çıkardı.

Ve bir anda gözünü bana dikti.

Sessiz bir sanatçı, altın bir çocuk ve düşmanının ikiz kardeşi.

İhtimallerin bize karşı yığılmış olmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Aslında, benim çelik gibi kontrolümü kırmak ve sınırlarımı bulanıklaştırmak için yola çıktı. En büyük endişemin Nikolai tarafından fark edilmek olduğunu sanıyordum.

Bu güzel kabus tarafından istenmenin çok daha kötü olduğunu zor yoldan öğreniyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

Sarı - Coldplay
Do I Wanna Know - Arctic Monkeys I Wanna Be Yours - Arctic Monkeys Your Blood - Nothing But Thieves
Impossible - Nothing But Thieves
Demons - MISSIO
Manyaklar - Conan Gray
Run Into Trouble - Bastille & Alok Somebody Else - The 1975
Başka Biri - Sevgisiz Kontrolü
Kaybetmek - Hikayenin Kötü Adamı
Yours - Conan Gray Sorry
I'm Yours - Circa Wales
Half-Life - Essenger
Sevgili Okuyucu - Taylor Swift
Half of My Heart - Josh Makazo
Silence - Marshmello & Khalid

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

1
BRANDON

Burada ne yapıyorum ben?

Kalbimin en derin köşesinde cevabı biliyorum. O kadar iyi biliyorum ki, o lanet mesajı aldığım anda boğazımdan aşağı süzülüp kemiklerime yapışan mide bulantısını tadabiliyorum.

Çoktan görmezden gelmem, silmem ve sonra da numarayı engellemem gereken bir mesaj.

Karar verme sürecime müdahale edecek kadar ağırlık vermeyi bırakın, bir bakışla bile onurlandırmamam gereken bir metin.

Yaptım.

İşte bu yüzden buradayım. Ben

yaptım.

Ve şimdi, kendimi geri dönüşü olmayan bir duruma

soktum. Ben yaptım.

Ve bu muhakeme hatasını başka seçeneğim olmadığı ihtimaline bağlayabileceğimden emin değilim.

Gerçekte öyle.

Seçimlerle aram hiç iyi olmadı. Onları takdir etmiyorum. Onları umursamıyorum. Bana sunulmamasını tercih ederim.

Metin bir zorunluluktu ya da daha doğru bir ifadeyle, ilgili bir bilgi parçasıydı.

Bu bir seçim değildi ve kesinlikle kaçabileceğim bir durum da değildi.

Burada olmamın nedeni, hayatın ne olduğunu öğrenmeye başladığımdan beri fazla bagaj gibi taşıdığım sorumluluk duygumdan kaynaklanıyor.

Bir endoktrinasyon merkezine benzeyen bir yerdeyim. Diğer öğrenciler iki yanımda duruyor, paralel sıralar oluşturuyor ve yüzlerini kapatan beyaz tavşan maskeleri takıyorlar.

Karşımızda eski görünümlü taş duvarları ve en sağda eski bir kulesi olan üç katlı büyük bir konak var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsam, nefes alışım o kadar dengesizleşiyor.

Aldığım ve verdiğim nefesler hızlı, kırık bir ritimle akıyor, plastik üzerinde yoğunlaşma oluşturuyor ve beni kendi havamı solumaya zorluyor.

Kene.

Ses kısık ama ölümcül bir çarpışma gibi beynime çarpıyor. Ağzım tükürükle dolmaya başlıyor ve midemi yatışmaya zorlayarak onu yutuyorum.

Kene.

Elimi kaldırıyorum, kafatasımı çekmek üzereyim. Bazen keşke en yakın duvara çarpıp her şeyin dökülüp parçalanmasını izleyebilsem diyorum. Bir kez ve herkes için.

Kene.

Parmaklarım havada kıvrılıyor ama elimi indirip yanımda gevşek durmaya zorluyorum.

Sorun değil. Bunu yapabilirim.

Nefes al.

Kontrol sende.

Etrafımdaki manzara tekrar odaklanmaya başladığında yatıştırıcı onaylama sözlerim parçalanıyor ve çatlıyor.

Kendimi ne kadar kandırmaya çalışırsam çalışayım, gerçek şu ki olmam gereken en son yerdeyim.

Ve ben kadere meydan okuyan ya da gitmemem gereken yerlere giden biri değilim.

Yirmi üç yıllık hayatımda her zaman kurallara uyan bir adam oldum. Benden beklenenin dışına hiç çıkmadım ve farklı olma fikri beni ürkütüyor.

Herhangi bir anlamda.

Her ne sebeple olursa olsun.

Yine de burada, Heathens'ın malikanesindeyim çünkü bir mesaj aldım ve onu görmezden *gelmemeye* bilinçli bir karar verdim.

Birleşik Krallık'ın güneybatı sahiline yakın tenha bir yer olan Brighton Adası'ndaki en kötü şöhretli kulübün kabul törenine katılmaya karar verdim.

Kayıtlı bile olmadığım bir üniversite için.

Heathens, The King's U üniversitesinin önde gelen kulübüdür. Mafya parası ve *la nouveau burjuvazi* kokan, tüm Amerikalı öğrencilerin bir tüyün kuşları gibi akın ettiği bir üniversite.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanat alanında yüksek lisans yaptığım Royal Elite Üniversitesi'nde (ya da REU) kendi kötü niyetli kulübümüz var. Adı Elitler ve baş belası ikiz kardeşim Landon'dan başkası tarafından yönetilmiyor.

Ancak The King's U'nun kulüpleri - Heathens ve Serpents - gerçek mafya ailelerinden geldikleri ve üniversite deneyimini Amerika'da kendilerini bekleyen başroller için dişlerini keskinleştirmek için kullandıkları için çok daha alçaktırlar.

Eğer bir hafta önce birisi bana burada ürkütücü bir tavşan maskesi takıp hak sahibi, şiddete susamış Amerikalıların ortaya çıkmasını bekleyeceğimi söyleseydi güler geçerdim.

Şu anda kesinlikle gülmüyorum. Bir hafta içinde pek çok değişken değişti ve kendimi burada olma zorunluluğu altında buluyorum.

Sürünün bir parçası olarak.

Ve her şeyin daha önce bahsettiğim baş ağrısı kardeşimle ilgisi var.

Girişte telefonumu almalarına rağmen, dün aldığım mesajı hala kelimesi kelimesine hatırlayabiliyorum.

> HEATHENS
>
> Tebrikler! Heathens'ın kabul törenine davetlisiniz. Lütfen saat tam 16:00'da kulüp yerleşkesine vardığınızda ekteki QR kodunu gösterin.

Onların alçakça girişimlerini duymuş olsam da, onlara ya da kulüplere karşı hiçbir ilgim yoktu. Olsaydı, Lan yıllardır sorduğu için Elitlere katılırdım.

Bu yüzden o mesajı görmezden geldim ve numarayı engellemek üzereydim, ama sonra bir tane daha aldım.

> BİLİNMEYEN NUMARA
>
> İkiz kardeşinizin bir tabutun içine tıkılıp tüm katılımcılara gösterilmesi yerine nefes aldığını görmek istiyorsanız, kabul töreninde olun.

Varlığımın her zerresi bu çılgınlığın bir parçası olma fikrine isyan etse de buraya gelmemin nedeni buydu. Lan'ı aradım ve mesaj attım ama cevap vermedi, bu yüzden her zamanki gibi onu kendinden kurtarmak zorunda kaldım.

Kardeşim her zaman varoluşumun özünden sapmamın nedeni olmuştur, ancak bunun benim gerçek karakterim olduğunu ve normal olarak gördüğüm şeyin bastırmanın bir ürünü olduğunu iddia ederdi.

Saklanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçek benliğimi zincirliyor.

Yanımdan ani bir hareket geliyor ve kaslarımı sıkıyorum, kaçmaya, tehlikenin merkezinden uzaklaşmaya ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranmaya hazırım.

Yanımdaki kız -göğüslerine ve çerçevesine bakılırsa- arkadaşının omzuna vururken gülüyor.

Havada genel bir heyecan mırıltısı yükseliyor.

İnsanların bu tür etkinliklere olan takıntısını anlamıyorum. Büyüklük duygusu mu? Tanrıların arasında yürüme fırsatı mı?

Ama yine de, kişiliğimin diğer akranlarıma kıyasla ne kadar farklı olduğu nedeniyle bazı insanları anlamak benim için imkansız.

Beni yanlış anlamayın. Neredeyse herkesle iyi geçinirim ve genellikle son derece kibar ve iyi bir sporcu olarak tanımlanırım, ancak yakın arkadaşlarım sadece birkaç tanedir. Yakın olmamızın tek nedeni birlikte büyümüş olmamız ve birkaç yılımı onların kişiliklerini tanımakla geçirmiş olmam.

Belki de çocukluğumdan sonra yakın ilişkiler kuramamam, çoğu insanın mutluluk kaynağından tamamen kopuk olmamdan kaynaklanıyor. Bunun en bariz örneği, bu insanların heyecan duygusu karşısında duyduğum şaşkınlıktır. Heathen'lar hakkında sanki olmak istedikleri her şeyin kişileştirilmiş haliymiş gibi konuşuyorlar.

Zenginlik, nüfuz ve en önemlisi hastalıklı bir güç.

Ben, Brandon King, Birleşik Krallık'taki en nüfuzlu ailelerden birine mensubum, hatta en nüfuzlusu bile sayılmam ama yine de insanların seçilmiş elitlere olan takıntısını anlamıyorum.

İllüzyon mu? Bilinmeyen mi? Tamamen farklı bir şey mi?

Kızın konuşması kesiliyor ve herkes sessizleşirken o başını kaldırıp bakıyor. Onun görüş alanını takip ediyorum ve ikinci kattaki balkon kapıları açılıp beş adam dışarı çıktığında duraklıyorum, hepsi de neon dikişli Cadılar Bayramı benzeri maskeler takmış.

Ortadaki turuncu maskeli ve metal bir sopa taşıyor. Uzun boylu ve iri yapılı ama yanındaki sarı maskeli adam daha uzun ve iri yapılı ve bu mesafeden bile düşmanlık kokuyor.

Silahı olmayan tek kişi olduğu için öne çıkıyor ama yine de hain bir enerji yayıyor. Diğerleri ise düşüncelerini ve öfkelerini kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kızıl Maske'nin parmakları bir sopanın etrafına dolanır ve onu omzunda kayıtsızca bırakır.

Yeşil Maske'nin elinde bir yay ve sırtında bir sadak var; Beyaz Maske ise boynunda asılı duran ağır görünümlü bir zinciri okşuyor.

Hepsi konformist bir yıkım birimi gibi siyah tişörtler ve pantolonlar giymişler.

Neyse ki, Heathen'larla yolum hiç kesişmedi ya da onlarla etkileşime girmedim, ki bu benim hıyar kardeşim için söylenemez. Onlarla birlikte mi? Belki de onların yakın çevresinin bir parçası olmak için iğrenç bir oyun oynuyordur?

Yoksa önümde ya da arkamda bir yerde mi? Belki de yanımda?

Sorun şu ki, Lan'ın başka bir grubun zaferine katıldığını ya da başka birinin kargaşasında sadece bir takipçi olduğunu asla hayal edemiyorum. Bunun için fazla narsist. Ayrıca, nasıl davetiye alabilir ki?

Benim davet edildiğim gibi mi?

Muhtemelen.

Olabilir.

Beş Heathen'ı yakından izliyorum. Ortada dimdik duran turuncu giysili kişi büyük olasılıkla Jeremy Volkov, Heathen'ların lideri ve bir Rus mafya prensi. Arkadaşlarımın dedikodularına güvenilebilirse, son derece acımasız biri ve peşine takılan herkesi öldürdüğü söyleniyor.

Yeşil ve Kırmızı Maskeler muhtemelen Gareth ve Killian Carson'dır. Kardeşler mafya ile bağlantılıdır ancak mafya prensleri yerine daha çok Amerikan kraliyet ailesindendirler. Ancak hangisinin hangisi olduğundan emin değilim. Beyaz Maske grubun en zayıfı gibi görünüyor, bu yüzden daha önce bahsedilen üçünden biri olamaz.

Sarı Maske sadece Nikolai Sokolov olabilir. Bir başka Rus mafya prensi, Killian ve Gareth'ın kuzeni ve yeryüzünde yürüyen en çılgın dangalak.

Eğer söylentiler doğruysa -ki Nikolai'nin durumunda muhtemelen öyledir- sırf onu kızdırma cüretini gösterdiği için birini öldüresiye yumruklayabilir. Ona sadece bir kez yakın durdum, bir hafta önce -*yine*- ikiz kardeşim bir yeraltı dövüş kulübünde onunla dövüşürken.

Gerçekten Lan'ı öldüresiye döveceğini düşünmüştüm.

Yapmadı, çünkü kardeşim dokuz canlı bir kedidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai sargılı ellerinde kardeşimin kanını taşırken manik bir ifadeyle bana baktığında Lan'la ilgili endişem yerini rahatsız edici bir huzursuzluğa bıraktı.

Oradan çıkmak için içimden gelen bir ihtiyaç vardı. Ve çıktım da. Tabii kardeşimi de yanımda sürükledikten sonra.

Benden daha genç birinden hiç böyle bir his almamıştım ve Nikolai *çok daha* genç. On dokuz, sanırım. Ortaokuldan yeni çıkmış bir çocuk, Amerikalılar için lise.

Sadece, çocuğa *hiç* benzemiyor.

Şimdi bile, siyah kıyafetler giyerken, yapısı saf kas ve kötü niyetten yontulmuş gibi göze çarpıyor.

İyi ki bu insanlarla aynı ortamda bulunmuyorum ve asla bulunmayacağım.

Bugün bir istisna. Lan'ın yerini ne kadar çabuk tespit edersem, bu ahlaksız yerden o kadar çabuk ayrılabilirim.

Etraftan gelen bozuk bir ses konuşmadan önce havada statik çınlamalar

Biz.

"Heathens'ın son derece rekabetçi yarışmasına katıldığınız için tebrikler. Başlangıç. Sizler, kulübün liderlerinin güç ve bağlantılar dünyasına katılmaya layık gördükleri seçkinlersiniz. Bu ayrıcalıklar için ödenecek bedel para, statü ya da isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulübün kurucularının gözünde hepinizin aynı olmasıdır. Kâfir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Eğer bunu ödemek istemiyorsanız, lütfen solunuzdaki küçük kapıdan çıkın. Bir kez çıkarsanız, bize tekrar katılma şansınızı kaybedersiniz."

Büyük kapının yanındaki bir kapı açılıyor ve yaklaşık bir düzine kadar insan dışarı çıkıyor. Onlara katılıp bu çılgınlığa bir son vermeyi düşünüyorum ama vicdanen kardeşimi asla terk edemem.

Asla.

Bu çarpıtılmış ses döner. "Tebrikler Tekrar, Bayanlar ve beyler. Şimdi kabul törenimize başlayacağız."

Başımı kıpırdamadan duran beş Heathen'a doğru kaldırıyorum. Tamamen ayakları yere basmış, dünyaya saldıkları şiddet vaadine karşı tamamen kayıtsızlar.

Biri hariç hepsi.

Anomali.

Steroidli şiddet.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sarı Maske sanki bir ritüel gerçekleştiriyormuş gibi yumruklarını ritmik bir hızla sıkıp açıyor. Bu adamın bu saçma inisiyasyonun bir parçası olmasına izin vermek yerine hapse atılması gerekiyor.

"Bu geceki oyun avcı ve av," diye devam ediyor ses. "Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız. Bu sayı beşe doksan olacak, yani üstünlük sizde. Eğer onlar sizi avlamadan önce arazinin sınırına ulaşmayı başarırsanız, bir Kâfir olacaksınız. Aksi takdirde, elenecek ve dışarı çıkarılacaksınız. Kurucu üyeler sizi avlamak için şiddet de dahil olmak üzere her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah size dokunursa, otomatik olarak ortadan kaldırılacaksınız. Bedensel zarar meydana gelebilir ve gelecektir. Yapabiliyorsanız kurucu üyelere şiddet uygulamanıza da izin verilir. Tek kural bir can almamaktır. En azından kasıtlı olarak. Soru sormak yasaktır ve merhamet gösterilmeyecektir. Saflarımızda zayıf kimseler istemiyoruz."

Barbarlar. Hepsi. Hiçbir zarafeti olmayan, umutsuz, çirkin vahşiler.

Ama yine de mafya insanlarından ne beklenir ki?

"On dakika önde başlıyorsun. Koşmanızı öneririm. Kabul töreni resmen başladı."

Yanımdaki kız ve arkadaşları o kadar hızlı koşuyorlar ki, çakıl taşları spor ayakkabılarının altında çıtırdıyor. Diğer herkes ormana doğru koşuyor ve ben de onları takip etmek ya da kolay bir av gibi burada kalmak arasında kalıyorum.

Nefesimin altında küfrederek olabildiğince hızlı koşuyorum. Kalp atış hızım aynı kalıyor; tedirgin değilim, sakinim ve havada turkuaz mavisi üzerine eflatun sıçramaları gibi asılı duran tehlike ve heyecan arzusundan tamamen etkilenmiyorum.

Sanırım anormal bir beyne sahip olmanın iyi tarafı da bu. Bu tür saçmalıklar onu etkilemiyor.

Geç gitmeme rağmen diğer katılımcılardan daha hızlı ve daha uzağa koşmayı başardım. Bu tür etkinliklerle ilgilenmiyor olabilirim ama ben bir sporcuyum, neredeyse profesyonel bir koşucuyum ve aynı zamanda REU'daki lakros takımının kaptanıyım.

Fiziksel aktivitelerimi ciddiye alıyorum ve ister takım için ister kendim için olsun, antrenman ve koşu günlerini asla kaçırmıyorum.

Düzeni ve disiplini korumak önemli ve ben istikrar ve alışkanlıklar yaratma konusunda mükemmellikten başka bir şey değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayrıca, bir rutin oluşturmazsam, hiçliğin tavşan deliğinden aşağı kayar ve sonunda talihsiz bir kazaya kurban giderim.

Hayır, teşekkürler.

Kısa sürede, diğer öğrencileri kaybettikten sonra ormanın ortası gibi görünen yere ulaşmayı başarıyorum. Öğleden sonra ışığı toprağın üzerinde ve devasa ağaçların arasında uğursuz turuncu lekeler oluşturuyor. Ama çok geçmeden gri bulutlar umut ışınlarını boğuyor ve onları karanlığa gömüyor.

Tüm bedenimi kaplayan büyük bir çalının arkasına çömelip bekliyorum.

Bu noktada yapabileceğim tek şey bu.

Eğil. Bekle. Gözlemle. Ve *asla* varlığımla dikkat çekmeyin.

Mükemmel olduğum bir aktivite.

Lan ortaya çıkarsa, ister Dinsizlerden biri olarak -ki bu pek olası değil- ister katılımcılardan biri olarak, işe yaramaz ikiz önsezisi sayesinde içimde bir his oluşacak.

Birkaç kişi kurt sürüsü gibi koşturuyor, dudaklarından heyecan çığlıkları dökülüyor ve gökyüzünü gece yarısı siyahı üzerine kiremit kırmızısı lekelere boyuyor.

Akılsız şiddetin pis kokusu havada asılı kalıyor ve katılımcıların başlarının etrafında uğursuz haleler oluşturuyor.

Ancak heyecanları kısa sürer. Turuncu Maske elinde acımasız sopasıyla peşlerinden geliyor. İçlerinden birine o kadar sert vuruyor ki, yüzü yana savruluyor ve ikiye ayrılan maskesinde kan patlıyor.

Omzuna saplanmış bir ok ve yanına yapıştırılmış topal bir kolla sersemlemiş bir şekilde etrafta dolaşan birine bir an gözüm takılıyor.

Elenen öğrencilerin numaraları o rahatsız edici robotik ses tarafından bazen birbiri ardına anons ediliyor. Sürecin otomatik olduğunu düşünüyorum, çünkü ne zaman birinin bir okla ya da Turuncu Maske'nin sopasıyla vurulduğunu görsem, numarası hemen anons ediliyor.

Tüm bu ucube gösterisi boyunca hiç kıpırdamadım, kıpırdadığımda da sadece pozisyonumu ayarlamak içindi.

Neredesin, Lan?

Dayanıklılığımla gurur duysam da, muhtemelen bunu uzun süre devam ettiremem.

Belki de kardeşimin diğer tarafta olma ihtimaline karşı stratejik olarak bu abartılı ormanın başka bir köşesine taşınmalıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ani bir ürperti ensemi tırmalıyor, ardından kavurucu bir sıcaklık geliyor ve derin, gürleyen bir ses kulağıma fısıldıyor: "Neden kaçmıyorsun?"

Duyularım ezici dış uyaranlarla dolup taşıyor ve beynim aşırı yüklenmeye ayak uyduramıyor. Dengemi kaybedip kıçımın üzerine düşüyorum ve kemiklerimde yankılanan bir darbeyle yere çarpıyorum.

Yukarı bakıyorum, gözlerim koyu kırmızı sıçramalarla gölgelenmiş sarı dikişli maskeyle çarpışıyor.

Kan.

Her yerde; maskesine yapışıyor, koyu renk gömleğini lekeliyor, boynunda dereler oluşturuyor, ellerinin arkasındaki dövmeleri eldiven gibi kaplıyor ve kürek kemiklerine kadar dalga dalga dökülen simsiyah saçlarının tellerine yapışıyor.

Mide bulantısı ağzıma doluyor ve doğruca sikik beynime fırlıyor.

Kene

.

Kene

.

Kene kene kene-

"Soruya cevap vermedin." Sarı Maske'nin hırçın sesi boğazımda dalgalanıyor ve mide bulantısını bastırıyor, ancak onun yerini korku alıyor.

Sert ve dokunaklı.

Daha da kötüsü nefes alamıyorum.

Herif çok yakınımda çömeliyor. O kadar yakın ki burun deliklerim metalik kan kokusu, sigara, alkol ve biraz da nane ve bergamot kokusuyla doluyor.

Bu ezici karışım, alçakgönüllü griye yerleşene kadar her bir pigmenti karıştıran ve boğan kaotik bir renk girdabı gibi akıyor ve duyularımı dolduruyor.

Hatasız. Zamansız. *Boş.*

Sadece Nikolai olabilecek Sarı Maske, kanlı parmağıyla alnımı dürtüyor. Tenime değil de sadece maskeye dokunuyor olmasına rağmen mideme kramplar giriyor, öne doğru fırlayıp beni kabartmaya hazır mide bulantımı bastırıyor.

"Oy. Dinliyor musun?" Sadece işaret parmağını kullanıyor, ama tek bir hareketten o kadar büyük bir güç yayılıyor ki, baskı altında çatlıyorum.

Doğrudan yüzleşmelerde hiçbir zaman iyi olmadım ve bunlara girmemeyi tercih ediyorum. Ayrıca, eğer onun kötü şöhreti hakkında duyduklarım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Doğru, bir savaşçının ruhuyla birkaç kez reenkarne olsam bile Nikolai Sokolov'la asla başa çıkamazdım.

Vahşi davranışları, akli dengesi yerinde olmayan eğilimleri ve oksijen yerine şiddet solumaya olan tutkusuyla tanınıyor. Kanıtlar her tarafına kırmızı renkte sıçramış.

Kesinlikle anlaşmazlığa düşmek isteyeceğim son kişi.

Dilini gıdaklatıyor, elenen numaraların sürekli anons edilmesine rağmen sesi son derece yüksek çıkıyor.

Benimkini duymuyorum, seksen dokuz, ama Nikolai'nin diğerleri gibi bir silahı yok, bu yüzden belki de kendisi yapmak zorunda.

Yani, eğer kaçarsam, saklanma oyunuma devam edebilir ve kardeşimi arayabilirim. Yemin ederim bu karışıklık yüzünden ona çok kızacağım-

Nikolai işaret parmağını alnımda gezdiriyor ama sonra bir şeyi siler gibi oluyor. Hareketleri durdu ve vücudu o kadar hareketsiz kaldı ki nefes almayı bıraktım.

Üzerinden yayılan düşmanlık ve kana susamışlık azaldı. Ya da daha çok, yoğunluğu azalıyor, artık aşırı derecede gülünç kaslarını ve şişkin pazılarını sıkmıyor.

Çömelmiş olmasına rağmen boyu ve genişliği açıkça belli oluyor. Ben 1.80 boyumla hiç de kısa sayılmam ama Nikolai'nin benden bir ya da iki santim fazlası var ve bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kasla dolup taşıyor.

Ama yine de, acı çektirmekten zevk alan bir sadistin arketipi gibi görünüyor.

Ancak, şu anda durum böyle görünmüyor.

Birkaç saniye önce tehditkâr dalgalar halinde yaydığı şiddet seli yerini çok daha ürkütücü bir şeye bıraktı.

Eğlence.

Hayır, merak

mı?

İlgi mi?

Parmağı maskeden düşüyor ama ben daha nefes alamadan elini aniden enseme, sürekli saldırdığım tüylerimin yanına doluyor.

Belki de o bölge özellikle hırpalanmış ve hassas olduğu içindir, ama pürüzlü teni benimkine değdiği anda, mide bulantısı olduğunu varsaydığım bir sel içimden taşmakla tehdit ediyor.

Sadece, mide bulantısı değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu-

Nikolai, bordo ve sıcak kırmızı-turuncu bir dalgayla etrafımızda yankılanan bir kahkaha atıyor. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum, seksen dokuz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2

BRANDON

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Kelimelerin ağzımdan nasıl döküldüğüne dair en ufak bir fikrim yok; sesimin de mide bulandırıcı derecede dengesiz olduğunu eklemeliyim.

Kene.

Dış duvarlarımda bir çatlak beliriyor ve altındaki toprağa kadar uzanıyor.
Ben.

Kene.

Kara delik genişliyor ve çamurlu siyah mürekkep ayaklarımı yutuyor, ta ki ben
Onları hissedemiyorum.

Kene-

"Hmm. Yapmalı mıyım?" Nikolai'nin gürleyen hırıltılı s e s i , neon maskesine sıçrayan kanla daha da uğursuz bir hal alıyor.

Alanımı doldurduğundan beri sürekli bir aşırı farkındalık halindeyim, ama bu doğru değil.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Daralmış g ö ğ s ü m d e n bir nefes kabarıyor ve onunla birlikte nefes alıp vermelerim normale dönüyor.

Her zamanki gibi çok fazla düşünüyorum.

Spor yapmaya ya da sakinleştirici doğa manzaralarımı resmetmeye geri dönmem gerekiyor, böylece bu siyah üzerine kırmızı kısır döngüsünü durduracağım.

Ya da daha doğrusu, ölü gri üzerine siyah.

Düşünemiyorum. Düşünmek, zar zor atan kalbimin dikkat çekici olmayan kulübesinde bırakmayı tercih ettiğim berbat görüntülere yol açıyor.

Nikolai parmaklarını enseme batırıyor, *derimi* kazıyor.
onu *görmek* yerine.

"Cevabım evet, tiki çocuk. Senin kim olduğunu bilmeliyim, değil mi?
I?"

Bir öfke dalgası kaslarımı sıkıyor ve düşerken üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum
içine.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öfke mide bulantısından daha iyidir.

Öfke, beynimin ortodoks bir din gibi uyguladığı kıyamet günü tik taklarından kesinlikle çok daha hoş karşılanıyor.

Benimle bu alaycı tonda konuşmaya nasıl cüret eder? Ben Brandon King'im ve bu soyadının bu dünyada bir anlamı var.

Ama sen değilsin. Babanın soyadı olmadan sen bir hiçsin.

Ses, camın üzerindeki zımpara kağıdı gibi yuvarlanıyor ve boğazımın arkasında kuru, cızırtılı bir his bırakıyor.

Aniden gelen çürük tadı yutuyorum ve Nikolai'nin kolunu tokatlarken kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Bir santim bile kıpırdamıyor, sanki kaba parmakları artık ensemin bir uzantısıymış gibi.

"Bırak," diyorum ya da daha doğrusu emrediyorum. Biri haddini aşana kadar kibar ve nazik davranıyorum, ki Nikolai beni şaşırttığından beri bunu başarıyla yapıyor.

"Bir yere gitmek için aceleniz mi var?"

"Daha çok, dokunulmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de eller kirliyse."

Düzensiz simsiyah saçlarına turuncu bir parlaklık veren ve yavaşça batan güneşin altında boşta kalan avucuna bakıyor. Sanki orada olduğunu unutmuş gibi kurumuş kana bakıyor ve rahat bir omuz kaldırıyor. "Buna alışacaksın."

Neye alışmak?

Bu ucube yüksek falan mı?

Bu lanet kabul töreninden önce doksanlı yılların rock yıldızları gibi kokain çekip Bob Marley'in hayran kulübünden daha fazla ot içmişse hiç şaşırmam.

"Bırak. Bırak," diye sert bir sesle tekrarlıyorum ve tüm gücümle kolunu itiyorum.

Tutuşunu gevşetiyor ama beni bırakmıyor.

Boğazının bir yerinden minnettar bir mırıltı yükseliyor. "Otoriter. Bunu sevdim. Ama daha çok neyi sevdim biliyor musun? Küçük gösterişli aksanını. Bir sorum var. Kaba şeyler söylediğinde de aynı ses çıkıyor mu?"

Gözlerimi kısıyorum. Bu dangalağın nesi var böyle? Biri kafasına mı vurdu?

"Bunu size üçüncü ve son kez söylüyorum. Bırak. Bırak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden?" Parmaklarını saç çizgime yaklaştırıyor ve mide bulantısı olmayan o dalga damarlarımda parlak sarı parıltılarla dolaşıyor. "Burayı daha çok seviyorum."

"Bilmiyorum." Kan dolaşımımı dolduran hastalıklı huzursuzluğa karşı kaslarımı sıkıyorum. "Beni iğrendiriyorsun."

"Öyle mi?" Gece mavisi gökyüzü rengindeki gözleri saf sadizmle parıldarken daha da yaklaşıp "Daha da iyi" diye mırıldanıyor.

Sıcak nefesleri boynumun kenarından süzülüyor. Çenem kasılıyor ve hala mide bulantısı *olmayan* rahatsızlığı önlemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Hiç de değil.

Duygu, parmaklarının ensemde gezindiği yerden yayılıyor ve fısıldadığı kulak mememde son buluyor.

Buradan çıkmam gerek. *Şimdi*.

Arkamdan yere uzanıyorum ve bulduğum ilk nesneyi kapıp yüzüne doğru çekiyorum.

Boynumdaki tutuşunu kaybediyor ve ayağa fırlayıp çalıların arkasına koşarken tepkisini görmek için beklemiyorum.

Hızlı.

Arkana bakma.

Sanki maç uzatmadaymış ve takım topu hücum oyuncularına aktarmama bağlıymış gibi koşuyorum.

Berbat zaman kavramına karşı ben. Her zaman
yol.

Endişe duygusu yerini adrenalin atışına bırakır ve
doğal kaçma ihtiyacı.

Uzak.

Şimdiye kadar.

Karanlık bir figür neredeyse bana çarpıyordu ve birbirimize çarpmadan hemen önce ikimiz de kayarak durduk.

Kızıl Maske.

Elinde kanlı beyzbol sopası var ve sanki yoluna çıkan bir böcekmişim gibi beni izliyor.

Adrenalin patlaması yavaşça dağılıyor ve bir titreme orman yangını gibi uzuvlarıma yayılıyor.

Titremeyi kes.

Titremeyi kes, seni lanet zayıf. Dur!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neredeyse aniden ortaya çıkan düzensiz duyguları çözmeyi başarıyorum ama tiksinti midemden boğazıma doğru göz açıp kapayıncaya kadar hızla ilerliyor.

Alkol, sigara, bergamot ve metalik kan kokusunun k e n d i n e özgü kokusu beni sarıyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Arkama bakıyorum ve gözlerim Nikolai'nin karanlık gözleriyle çarpışıyor. Pagan cenaze törenindeki bir cadıdan daha dengesizler, kan çanağı gibiler ve kan akıtma vaadiyle dolular.

Benim kanım.

Bunu düşünmeme izin vermeden Kızıl Maske'ye doğru yürüyorum. O sopayla bana vurabilir, umurumda değil. Belki şansım yaver gider de bilincimi kaybederim ve böylece beynimi bu durumdan kurtarabilirim.

"Bak, bir sokak kedisi yakaladım." Nikolai'nin sert sesi kâbusların tetikleyicisi gibi. "Durmadan kaçıyordu, bilirsin, ve çok sinirliydi. Suratıma koca bir dal fırlattı ve neredeyse beni bayıltıyordu. Bu lanet olası alınganları sevmek lazım. Parçalara ayırmak çok eğlenceli."

Kızıl Maske'ye doğru yürüyorum, o da beni bir aşağı bir yukarı inceledikten sonra

yar

asa. Nihayet.

Bitti. *Bitti*.

Bu atıklarla yolumun kesişmediği bir dünyaya geri döneceğim.

insan-

Sırtıma ağır bir yük biniyor ve güçlü bir kol boynuma dolanıp neredeyse nefes borumu ezecekken irkiliyorum.

Nefes

alamıyorum.

Yapamam-

Hayatta kalma içgüdüsü devreye giriyor ve kalan tüm enerjimle Nikolai'ye dirsek atıyorum. O bir duvar da olabilirdi çünkü beni bırakmamakla kalmıyor, aynı zamanda tutuşunu da sıkılaştırıyor.

Panik kaslarımı sertleştiriyor ve vahşi b i r güçle onu itip bir noktada ısırıyorum, ama Nikolai irkilmiyor. Beni ağaçların arkasına sürüklüyor, ayaklarım yere sürtünüyor ve başka bir lanet Kâfirden bile olsa yardım istemek için ağzımı açıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai bir elini daha ağzıma kapatıp maskeyi dudaklarıma bastırıyor. "Şşşt. Çeneni kapatman gerekecek."

Kelimelerim mırıltılı, tekinsiz sesler çıkarıyor, tıpkı ineğin önce öldüğü o ürkütücü korku filmlerindeki gibi.

Bu benim. Ben ineğim.

Son bir hamleyle ağırlığımın tamamını geri atıyorum. Kas kütlem onunkiyle kıyaslanamaz ama çok çalışıyorum.

Ben de koşuyorum. İnsanların izin verdiğinden daha fazla.

Nikolai ayağını kaybediyor ve ben sağıma doğru hamle yapıyorum ama dünya ayaklarımın altından çekiliyor. Beni yere yapıştırdı ve yüzüstü yere düştüm.

Sırtıma büyük bir ağırlık çarpıyor ve Nikolai bir tuğla duvar gibi üzerime çıkıyor.

Öksürüyorum, zorlanıyorum ve derin nefesim beni küçük kir parçacıklarını solumaya zorluyor. Ciğerlerim yanıyor ve fark ediyorum ki bunun sebebi beni hâlâ boğazımdan tutuyor olması.

"Lanet bir dövüşçü. Bingo." Sesi, boktan kâbuslarımdaki karanlık mürekkep gibi yankılanıyor. "Benimle daha çok dövüş. Daha sert yap. Daha güçlü. Daha hızlı. Dövüşmek istiyorum!"

Koluna iki kez vuruyorum, hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum.

Başım dönüyor ve ağır göz kapaklarımın arkasında sarı ve turuncu lekeler parlıyor.

"Kavga yok mu?" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "İyi, sanırım boğuluyorsan yapamazsın. Seni bırakırsam uslu duracak mısın?"

Kısa tırnaklarım gömleğinin uzun kollarını çiziyor, o da mırıldanıyor. "Yine de mevcut durumdan memnunum. Bu pozisyonu oldukça seviyorum."

Vücudunun bedenimi ezme hissi oksijen eksikliğinden daha hızlı kaydedilirken, aşağılanma kan dolaşımıma zehir gibi akıyor. Göğsü sırtımı kaplıyor ve dizi kalçalarımın arasına sıkışıyor. Tüm ağırlığı üzerime yayılıyor ve o kadar ağır ki.

Sanki bu ondan kaçmama yardım edecekmiş gibi kendimi toprağa bastırıyorum. Nefes alabilmem için tutuşunu gevşettiğinde kulağımda karanlık bir kıkırdama patlıyor.

Yine de beni serbest bırakmak ya da üzerimden itmek için hiçbir hamle yapmıyor. Çatlak nefesler alıyorum ve aniden bastıran hava karşısında öksürüyorum.

"Kontrol için mücadele ederken ne kadar ateşli hissettiğini söyleyen oldu mu hiç? Seni canlı canlı yutabilirim ve hiçbir kırıntı bırakmam." Son cümle

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kulak mememe fısıldadı ve neredeyse öğürecektim.

Derimden çıktım.

Boktan beynimden.

Bu gücü nereden bulduğumu bilmiyorum ama ona dirsek atıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar altından sürünerek çıkıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başlıyorum-

"Anladığım kadarıyla kardeşin için endişelenmiyorsun?"

Duruyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum. Nikolai ayağa kalkmış, kollarını kavuşturmuş ve başını yana eğmiş, kayıtsızca beni izliyor.

Ama onda soğukkanlılık diye bir şey yok. Bu dangalak ancak deli olarak tanımlanabilir.

"Duyduğuma göre bir sürü şeyle ilgileniyormuş," diye devam ediyor. "Landon, yani. Burada olmanın sebebi o, değil mi?"

Maskenin arkasından gözlerim açılıyor. "Bana davetiye gönderen sen misin?"

"Ve sen de hayal kırıklığına uğratmadın. Kazanmak için kardeş sevgisi."

Ona doğru fırladım ve gömleğinin yakasından tutarak o kadar yaklaştırdım ki göğsü benimkiyle çarpıştı. "Nerede o?"

Eli saçlarıma doğru uzanıyor ve bir avuç tutup başım geriye savrulana kadar köklerinden çekiştiriyor, sonra bana bakıyor. "Sence nerede?"

Yakasından tutuşum gevşemiyor. Deli ya da düpedüz deli olması umurumda değil. Eğer sevdiklerime bulaşırsa, en büyük düşmanı ben olurum.

"Bana kendimi tekrar ettirme," diye homurdanıyorum.

"Neden? Kendini tekrar edersen ne olacak? Biraz merak ediyorum ve biraz derken, bilmek zorundayım demek istiyorum. Şimdi."

"Sen-" Sözümü kesiyorum çünkü maskesi benimkine sürtünüyor.

Nefesi plastiği ve dudaklarımı yıkıyor.

"Hmm? Ne? Ben neyim?" diye soruyor, perili bir şatoda çarpık bir sesle sürekli kendini tekrarlayan bir çocuk hayalet gibi.

Onu itiyorum ve tökezleyerek geri çekiliyor, saçımı bırakıyor ama elastik bir bant gibi geri sıçrıyor, alanımı işgal ediyor ve beni sıkıştırıyor.

Şahsen çok daha heybetli ve korkutucu. Ve benim gözüm korkmaz bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dur!" İki elimi de yukarı kaldırıyorum ve piç kurusu tam elime çarpıyor, kasları parmaklarımın altında esniyor.

"Bana hala ne olduğumu söylemedin. Devam et. Beni asılı bırakma." Sırıtıyor, bu hareket kanlı maskesinin ardında vahşice görünüyor. "İyi bir şey mi? Yoksa kötü mü? İkisi de mi? Hiçbiri mi? İkisi de mi?"

"Sadece *dur*." Ellerimi lanet bir boğa gibi itip kıpırdatırken tüm gücümü ellerimde tutmak zorundayım.

Sonunda göğsünü benimkine yapıştırmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde tutuşunun sesi havada yankılanıyor.

Hâlâ ellerimi yukarıda tutuyorum, çılgınca hareketlerini durduracağına güvenmiyorum. Bir duvar gibi ne kadar gergin olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Göğüs kasları parmaklarımın altında seğiriyor ve ben de kollarımı iki yanıma açarak sisi ve adrenalinin tuhaf tadını kovalıyorum. Konuştuğumda sesim sakin. Toparlanmış. Kontrollü. "Landon. Nerede o?"

"Siktiğimin sıkıcı tiki çocukları," diye mırıldanıyor nefesinin altında, sonra topuklarının üzerinde dönüp ters yöne doğru yürüyor.

Birkaç saniye orada duruyorum, nefesim maskenin iç kısmında yoğunlaşıyor. Sonra peşinden gidiyorum, bacaklarım ağırlıksız ve tamamen yabancı hissediyor, sanki artık bedenimin bir uzantısı değillermiş gibi.

"Beni ona mı götürüyorsun?" Nikolai'nin yanına düştüğümde soruyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve ben de kan görüntüsü karşısında irkilmemi bastırmak zorunda kalıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu manzaraya asla alışamayacağım.

"Bunu yaparsam, benim için ne yapacaksın?" diye soruyor, iki dakika önce sustuğuna yemin ettiğim o parıltıyla.

"Yasadışı faaliyetlerinizden dolayı sizi polise bildirmeyeceğim. Yine de hobilerini daha az şiddet içeren bir şeyle değiştirmeyi düşünmelisin."

"Ama bunun neresi eğlenceli?"

"Bir kez olsun normal olmak?"

"Bu sıkıcı mı yazılıyor?" Yaklaşıyor ve ben kenara çekilerek omzunun benimkine çarpmasından kıl payı kurtuluyorum.

"Geri çekil."

"Ah, lanet olsun. Sarmalandığın o kontrol katmanını çözmek ve tiki çocuğun içinde neler gizlendiğini görmek istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve hayatımın büyük bir bölümünde bir arada yaşadığım hissi tetiklememek için onları yavaşça serbest bırakıyorum. "Ben erkek değilim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen nasıl istersen, sosyetik çocuk."

"Senin derdin ne be?"

"Ben mi?" Başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Sorunları olan tek kişi senmişsin gibi görünüyor evlat."

Burun deliklerim şişiyor ve ellerim yumruk oluyor.

Sorunlarınız var.

Bir sürü var.

Hayal kırıklığı yaratmak istemezsiniz.

Nikolai bakışlarını elime çeviriyor, sanki bir Noel hediyesi bekliyormuş gibi topuklarının üzerinde zıplıyor. "Onunla ne yapacaksın? Bana yumruk mu atacaksın? Bil diye söylüyorum, o güzel ellerine iğrenç bir kan bulaşabilir."

Ona vurma dürtüsü kaslarımı sıkı bir düğüm haline getiriyor ama parmaklarımı çözülmeye zorluyorum.

Ben şiddet kullanmam. *Asla*.

Bu deli herif bunu değiştiremeyecek.

"Hayır mı? Yazık." Gözleri parladığı kadar hızlı bir şekilde tekrar sustu ve iki siyah küreye dönüştü.

Siyah üzerine
siyah. Siyah
üzerine siyah.

Bulanık düşünceleri kovmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, Nikolai'nin ek binaya benzeyen bir evin içinde sinsice ilerlediğini görüyorum.

Yürüyüşümüz sırasında bunu fark etmemiştim, piç kurusuna ve onun öngörülemez davranışlarına odaklandığımdan nereye gittiğimize dikkat edememiştim.

En iyi kararıma rağmen, arkasına geçiyorum. Başka seçeneğim olduğundan değil. Nikolai Landon'ın nerede olduğunu biliyor ve ikiz kardeşimin güvende olduğundan emin olmalıyım.

İçerisi dışarıdan çok daha sade görünüyor -temiz ve klinik- ancak beyaz duvarlar yer yer kirle lekelenmiş. Dekor, deri bir kanepe ve duvara dayalı bir masadan oluşuyor ve bir depo dolabı gibi görünen bir kapı var.

Nikolai ağırlığını kanepeye verirken girişte duruyorum, kollarını arkaya atıyor ve bacaklarını dünyanın sahibi olduğunu düşünen maço erkeklerden biri gibi açıyor.

İşaret parmağıyla beni yanına çağırıyor ve ben de maskemin arkasından hırlıyorum.

Ve hırlamıyorum bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaçmıyorum, dirsek atmıyorum ya da yardım için çığlık atmıyorum ve bu akşam bunların hepsini yaptım. Bu piç sayesinde.

"Bunu bir daha yaparsan parmağını kırarım," tehdidini sakinlikle ve gülümseyerek iletiyorum. Muhtemelen göremiyor ama siktir et.

"Kardeşinin bir gün daha nefes aldığını görmek istiyorsan buraya gel."

Omuzlarım geriliyor ve ona doğru dikkatli adımlar atıyorum, her biri gerekenden daha yüksek bir sesle yankılanıyor.

En az üç kişinin sığması gereken kanepeyi tıka basa doldurduğunu ancak bir kol mesafesine geldiğim zaman fark ediyorum.

Dudaklarımdan bir ses döküldüğünde hala onun büyüklüğünü düşünüyordum. Boğazımdan çıkarken yabancı hissettiren irkilmiş, komik bir ses.

Ancak ben buna odaklanmıyorum, daha çok söz konusu gürültünün arkasındaki sebeple ilgileniyorum.

Nikolai beni bileğimden tutup öyle hızlı çekiyor ki, üzerine düşüyorum, göğsüm onunkine çarpıyor ve maskelerimiz çarpışıyor.

Duyularıma yapılan saldırı bu kez çok daha belirgin, çünkü o aptal parıltı daha önce sessiz olan gözlerine hücum ediyor. "Merhaba. Sonunda partiye katılman ne güzel."

Ayağa kalkmaya çalışırken bir küfür savuruyorum. Nikolai bana izin veriyor, ama sonra arkamı dönmek gibi bir hata yapıyorum.

Acımasız eller kalçalarıma iniyor ve kaçmaya çalışan her türlü sesi bastırıyorum. Bir lanet. Kesinlikle başka bir lanetti.

Ve aslında küfretmememin bir önemi yok.

Nikolai beni aşağı çekiyor ve kıçım sert bir yüzeyle buluşuyor. Kalçaları.

Ne-

Panik damarlarımda dolaşıyor ve ayağa kalkmaya başlıyorum, ama kemiklerimi onunkilere çarptıracak kadar güçlü bir şekilde itiyor. "Bana verdiğin ereksiyonla ilgilenme havasında değilsen kıpırdamadan dur."

Yüzüm düşüyor, mecazi olarak tabii ki. Gerçek anlamda yok olması için para verirdim. Süresiz olarak.

Tekrar deniyorum, otuzbirciden kaçmam gerekiyor. Ama ben hareket edemeden kolunu belime doluyor ve avucunu karnımın üzerinde gezdiriyor. "Birinin güzel karın kasları var."

"Bana dokunmayı ve cinsel imalarda bulunmayı kes," diye tıslıyorum nefesimin altında, parmaklarımı koluna batırıp itiyorum. "Ben heteroseksüelim ve senin tuhaf saçmalıklarınla ilgilenmiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıkırdıyor, ses t e r s giden bir senfoni gibi yankılanıyor. "Söylemiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bilmiyorum. *Cinsel imalarda* bulunman belki. Tam bir tiki çocuk."

"Ne?"

Söyleyeceği her şey dışarıdaki sesler ve ayak sesleri tarafından bastırılıyor. Yeşil Maske sağ tarafta fark etmediğim başka bir kapıdan içeri giriyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

İçinde bulunduğum durum hızla aklıma geliyor ve sıcaklık başıma hücum ediyor. Rastgele bir adamın kucağında oturuyorum.

Ben. Lanet olası Brandon King.

Yine de dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için tamamen hareketsiz kalıyorum. Zaten maskeyi takıyorum. Eğer hareketsiz kalırsam, bana bakmayacak ya da beni fark etmeyecek-

Küçük kız kardeşimden başkası kapıdan içeri dalmadığında çenem neredeyse yere çarpacaktı, yanakları kıpkırmızı ve tavırları telaşlıydı. Glyn bana bakıyor ve kendimi çırılçıplak soyulmuş, güvenlik ağı olmadan gökyüzünden serbest düşüşe geçmiş gibi hissediyorum.

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum ve çok geçmeden o koyu mürekkepli su onları tamamen yutuyor, baldırlarımdan dizlerime kadar sürünüyor.

Damar benzeri dallar etimi bir mengene gibi sarıyor, çekiyor, kavrıyor, beni sonsuz deliğe daldırıyor.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı-

"O gitti," diye fısıldıyor kulağıma ürpertici bir ses ve irkiliyorum.

Siyah mürekkep yavaşça dağılıyor ve başımı kaldırdığımda Glyn ile Yeşil Maske'nin soldaki üçüncü kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunu görüyorum.

Bir nefes çekiyorum ama Nikolai elini karnıma vurunca boğazıma takılıyor.

Gömleğimin üzerinde ama sanki derimin yüzeyini çiziyor, neredeyse kaslarımı soyuyor. Karnımın çukurunda bir yanma patlak veriyor ve diğer uzuvlarıma doğru ilerliyor.

"Ne kadar sorumluluk sahibi bir kardeş. Önce Landon hakkında bir hikaye uydurduğum için buraya geldin, şimdi de kız kardeşin için endişeleniyorsun. Ortak bir noktamız var. Bu hoşuma gitti."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kulağımın dibindeki nefesi, karnımdaki eli ve altımdaki kaya gibi sert kalçaları yüzünden başım dönüyor.

Sonra söylediği bir şey aklıma geliyor ve gözlerimi kısıyorum. "Lan hakkında bir hikaye mi uydurdun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Seni buraya başka nasıl getirebilirdim ki? Kucağımda yani."

İçimde bir öfke volkanı patlıyor ve onun lanet olası dikiş maskesini yumruklamak istiyorum.

Çok, *çok* kötü.

Ama yapmıyorum, çünkü bunu yapmıyorum.

Enerjimi onu itmek ve ayağa kalkmak için kullanıyorum. "Saçmalıklarını benden uzak tut. Çok uzağa."

O parıltı tekrar yanıp sönüyor ama ben onun ne tür bir saçmalık planladığını öğrenemeden Jeremy, elinde turuncu maskesi ve kanlı bir sopayla Glyn ve Yeşil Maske'nin kaybolduğu kapıdan içeri giriyor.

Genişlik ve nahoş yüz ifadeleri konusunda Nikolai'den sonra ikinci sırada. Ama arkamdaki göt herif dışa karşı gürültücü, saldırgan ve genel olarak iğrençken, Jeremy daha sakin bir versiyon. Ağırbaşlı görünen ama aslında en az değerli salak arkadaşı kadar kötü şöhretli bir tip.

Şimdi kaşlarını çatmış, elindeki sopayı yere atıp parmaklarını ensesine yapışmış nemli saçlarında gezdirirken dalgın görünüyor.

"Jer!" Nikolai yanıma atlıyor ve sanki arkadaşmışız gibi kolunu omuzlarıma doluyor. "Seksen dokuzla tanış. Buraya gelmeyi başaran tek kişi olduğundan ve bu nedenle de Heathens'ın bir üyesi olabileceğinden oldukça eminim."

Jeremy başını kaldırdı ve ilk kez etrafı inceledi. Kendi kafasının içinde o kadar kaybolmuştu ki bizi fark etmedi bile.

Nikolai'ye kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini beni tuttuğu yere dikiyor.

Deli herife ölümcül bir bakış fırlatıyorum, o da kanlı maskesini sanki hiç orada değilmiş gibi çıkarıyor.

Kafası iyi. Öyle olmalı.

Lan'ın ikiz kardeşinin, yani en büyük düşmanının, neden değerli kulübünün saflarına katılması gerektiğini düşündüğünün başka bir açıklaması yok. Ya da neden benim katılacağımı düşündüğünü.

Artık Lan'ın tehlikede olmadığını bildiğime göre, onun tatsız varlığına tahammül etmek için bir nedenim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçümsediğimi gizleme zahmetine girmeden elini omzumdan itiyorum ve arkamı dönüp gidiyorum.

Hayır, ben

koşarım.

Uzak.

Uzakta.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3

NIKOLAI

Kolya Jr. henüz beş yaşındayken ilk kez ereksiyon olduğundan beri maceracı bir fahişedir.

O zamanlar daha genç olan silahımı sert bulduğumda öyle harika bir keşifti ki sevinçten kıkırdadım. Sonra evimizin her yerinde koşmaya, sallanmaya, işaret etmeye ve "Bakın! Silahım var!" diye bağırarak yoluma çıkan herkese göstermeye başladım.

Babam kahkahalarla güldü. Annem ya kusacak ya da alev alacakmış gibi görünüyordu.

Güzel zamanlardı.

Ben ve babam için. Kesinlikle annem için değil, çünkü ikiz kız kardeşlerimin gözlerini kapatıyor, onları içeri sokuyor ve bana *sosisimi* pantolonuma geri sokmamı söylüyordu.

"Ama benim sosisim havayı gerçekten seviyor" diye mırıldanırken suratımı astım.

Annem gökyüzüne, muhtemelen oradaki görünmez büyük kardeşe baktı ve bu işe yaramadığında, bakışlarını hayatlarımızdaki gerçek bir Tanrı'nın gerçek görüntüsüne yönlendirdi. Babama.

Kıçıyla güldükten sonra -bu adamda beş üzerinden beş espri anlayışı var, onu seviyorum- somurtkan bir Kolya'yı paketlememe yardım etti ve eminim ki, ilk şovu rıza dışı bir şekilde durdurulduğu için aletimin rahatsız olmaya hakkı vardı.

Babam bana pipimi silah olarak kullanamayacağımı söyledi. En azından *henüz değil -gördüğünüz* gibi, babamdan beklendiği gibi, o adamın en iyi espri anlayışına sahip olduğunu söylemiştim- ve küçük kız kardeşlerimin önünde soyunmak yasak.

Ayrıca her zaman çıplak olamayacağıma dair aptalca bir kural söyledi.
Lanet olası sosyal kısıtlamalar ve tüm bu saçmalıklar.

Her halükarda, bu Kolya Jr. ya da kısaca Kolya'nın resmi doğumuydu. Kolya benim adımın Rusça küçültülmüş halidir, ancak nadiren kullanılır ve sadece Niko'nun lakap savaşını yüze bir kazandığı gerçeğine hırlayan çok Rus büyükbabam tarafından kullanılır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve hayır, büyükbabam sikime gerçekten Kolya dediğimi bilmiyor, yoksa Rus kartımı iptal etmem gerekirdi. Ve bu hiç eğlenceli değil. Votka soluyorum.

Her neyse, o ereksiyon olayından beri Kolya, herhangi birinin tanışabileceği en sürtük, en maceracı horoz haline geldi.

En hafif tabirle becerikli ve açık konuşacak olursak düpedüz bir fahişe.

Genişletilmiş cephaneliğinin bir parçası da tatmin edilmesi kolay olmaktır. Ona istekli bir delik verin ve sevinçten ağlasın - kelimenin tam anlamıyla.

Bu yüzden bugün uyanıp sessizliği seçtiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

Özellikle cinsel açıdan sinirli bir Kolya'ya en sevdiği tatları sundum. Aynı zamanda.

Bir sik ve bir amcık mı? Bana sorarsan büyük ikramiye.

Kabul töreninden sonra Heathens'ın malikânesine döndüm ve tanıdıklarımdan üçüne Kolya'nın sunağında ibadet etmeleri için bir mesaj attım.

Üçü de cevap verdi, ne olmuş yani? Dörtlü bir eğlence kulağa hoş geliyordu, bu yüzden onlara gelmelerini söyledim ve geldiler, ot ve içkiyle doluydular ve biri mavi bir hap çiğniyordu.

Çiğnemeniz gerektiğinden emin değilim, ama rahatsız olamadım ve sindirime yardımcı olması için ona votka verdim... uh... sindirime falan.

O iki adamı ve kızı nereden tanıdığımı sorma. Kız muhtemelen okuldan. Yine okulda ne olduğunu sormayın. Orada işletme okuyorum ama üniversiteye başladığımdan beri neredeyse hiç derse girmedim. Üstün genlerim sayesinde not ortalamamı yüksek tuttuğum sürece kimsenin umurunda değil. Ben de dahil.

İki adam, herkes tahmin edebilir. Çok fazla dikkat çekiyorum - Kolya'nın birçok kişinin cenneti görmelerini sağladığına yemin ettiği abartılı sihirli haç piercingi ile ilgili olabilir.

Ya da cehenneme. Sapkınlıklarına göre değişir.

Ayrıca, herhangi bir istek karşısında ne kadar rahatsız olmadığımla da ilgili olabilir. Bir keresinde bir kız "Boğ beni baba" demişti ve neredeyse onu öldürüyordum. Kendimi savunmam gerekirse, onu ne kadar *sert* boğmam gerektiğini belirtmemişti, ben de akışına bıraktım - akış maksimum şiddet demekti.

Başka bir adam bana şöyle bir mesaj gönderdi: "Paspas mı arıyorsun? Çünkü her gün üzerime basabilirsin ve ben de eğilip bunu kabul ederim." Ben de aynen öyle yaptım ve üzerine bastım. *Ne?* İstedi ve şaka yapmıyorum, odamın her yerine boşaldı. Sonra eğildi ve aldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğlenceli zamanlar.

Ancak dün gece kesinlikle öyle *değildi*.

Eğlenceden o kadar uzaktı ki, beni kırbaçladı.

Emrime amına koyduğum kadar seksi üç kişi vardı ve Kolya bakire bir orospu çocuğu gibi elde edilmesi zoru oynuyordu. Ki öyle değil.

On dokuz yıllık hayatımda ilk kez boşalamadım. Ağızlarını, deliklerini ve aradaki her şeyi sundukları zaman değil. Aslında, Kolya'yı en sevmediği hapsinden çıkarmak için bile motive değildim.

-Pantolonum.

Kısa süre sonra beni unuttular ve ben merdivenlerde oturup bir şişe votka içerken birbirlerine döndüler. Bu, öpüşme, birbirlerine sakso çekme ve her iki adamın da kıza iki kez nüfuz etmesi ve neredeyse bayılana kadar onu anlamsızca becermesiyle başlayan destansı boyutlarda bir üçlü oldu. Bir noktada kızı kenara itmişler. Viagralı çocuk belli ki doyamamış, diğer adamı domaltmış, sikmiş ve sonra da götüne taşaklarını sokmuş. Ya da sanırım öyle yaptı. Çünkü o noktada uyuyakaldım.

Merdivenlerin dibinde.

Eğer bu size Kolya'nın ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum.

Merdivenlerin dibinde uyuma kısmı değil, çünkü yemin ederim vücudum yatak olmayan herhangi bir şeyin üzerinde kendini uyutabiliyor. Bu da kafamın boktan haliyle birlikte geliyor.

Bu katılmama kısmıyla ilgili. Genelde, bu bokun her yerinde olurdum ve geriye dönüp baktığımda, herkesin güzel queer enerjisini ortaya çıkarırdım. İnsanların onlara mesaj attığımda evet demelerinin bir nedeni var. Ben garantili bir çılgın *eğlence* kaynağıyım.

Dün gece, sadece birden fazla delikten yolumu becermekle kalmadım, aynı zamanda *sıkıldım*.

Tamamen ve tamamen *kayıtsız*.

Profesör bana oral seks yapmak üzereyken olduğum gibi. Tatlı dudakları ve her şeyiyle ateşli bir bomba.

Kolya neredeyse sertleşmek üzereydi ama dudaklarını lanet olası sinir bozucu varlığına yaklaştırmak istemiyordu.

Sikeyim.

Okuldan sonra konağın kapısından içeri giriyorum ve giriş holünde durup tişörtümü başımdan çekiştirerek yere atıyorum. Kolyem

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babamın bana hediye ettiği mermi serbest kalıyor ve çıplak göğsüme düşmesine izin vermeden önce ondan sarkan mermiyi okşuyorum.

Şurada. Çok daha iyi.

İnsanlar pantolon giydiğim için minnettar olmalı. Siktiğimin namuslu toplumu bir sakinleştirici hap kullanmalı. Güzel bir vücudum var ve onu saklamak yerine göstermeyi tercih ederim. Aynı şey canavar sikim için de geçerli. Genelde Kolya'nın büyüklüğü ve porno yıldızı seviyesindeki performansıyla gurur duyarım ama bugün o gün *değil.*

Gözlerimi pantolonumun içindeki yarım çadıra dikiyorum. "Senin neyin var, orospu çocuğu?"

Hepsi bu kadar mı? Hayır. Kesinlikle hayır. Onun geliştiği şey bu. Bu yüzden her delikte rahat olmayı seçti. Sonsuz seçenekler ve hepsi bu.

Belki de bu seçenekleri genişletmeliyim... Ama kime? Elimdeki tüm nüfusla kelimenin tam anlamıyla sikişiyorum.

Başa saralım.

Kolya'nın sessiz kalmasını tetikleyecek ne olmuş olabilir? Ereksiyon olmak üzere olduğu ama asla tam olarak o aşamaya gelemediği garip bir aşamada yakalandı.

Dün sabah bir kız ve bir amcığın üzerine boşalıyordum, yoksa iki kız ve bir amcık mıydı? Her neyse, o sırada kafam biraz iyiydi, kim bilir kaç taneydi?

Ancak bildiğim bir şey varsa, o da Kolya'nın merakla beklenen olay, yani kabul töreni için kesinlikle heyecanlanmış olduğuydu. İnsanları neredeyse ölene kadar yumruklamak mı? Onların önemsiz varlıkları üzerinde güç sahibi olmak?

Kendimden geçtim.

Kolya kesinlikle kendini iyi hissediyordu ve hayatının en sikik gecesini yaşıyordu, özellikle de...

Kasıklarımda bir seğirme oluyor ve duraklıyorum.

Kendini her zamankinden daha fazla hissediyordu.

İsteksiz, gergin, tiki bir çocuk sert kıçını onun üzerinde gezdiriyordu.

"Olamaz." Pantolonuma baktım. "Hayır, seni lanet olası."

"İşte bu" der gibi tekrar seğiriyor.

"Nesin sen? Mazoşist mi? *Heteroseksüel* olduğunu söyledi. Sanki bir hakaretmiş gibi *saçmalıklarını* ondan uzak tutmanı söyledi."

Aletim hakaretleri anlamıyor, çünkü kullanılmış bir prezervatifin ahlaki pusulasına sahip ve sınıftaki hevesli bir çocuk gibi hazır olda duruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kendini kontrol ettirmen lazım dostum. Tercihen bir şeytan çıkarıcı tarafından, böylece o şeytanları falan çıkarabilirler."

Şimdi düşünüyorum da, uykuya dalarken ateşli bir üçlü değil, muhteşem bir adem elmasının irkilirken, sarsılırken ve kalınca yutkunurken inip kalkışını görüyordum.

Yanlamasına sik beni.

Kolya şu an kesinlikle sert ve havasında. Belki ona dün geceki üçüyle aynı tadı verirsem...

O kadar hızlı düşüyor ki, lanet olası yaratıcısına lanet

ediyorum. Benim. Yaratan benim.

"Siktir git, orospu çocuğu," diye mırıldandım. Ben

heteroseksüel erkeklerle yatmam.

Hem de hiç.

Birçoğunun kırılgan egoları ve maço erkek enerjileri beni kızdırıyor ve ani, dürtüsel şiddete itiyor. Kendi cinselliği içinde rahat olan queerleri tercih ederim, kendim gibi, çok teşekkür ederim.

Heteroseksüel bir erkeğin yanına yaklaştığım tek zaman, deney yapmak isteyen kayıp, meraklı bir kuzu olduğu zamandır. Bu durumda, onu cennete götürmeyi kendime görev edinirim. Bir meleğin bir peygambere yaptığı gibi - bana adının ne olduğunu sormayın; ben kendiminkini bile çoğu zaman hatırlayamıyorum.

Brandon King benim ilgi listemde yer almıyor.

Çok gergin ve içine kapanık, soğuk ve kibirli olduğundan bahsetmiyorum bile. Onun tüm varlığı bende ciddi bir ereksiyon bozukluğu yaratmalı.

Hay sikeyim.

Bu adamın bir sakinleştirici hapa ihtiyacı var. Ya da birkaç tane. Aslında, biri bütün şişeyi boğazına tıkmalı ve boğulmasını sağlamalı.

Siktir et onu ve *bana dokunmayı kes*. *Ben heteroyum.*

Onun gibi.

Neredeyse sikimin üzerinde zıplıyordu *ve* ben tam beş dakika boyunca destansı boyutlarda bir ereksiyona bakarken o orada çok güzel bir şekilde oturdu. Saydığımdan falan değil.

Belki de öyleydim. Teorisini kanıtlamak için.

Kıçımın düzü. Ya da onunkini, daha açık olmak gerekirse - tamamen kasıtlı olarak.

O sırada kız kardeşinin yanından geçtiğini ve neredeyse aklını kaçırmak üzere olduğunu belirtmeliyim, muhtemelen bu yüzden uzun bir süre donup kaldı, ama konudan sapıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun efsanevi heteroseksüel savaşıyla hiç ilgilenmiyorum. Bana sorarsan, siktir et gitsin.

Onu kabul törenine davet etmemin tek nedeni ikiz kardeşiyle uğraşmaktı. Elitler'deki tiki çocuklara liderlik eden ve bizimle kafa kafaya gelebileceğini düşünen büyük pislik.

Birkaç gece önce Landon ve ben adadaki en sevdiğim yerlerden biri olan dövüş kulübünde dövüştük. O İngiliz puştunu özenti hayranlarının önünde yere sermek için çok heyecanlıydım.

Ama sonra *Brandon* ortaya çıktı ve kardeşinin prens versiyonu gibi orada durdu.

Landon'ın öldüresiye dövülme ihtimalinden dolayı çok tedirgin göründüğü için konsantrasyonumu kaybettiğimi kabul ediyorum ve Kolya'nın manzarayı takdir ettiğini de kabul ediyorum.

Çok seksi. Ve bu onda, gösteriş meraklısı kardeşinden daha farklı.

Brandon daha sessiz bir duruşa sahip ve kendini tam bir altın çocuk tarzında taşıyor.

Kaygan kahverengi saçlar, bakımlı bir yüz, uzun ve ince bir çerçeve, ama kaslı. Evet, o şık kıyafetlerin seni aldatmasına izin verme. Göt herifin karın kasları var. Hem de altı tane. Ellerimle yapacak başka bir şeyim olmadığı için dün saydım. Elimi daha eğlenceli bir yola sokmayı tercih ederdim ama huysuz Brandon'ın bundan hoşlanacağından şüpheliyim.

Neyse... *konuyu saptırmayı bırak. Şimdi, beyin. Ciddiyim.*

Brandon araya girdiği için neredeyse dövüşü kaybediyordum. Ek not, sizi temin ederim ki bu saçma sebep yüzünden dövüşler sırasında genellikle dikkatim dağılmaz.

Doğal olarak, Bran'in benimle uğraşmaya cesaret ettiği gibi ben de onunla uğraşmalıydım. Ve öyle oldu ki, kabul töreni yaklaşıyordu ve bu fırsatı kaçıramazdım.

Aptal kardeşi hakkında çok endişeli olduğu için, onun katılımıyla ilgili bir drama uydurdum. Karanlıkta bir atıştı. Brandon'ın buna kanmayacağını düşünmüştüm, çünkü o benim gibi insanları tepeden bakan büyük bir züppe.

Kayıp bir kuzu gibi içeri girdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Kayıp bir kuzu gibi.

Beklemediğim şey, onun ince saldırganlığı ve sıkı kontrol maskesinin altından sızan itaatkârlık ipuçlarıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ikinci bir deri gibi giyer.

Dışarıdan bakıldığında çok sıkıcı ve züppe görünüyor ve biraz uyuşturucu kullanabilir gibi. Belki bunların bir karışımı etrafını saran pislik tabakasını gevşetmeye yardımcı olur.

Ancak, baskı altına girdiğinde bir şeyler değişti - vücudu titredi ve hem gerçek hem de mecazi anlamda maskesinin arkasına saklanmak için mücadele etti.

Kucağımda bir heykel gibi hareketsiz durduğunu hatırlayınca sikim kalkıyor. Fark ettiğini sanmıyorum ama uslu bir prens gibi iki avucunu da uyluklarının üzerine koymuştu.

Ama sonra diğerlerini onu kulübümüze katmaya ikna edemeden gitti. Kabul edeceklerinden değil ve Jeremy onun kimliğini öğrendiğinde dehşete düşmüş görünüyordu ama olsun. Sadece onunla biraz oynamak istemiştim.

Eğer uygunsa onu kardeşine karşı kullan.

Belki bu arada heteroseksüel olma fantezilerini yok ederim. Heteroseksüel erkeklerle hiç oynamamıştım ama bu vazgeçemeyeceğim kadar cazipti. Kasıklarıma kan hücum etti ve mırıldandım, "Siktir git, seni lanet olası. Yardıma ihtiyacın var."

"Yardıma ihtiyacın var Niko." Kuzenim Killian, kardeşi Gareth ve en iyi arkadaşım Jeremy ile birlikte içeri girerken yanımdan geçip gidiyor.

Okulu bitirip bir araya gelmiş olmalılar, ki muhtemelen ben de öyle yapmalıydım.

Ama oh neyse, unutmuşum.

Jeremy benden birkaç santim uzakta durdu. Benden bir santim daha kısa ve kesinlikle benden sonra en kaslısı. Benden birkaç yaş büyük ama kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım. Gerçi bunun için onu rahatsız etmiş olabilirim.

Koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve gözlerini kısıyor. "Niko, lütfen bana az önce görünmez insanlarla konuşmadığını söyle."

"Tabii ki hayır. Aletimle çok sinir bozucu bir konuşma yapıyordum."

"Bu daha da kötü." Gareth omzumu itiyor ve kıkırdıyor.

Büyük kuzenim, yirmi bir yaşında, küçük kargaşa grubumuzun prensi. Kaygan sarı saçları, keskin çenesi, elf gibi yeşil gözleri ve lanet gamzeleri var. Onunla ilgili sorun, izin verilenden daha bilge olması. Bu onu biraz sıkıcı yapıyor, sadece söylüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim yaşımdaki küçük kardeşi Kill'den dünyalar kadar farklı; koyu renk saçları, delici mavi gözleri ve bir seri katilin kişiliğine sahip. En sevdiğim kişilik tipi. Ne kadar çılgın, o kadar iyi.

Hıyarın teki ama en azından kargaşa çıkarmamı engellemeye çalışmayan ve bazı durumlarda bunu onaylayan ve teşvik eden bir hıyar.

"Neden sikinle konuşuyorsun ki?" Jeremy yarı meraklı, yarı korkmuş bir ifadeyle soruyor. Konu ben olduğumda standart olan da bu zaten.

"Bir fikir ayrılığı yaşıyoruz. Er ya da geç bir anlaşmaya varacağız."

"Ya da daha önce konuştuğumuz şu ED ile ilgilenebilirsin. Seni yerel hastanedeki profesörlerimden biriyle görüştürebilirim," diyor Kill yanımdan geçip kanepeye otururken ve dişlerini kırdığımda Colgate gülümsemesini parçalayacak bir piç gibi sırıtırken.

"Eğer sikimi tekrar görmek istiyorsan, söylemen yeterli." Kemerimi kaptım, bu tepede ölmeye hazırdım.

Gareth elini elime vuruyor, yüz hatlarını dehşet dolu bir ifade kaplıyor. "Bize aletini gösterme Niko. Cidden, neden biri sikinden bahsettiğinde soyunma ihtiyacı hissediyorsun? Biz kuzeniz, Tanrı aşkına."

"Kardeşin sürekli ED hakkında konuşuyor ve ben de bende olmadığını kanıtlamak istiyorum."

Jeremy bariz bir hoşnutsuzlukla, "Sana inanıyoruz," diye homurdanıyor. "O şeyi pantolonunun içinde tut. Bu odadaki hiç kimse onu görmek istemiyor."

"Sana inanmıyorum." Kill uzaktan kumandayla oynarken bir omzunu kaldırır.

"Öldür!" Gareth homurdanıyor. "Çılgınlığını teşvik etmeyi bırak yoksa birkaç gün çıplak dolaşmak zorunda kalacak."

"İyi fikir." Ona parmaklarımı şıklatıyorum. "Çok zekisin, Gaz." Yüzü düşüyor. "Lütfen yapma."

Killian gülerek başını arkaya atarken Jeremy buraya geldiğinden beri bininci kez iç çekiyor ve sonra onun yanına oturuyor. Onun bu hoşnutsuz hali benimle ilgili olabilir ama ben gerçekten neyi yanlış yaptığımı ya da yaptığımı bilmiyorum.

"Ah, doğru ya!" Parmaklarımı tekrar şıklatıyorum ve Kill ile Jer'in karşısına oturuyorum.

Gareth arka planda kayboluyor ve muhtemelen benim bekleyen teşhirciliğimden kaçmak için merdivenlerden yukarı çıkarken bir anlığına onu yakalıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bu başka bir zaman için bir düşünce.

"Şimdi ne olacak?" Kill gözle görülür bir eğlenceyle soruyor. "Bize sikinle ilgili bir hikâye mi anlatacaksın?"

"Cazip, ama bunu ertelemek zorundayım. Düşünüyordum da."

"Bunu gerçekten yapıyor musun? Belki de acil servis için tedavi gördüğünde kafanı kontrol etmeliyiz."

"Haha. *Çok komik*," dedim. "Şimdi, kapa çeneni. Sana sormam gereken çok önemli bir soru var. Hiç bir erkekten etkilendin mi?"

Kill bacak bacak üstüne atar. "Herkesle takıldığımı biliyorsun, değil mi? Kullanabileceğim bir delikleri olduğu sürece cinsiyetleri önemli değil." Doğru ya. Benimkine benzer bir çılgınlık yapmıştı ama o farklıydı. İnsanlara herhangi bir şekilde gerçekten ilgi duyduğunu sanmıyorum. O sadece gücü seviyor.

Ben de öyle çok istiyorum ki, bir süredir -otuz altı saattir- doymamış olmam Kolya'nın arkadaşlarının meşhur mavi taşak durumuna neden oluyor.

Öldürmek işe yaramaz.

Sıradaki. "Peki ya sen, Jer?"

"Erkekleri çekici bulmuyorum." Kaşlarını çattı. "Bu neyle ilgili?"

"Evet, Niko. Dört yılı aşkın bir süredir biseksüel olduktan sonra cinsellik krizi yaşadığını söyleme bana?"

Bana aradığım açıyı sunamayacak kadar erkek düşkünü olduğu için Kill'i görmezden geliyorum ve Jeremy'nin boşluğuna yaslanarak sehpaya oturuyorum. "Neden erkeklerden hiç hoşlanmıyorsun?"

"Çünkü kadınları tercih ediyorum. Bu nasıl bir soru böyle?"

Yüzüm ona o kadar yakın ki, başka biri olsa korkar ve geri çekilirdi ama Jeremy farklı bir şekilde nefes almıyor ya da hareket etmeye çalışmıyor bile. Heteroseksüel cinselliğine o kadar güveniyor ki, benim dışa vuran tuhaf davranışlarımdan etkilenmiyor.

"Jeremy'den hoşlanıyor musun?" Kill, Şeytan manik bir şekilde kıkırdarken cehennemde yanacak bir cadı gibi yandan soruyor.

"Hayır." Geri itiyorum. "Heteroseksüelden daha heteroseksüel." "Teşekkürler mi?" Jer mırıldanıyor.

"Bu bir iltifat değildi."

Yine o mağlup iç çekişini salıveriyor. "Neler oluyor Niko?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana sakatlayacak birini bulun. Olan biten bu." Ayağa fırlayıp merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, koridorda koşuyorum, sonra Gareth'ın odasının kapısını kırbaçla açıp duvara dayıyorum.

Masasından başını kaldırıyor, sıkıcı bir hıyar gibi ev ödevini yapmaya ara veriyor. Tanrım. Eğer ara sıra şiddete başvurmasaydı, onu çoktan evlatlıktan reddederdim.

Hiçbir kuzenim sıkıcı olamaz ve bundan kurtulamaz.

"Tanrım, ölüm korkusu için teşekkürler. Lütfen bana soyunmaya başlayacağını söyleme...?"

Gözlerimi kısarak ona doğru yaklaşıyorum.

"Sakın buna cüret etme Niko, yoksa yemin ederim Rai Teyze'ye senin sinir bozucu alışkanlıklarını anlatırım-"

"Hiç erkeklerden etkilendin mi?"

Belli belirsiz ve kapının yanında kalsaydım muhtemelen fark etmeyecektim ama Gareth'ın gözleri biraz açılıyor.

Kalemini defterinin üzerine bırakıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her zaman kadınlarla birlikte oldunuz, ancak bunu akran baskısı ve toplum tarafından normal olarak tanımlanan şey nedeniyle yapmak zorunda olduğunuzu hissettiğiniz için mi yoksa istediğiniz için mi yaptınız?"

"Bu neyle ilgili?" Ayağa kalktı. "Ne duydun?" "Ne duymalıydım?"

Yüzü bir anlığına düşüyor ve ben onun alanına giriyorum. "Ne olmuş yani? Ne? Söyle bana. Söyle bana! Ne duymalıydım?" Beni itti.

"Şunu yapmayı kes." "Soruma cevap verene kadar

olmaz."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Kadınları severim. Mutlu musun?"

"Peki ya erkekler?"

"Bilmiyorum. Olabilir." Boğazını temizlemeden önce gözleri tropik bir orman gibi parlıyor. "Neden araştırıyorsun?"

"Bir şeyi test ediyorum. Erkeklerden hoşlandığını ne zaman keşfettin?"

"Erkeklerden hoşlanmıyorum. Tanrım." Koşarak kapıya gider ve kapıyı çarparak kapatır, sonra kapıya yaslanır, kollarını ve bileklerini kavuşturur "Emin değilim. Bilmiyorum. Kadınları becermeyi seviyorum ama..."

"Ama ne?" Ona doğru yürüyorum ve sonra burnundaki küçük çilleri görene kadar ona bakıyorum. "Fikrini ne değiştirdi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Fikrimi değiştirmedim ve cidden, bu kadar gergin bakmayı kes. Ürkütücü."

"Falan filan, bana o heteroseksüel kıçını neyin salladığını söyle. Mecazi anlamda tabii ki." Sırıtıyorum. "Yoksa gerçek anlamda mı?"

"Siktir git, göt herif." Saf bir öfkeyle gözlerini kapatıyor. "Eğer bundan birine bahsedersen, özellikle de Kill'e, seni öldürürüm."

"İtiraf edersen yapmam. Şerit değiştirmene ne sebep oldu?"

"Yaptığımdan ya da *yapacağımdan* emin değilim. Sadece bir kişi.
Bu kadar."

Bir kişi.

Bir. Kişi.

Bu kadar.

Çok *ilginç*.

Gareth'ın saçlarını karıştırıyorum ve kıçla ilgili dersler veriyorum, ancak beni dışarı atıp kapıyı suratıma kapatmadan önce bilmesi gereken şeyleri sıralamayı bile bitirmedim.

Ben sırıtarak aşağıya doğru yürürken onun iniltileri kapıdan duyulabiliyor.
Salon.

Düzden daha düz Jer'den yağ gibi sıvı Kill'e kadar bir ölçekte
Gareth, Brandon King'in nerede olduğunu merak ediyorum.

Öğrenmek istediğimden değil. Bu
çılgınlık olurdu.

ŞAKAYDI. Ben deliyim.

Bir hafta sonra, sabahın beş buçuğunda Elitler'in malikanesinin girişinde pusuya yatmıştım.

Brandon'ın çekilmez kardeşi Landon ve bir grup aile/arkadaşıyla birlikte yaşadığı yer.

İnanın bana, bu kadar erken uyanmayı asla hayal etmezdim. Ama onun altımda sıkışıp kaldığı ve kıçını sikime doğru salladığı görüntülerle hayatta kalamam.

Büyük bir cinsel varlık olmasaydım hadım edilmeyi hak edecek olan hain kaltak Kolya, bu anılar karşısında hâlâ seğiriyor.

Hem canlı hem de kayıtlı olarak ona sunduğum tüm porno şovlarına rağmen ilgilenmediği bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pislik gibi davranıyor. Tam anlamıyla.

Bu da beni bu amatörce takip görevine getiriyor. Bran'ın Instagram'ını ziyaret etmiş ve her gün saat beş buçukta paylaştığı tüm hikayeleri görmüş olabilirim.

Yandaki küçük kapı gıcırdayarak açılıyor ve adam dışarı çıkıp güneşin altında geriniyor. Üzerinde bol bir şort ve kaslarına ikinci bir deri gibi yapışan yeşil bir tişört var.

Çok ateşli.

Şimdi, traşlı yüzü, şekillendirilmiş saçları ve genel sofistike görünümüyle bu kadar bakımlı olmasaydı, daha da ateşli olurdu.

Erkeklerimi kirli, dağınık ve kenarları sert severim.

Kadınlar yumuşak ve uysaldır ve onlara tapılmalıdır. Erkekler kullanılmalıdır.

Kimi kandırıyorum ki? İkisi de kullanılmalı.

Ve o *benim* adamlarımdan biri değil. Aman Tanrım. Düşünce sürecimde bir sorun mu var?

Uykusuzluktan olmalı. Öyle *olmalı*.

Sadece psikopatlar şeytani bir ayin için her gün bu kadar erken uyanır.

Elbette, kol bandından telefonunu çıkarıyor - tabii ki herifin bir *kol bandı* var. Tertemiz görüntüsüne çok yakışıyor ve gökyüzünün bir fotoğrafını çekiyor, sonra parmakları ekrana dokunuyor.

Normal bir insan gibi şortumun cebinden telefonumu aldım.

-Ve hikayeyi kontrol et.

Kapının bir kısmını ve yaklaşan güneşi içeren estetik bir resim. *#YeniGün*

Bu paylaşımlarda kullandığı tek hashtag bu, sanki tekrar eden başlıklarla izleyicilerini öldürmeyi planlıyor.

Brandon telefonunu kol bandına geri sokuyor ve kulağındaki kulaklıklara dokunuyor, zarif bir şekilde, sanki milyon dolarlık bir tabloyu tutuyormuş gibi.

Tüm hareketleri yavaş, telaşsız. Hayır, yavaş değil. Kontrollü. En sevdiği gergin davranışları, yaptığı her şeyde ondan akıyor gibi görünüyor.

Bahse girerim nasıl eğleneceğini bilmiyordur.

Onu yere yatırıp güzel suratını birkaç kez yumruklamak için yanıp tutuşmasaydım, onun için üzülürdüm.

Gerçi güzel tam olarak doğru kelime değil. Bir kız gibi ya da yol kenarındaki renkli bir çiçek gibi güzel değil. O *yakışıklı.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keskin çene hattı, sert gözler, düz burun ve bir sikin etrafında ilahi görünecek bir dizi dolgun dudak.

Kolya, huysuz halindeki önemli değişikliği göz önünde bulundurarak tüm kalbiyle kabul ediyor. Ereksiyonumu düzeltmem ve başımı sallamam gerekiyor.

Brandon ve Dick'i düşünmeyi bırak. Belli ki birbirlerine uymuyorlar.

Aslında, yapılacak en mantıklı şey arkamı dönüp gitmekti.

Ama yine de, hiçbir zaman mantıklı bir insan olmadım.

Kalmazsam, yarın geri gelirim. Yarın gidersem, ertesi gün dönerim.

Bu noktada bir kaşıntı.

Brandon yolda koşmaya başlayınca bir iç çekiyorum, telefonumu şortuma geri sokuyorum ve hemen peşinden gidiyorum.

Sadece Gareth kadar kafasının karışık olup olmadığını öğreneceğim ve eğer öyleyse, tavsiyelerde bulunmaya yardımcı olacağım. Bunu hayır işi olarak düşün.

Bu kadar.

Hepsi bu

kadar.

Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak ona hemen yetişiyorum. Sırt kasları gömleğinin altında dalgalanıyor ve diz arkası kasları bir uzayıp bir gerilerek her adımda şortunun kalçalarına kadar çıkmasına neden oluyor.

Hipnotik.

Bakışlarım sürekli kıçının yuvarlak h a t l a r ı n a kayıyor.

Eğer heteroseksüelden daha h e t e r o s e k s ü e l s e, o kıçı boş bırakmak çok yazık.

Brandon kulaklarında çalan her neyse onun içinde kaybolmuş gibi görünüyor, çünkü aramızdaki mesafeyi kapattığımı fark etmiyor.

Onun hızında, hemen arkasında koşmaya devam ediyorum.

Şimdi, takipçi bir görevde olmam gerektiğini biliyorum, ama onun büyüleyici çekiminden uzak durmak imkansız.

Siktir et.

AirPods'larından birini çıkarıp kulağına fısıldıyorum, "Uzun zamandır görüşmedik. Beni özledin mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4

BRANDON

Ben bir alışkanlık yaratığıyım.

Sinirsel olarak öyle. Kelimenin tam anlamıyla.

Özenle hazırladığım rutinim olmasaydı, parçalanır ve onarılamaz milyonlarca parçaya ayrılırdım.

Dakik eylemlerim olmadan ben bir *hiçim*.

Yani her gün beşte uyanıyorum. İstisna yok - tatillerde değil, bir gece içtikten, parti yaptıktan ya da bir üniversite öğrencisinden beklenen her şeyi yaptıktan sonra değil. Beşte. *Her zaman*. Her gün.

Sonra kıyafetlerimi giyiyorum, bir smoothie yapıyorum ve saat beş buçukta koşuya çıkıyorum. Yedide dönüyorum. Duş. Kahvaltı. Bir ya da iki saat daha stüdyomda oyalanıyorum. Sonra okul. Sonra lakros takımıyla antrenmana giderim. Daha fazla yuvarlanma. Konuşmak, gülümsemek, gülmek, önemsemek, mesajlaşmak, sevmek, olmak.

Mevcut.

Her gün var olmak zorundayım. Dışarıda olmak ve orada *kalmak*. Bulanık yüzleri, isimleri ve kişilikleri olan insanların ortasında.

Bütün gün kendime onlara ait olduğumu ve aslında her nefeste ciğerlerimi doyuran bitmek bilmeyen mide bulantısıyla mücadele etmediğimi söylüyorum. En iyi yaptığım şey bu.

Rol yap. Hepsini yut. Gülümse.

Stüdyoma geri dönüp boş bir tuval şeklinde ruhuma bakana kadar *tekrar* ve *tekrar* ve *tekrar* lanet olsun, sonra gereğinden uzun duş alıyorum. Kendimi fırçalayarak temizliyorum, cildim domates gibi kıpkırmızı oluyor ve ancak bu şekilde o güne uyum sağlayabiliyorum.

Sonra bitki çayı içiyorum ve saat on buçukta uyuyorum.

Tabii eğer her gün eğlenmeyi seven arkadaşım Remi tarafından bir partiye sürüklenmediysem.

Bazen onu uzaklaştırıp uyku programıma sadık kalabiliyorum ama bazen de diğer arkadaşlarımızla silahlı oluyor ve hayır diyemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Davetleri sürekli reddetmek, gündemdeymiş gibi davranmaya pek uymuyor, değil mi?

Tutarsız uyku programım nevrotik tarafımı ulaşılmaz bir kaşıntı gibi kaşıyor ama bununla başa çıkıyorum.

Mantıksal olarak.

Ertesi gün beşte uyanıp döngüye devam ederek.

Bu yüzden, adımımı atmamam gereken o lanet olası inisiyasyondan sonra neredeyse kendimi kaybediyordum.

Bu olay her zamanki alışkanlıklarımdan büyük bir sapmaydı ve bunu atlatmak için beşte uyanmaktan daha fazlasını yapmam gerekti.

Ama yaptım. Eninde sonunda. Çünkü *kontrol* bende. Tüm bu gülünç deneyim geçmişte kaldı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Beklenmedik bir başka olay çelik duvarıma çarparak bir çukur açtı ve mükemmel bisikletimi bir hendeğe sürükledi.

Zihnimden atmaya çalıştığım insan müsveddesine dönüp bakarken ayaklarım durdu.

Ve yaptım.

Başardım.

Ta ki şimdi konuşana kadar.

Ciğerlerim arka arkaya hızlıca kabarıyor, göğsüm sanki kendi lanet derimden kaçmayı umuyormuş gibi gömleğime çarpıyor.

Tek kulaklığımdan alternatif rock çalmaya devam ediyor, yüksek ritmi kulağıma çarpıyor ama kafatasımdaki sürekli parazitten hiçbir şey duyamıyorum.

Özenle inşa ettiğim hayatım ne zaman bir engelle karşılaşsa.

Nikolai sadece bir engel değil. O, yolumdan çekemediğim lanet bir duvar.

Sadece varlığıyla yarattığı karmaşayı fark etmiyor ve orada bir aptal gibi sırıtarak duruyor.

Yarı çıplak.

Göğsünde sadece üzerinde mermi olan bir kolye sallanıyor.

Beyaz şortu kalçalarından o kadar aşağı sarkıyor ki, yanlış bir hareket onları aşağı indirebilir.

Göğsüne, omuzlarına, kollarına ve sekiz karın kaslarının tamamına yayılmış abartılı dövmelerden oluşan bir harita. Çok gereksiz bir şekilde aptalca kaslı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalın yeleli saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve bu da keskin çenesini, sert yüz hatlarını ve keskin olmayan gözlerini ön plana çıkarıyor.

Geçen sefer kanlı maskenin onu canavar gibi gösterdiğini düşünmüştüm ama hayır, sadece iğrenç yüzüyle bile bu yoğun ve tamamen nahoş enerjiyi yakalayabiliyorken bir koltuk değneğine ihtiyacı yok.

AirPod'umu parmaklarının arasında okşuyor - *onu daha sonra* kesinlikle *dezenfekte ediyor*. "Bana mı öyle geliyor yoksa beni *gerçekten* özlemiş gibi mi bakıyorsun?"

AirPod'umu kaptığım gibi üst dudağımın hırıltıyla kalkmasını zorlukla engelleyebiliyorum. "Kim olduğunu bile bilmiyorum. Yürü git, evlat."

Şurada.

Hakaretini ona geri fırlattım. Bu karşılık verme ya da benzer iğrenç bir şeyi, kabul töreninden saatler sonra düşündüğümden değil.

Dönüp tekrar koşmaya başlıyorum, koşumu bitirmeye ve hepimizin bildiği ve sevdiği programa geri dönmeye kararlıyım. Biz derken, ben ve dengesiz beynimi kastediyorum.

Planım bir kez daha cehennemin en derin çukuruna düştü.

Lanet herif bana yetişiyor, benim hızımda koşuyor, omzu neredeyse benimkine değiyor. "Benim, Nikolai. Geçen gün kabul töreninde tanışmıştık... Ah, doğru ya! Sarı dikişli maske takıyordum, o yüzden yüzümü göremedin ama benim! Maskesiz çok daha seksi, sence de öyle değil mi?"

AirPod'u tekrar kullanmadan önce dezenfekte etmek niyetindeydim ama böyle bir lüksüm yoktu. Kulağıma takıp sesi sonuna kadar açıyorum ve daha hızlı koşuyorum, yolu kaplayan ağaçlar çevresel görüşümde bulanıklaşıyor.

Düzen. Alışkanlık.

Kontrol.

Her zaman aynı kaldırımda aynı yolu koşuyorum, aynı parkın yanından geçiyorum ve aynı binalara bakıyorum.

Bazı yollarda inşaat alanları olduğunda ve yaya yolundan sapmak zorunda kaldığımda çok sinir bozucu oluyor. Şu anda hiç yok.

Ben hızlı bir koşucuyum, takımın en hızlısı, bu yüzden orta sahada mükemmel oynuyorum.

Nikolai ve onun gülünç cüssesi bana ayak uyduramaz.

Artık ritmime geri dönebilir ve tüm bu olanları unutabilirim. Küçük kız kardeşimin orada olduğu gerçeği dışında, kabul törenini *tamamen* unuttuğum gibi.

Ona tam olarak "Hey, küçük prenses, balık ve patates kızartması aşkına, lütfen bana hayal gördüğümü ve Heathens'ta olmadığını söyle" diye mesaj atamazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çünkü bu benim orada olduğumu ele verirdi. Yine de iki kez baktı, yani maskeye rağmen beni tanımış olabilir.

Her iki şekilde de, bu kesinlikle olmayacak.

Benim sevgi dilim, değerli kız kardeşim de dahil olmak üzere sevdiklerimi varlığım olan karmaşadan korumaktır.

Yani orada olduğumu gönüllü olarak ifşa etmemin bir yolu yoktu. Ona mesaj attım ve buluştuk, iyi görünüyordu. Heathens'ın bir başka üyesi olan Killian Carson'ın onu öperken ya da daha doğrusu yüzünü yerken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşması dışında.

İtiraf etmeliyim ki telaşlandım ve Lan bu yüzden aklını kaçırdı. Killian, tesadüfen Nikolai'nin kuzeni, kız kardeşimizin birlikte olmasını isteyeceğimiz türden bir adam değil.

Ama bana her şeyin yolunda olduğunu ve ne yaptığını bildiğini söyledi. Lan kesinlikle onu dinlemedi ve Killian'ı tehdit etmeye ve kardeşimizi terk etmesi için ona son bir tarih vermeye gittiğinde beni de ona katılmaya zorladı.

Tabii ki, Killian'ın kuzeni Mia'ya kaba davrandığında onun adına özür dilemek zorunda kaldım. Nikolai'nin kız kardeşi olmasına rağmen, ona *hiç* benzemiyor.

Özrümü kabul etti ve beni krep yemeye ve oyun oynamaya davet etti.

Lan değil. *Benim.*

Heathen'lara gitmeyi gerçekten istemiyordum ama Mia ısrar etti ve Killian'ı kendim görmek istedim, ben de gittim.

Neyse ki Nikolai orada değildi ama Glyn geldi ve tüm bu süre boyunca Killian'a nasıl özlemle baktığını görebiliyordum.

Ondan sonra sorumlu bir ağabey gibi davrandım ve ona dikkatli olmasını ve bir şey olursa bana söylemesini hatırlattım. Ancak herhangi bir tavsiyede bulunmak her zaman kendimi büyük bir sahtekâr gibi hissetmeme neden oluyor.

Ben de her şeyi oluruna bıraktım. Zar zor.

İsteksizce.

Zaten bana düşmez. Glyn'in ayağını yere bastığını ve Lan'ın emirlerini dinlemeyi şiddetle reddettiğini ilk kez görüyordum.

Sırtıma bir ağırlık çarpıyor ve iki AirPods da kulaklarımdan çekilip alınırken tökezliyorum ve Nikolai önümde duruyor, benim kadar zor nefes alıyor.

Hayır, nefes alıp veriyor ama göğsünün inip kalkması kalbimin göğüs kafesime doğru çılgınca çarpmasıyla kıyaslanamaz bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Senin derdin ne be?" Sinirleniyorum, sonra dilimi ısırıyorum çünkü sinirlenmiyorum.

Hiç.

"Adını söylüyordum ama dinlemiyordun," diyor, sanki destansı boyutlardaki geçici kontrol kaybıma tanık olmuyormuş gibi rahatça.

Beni ele geçiren şeytanı zihnimin en karanlık köşesine itiyorum ve AirPods'u geri vermesi için avucumu uzatıyorum.

Nikolai bir tanesini diğer eline atıyor, sonra avucumun içini sıkıyor, dudakları çılgın bir sırıtışla kıvrılıyor. "Harika, hatırlıyorsun! Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Brandon. Ya da, bekle! Aslında sana mükemmel bir takma ad buldum. Lotus çiçeği. Çünkü Landon denen çamurlu bataklıkla çevrili olduğun halde bu kadar güzel çiçek açmayı başardın. Ne kadar şiirsel, değil mi?"

Bir an için felç oluyorum, özenle sıkıştırılmış düşüncelerim neredeyse beni mürekkep karası deliğe doğru deviriyor.

Ama bu olmaz. Çünkü

kontrol bende.

Elimi sıcak elinden çekmeye çalışıyorum ama kemiklerimi ezmeye çalışıyormuş gibi sıkıyor.

Sırıtışı genişliyor ve ürkütücülük faktörünü bir kademe daha artırıyor. "Hoşuna gitti mi?

Yeni adın mı? Öyle mi?"

"Bırak," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ama neden?" Gerçekten şaşırmış görünüyor. "El sıkışmayı teklif eden sendin. Unutulmaz varlığımı hatırlamıyormuş gibi davrandığın için seni affediyorum."

"Egonu kontrol etmelisin."

Kendine bakıyor ve sonra sırıtıyor. "Mükemmel derecede harika, sorduğun için teşekkürler."

Burnumun kenarını çimdiklemek istiyorum ama yapamıyorum, çünkü piç kurusu elimi rehin almış, kavramasını giderek sıkılaştırıyor. En kötüsü de ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Acıyor, lanet olsun, ama bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce kendime bir çukur kazar ve içinde çürürdüm.

"Elim," diyorum hiç etkilenmemiş bir ses tonuyla.

Daha fazla sıkıyor. "Ne olmuş ona?"

"Bırak gitsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapmak zorunda mıyım? Yumuşak ve hoş bir şey."

Tutuşunu tekrar sıkılaştırıyor, parmakları birbirine karışıyor ve ben lanet olası bir... iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum? Cehennemin kanlı kapılarında ne var?

Acı. Sadece *acı*.

"Elime ihtiyacım var, bu yüzden evet, onu bırakmalısın Nikolai."

"Sikeyim. Adımı söyleme şekline bayılıyorum. Gerçi o ateşli aksanla her şey kulağa harika geliyor." Zihnimden bir türlü silemediğim o parıltı, sert gözlerinin derinliklerine geri dönüyor.

Turkuaz mavisi. Keskin bir merakla dolu. Şiddet mi? Bu deli dangalakla bunu söylemek imkansız.

Steroidlerin yoğunluğu.

Hiçbir şekilde ilgilenmediğim bir unsur.

"I merak ediyorum nasıl sen söyle benim isimiçinde diğer...daha fazla *samimi* durumlar."

Elimi o kadar ani çekiyorum ki beni bırakmaktan başka çaresi kalmıyor. "Sana eşcinsel flörtlerini benden uzak tutmanı söylemiştim. Ben heteroyum."

"Hmm." Başını yana eğiyor, gözleri bir sürüngen gibi dikkatle beni izliyor.

Onun gibi bir kaçık ne düşünür? Şiddet dışında tabii ki. Kabul töreninden önce onun hakkında duyduğum tek şey spor olsun diye insanları dövdüğüne dair söylentilerdi.

Belki de öyleymiş gibi davranmak yerine gerçek dünyaya daha fazla dahil olsaydım, onun erkeklerden hoşlandığını öğrenebilirdim.

Belli ki kadınlardan da hoşlanıyor. Sosyal medyaya göre. Onu aramadım. Bir şekilde Remi'nin etiketlenmiş resimlerinden birine indi.

Benden uzak tuttuğu sürece sikini nereye daldırdığı beni hiç ilgilendirmiyor.

"AirPods'um," diyorum, bu sefer elimi uzatma hatasına düşmüyorum.

"Tek heceli konuşmayı ve emir vermeyi seviyorsun, değil mi?" "Onları geri ver."

"Otoriter. Sana sevdiğimi söylemiştim."

"Bana kendimi tekrar ettirme ya da Tanrı yardımcım olsun..."

Alanıma o kadar hızlı atlıyor ki irkiliyorum, bana dokunmasın diye tüm bedenim geri çekiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerindeki o manik bakış, parlak ve dengesiz bir şekilde yüzeye çıkıyor. Ölümcül bir fırtına gibi.

"Ne var? Tanrı yardımcın olsun, ne? Ne yapacaksın? Beni merakta bırakma."

Çıplak göğsü benimkine çarpana kadar her kelimesinde beni itiyor. Bilinmeyen bir sürü duygu patlıyor ve içime yayılıyor.

Bu boğucu ve yanlış.

Mide bulantısı 2.0 gibi. Sadece, çok daha kötüsü.

Ne var biliyor musunuz? AirPods onda kalabilir. Zaten o çifti bir daha takmayacağım.

Ben geri çekiliyorum, o ileri atılıyor, göğsü hâlâ benimkine yapışık, kalbi düzensiz bir ritimle çarpıyor.

Yoksa o benim mi?

Öğrenmeyi beklemeden etrafımda dönüp koşmaya başladım.

Ağaçların arasında koşarken nereye gittiğimi ya da her zamanki rotamı takip edip etmediğimi bilmiyorum.

Hızlı koşarım.

Elimden geldiğince hızlı.

Kaslarım itiraz edene ve ciğerlerim kabarana kadar.

O siyah mürekkep uzun girdaplar ve keskin darbelerle peşimden koşuyor. Hayali eller gömleğimi tutuyor ve çekiyor.

Nefes alışım bozuk ve yanlış. Hayır.

Kontrol sende. Kontrol her zaman sende, hatırladın mı? Her zaman.

Ve yine de o eller kavradıkça, büktükçe, çektikçe ve-

Sert bir cisim sırtıma çarpıyor ve aniden itiliyorum, kafa üstü yere düşüyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Sıcak nefesler kulağımı ısıtıyor, sonra o çok tanıdık, rahatsız edici ses fısıldıyor: "Benden kaçma nilüfer çiçeği. Bunu ikinci kez yapıyorsun, inisiyasyonu da sayarsak üçüncü. Biraz incindim."

Çarpık hayal gücüme yakalanmadığım gerçeğinin tadını çıkararak bir nefes çekiyorum.

Ama bu beni Nikolai'nin üzerimde olduğunun farkına götürdü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar.

Bu kez dizini belime dayamış, kulağıma konuşurken eliyle ensemi sıkıyor.

Yine sevişiyoruz.

"Eh...?" Gülümsüyor ve bunu biliyorum çünkü dudakları kulağımın lanet kabuğuna doğru kıvrılıyor. "Bu pozisyon biraz tanıdık geliyor. Şikayet ettiğimden değil."

"Nikolai," diye homurdandım, titreyen sinirlerim beni alt etmeye başlamıştı. "Çekil üstümden."

"Mmm. Daha fazla. Bana daha fazlasını ver," diye kulağıma hırlıyor. "Geri çekil."

"İşte bu kadar. Dövüş benimle. Bu enerjiyi seviyorum, lotus çiçeği."

"Bunu sevmeyeceksin..." *Kafanı koparırım* demeden önce sözümü *kesiyorum*.

Hay Allah. Bu ben değilim.

"Ne? Ne yaptığında sevmeyecek miyim?" O kadar yakından konuşuyor ki, sözlerini duymak yerine lanet kulağımın içinde hissedebiliyorum. "Cümlenin ortasında kendini kesmeyi bırakmalısın. Bu gerilim beni öldürüyor. Biraz zoru oynuyorsun Beyaz Atlı Prens, ama ben her şeyi yaparım. Dövüş benimle. Dövüş benimle. Dövüş benimle!"

Ona dirsek attım. "İğrençsin. Defol git."

Şaşırtıcı bir şekilde beni bırakıyor ve yanımda kıçının üzerine düşmeyi tercih ediyor. Ezici ağırlığının ortadan kalkması bana normal düşünce sürecimi geri veriyor. Zar zor.

İşte o zaman koşularımda genellikle önünden geçtiğim yakındaki parka girdiğimi fark ediyorum.

Sabahın ilk ışıkları asırlık dev ağaçların arasından süzülüp Nikolai'nin yüzüne vuruyor.

O zaman ilginç bir şey olur.

Yanağını ve sağ gözünü öpen yumuşak sarı ışığın altında mavi, ürpertici bir turkuaza dönüşüyor ve irislerdeki küçük gri benekleri ortaya çıkarıyor.

Gri üzerine mavi.

Büyüleyici.

"Kıçına her ne girdiyse hemen çıksa iyi olur," diye bağırıyor, tüm mizahı kaybolmuş. "Bana bir daha iğrenç dersen seni en yakın ağaca yapıştırır, sonra da taşaklarından asarım, böylece herkes kimin iğrenç olduğunu görür. Anladın mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimi anlık sersemlikten silkeliyorum ve onun ağırlığının yokluğuna rağmen aslında yüzüstü yatmaya devam ettiğimi fark ediyorum.

Ayağa fırlayıp ona ters ters bakarken nefesimi düzenlemek zorunda kalıyorum. "Bana bir daha dokunma, ben de sana öyle demeyeyim. Aslında sana hiçbir şey demeyeceğim, çünkü seninle bir daha konuşmamayı tercih ederim."

"Neden?" Sırıtışı kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde geri dönüyor ve uykudan sonra mağarasından sürünerek çıkan büyük bir kedi gibi telaşsızca ayağa kalkıyor. "Seni büyüteceğimden mi korkuyorsun?"

Ona en sahte gülümsememi gösteriyorum. "Bunun gerçekleşme ihtimali sıfırın altında. Bir sonraki hayatında iyi şanslar evlat."

"Bla bla ve lanet olası bla bla. Bu hayat varken neden bekleyeyim ki?" Kaşlarını çatıyor. "Ayrıca, neden bir sürüngen gibi gülümsüyorsun?"

Gülümsemem azalıyor ve AirPods'u elinden kapıyorum. "Beni takip etmeyi bırak. Ciddiyim. İma ettiğin şeyle hiç ilgilenmiyorum."

Uyuşturucu almış bir manyak gibi geniş geniş gülümsüyor. Belki de gerçekten uçmuştur. "Peki neyi ima ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Pek de kurnazca davranmadınız. Cevabım hayır." "Hayır

ile çalışabilirim."

"Zamanını boşa harcıyorsun. Ben heteroyum."

"Bunu bana üçüncü kez söylüyorsun. Birileri bir şey kanıtlamaya çalışıyor." Omzuma bir tokat attı. "Ama, hey, geceleri uyumanı sağlayan her neyse, lotus çiçeği."

Tekrar benim alanıma girmeye başlıyor, kokusu -bergamot ve nane- burun deliklerimi dolduruyor ve duyularımı bulandırıyor.

Yine sevişiyoruz.

Onu sertçe itiyorum ve koşu tarihimin en hızlı koşusuna başlıyorum. Malikaneye kadar olan mesafeyi kısa sürede kat ediyorum.

Rutinimi unut. Çok daha önemli bir şeyi korumam gerekiyor. Akıl sağlığımı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5
NIKOLAI

Son zamanlarda koşmaya başladım.

Son zamanlarda derken, bu üçüncü gün demek istiyorum. İlki Brandon'ı yere yatırdığım ve kulağına fısıldarken kaslarının esnemesini hissettiğim zamandı.

Güzel zamanlardı.

Aslında, iyiden çok daha fazlasıydılar. Aradığım kelime çok *ateşli*.

Onu itip kakmak, altın çocuk kişiliğiyle uğraşmakla ilgili bir şey var, ama en çok hoşuma giden şey onu altımda hapsetmek, bir saniye uyumlu olmasını sağlamak ve bir saniye sonra hayatı buna bağlıymış gibi savaşmaktı.

Kolya son bir haftanın en sert ereksiyonunu yaşadı. İlki Bran kucağıma oturduğunda oldu.

Bir kez daha, hiçbir ön sevişme ya da açgözlü ağızlar ve istekli delikler yeni seçici aletim için kesmiyordu. Pantolonumdan çıkacak kadar bile kalkamıyor ya da taşaklarını büyütemiyordu.

Ancak kafamda farklı imgeler canlandığında durum değişiyor.

Bir mağara adamı gibi davranıp tek başıma mastürbasyon yaparken, kulağına hırladığımda Bran'in boynunda beliren kırmızı lekeyi ya da elimi ensesine koyup onu kilitlediğimde tüylerinin diken diken olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Dövüşmedi. *Yine*. Sadece orada yatıp kullanılmak için yalvardı. Gerçi o aksini söylerdi.

O adam tam bir pislik. Son birkaç gündür onunla koşarken çok eğleniyor olsam da, bunun karşılıklı olmadığına dair bir his var içimde.

Beni sadece gözlerinin kısılması, ölüm bakışları ve ara sıra tatlı dudaklarından çıkan hava ile karşıladı.

Tek heceli cevaplarından ve sürekli emirlerinden bahsetmiyorum bile.

Geri çekil.

Benden uzak dur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dokunma bana.

Tatsız varlığını çevremden kaldır.

Kraliyet ailesi gibi konuşuyor. Yine de şikayetçi değilim. İyi bir çocuğu mahvetmenin bana yaptığı bir şey var.

İşte bu yüzden üçüncü tur için geri döndüm.

Elitlerin malikânesinin girişinde bekliyorum, koşarak ve havayı yumruklayarak. Hareketsiz kalamıyorum.

Bran'i şortu ve tişörtüyle düşünmek bile kasıklarıma kan hücum etmesine neden olurken olmaz.

Sakin kalmaya çalıştığımı belirtmek isterim, ama yine de doğduğumdan beri sakinlikle aramda bir anlaşmazlık var ve onu yalnız bırakmam beklenemez. Günlerime anlam katan tatlı bir bağımlılığa dönüşüyor.

Çözüm mü? Onu yıpratmaya çalış.

Derisinin altına sız.

Bu süreçte kalbine zarar ver.

Onunla uğraşmak *çok* eğlenceli. Bir psikopatınkine benzeyen ürkütücü bir gülümseme taklidi yapmadığı sürece genellikle ifadesizdir, bu yüzden onu ne zaman hazırlıksız yakalasam, farlara yakalanmış bir geyik ifadesi takınır. Burun deliklerini açıyor, muhteşem adem elmasını sallıyor.

Bu bok için yaşıyorum. *Gerçekten.*

İki gündür sadece onun canını sıkmayı düşünüyordum. Sabah beş buçuk, bir sonraki emre kadar günün en sevdiğim saati.

Er ya da geç, o da herkes gibi ayaklarıma kapanacak. Ya da, daha doğrusu, dizlerinin üstüne.

Bir şekilde ilerleme kaydettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Dün, benden kaçmaya çalışmadı, ancak koşunun sonuna kadar çıkardığıma ve rehin tuttuğuma bahse girebileceğiniz aptal AirPods'u kullanmaya çalıştı.

Ben ona bir sürü soru sorarken o ben yokmuşum gibi davrandı. Birçoğunu hatırlayamıyorum ama çoğunlukla koşudan sonra ne yaptığı gibi şeylerdi. En sevdiği yemek nedir? Film? Renk? Hobileri? Giysileri? Saç ürünleri? Kolonya?

Dövüş kulübünü seviyor mu? Şiddeti? İnsanların kemiklerinin kırılmasını?

Bu biraz zorlama mıydı? Dürüst olmak gerekirse kimin umurunda?

Israrcı olmasalar bile hiçbir şeye cevap vermezdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pek işbirliğine yanaşmıyor ve büyük şatosuna geri dönene kadar sorularımı hiç duymamış gibi geçiştiriyor.

Ama yine de inatçı biriyim ve meydan okumayı çok severim.

Annem ve Jeremy, istediğimi elde edene kadar durmayan bir boğa gibi olduğumu söylüyorlar, yani... sanırım yine gidiyorum.

Kolya lanet bir yoksunluk döneminden geçtiği için dünya kadar zamanım var.

Yine de, kahverengi saçlı Beyaz Atlı Prens etrafındayken o kadar da ilgisiz görünmüyor, bu da beni şaşırtıyor.

Bran gibi bakımlı, sosyetik erkekler benim tipim değil. Hem de

hiç. Ama onda bir şey var-

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve lotus çiçeği siyah şortu ve geniş omuzlarını, genişlemiş göğüs kaslarını ve zayıf belini saran kraliyet mavisi tişörtüyle dışarı çıktığında hareketlerim aniden duruyor.

Yüzünüze bakmıyor ama kesinlikle üstün bir yapısı var. Yağsız bir şekilde tonlanmış, her yeri sert ve sıkı.

Kolya şortumun içinde seğiriyor ve ben nefesimin altında inliyorum.

"Siktir, ahbap." Ona ters ters baktım. "Kararını ver. Kolay mısın yoksa zor mu? Kelime oyunu yaptım."

Cevap alamıyorum. Doğal olarak. O tam anlamıyla bir *pislik*.

Lotus çiçeği günün fotoğrafını çekip Instagram'da paylaşıyor. Prensinin malikanesine kaçtıktan sonra bakacağım. Şimdilik onu doyurmayı tercih ederim. Günlük mastürbasyon seansım için yeni malzemeler eklerim.

Yolda emin, hafif zorlama hareketlerle yürüyor. Bakışları sağa sola kayıyor, muhtemelen beni arıyor ama ağaçların arkasına iyice gizlenmişim.

Kameralarının beni yakalayıp büyük pislik Landon'a rapor etmesine izin veremem. O kaltağı yere serip kafatasını ikiye ayırmaya karşı olduğumdan değil, ama kardeşinin pantolonuna girmeye çalışırken herhangi bir komplikasyonu tetiklememeyi tercih ederim.

Ya da kıç.

Her neyse, lotus çiçeği etrafını araştırmaya devam ediyor ve ben sadece onunla dalga geçmek için saklanıyorum.

Dün, köşeyi döner dönmez ve konağın kameralarından uzaklaşır uzaklaşmaz yanına atladım. Bana kocaman gözlerle baktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve hafifçe ayrılmış dudaklar... Bu ifade bir saniyeden kısa sürse de Brandon King'le ilgili her şeyi içeren zihinsel kataloğuma eklediğime emin olabilirsiniz.

Bugün farklı bir strateji kullanıyorum. Benim yöntemime alışmasına ve bana o özel tepkileri göstermeyi bırakmasına izin veremem.

Mümkün olduğunca yaklaşmasını istiyorum. Onu koklayana kadar. Ta ki-

Toprak yolda birkaç metre ötede duruyor ve yan profilini ön sıradan izliyorum. İlgilenmediğinden emin mi? Çünkü benim için çok güzel giyinmiş. Aynı kıyafetleri farklı renklerde giyse de, bugünün renginde bir şeyler var. Mavi, onun gizemli, züppe gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor.

Yine de üstsüz olmasını tercih ederim, böylece vücudunu ön sıradan izleyebilir ve muhtemelen dişlerimi geçirebilirim.

Mecazi anlamda tabii ki.

Kimi kandırıyorum ben? Kesinlikle gerçek.

Tam aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereydim ki üstü açık bir Audi tam önünde durdu.

Sarışın bir bomba arabadan atlıyor, kıçının kıvrımlarını ortaya çıkaran daracık bir şort ve büyük göğüslerini zar zor örten bir spor sütyeni giyiyor.

Dudakları hiç doğal değil ve bir drag queen'den daha fazla makyaj yapıyor.

Brandon'a vahşi bir şekilde sarılıyor, tüm vücudu Brandon'ın önüne yapışıyor. "Bebeğim!! Bunu tekrar denemeye karar verdiğin için çok mutluyum. Bu sefer her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, yakışıklı."

Kadının sırtını sıvazlıyor ama hareketinin ardında hiçbir coşku yok. İfadesi biraz bile değişmiyor.

Robot gibi.

AirPods'unu çıkararak ondan daha iyi bir tepki aldım, sarışın.

Umurumda
olduğundan
değil.

Umurumda
değil.

Yine de ellerim seğiriyor, onu en yakın, en dik uçurumdan atmamı istiyor.

Üç gündür devam eden sabah ritüelimizi bölmeye nasıl c ü r e t eder?

İki.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geri çekiliyor, bir manken gibi gülümsüyor, yüzü yumuşacık, ona cıvıldıyor ve ağzının kenarını öpüyor. *İğrenç.*

Oh, şuna bak. Brandon'ın en sevdiği kelime.

"Yine de koşuya çıkmak zorunda mıyız?" Lanet olası bir çocuk gibi surat asıyor. "Bunu ya da erken kalkmayı sevmediğimi biliyorsun aslında."

Etrafta bir sürü *tanıdık* var. Kim bu piliç?

Muhtemelen onu IG'sinde gördüm ve bütün bir geceyi ona bakarak geçirdim, çok teşekkür ederim.

Gerçi hatırladığım tek olay iki yıl önce, ağartılmış saçları hariç ona benzeyen birinin koluna asılmasıydı.

Onun dikkatimi çekmesinin nedeni, arkadaşı olmayan kızlarla asla fotoğraf paylaşmaması.

Onun kadın ve erkek arkadaşlarını tanıdığımı düşünürsek, listede olmadığını biliyordum.

Clara.

İsmi hatırlıyorum çünkü IG'sini de ziyaret etmek için bir not almıştım ama saat beş olduğundan ve buraya gelmem gerektiğinden zamanım yoktu.

Sen de kimsin Clara ve ölmek için en sevdiğin yol nedir?

Sahneye girip ona tam da bunu sormak üzereyim - ya da belki de onu korkutup kaçırmak. Bu bana çok doğal geliyor.

Ayakkabılarımın altında yapraklar çıtırdıyor ve Brandon'ın başı bana doğru eğiliyor ama bana bakmıyor.

"Kaçmana gerek yok, Clara." Parmaklarını Clara'nın saçlarına geçiriyor, başını geriye çekiyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor. Kadının dili dışarı fırlıyor ve adam bir saniyeliğine direniyor, dudaklarını kapalı tutuyor, sonra birazcık aralıyor ve kadın dili adamın ağzına sokuyor.

Kıpırdamadan duruyorum, başımı yana eğmiş onu öpüşünü izliyorum.

Yoksa tam tersi mi?

Kasları dalgalanıyor ve yuvarlanıyor, sırtı sertleşiyor, pazuları şişiyor, sonra uzun parmakları saçlarında sıkılıyor.

Dövüşmek.

Yaptığı şey bu. Eylemden zevk almıyor. *Savaşıyor. Neyle savaşıyorsun, lotus çiçeği?*

Onu öpmek için mücadele ediyor gibi görünüyor ya da belki de libidosunu kontrol altında tutmak için mücadele ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarım şortuna doğru kayıyor ve hayır. Görünürde ereksiyon yok. Kolya ağır bir öpüşme seansından sonra birkaç saniye içinde bunu elde ederdi.

Eski Kolya yani. Yenisi açıkça vasiyetimden çıkarılacak bir aptal.

Brandon onu etrafında döndürüyor, böylece öpüşmeyi derinleştirirken onun sırtıyla karşılaşıyorum. Onun anlamsız varlığına bakmıyorum bile, bakışlarım Brandon'ın zorlukla buruşan yüzüne odaklanıyor.

Zar zor hareket ediyor.

Neredeyse hiç hissetmiyor.

Kızın ağzına sıçıyor ama gözleri faltaşı gibi açık. Bir kez bile kapanmıyor ya da kızın yaptığı gibi hareketin içinde kaybolmuyor.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve kollarımı kavuştururken gözlerimi onun robotik bakışlarıyla kilitliyorum.

Neyin var göster bana, düz çocuk.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve ben orada durup gösteriyi değil, onun yüzünü izliyorum.

İfadesinin kontrolden çelişkili duygulara dönüştüğü o ince değişimin tadını çıkarıyorum. Nefret mi? Şehvet mi? Bana sorarsan ikisi de çok seksi.

Uzanıp sikimi düzeltiyorum, sonra elimi orada tutup şortumun içinden kavrıyorum ve Kolya üzerindeki lanetleyici etkisini ona gösteriyorum.

Benimle konuşmadı bile, ama sadece bir bakış bile bir adamı en kötü günahkâra dönüştürmeye yeter.

Bran'in gözleri açılıyor ve evet, şu anda kesinlikle Clara'ya odaklanmıyor. Dikkatinin bir kısmı bile onun üzerinde değil.

Sırf onunla dalga geçmek için alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, sonra da "Bana yardım etmek ister misin?" diye soruyorum.

Clara'dan neredeyse şiddetle uzaklaşırken gözleri mavinin parlak bir tonuyla parlıyor.

"Vay canına, bu çok heyecanlıydı bebeğim," diye nefes alıyor ve ben de kafasına vurup onu üstü açık arabasıyla uçurumdan aşağı göndermek üzereyim.

Benden uzaklaşıyor, ama şortundaki kanıtı görmeden önce değil. Vay canına.

Bu... lanet bir *ereksiyon* mu?

Yani, onu öptüğü için böyle olmuş olabilir. Ben yapmış olamam.

O heteroseksüel.

Buraya gözleri devirmeyi ekleyin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çürük duvarlarının arkasına saklanıyor, Clara'ya sahte bir gülümsemeyle bakmadan önce kendini ustaca ayarlıyor. "Sadece seni özledim."

Saçmalık. Söylediklerine inandığını bile sanmıyorum.

Blondie kendini tekrar onun kollarına attığı için emin. "BABE!
Seni çok seviyorum. Bu sefer sonsuza dek. Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Arkamı dönmek için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekiyor çünkü bunu yapmazsam oraya gidip Clara'yı yumruklayabilirim. Ya da yanlışlıkla onu öldürebilirim. Ve elimizde ölü bir sürtük istemeyiz.

Ayrıca, Clara için daha uygun bir planım olabilir. Beyaz
atlı prens arkasını kollasa iyi olur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6
NIKOLAI

Sakinleşmem gerektiğini fark ettim.

Brandon kim?

Sikimi dudaklarının arasına alacak ve bunun için bana teşekkür edecek adam, işte o.

Hayır. Yüce İsa.

Sakin ol, Kolya.

Sadece bir saniyeliğine sakin ol, dostum.

Gerçi yirmi dört saatten fazla bir süre boyunca sarmal h a l i n d e y k e n onu buna ikna etmek imkansız.

Clara'yla olan o iğrenç sahneyi gördüğümden beri.

IG'sinde onun sadece bir fotoğrafı olsa da, kesinlikle onun her yerinde onu sergiliyor.

Adamım x

Bebeğim, beni hayatta tutuyorsun x

Gelmiş geçmiş en yakışıklı adam değil mi? x

Seni seviyorum, seksi x

Bla bla bla.

Paylaşımlarına göre, yaklaşık iki yıldır birliktelermiş. Sikerim böyle işi.

Ailenin sosyal medya dedektifi olan kız kardeşim Maya, bir dargın bir barışık bir ilişki içinde olduklarını söyledi. Clara'yı becermek istediğimi düşündü, burnunu kıvırdı ve uzak durmamı söyledi çünkü Brandon denen adama çok takılmıştı ve ben çok daha iyisini yapabilirdim.

Bunu daha az umursayamazdım. Aklımda tek bir bilgi kaldı.

İki yıldır aralıklarla.

İlginç.

Neyse, umurumda değil, çünkü rahatlıyorum. H a v u z d a , yüzüstü yüzüyorum. En iyi hayatımı yaşıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burada uyuyabilirim. Güzelmiş.

Gerçi muhtemelen ölürdüm ve bu da pek uygun olmazdı.

Her neyse. Rahatlamak için biraz daha burada kalacağım. Bir saniye bile kıpırdamadan durmam ve yarın sabah koşusuna çıkmam gerektiği gibi aptalca düşüncelere kapılmamam gerektiğinden eminim.

Bugün yapmadım, çünkü güzel Clara'yı tekrar görürsem, onun özelliklerini mahvetmek isteyebilirdim. Ve ben asla, ama *asla*, genel olarak kızlar hakkında şiddet düşüncelerine kapılmam.

Annem beni kadınlara saygı duymam için yetiştirdi. Onları desteklememi, aşağı çekmemi değil.

Ama Clara'da bir şey var.

Bir kargaşa beni kanla dolu huzurlu düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bütün deliklerinden bir sürü kan fışkırıyordu.

Nefes nefese sudan çıkıyorum ve saatimi kontrol ediyorum. Üç dakika elli beş saniye. Fena değil.

Üç yıldır nefes egzersizi yapıyorum ve nefes almadan geçirdiğim zaman giderek artıyor.

Jeremy ile bisiklete binmek dışında, bu benim sakinleşmeme yardımcı olan tek yöntem. Muhtemelen o sırada neredeyse ölmüş olduğum içindir.

İnsanları vahşileştirmek de var, ama bu beni sadece pompalıyor ve beni kana bulanmış aşamadan aşağı indirmiyor.

Beynimin talihsiz anlarda uçurtma gibi uçma eğilimini göz önünde bulundurarak, bu *gürültülü* aşamaya karşı koymak için bir başa çıkma mekanizması bulmam gerekiyordu.

Konağın yeraltı katında bulunan kapalı havuzumuzun kenarında kendimi yukarı kaldırıyorum. Genelde ben buradayken bir şey duymak zordur ama şimdi bir şeyler farklı.

Bela mı? Aynen öyle.

Tezgâha doğru yürüyüp saçımdaki suyu silkeledikten sonra havluyla gelişigüzel tutamları kuruluyorum.

Telefonumu elime alıyorum ve ekranımın üst kısmındaki bildirimle duraklıyorum. O kadar hızlı açıyorum ki neredeyse telefonu düşürüyordum.

IG'de Brandon'a mesaj atmış olabilirim. Bilirsin, çünkü ben lanet olası bir baş belasıyım.

Onlara cevap vermedi. Üç

gün boyunca.

Mesajım şu şekildeydi:

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim ;)

Nikolai, eğer sapı bana vermediyse

Uzakta.

Takılmak ister misin? Gibi

Arkadaşlar mı?

Tamam, bu bir yalandı.

Arkadaş olmak işe yaramazdı

çünkü sen etrafta olmak için

çok zevklisin. Tüm soğuk,

huysuz ve boktan. Tam olarak

Eğlencenin tam tersi.

Bir şeyler içebilir miyiz?

* M a s a y a vuran

sıkılmış bir çocuğun

HEDİYESİ*

Bunu bütün gün

yapabiliriz, Beyaz Atlı Prens.

Gelen kutunuzla konuşmayı

seviyorum. Ne

lanet bir heyecan.

Neden hep aynı hashtag'i

kullanıyorsunuz? Bunun bir

anlamı var mı?

Neden oynuyorsun?

Lakros mu?

Bana sürekli dinlediğiniz

çalma listelerinizi gönderebilir

misiniz? Rock dinlemeyi pek

sevmem ama keşfetmeyi

severim.

yeni müzik.

Ayrıca, rock sizin ilkel

ve uygun imajınız için çok

aşırı değil mi?

Yargıladığımdan değil.

Aslında çelişkiyi sevdim. Seni

anlamaya çalışmayı eğlenceli

hale getiriyor.

Dışarı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neden sanatçı olmak istediniz?

Böyle bir şeyle ilgilenmek için fazla gergin değil misin?

insanların yaratıcılıklarını bırakmalarını mı gerektiriyor? Yoksa resim yaparken farklı mısınız?

Lütfen bana bunu yaptığını söyle.

yarı çıplak.

Güzel vücutları saklamak kafirliktir.

Biliyorum.

Numara değiş tokuşu yapmak ister misin? İşte benimki XXXXXXXX.

Merhaba, lotus çiçeğinin gelen kutusu, bu akşam sizi tekrar görmek çok güzel.

Bugün ç o k seksi görünüyordun.

Heteroseksüel olduğun için sana asıldığımdan falan değil.

Bunu heteroseksüel bir erkeğe olan umutsuz tek taraflı aşkım olarak düşünelim. Sen karşılık vermek zorundasın.

İstemediğin sürece

kaş oynatma emojisi

*güneş gözlüğü e m o j i s i *

Evet. Her şey yolunda.

Mesajlarım hala burada güzelce duruyor. Daha sonra tekrar kontrol edeceğim.

emin olmak için.

O mesajı iki gün önce gönderdim, onu Clara'yla görmeden önce.

Ondan sonra ona mesaj atmadım ama şimdi o n d a n gelen ilk cevabı görüyorum.

Bu akşam erken saatlerde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni rahatsız etmeyi kes yoksa seni engellerim.

Ama beni engellemedi. Hatta ben onu takip ettiğim ve o beni takip etmediği için isteklerinde yer alan mesajımı bile kabul etti.

Gözlerimi ekranda kısıyorum. Bunun bir anlamı var mı? Neden günler sonra cevap versin ki?

Sikeyim böyle işi. Ciddiyim. Bu pislik yüzünden kalan birkaç beyin hücremi de kaybediyorum.

Şortumu giydim ve evet, çıplak yüzüyordum. Eğer erkeklerden biri gelirse, vay halimize.

Ana salona vardığımda, ailemin bizi buraya kadar takip etmesini sağladığı muhafızlarımdan biri tarafından karşılandım. Jeremy ve ben onları her şeyden çok kargaşa çıkarmak için kullanıyoruz.

"Efendim," diye başlıyor Rus aksanıyla. "Kuzeniniz Killian'ın saldırıya uğradığını bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Şu anda üst katta."

Gözlerimi kısıyorum. "Yukarıda, yani canlı olarak mı, yoksa yukarıda, yani tabutta mı?"

Alnında bir kırışıklık beliriyor ve yavaşça, neredeyse emin değilmiş gibi, "Yaşıyor. Sanırım bilincini kaybetti."

Teşekkürler.

Kill'in ölümü muhtemelen uygunsuz olurdu. Kötü olmasından bahsetmiyorum bile. En azından annemin tek yumurta ikizi olan Reina Teyze için.

Ama yine de, bu şiddet için bir fırsattır.

Kuzenime zarar verenleri nasıl cezalandıracağım? Ölene kadar yumruklayarak mı?
Su işkencesi mi? Üzerlerine basmak - tabii ki erotik olmayan bir şekilde?

Çok fazla seçenek var.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kapısını açıyorum, önce başım içeri kayıyor. "Kill'in neredeyse öldürüldüğünü duydum. Ne yaptığımı gördün mü? Ayrıca kimin kafasını vücudundan ayırıp etini koparmam ve bir sopaya asmam gerekiyor?
-"

Cümlemin ortasında durdum.

Vay, vay, vay. Bilin bakalım kim geldi?

Killian yatağında güzelliği olmayan bir Uyuyan Güzel gibi uzanmaktadır ve yeni kız arkadaşı Glyn ile Gareth yanındadır.

Ama beni durduran bu değil. Glyn'in güzel ağabeyi. Brandon puştu olarak da bilinir.

Benim evimde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dikkatimi ondan ayırmadan, kasten yavaşça içeri giriyorum. Bir an için gözleri açılıyor, sanki beni kendi evimde görmek istemiyormuş gibi.

Umutlarını kırdığım için mutluyum, nilüfer çiçeği.

Haki pantolonunun içine sokulmuş beyaz bir düğme giymiş. *Haki.* Tanrım. *Çok* şık ve düzgün.

Bu imajı mahvetmek için bir sebep daha. Onun mesafeli kişiliğinin ve kontrol manyağı cephesinin ardında gerçekte nelerin gizlendiğini görün.

Biraz uzakta duruyorum. "Şimdi, burada neyimiz var?
Bir lotus mu kayboldu?"

Yüz ifadesi değişmiyor, mükemmel bir robotu taklit ediyor ama sonra elini ensesine götürüyor ve çekiyor. Sertçe. Sanki kendi saçıyla bir derdi varmış gibi.

İşte bu, lotus çiçeği. Benim için ayrıl.

Dün yaptığı saçmalıklardan sonra bu durum çok eğlenceli, bu yüzden tehditkâr ses tonumu takınıyorum. "Öldürdüğümüze zarar veren bu muydu Gaz?"

Glyn hafifçe titreyen uzuvlarıyla beni izliyor, gözleri benden aşırı gergin ağabeyine kayıyor.

Beni uzun zamandır tanımıyor ama o bile benim kötü şöhretimi ve önce yumruk atıp sonra soru sorma eğilimimi duymuş.

Gerçi bu sefer ilk ben soruyorum.

Kardeşi de beni duymuş mu? Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum ve diğer insanların düşüncelerini asla merak etmiyorum.

Ama lotus çiçeği gösterdiğinden daha fazlasını saklayan bu altın çocuk ve ben alabileceğim her kırıntıya susamış durumdayım.

İşi kolaylaştırdığından değil.

"Hayır," diyor Gareth. "Brandon ve Glyndon onu buraya getirdi. Onu kampüslerinin yakınında bulmuşlar. Suçlu hakkında daha fazla ayrıntı için Killian'ın uyanmasını beklememiz gerekiyor."

"Öyle mi?" Dikkatim şu anda saçını başını yolmakta olan Bran'de. "O orospu çocuğu Kill'i tek başına mı taşıdın? Seni narin bir nilüfer sanırdım ama belki de göründüğünden daha güçlüsündür."

"Ben geri dönüyorum." Elini indirip kız kardeşine sahte bir şekilde gülümserken sesi sonda kesiliyor. "Gelmek ister misin, Glyn?"

"Hayır, bu gece kalıyorum," diyor ve bakışları, dünyada hiçbir endişe duymadan uyuklayan Killian'ın üzerine düşüyor.

Hizmetlerin için teşekkürler kuzen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer o olmasaydı, Glyn'in kardeşi burada olmazdı.

Belki de Kill gelecekte daha fazla yaralanmalı, bağışıklık sistemini güçlendirmek için çalışmalı.

Bran kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Sonra arkasını döndü ve kapıya doğru giderken benim yerime Gareth'ın yanından geçmeyi tercih etti.

Birileri ben burada yokmuşum gibi davranmak için çok zahmete giriyor. On saniye içinde uyandırma çağrısı gelecek.

Glyn ve Gareth'a bir şey söyleme zahmetine girmeden arkasından çıkıyorum.

Bran koridorda geniş ve kontrollü adımlarını hızlandırmaya başladı bile, başı dik ve omuzları gergin. *Clara*'yı öptüğü zamanki gibi.

Ona yetişiyorum ve yanına düşüyorum. "Beni görmek istiyorsan bana söylemeliydin, ben de seni gezdirirdim."

"Kendine gel." Lanet bir robot gibi önüne bakıyor. "Kız kardeşim ve onun erkek arkadaşı için buradayım."

"Tomayto, tomahto. Yine de o turu yapmak ister misin?"

"Hayır."

"Akşam yemeğine ne dersin?" "Hayır."

"Bir içki?"

"Hayır."

"Bu gece tek heceli pislik kelime dağarcığında başka bir kelime var mı?"

"Hayır," diyor, neredeyse otomatik pilotta, ve ben onun önüne atlıyorum.

Neredeyse üzerime yürüyor ve aniden durmak zorunda kalıyor, boğazı inip kalkıyor ve ben o muhteşem adem elmasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu ısırmak istiyorum.

Sert.

Belki bu arada kan alırız.

Kırmızı onun açık teninde çok güzel dururdu. Gözümü kırpmamdan daha hızlı geri adım atıyor.

Kendisi birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, zırh gibi giydiği o küçümseyici tavırla bana tepeden bakmayı başarıyor. "Gömleklere alerjin falan mı var? Neden hep yarı çıplaksın?"

"Çünkü harika görünüyorum ve bunu saklamak yazık olur. Ayrıca, bu beni süzdüğün anlamına mı geliyor?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Saçmalık. Sürekli çıplaklık halinizi fark etmemek mümkün değil." "*Sürekli çıplaklık hali.* Tanrım. Sakin ol, dostum. Sesin bir mahkemede yargıç."

"Ben senin *dostun* değilim." Kelimeyi bir hakaretmiş gibi vurguluyor ve yanımdan geçip gitmeye başlıyor.

Yine yoluna çıkıyorum ve duruyor. Elini cebine sokup bıkkın bir iç çekiş çıkarırken ondan ezici bir küçümseme havası yayılıyor ve tenimi yalıyor. "Ne?"

"Neden bugün erken saatlerde bana cevap verdin? Mesajlarımı mı kaçırdın?" "Sana açıkça beni rahatsız etmeyi bırakmanı söylüyordum."

"Ama ben değildim. *Clara*'yla herkesin önünde yaptığınız öpüşme seansından sonra durdum. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun lotus çiçeği? Çünkü gördüğüm kadarıyla, gözlerini bana diktiğinde sertleşiyordun. Ona değil."

Bir an orada duruyorum, sonra beni en yakın sütuna doğru iterken koluyla nefes borumu eziyor.

Başım sert taşa çarpıyor ve kafatasımda acı patlıyor ama hissetmiyorum.

Yapamam.

Gözleri vahşi ve kontrolden çıkmış bir maviyle parlarken değil. Eller aşağı, şimdiye kadar gördüğüm en seksi manzara.

"Beni dinle, seni kalın sikik. Saçmalıklarına çok uzun zamandır tahammül ediyorum ama artık yeter. Sen benim akranım, arkadaşım ya da ikisinin arasında bir şey değilsin. O yüzden deliğine geri dön ve benim alanıma girmeyi bırak yoksa seni ezerim."

"Benimle edepsiz konuş, bebeğim."

Homurdanıyor ve ben de yüzümü onunkinin içine sokarak aramızdaki birkaç santimi siliyorum. Kolunu kolayca çıkarabilirdim ama baskıyı seviyorum.

Fiziksel müdahalede bulunacak kadar kontrolünü kaybetmesine bayıldım. Yakından ve *Kişisel*.

"Sana öyle diyor, değil mi? *Bebeğim*. Hayır, daha az göz alıcı versiyonu. *Bebeğim*. Bana doğruyu söyle, onu öptüğün için mi ereksiyon oldun yoksa ben senin için ereksiyon olduğum için mi? Kız arkadaşını öperken bir erkeğin ereksiyonuna bakmak iyi bir davranış değil, sence de öyle değil mi?"

"Nikolai," diye tekrar hırlıyor, sesi erkeksi ve çok lezzetli. Uzanıp dudaklarının arasından emmek ve içime sokmak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boğaz.

Ama en önemlisi, kontrolünün çözülmesini, kenarlarından yırtılmasını ve ardında bir pislik bırakmasını seviyorum.

Bu onu gördüğüm en ateşli an ve ben onu her zaman ağız sulandıracak kadar seksi bulmuşumdur.

Ama şu anda yavaş ya da sakin davranabileceğimi sanmıyorum. Eğer kendi halime bırakılırsam, onu tamamen mahvederim. Onu yere sererim ve onunla yoluma devam ederim. Sabır ya da diplomasi olmayacak. Boğulma, homurdanma, sikişme, sikişme ve daha fazla *sikişme olacak*.

Yüce İsa. *Sakin ol, Kolya. Onu korkutup kaçıramayız.*

"Mmm. Dudaklarında adımın sesini seviyorum. Tekrar söyle, *bebeğim*." "Seni öldüreceğim." Nefes almak zorlaşana kadar kolu boynuma daha da bastırıyor, ama kendi ses tellerimi yumurtlamak için parçalamam gerekiyorsa ona, tam olarak yapacağım şey bu.

"Biraz daha anlat. Ön sevişmelerin beni tahrik ediyor. Küfür etmene bayılıyorum *bebeğim*."

"Seni lanet olası-" diye sözünü kesiyor, burun delikleri alevleniyor ve yanakları hafifçe kızarıyor, ama sonra ifadesi kapanıyor.

Yavaş yavaş kendini toparladığını ve o dev duvarın arkasında gölgede kaldığını görebiliyorum.

Saklanıyoru
m.
Geri
çekiliyorum
.

Hayır, kesinlikle olmaz. Siktir et.

Serbest kalan kolunu tutup vücut ağırlığımla onu itiyorum ve işte o zaman en güzel şey oluyor.

Brandon Uptight King bir, iki kez geri adım atıyor ve onu itmeme izin veriyor, gözleri kamaşıyor ve tüm vücudunda ve parmaklarımın altında bir titreme oluyor.

Sırtı karşı duvara çarptığında düpedüz *irkiliyor*, hafifçe kızarmış teni koyu kırmızı duvar kağıdına karşı lanet olası bir sanat eseri gibi görünüyor.

Kolu boğazımda kaldı ama savaşı kaybetti, benim beyaz atlı prensim, o kocaman gözleriyle bana bakıyor.

Göğsüm onunkine bastırıyor ve parmaklarımı boğazına doladığımda kalp atışlarının benimkine karşı gürlediğini hissedebiliyorum - güm, güm ve lanet *güm*.

Yutkunuyor, göğsü dört nala atıyor ve ellerinin arkasında t ü y l e r i diken diken oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu yüksek sesle söylersem Bran bana vurur, ama o gördüğüm en seksi şey.

Huysuz ve mesafeli tavrının altında bir masumiyet yatıyor ve ben bu masumiyete tutunmak, onu emmek istiyorum.

Onu yok et.

Dudaklarımı onun dudaklarının köşesine yaklaştırıp fısıldıyorum: "Ne düşündüğümü bilmek ister misin nilüfer çiçeği? Bence onu öpmek için şeytanlarınla savaşıyordun. Ne kadar derine inersen, o kadar zorlanmış görünüyordun. Ağzını onunkine ne kadar uzun süre dayarsan, o kadar yüklenmiş görünüyordun, bu yüzden onun yüzünden zorlanmadığını söylemek güvenli."

"Kapa o lanet çeneni," diyor ve diğer eliyle beni itmeye çalışıyor.

Bileğini yakaladım ve başının üstündeki duvara vurdum.

Boğazı çalışıyor ve bana karşı titriyor. Lanet olası *titreme*. Onu tamamen yiyip bitireceğim ve hiçbir kırıntı bırakmayacağım.

"Otoriterliğin beni tahrik ediyor *bebeğim*," diye mırıldanıyorum, dudaklarım çenesinden bir santim ötede.

Kokusunu açgözlü ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum - yonca, narenciye ve lanet.

"Sadece Clara bana böyle seslenir," diye mırıldanıyor ve çok sevdiği bu kontrolle savaşıyor, kazıyor ve pençelerini ona batırıyor gibi görünüyor.

"Ama Clara için sertleşmedin, değil mi *bebeğim*?" Isırarak yaklaşıyorum. Sarhoş gibiyim, onu dondurma külahı gibi yalamamak için kendimi zor tutuyorum. "Her zaman hızlıca test edebilirim."

Parmaklarım boğazından kayarak çenesini kavrıyor, gözlerim tatlı, baştan çıkarıcı dudaklarına odaklanıyor.

Titriyor ve kolunu boynumdan indirip göğsüme bastırıyor.

Sadece, titriyor. Geri

kalanı gibi. Ve itmiyor.

Adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Sakın buna cüret

etme." "Yoksa ne olur, *bebeğim*?"

"Nikolai, eğer durmazsan, Tanrı yardımcım olsun,

duracağım..." "Ne? Beni yine merakta bırakıyorsun,

bebeğim."

Tekrar yutkunuyor ve bu sefer e l i m d e değil. Ben bu siki kafaya takmış bir mazoşistim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mecazi anlamda tabii ki.

Dilimi dışarı çıkarıyorum ve çenesini yalıyorum, her yeri traşlı ve temiz. Lanet olası narenciye tadı var ve acıtsa bile içinde boğulmak istiyorum.

Zaten kendimi koruma konusunda hiç iyi değildim.

Yine bir yaprak gibi titriyor, eli göğsümde kalıyor ama şimdi parmaklarını tenime batırıyor ve bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değilim.

Bu yeterli değil. Bu yeterli olmaktan çok uzak. Daha

fazlasına, daha fazlasına ve *her şeye* ihtiyacım var.

Dilimi boğazının çukurunda gezdiriyorum ve hayal ettiğim gibi adem elmasını ısırıyorum. Ve lanet olsun, tadı tüm fantezilerden daha güzel.

Tadı kendi çöküşüm gibi ve içinde boğulmaya hazırım.

Brandon'ın dudaklarından bir inilti kopuyor ve ben duraklıyorum, göğsüm genişliyor ve aletim patlayacağımdan emin olana kadar şortuma karşı kalınlaşıyor.

Daha fazla.

Bana *daha fazlasını* ver.

Dilimi tekrar çenesine, kesik çene çizgisine doğru kaydırıyorum ve dudaklarının yakınında duruyorum, benimki havada asılı kalıyor, burun deliklerim açılıyor ve nefeslerim ağır ve derin çıkıyor.

Onun nefes verişi benimkiyle aynı, bozuk ve kesik. Düzensiz ve tamamen kontrolden çıkmış.

Tam istediğim gibi.

O dudakları yutacağım ve *Clara*'nın tüm izlerini unutana kadar diliyle ziyafet çekeceğim.

Niyetimi anlamış gibi gözleri açılıyor ve beni öyle sert itiyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum.

Onu serbest bırakmak zorunda kalıyorum, vücudum açlıktan ölüyor ve

daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Daha fazlasına.

Daha fazla.

Daha fazla.

Çenesi titriyor ve kasları geriliyor. Ve bir anda, ciddi sorunları olan gergin bir pislik haline geri döner. "Sana bana dokunma demiştim, seni iğrenç pislik."

Ve her şeyi mahvetti.

Yumruğumu geri savurup yüzünün yan tarafına indiriyorum. Tökezledi, sadece duvar tarafından tutuldu ve ben onu yakaladım, saf bir şekilde izliyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

memnuniyetle yere yığılır, yüzündeki tüm bulanıklık gider ve yerini saf bir şaşkınlık alır.

"Bunu bir daha söylersen seni döveceğimi söylemiştim. Siktir git gözümün önünden, ikiyüzlü."

Gitmesini beklemek yerine arkamı dönüp odama doğru yürüyorum.

Sinirlerim geriliyor, sikim sertleşiyor ve aklımdan oraya geri dönüp onu dövmek geçiyor.

Siktirsin gitsin. Heteroseksüel aşkı

resmen bitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7

BRANDON

"Ben iyiyim anne. Ciddiyim."

Telefonu kulağıma götürürken keskin sarılarla dolu tuvale bakarken burnumun kenarını çimdikliyorum.

"O zaman yüzünü görmeme izin ver tatlım," diyor annem usulca, neredeyse yalvarırcasına. Annem bana hep yalvarır, yalvarır, sorar, *araştırır*, ve rutinimi bozuyor. Uzun bir nefes veriyorum.

Bana sadece ilgi, sevgi ve anlayışla yaklaşan anneme karşı lanet bir dangalak gibi konuşuyorum.

Belki de benden nefret etmesini istemediğim için gerginimdir. İkimiz için de kendimden yeterince nefret ediyorum.

"FaceTime'ı sevmediğimi biliyorsun," diye homurdanıyorum, sonra daha neşeli bir tonda deniyorum, "Bitirmem gereken bir okul projem var. Seninle sonra konuşuruz."

"Bran." Durur, muhtemelen kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordur. *Ailenin altın çocuğu Lan'a karşı asla kelimelerini seçmek zorunda kalmaz.* Görünüşe göre, annemin şefkatli tarafı da dahil olmak üzere her şeyi berbat ediyorum. "Eğer stres altında falan olursan benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Ya da istersen babanla konuşabilirsin. Her ne olursa olsun senin için buradayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsüm daralan nefesimle genişliyor ve onu ciğerlerimden dışarı atıyorum, ama boğazımda sıkışıyor. Kafatasımın arkasında basınç oluşuyor ve onu en yakın lanet duvara çarpmak istiyorum.

Ama benim yok.

Çünkü kontrol bende.

Her zaman.

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum.

"Dinle. Bunu konuşmak için çok erken olduğunu biliyorum ama sanırım Grace gelecek yıl seni almaya açık olabilir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşlarımı çatıyorum. Annemin menajeri Grace, sadece dünyaca ünlü değil, aynı zamanda İngiltere'nin sanat konseyinde bir efsane ve hatta Lordlar Kamarası'nda bir Leydi pozisyonunda.

Şöhretine rağmen sadece üç dünyaca ünlü sanatçıyla anlaştı, bunlardan biri de Mum'du.

"Neden beni imzalamak istesin ki?" Dikkatlice sordum.

"Çünkü sen muhteşem bir yeteneksin. Sonunda şansını yakaladığın için çok mutluyum. Bunca zamandır tüm fırsatların kardeşinin eline geçtiğini görmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ama sen de en az onun kadar yeteneklisin Bran."

Bunu söylemek zorundasınız çünkü siz bizim annemizsiniz ve kayırmacılık yaparken yakalanamazsınız.

"Tamam," diyorum basitçe.

"Seni çok ama çok seviyorum Bran. Sensiz hayatım aynı olmazdı."

Sözleri ağzımı bulantıyla dolduruyor ama yutkunup gülümsüyorum. Sanki beni görebiliyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum anne."

Midemi bulandıracak ve beni en yakın uçurumdan aşağı yuvarlayacak başka bir şey söylemeden önce telefonu kapatıyorum.

Elim telefonun etrafında, onarılamaz parçalara ayrılacağını düşünene kadar sıkılıyor. Bir parçam kırılmadığı ve sağlam kaldığı için hayal kırıklığına uğruyor. Tıpkı kafam gibi.

Bakışlarım telefondan tuvale kaydı. Bir imge görmeye başladım, birkaç vuruş yaptım, sonra elimi fiziksel olarak zorlamak zorunda kaldım.

Beynimin onaylamadığı ve asla onaylamayacağı şeyler yapıyordu. Bir manzara resmi üzerinde çalışıyor olmalıydım ama kendimi ona dokunmaya ikna edemedim.

Onun yerine, gözleri düşünüyordum. Gözlerle işim olmaz. Gözler kafamı duvara toslatıyor.

Bu nedenle insan ve hayvan resmi yapmayı bıraktım. Yıllarca başarılı oldum ama şimdi yine buradayım.

Düşüncelerim çok yoğundu, bu yüzden annem aradığında minnettar oldum. Ama sonra onunla konuşurken bile kendimi tuvale bakmaktan alıkoyamadığımda o kadar da değil.

Kendimde olmadığımı anladığında işler daha da kötüleşti - hiç olmadığımdan değil - ve araştırmaya ve endişelenmeye başladı.

Onun için sürekli bir endişe kaynağı olmaktan nefret ediyorum. En kötüsü de bu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarım tekrar telefonuma kayıyor ve yeni bir mesaj geldiğinde kalbim güm güm atıyor. Ama daha sonra Clara'nın adını gördüğümde çok sert bir şekilde batıyor.

Sikeyim.

CLARA

BABE! Hediyeni aldım! LV çantaya bayıldım, çok güzel. Zaten IG'de paylaştım ve seni etiketledim! Sen çok değerlisin, yakışıklı. Seni seviyorum ve özlüyorumuu x Bu gece odana takılmaya gelebilir miyim? En seksi iç çamaşırlarını aldım *göz kırpan emoji* *patlıcan emojisi* *su sıçraması e m o j i s i *

Yazarken parmaklarım otomatik pilotta.

BEN

Yapamam. Çocuklara onlarla vakit geçireceğime söz verdim. Bunu telafi edeceğim. başka bir zaman.

CLARA

*Tamam. Seni seviyorum, bebeğim.

*kalp e m o j i s i *

Bakışlarım konuşmaya, özellikle de gönderdiği son kelimeye sabitlenmiş durumda.

Bebeğim.

Başka biri söyleyene kadar umursamamıştım. Ya da daha samimi bir versiyonunu.

Şimdi nefret ediyorum.

Clara ile mesajlaşmalarımdan çıkıp *bebekten* daha çok nefret ettiğim ismi bulana kadar bir süre aşağı kaydırırken parmağım kararsız.

Bana böyle dedikten iki gün sonra başlattığım konuşmaya tıklıyorum, bana kesinlikle hakkı olmayan şekillerde dokundu ve sonra yüzüme yumruk atmaya başladı.

BEN

Hey. Geçen sefer söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Gerçekten Saygısızlık etmek istemedim ve alındıysanız özür dilerim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben Brandon King, yazan yol.

Mesajları okudu ama hiç cevap
vermedi. Bu iki hafta önceydi.

İki hafta oldu ve ben hala kendimi bir mesajı kaçırmış olabilir miyim diye kontrol ederken buluyorum. Şimdi olduğu gibi.

Benim neyim var böyle?

O gece olanları tekrar etmeyi bırakamıyorum. Bozuk bir plak gibi tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar, kafamın içine sızıyor ve özel bir işkence aleti gibi diğer düşüncelerin üzerine yayılıyor.

Her gün, neden kontrolümü bu kadar kolay kaybettiğimi düşünüyorum. Yüksek sesle küfrediyordum - bir ya da iki kez değil, *birkaç* kez. Hırladım, homurdandım ve hatta şiddet kullandım.

Ama en utanç verici an dudaklarını çenemde ve boğazımda gezdirdiği, yaladığı ve keşfettiği andı. Tenim alev almıştı ve haince bir şeyin eşiğindeydim.

Kalbim hiç boğazımı ısırdığı andaki kadar hızlı atmamıştı.

Ve inledim. *Ben inledim.* Brandon King *inledi* çünkü bir *adam* beni ısırıyordu.

Tamamen farklı bir insanın derisinde var olmak gibiydi. Sanki fiziksel varlığımdan kopmuş ve yabancı bir varlığa dönüşmüştüm.

O halimden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Ama en çok nefret ettiğim şey, çok öfkeli olduğum için söylediklerim.

Nikolai'yi hiç suratıma yumruk attığı ve sonra beni yere düşürdüğü zamanki kadar öfkeli görmemiştim.

Sanki ayakkabısının altında ezmek istediği bir haşereymişim gibi bana baktı. Flörtten, ten yalamadan düpedüz şiddete geçiş beni kamçıladı.

Sonra fark ettim ki, belki de ona iğrenç olduğunu söylediğimi düşünmüştür.

Gay.

Gerçekten öyle demek istemedim.

İnsanların heteroseksüel, eşcinsel ya da başka bir şey olması benim için hiçbir zaman önemli olmadı.

Eli, Creigh ve Remi'nin büyükbabaları tanıdığım en yaşlı eşcinseller ve onların Büyükbaba Jonathan ile atışmalarını her zaman eğlenceli bulmuşumdur.

Eşcinsellere karşı değilim. Ama gerçek şu ki, ben heteroyum. Sadece *heteroseksüel* olabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai'nin iğrenç olduğunu söylememin nedeni, ona defalarca yapmamasını söylediğim halde bana dokunmaya devam etmesiydi.

Çünkü kendimi garip, yanıyor ve tamamen derimin dışında hissediyordum.

Çünkü kontrolümü zahmetsizce parçalayabiliyor ve sanki hiç var olmamış gibi lime lime edebiliyor.

Bu sefer açıkça ipucunu aldı, bu yüzden... gümüş astarlar, sanırım.

Ekrana ters ters bakıyorum, sonra ekranı karartıyorum, telefonumu cebime atıyorum ve paletimi ve fırçamı alıp kırmızıyla birkaç vuruş daha yapıyorum. Kırmızıyı sevmem bile. Soğuk renklerin, mavi ve yeşilin hayranıyım.

Ama şu anda, sarı ile kırmızının çizgileri boyunca okşayarak biraz turuncu doğurmaktan kendimi alamıyorum. Sıcak, ateşli.

Vahşi.

Çok vahşi ve olmadığım her şey.

Sanat her zaman benim lanetlenmem ve kurtuluşum olmuştur. Boş bir tuval üzerine çizimler ve fırça darbeleri olmadan ne halt edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama aynı zamanda, gidebileceği boyut beni çok korkutuyor.

İki yaşındayken, ulaşabildiğim her yere küçük yıldızlar çizerdim. Yerlere, annemin makyajıyla duvarlara. Landon'ın alnına, göğsüne ve sırtına, biz kıkırdarken ve ebeveynlerimizden saklanırken.

Sonra bu yıldızlar ailemizin, küçük köpeklerin ve en sevimli kedilerin eskizlerine dönüştü. Şimdi, sanatsal tarzım manzaralara yerleşti. Çiçekler. Ağaçlar. Denizler. Bahçeler.

Fauna.

Bu bir manzaradan ç o k *uzak*, diye fısıldıyor beynim, çıldırıyorum ama duramıyorum.

Eğer y a p a r s a m, başa çıkmak için başka bir yolum kalmayacak. O mürekkebi damarlarımdan temizlemek zorunda kalacağım.

Tekrar.

Bunun sonucunu görmenin tasfiye etmekten daha güvenli olduğuna emin misiniz?

Elim havada asılı kaldı.

Kapı açılıyor ve irkiliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Lanet olsun. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum.

Lan içeri giriyor, tamamen rahat, kendi derisinin içinde rahat. Vücudunda tek bir insani kemik bile olmayan bir piç olmasına rağmen, aynı odada olduğumuzda içimi uzak bir rahatlık duygusu kaplıyor.

Acı gerçek şu ki, Lan'ın yüzünü görmek kendi *yüzümü* görmemin tek yolu. Yüzü huzurlu görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tek yumurta ikiziyiz ama Lan benden biraz daha kaslı. Gözleri de daha acımasız ve sürekli kışkırtıcı bir gülümseme takınıyor.

Aynı fiziksel görüntüye sahip olmamıza rağmen, dünyalar kadar farklıyız. Kendisine klinik olarak narsistik ve antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi kondu.

Bana berbat olma teşhisi kondu.

O büyüleyici ikiz, herkesin ilgisini üzerine toplayan kişi, King ailesinin süperstarı ve çağdaş sanatın dehası.

O, *her şeyin* tek bir yüce varlıkta toplanmış halidir.

Hayatım boyunca, ben yeraltında sıkışıp kalmışken onun gökyüzüne doğru yükselişini ve uçuşunu izledim.

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Bugün bunu yapmayacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum. Lan ile aramızın pek de iyi olmadığı bir sır değil. Bu, her zaman değer verdiğim kişi beni rehberinde 'Yedek Parça' olarak etiketlediğinde oldu.

Bunu bir şaka olarak yaptı ve ben de karşılık verdim ama bu içimde bir şeyleri kesti. Aramızda bir bağ olduğu yanılsaması belki de.

"Kardeşimi görmeye gelemez miyim?" Elini cebine atıyor ve bileklerinden katlanmış siyah pantolonu dikkatimi çekiyor. İkimiz de şık giyinsek de farklı tarzlarımız var. Gardırobunda haki pantolon ya da polo tişört olduğundan şüpheliyim.

"Gerçekten ne istiyorsun, Lan?"

"Seni kontrol etmek için burada olduğuma inanmıyor musun?" Sırıtıyor. "Yaralıyım, küçük kardeşim."

"Ben senin küçük kardeşin değilim."

"Senden tam on beş dakika daha büyüğüm. Bunu kabullen." Sanki çocukluğumuza geri dönmüşüz gibi saçımı karıştırıyor ve ben de elini çekiyorum.

Bir zamanlar yakın olan ilişkimizi kendi ellerimle yok ettiğimi düşünmek istemiyorum.

Bir zamanlar aynı yatakta uyurduk ve bana her şeyi anlatırdı, duymak istemediğim detaylar da dahil.

Sonra her şey çöktü. Zihnim de dahil.

"Cidden, burada ne işin var?" Genelde gösterdiğimden daha fazla öfkeyle soruyorum.

Son zamanlarda sinirlerimin son derece gergin olmasıyla ilgili olabilir.

"Gerçekten sadece seni kontrol etmek istedim. Annem telefonda endişeli görünüyordu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Ben iyiyim."

"Elbette, Bran. Kendine bunu yeterince sık söylemeye devam edersen, sonunda buna inanabilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?" Gözlerimi kısıyorum ama bana bakmıyor.

Tuvalime doğru yürürken beni fiziksel olarak yolumdan itiyor. Kahretsin.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Kardeşim tuval üzerindeki gelişigüzel görünen vuruşlara bakarken sırtımdan ter damlıyor. Başka biri olsaydı bu kadar endişelenmezdim ama burada dahi ikiz kardeşimden bahsediyoruz.

REU sanat okulunun en iyi köpeği ve şeytani detaylara sahip heykelleriyle birçok ödül kazanan gelecek vaat eden heykeltıraşlık yeteneği.

Tuvali incelerken başını yana eğiyor ve ben onun önüne atlayıp tuvali saklamak istiyorum. Onu siyah mürekkebe batırmak istiyorum. Ama yapmıyorum, yoksa Lan bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini hissederdi.

Beni korkutan iki şey var. Aynadaki görüntüm ve

Landon.

"Bu... harika." Islık çalıyor.

Göğsüm neredeyse beni devirecek kadar sıkışıyor. Lan sekiz yıldır yaptığım hiçbir şeyi övmedi.

Çalışmalarımla ilgili daha önceki açıklamaları acımasızca eleştireldi. Son

derece vasat.

Bıktırıcı derecede sıkıcı. Yıkıcı

derecede orijinal değil. Son

derece zihin uyuşturan. Rahatsız

edici derecede sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Bu benim ikiz kardeşim, bayanlar ve baylar. Onun olağanüstü yeteneğine kıyasla benim ne kadar kötü olduğumu söylemekten çekinmiyor.

Dünyaca ünlü ressam annemin ve profesörlerin çalışmalarımı ne kadar beğendikleri önemli değil. Teknik açıdan üstün doğa sahnelerim için kaç ödül aldığım önemli değil.

Lan hiçbirini sevmedi. Birini bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu sadece bir tesadüf," diye mırıldanıyorum, tuvale doğru adım atarken duygularımla savaşıyorum, onu aşağı indirmek ve temsil ettiği her şeyi gizlemek istiyorum.

Nedense onun önünde kendimi tamamen çığ ve çıplak hissediyorum. Bana son kez sarıldığı o gece gibi.

Kardeşim omzumdan tutup beni döndürüyor, böylece ikimiz de kırmızı ve sarı kaosa bakıyoruz. Parmaklarımın zihnimde oluşan kaosa tercüman olarak yaptığı ateşli patlama.

"Eğer bu bir tesadüfse, bunu her zaman yap, Bran. Cidden, bu *uzun* zamandır yaptığın en iyi iş." Omzumu sıktı. "Kendini zincirlemeyi bırakırsan her şeyin daha iyi olacağını söylemiştim."

Gerginim.

Hayır. *Hâlâ* kendimi zincirliyorum. Bunu yapmayı bırakamam. Kontrol bende.

Kontrol.

Kontrol.

Kontrol.

Kendimi kaybedip o kötü yola düşmek üzereyken beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor.

Gözleri kısıldı. "Lütfen bana bunun Clara'ya geri döndüğün için olmadığını söyle."

"Onun bununla ne ilgisi var...?" Bazen birlikte olduğumuzu unutuyorum. Geceleri, hatta gündüzleri bile buluşmamak için türlü bahaneler uyduruyorum ve telafi olarak ona tasarım çantalar ve ayakkabılar gönderiyorum.

"Bir ilgi orospusu gibi seni IG'sinin her yerinde sergiliyor." "Lan!

Bu çok kaba."

"Evet, öyle. Hem de servet avcısı." Kaşlarını çatıyor. "Hayatım boyunca, neden o kaltağa geri dönüp durduğunu anlayamıyorum. Seni defalarca aldattı ve o kadar zehirli ki uyuşturucuyu tek boynuzlu at gökkuşağı gibi gösteriyor."

"Zehir kralından gelen çok zengin." Huffs.

"Klasik Bran hamlesi."

"Ne?"

"Her zaman saptır, küçük kardeşim. Kaç, saklan ve konu çok yakınına geldiğinde konuyu değiştir. Bu senin için harikalar yaratıyor."

Gülümsemeye zorladım. "İşiniz bittiyse, lütfen dışarı çıkın."

"Kaybet onu, Bran. Ciddiyim. Eğer o kaltak seni bir kez daha incitirse, işleri kendi ellerime alırım ve bunun nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve sonra stüdyodan çıkıyor.

O gittikten sonra da kapıyı izlemeye devam ediyorum.

Sözleri önemsiyormuş ya da bunu benim için yapıyormuş gibi geldi ama hayır. Lan beni her zaman kendisinin bir uzantısı olarak gördü, bu yüzden Clara'dan intikam almasının nedeni benim için değil. *Kendisi* için, böylece zayıf görünmeyecek.

Gözlerim tuvale takılıyor ve inliyorum. Lan'ın belli bir silueti görmediğine çok sevindim. Ama ben görüyorum.

Açıkça.

Volkanik kaosun ortasında uzun boylu, kaslı ve öfkeli bir figür duruyor.

Elimi yüzümde gezdirirken elim titriyor. Hay

sikeyim.

Bana ne oluyor böyle? Ve bunu nasıl

durdurabilirim?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8

BRANDON

Bir hafta sonra arkadaşlarımla yerel bir bara gittim.

Sadece kafama fazla takılıp pişman olacağım bir şey yapmayayım diye.

İçkiler değiş tokuş edilirken etrafımızda konuşmalar yankılanıyor. Ortada büyük bir masaya oturduk, etrafımız daha küçük masalarla çevrili.

Birkaç yaşlı yerli barda oturmuş, günlük biralarını yudumlarken mahsullerini tartışıyor.

Remi'nin her zamanki gibi palyaçoluk yaptığı küçük parti tam gaz devam ediyor. İki çocukluk arkadaşımız, Glyn'in yaşlarında olan Ava ve bir yaş büyük Cecily ile sözlü atışmalar yaparken elinde bir içkiyle ileri geri zıplıyor.

Kuzenim Creigh de burada ama o daha çok telefonuyla meşgul görünüyor. Kızların yeni oda arkadaşı ve Jeremy'nin küçük kız kardeşi Annika onunla sohbet etmeye çalışıyor ama ona cevap vermeye tenezzül etmiyor.

Yine de dinliyor, çünkü ne zaman konuşmayı kesse başını kaldırıp bakıyor.

Annika'nın yakın zamanda gruba eklenmesinden dolayı hala biraz kızgınım. O iyi biri, ancak gerçek şu ki o Heathens'ı temsil ediyor ve gittiğimiz her yerin dışında sık sık güvenlik görevlileri oluyor.

Dinsizlerin artık boğazımdan aşağı itilmemesini gerçekten tercih ederim.

Yine de küçük bir sorun var. Mia Sokolov ile yakınlaştım. Ya da Clara dışındaki tüm kızların yaptığı gibi Lan'a yakınlaşmak için beni kullanıyor olabilir.

Onun arkadaşlığını seviyorum ve patron gibi oynuyor, bu yüzden sanırım istediği sürece birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Benim evimde. Heathen'ların malikanesine bir daha adım atmamın imkanı yok.

Oraya son gidişimden sonra olmaz.

Bunu düşünme.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu düşünmeyi bırak.

Etrafımdaki insanlara odaklanmak kolay, ama yine de tamamen orada olmak bir mücadele. Karşımda oturan ve kendini komaya sokacak kadar içmeye kararlı olan Glyn'i taklit ederek üçüncü içkimi de yudumluyorum.

Çok bulamaçlı bir sesle *hiç* oynamadığımı söyledi. Belki de bu geceyi bitirip onu kızlarla paylaştığı daireye geri götürmeliyim.

Sadece, benim de gerçekten içmeye ihtiyacım var. Birkaç tane daha ve sonra gideceğiz. Remi hayali bir mikrofon tutuyor. "İlk ben gideceğim."

Cecily gümüş rengi saçlarını geriye atıyor ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyor. "Her zaman ilk sen gidiyorsun."

"Aynen öyle." Ava göğsünü şişiriyor. "Bunu Glyn istedi, o yüzden önce o oynasın."

"Ne çalayım?"

Neredeyse ağzımdaki alkolü tükürecektim. Bu son cümleyi söyleyen kız kardeşimin erkek arkadaşı Killian yüzünden değil.

Yakın bile değil.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tamamını göremesem de Nikolai'nin Killian'a yakın duran çerçevesini seçebiliyorum. Saçları gevşek, gür ve pürüzsüz bir şekilde omuzlarına dökülüyor.

Bu kez üzerinde siyah bir tişört ve kalçalarından aşağı sarkan bir kot pantolon var. Tam olarak yaz mevsimi olmamasına rağmen ceketi yok. Kollarındaki dövmeler gömleğinin altından ellerinin arkasına kadar uzanıyor.

Ona bakmadan duramıyorum.

Ve ne kadar çok yaparsam, boğazım o *farklı* mide bulantısıyla o kadar hızlı doluyor. Bunaltıcı olan ama kafamı duvara vurmak istememe neden olmayan.

Beni hain sonlara itiyor. Bilinmeyen

yollara.

Bakmayı kes.

Bakmayı kes.

İçkimden bir yudum almak için kendimi zorluyorum ve Killian'a bakan kız kardeşime odaklanıyorum. "Burada ne işin var?"

Kuzenini önüne itiyor. "Nikolai'nin canı sıkılıyordu, ben de onu gezintiye çıkardım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bok ye, orospu çocuğu. Ben köpek değilim. Ayrıca, canı o kadar sıkılmıştı ki bir şeylere zarar vermeye başladı," diyor Nikolai ve ardından Glyn'e sesleniyor: "Seni özlediğini kabul etmeyi reddettiği için zorla dışarı çıkarıldım."

"Anlambilim," diyor Killian. "Size katılabilir miyiz?"

Daha önceki tüm kabadayılık durur ve beynimdeki kıyamet sesini duymadan edemem.

Kene.

Katil gibi görünüyor.

Kene.

Bana bakmıyor.

Kene.

Bana bakmıyor.

Yükselen mide bulantısı azalıyor ve Brandon'ın destansı boyutlarda mahvolduğuna dair o tanıdık duyguya kapılıyorum.

Ayaklarımın altında siyah mürekkep kabarıyor ve midemin çalkalandığını hissediyorum. "Evet, tabii!" Ava cevap veriyor. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Killian bir sandalye getirip kız kardeşimin yanına oturuyor ve Nikolai de onun yanına uzanıyor.

Karşımda.

Aramızda sadece bir masa var ama buraya geldiğinden beri bana bakmadı. Bir kere bile.

Killian ve Glyn birbirlerine fısıldıyorlar ve kız kardeşimi kollamam gerektiğini biliyorum ama bizim ne düşündüğümüzün önemli olmadığını öğrendim. Muhtemelen Killian'ı seviyordur.

Lan belli ki aynı fikirde değil ve Killian'ı kaçırıp ona işkence ettiği için kendimi Heathens'ın malikanesinde buldum.

Hepsi *onun* yüzünden.

Klas hareket. Lan'ı suçla. Dediği gibi harikalar yaratıyor.

Killian sonunda kız kardeşimle göz göze gelmeye çalışmayı bıraktı ve "Peki ne oynuyoruz?" diye sordu.

Sesimi tanıyamadan, "*Hiç* tanımadım," diyorum. "Ve Glyn başlayacak."

Bir kadeh kaldırıyor. "Asla yasadışı bir şey yapmadım."

Nikolai omuz silkiyor ve bir kadeh deviriyor. Parmaklarım bardağımın etrafında sıkılaşıyor. Tabii ki yasadışı bir şey yaptı. Varlığının kendisi yasadışı olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O kadar sinir bozucu ki.

Neden yine benim alanıma girmek zorundaydı?

Creighton, telefonuyla olan takıntısını bitirmiş gibi görünerek bir shot atıyor.

"Ne yaptın..." Annika soruyor, sonra yutkunuyor ve Nikolai'ye bakıyor. "Nikolai?"

Ona bakıyor ve göz kırpıyor. "Ne yapacağını biliyorsun."

Aralarına bakarken gözlerimi kısıyorum. Onlar bir şey mi? Yoksa Onlar mı?

Hay Allah. Onun en iyi arkadaşının kız kardeşi olması gerekmiyor mu?

Ama yine de, etiketlendiği tüm gönderiler herhangi bir gösterge ise, o zaman genellikle kolundan sarkan hem erkek hem de kadınlarla yakalanır. Ve bu yıllardır devam ediyor.

Oraya bilerek gittiğimden değil.

Ava herkesin dikkatini çeken bir atış yaptığında düşüncelerim dağılıyor.

"Hangi yasadışı şeyleri yaptınız?" Cecy soruyor.

"Üzgünüm sürtükler, açıklama yapmam gerektiğini söyleyen bir kural yok. Bunu önceden ayarlamalıydım."

Remi atışını yapar, sonra da "Ahh. Uyuşturucu, şu pis küçük pislikler" diyerek tek seferde alır.

"Neden içmiyorsun?" Glyn, Killian'a sorar.

"Çünkü yasadışı bir şey yaptığımı kabul etmiyorum. Babam ve büyükbabam avukat, çok teşekkür ederim."

"Bu işler böyle yürümez."

"Yasadışı eylemlerde bulunduğuma dair kanıtınız var mı?"

"Ugh, her neyse."

Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız kıpkırmızı oluyor. Bunu izlemek biraz rahatsız edici ama Killian'ın yanında oturmuyormuş gibi davranmaya çalıştığım adamın varlığı kadar rahatsız edici değil.

Hâlâ bana bakmayan.

"Sıra sende," diyor erkek arkadaşına.

Duraklıyor, ama sadece bir süreliğine. "Hiç aşık olmamıştım."

Ava bir yudum alıyor ve ben onu acıyarak izliyorum, parmaklarım bardağımın üzerinde geziniyor. Zavallı arkadaşım gelmiş geçmiş en kötü aşk hikâyesine sahipti. Bu duyguya inandığımdan değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonuçta aşk, arkadaşlık arzusuyla yanıp tutuşan boş insanların uydurduğu bir illüzyondan ibarettir.

Gerçekte böyle bir şey yok.

Tenim karıncalanıyor ve izleniyor olma hissi göğsüme saplanıyor.

Başımı kaldırıyorum ve haftalardır ilk kez gözlerim bana meydan okurcasına bakmaya hakkı olmayan o vahşi dangalakla kilitleniyor.

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Gördüğüm kadarıyla, gözlerini bana diktiğinde sertleşiyordun. Ona değil.

Bu sözler beni destansı bir kontrol kaybına sürükledi ve nedense o yabancı his tekrar geri dönüyor.

Kaslarım geriliyor ve bir fırt çekiyorum, sonra tek seferde içiyorum ve yanmaya karşı bir irkilmeyi bastırıyorum.

Nikolay'ın gözleri sayısız şiddet yoğunluğunda patlar ve öfke ondan dalgalar halinde yayılır.

Birden yutkunmakta zorlanıyorum ve boğazımı temizleme ihtiyacını b a s t ı r m a k zorunda kalıyorum.

O ters ters bakmaya devam ederken içimde alışılmadık bir öfke dalgalanıyor. Ne bekliyordu ki?

Neden benden bir şey *bekliyor* ki?

Glyn bir kadeh kaldırır ama o içemeden Killian onun yerine alır v e "Sarhoşsun. İçkilerinizi ben alayım."

"Sana ihtiyacım yok."

"Bayıldım." Annika onlara yaltaklanıyor, aptal bir sırıtış her tarafını kaplıyor yüz.

On yedi yaşında ve bu kadar gençken üniversiteye gitmek için bir okul yılı atlamış,

Değil mi? Nikolai'nin sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyorum - cidden, o bir çocuk - ama reşit değilken onunla hiçbir şey yapmazdı, değil mi?

Yani, İngiltere'de rıza yaşı 16, ama onlar Amerikalı.

Orası on sekiz yaşında değil mi?

Ayrıca, bunu en iyi arkadaşına yapmazdı, değil mi?

Boğazım daralıyor ve bu sefer iğrenç mide bulantısı akınına karşı boğazımı dikkatlice temizlemem gerekiyor.

Değil mi?

"Bu oyunu bir sonraki seviyeye taşımalıyız." Nikolai bir kadeh uzatıyor ve ben ona bakıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanırım kalp krizi geçireceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Daha önce hiç aynı cinsten biriyle sevişmedim ya da deney yapmadım." Bana bir göz atıyor ve sonra içkisini içiyor.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atıyor ve parmaklarım bardağımın etrafında nemli bir hal alıyor. Nefesler ciğerlerimden kesik kesik aralıklarla çıkıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Öpücük sayılır mı?" Ava ona soruyor ve o da başını sallıyor. Gözlerini benden ayırmıyor.

Bana bakmayı kes.

Dur artık.

Sanırım herkesin önünde kusacağım ve kendimi olabilecek en kötü şekilde küçük düşüreceğim.

"Siktir et." Ava iğneyi vuruyor.

Remi bir drama kralı gibi soluk soluğa kalır. "Bu kaltak bu gece gerçekten kendini öldürtmek istiyor."

Killian bir el kaldırır ve Glyn sorgulayan bakışlarla onu izler. "Bayılacakmış gibi bakma, küçük tavşan. Gerçekten de tüm bunlara inanıyor musun? bu sapkınlıklar sadece kadınlarla mı yapılırdı? Eskiden çok deney yapardım."

Adam içerken, kadın da bir shot alır ve tek seferde içer.

Ne...? Kız kardeşim ne yaptı?

"Şaşırmış gibi bakma, Katil. Eskiden ben de çok deney yapardım."

Nefesimi bırakıyorum. Tamam, bu Killian'la uğraşmak için bir yalandı. Öyle olsaydı bana söylerdi. Yaklaştık.

Sanırım.

En azından, umarım öyleyizdir.

"Başka kimse yok mu?" Nikolai boş kadehiyle oynuyor ve bana doğru kışkırtıcı bir bakış fırlatıyor.

Önce Remi ve Ava'nın atışmalarına, sonra da ayaklarıma bakıyorum ve odağım orada kalıyor. Ayakkabılarımı yutan mürekkebe bakıyorum.

Ve yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, yoğun ve özür dilemeyen. Kene.

Kendini aptal yerine koyacaksın.

Kene.

Oyun bitti, Bran. Herkes senin ne kadar sahtekar olduğunu görecek.

Ondan alçak bir uğultu yükseliyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp ayağa kalkarken göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum. "Lanet olası sıkıcı. Ben gidiyorum buradan."

Titremesini engellemek için camı sıkıca tutmam gerekiyor. Çıkışa doğru yürürken bakışlarım onun kayıtsız hareketlerini takip ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sigara içiyor ve havaya bir duman bulutu bırakıyor.

Mürekkep ayaklarımın etrafından çekilmek yerine, onları yutuyor, sonra inciklerimden yukarı fırlıyor ve görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey bu olana kadar dizlerimi boğuyor.

Siyah mürekkep.

Lanet olası

kıyamet.

Kalbim neredeyse uyuşuk bir şekilde yavaşlıyor ve onu uyuşturmak için bir içki daha yutuyorum.

"Vay canına, çok yoğundu" diyor Annika. "Cidden, Kill. Bir dahaki sefere onu getirme. Korkunç biri."

"Kardeşini ispiyonlayabileceği için olmadığına emin misin?"

Garip bir şekilde gülüyor. "Saçmalama. Jer'den saklayacak bir şeyim yok."

"Hı-hı," diye yanıtlıyor Killian.

Neyi sakladığını sormak istiyorum. Eğer beraberlerse neden ona korkunç diyor?

Kes şunu.

"Sırada kim var?" Tüm bu kaosu görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

"Ben!" Annika Killian'a bakar. "Daha önce hiç sikimi emdirmemiştim."

"Bu çok alçakça bir hareket," diye sızlanıyor Remi, ama içkisini

yudumluyor. Killian ve ben de öyle yapıyoruz.

"Bekle bir dakika." Remi Creigh'e bakar. "Neden içmiyorsun, Cray Cray? Bu turda hiç içmedin mi?" Kuzenim başını sallıyor ve Remi elini havaya kaldırıyor. "O zaman iç- Tanrı aşkına, spawn, lütfen bana en azından bir kez sikini yalattığını söyle?"

Creigh cevap vermeyince Remi gereğinden fazla tiyatral bir tavırla sandalyesine oturur. "Sanırım biraz tıbbi müdahaleye ihtiyacım var. Kendi yavrum kayıpmış da haberim yokmuş. Konuştuğumuz gibi hayatımdan yıllar kaybediyorum, sana söylüyorum."

"Birinin sikini yalatmanın nesi bu kadar özel?" Creigh soruyor. "Güneşin nesi bu kadar özel? Ayın? Ekosistem mi? I

sonsuza kadar devam edebilir. Tanrım, Spawn, beni kötü bir akıl hocası gibi gösteriyorsun." "Ama sen ö y l e s i n ." Cecily yüzünü buruşturdu ve hepsi konuşur, didişir ve gülerlerdi.

Eğleniyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimden geçiyorum.

Onlar güldüğünde ben de gülüyorum ama etrafımda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Bir sis etrafımı sarıyor ve nefes alamayana kadar derimin altına sızıyor.

İki shot daha içiyorum ama tamamen uyuşmuş değilim.

Bu yeterli değil.

Hiçbir şey yeterli

değil. Nefes

alamıyorum.

Lütfen *durun*.

Başımı sallıyorum, içimde kabaran siyah mürekkebi atmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Killian Glyn'i eve götürmeye karar verdiğinde, birkaç dakika bekledikten sonra kendimi biraz kötü hissettiğime dair bir bahane uyduruyorum.

Daha çok kendi kafam tarafından ezilmiş gibiyim.

Bardan tökezleyerek çıkıyorum, başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bir grup insana çarpıyorum ve zikzak çizerek yürürken özür diliyorum - ya da dilediğimi sanıyorum.

Işıklar parıldıyor ve gittikçe uzaklaşan küçük bokeh noktalarına dönüşüyor.

Akıl sağlığım gibi.

Eskiden kontrolün tamamen bende olmasından gurur duyardım. Her konuda.

Kim olursa.

Ta ki bu orospu çocuğu hayatıma girene kadar.

Ve şimdi, bu kontrolü nasıl geri alacağımdan emin

değilim. O kontrole *ihtiyacım* var yoksa her şey bitecek.

Her lanet şeyi.

Birine çarpıyorum ve sallanan ayaklarımın üzerinde geri çekiliyorum. "Özür dilerim..."

"Nereye gittiğine dikkat et, seni lanet olası amcık!" Adam beni gömleğimin yakasından tutup birkaç kez salladı ve ben yıldızları gördüm.

Kulağa Amerikalı gibi geliyor. Siktir et şu adamları. Neden Amerika'da kalıp beni rahat bırakmıyorlar?

"Özür dilesen iyi olur yoksa seni öldürürüm" diye tehdit ediyor ikiziyle birlikte. Oh, bekle. Üçüzler.

Alkol yüzünden, değil mi?

Arkadaşları onu benden ayırmaya çalışıyorlar ama o sadece ben nefes alamayana kadar sıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çok iyi bir insanmışım gibi tatlı tatlı gülümsedim ve sonra "Siktir git" diye mırıldandım.

Yumruğunu kaldırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Belki de buna ihtiyacım var, böylece ya bayılacağım ya da sonunda kendime geleceğim.

Yumruğu bekliyorum ama hiç gelmiyor.

Parmaklar boğazımın etrafından kayboluyor ve Nikolai'nin yumruğunu adamın suratına indirip onu uçurmasını dehşet içinde izliyorum.

Yere yığılan adamın ağzından ve burnundan kanlar fışkırıyor. Sonra onu tişörtünden tutup kaldırıyor ve tekrar yumrukluyor.

Ve tekrar.

Sonra da onu

tekmeliyor.

Diğerleri müdahale etmeye çalıştığında, yumruklarını uzun bir yumruk dizisi halinde suratlarına indirir.

Çılgınlık içinde. Bir

çılgınlık. O bir *deli*.

Yine de burada dururken, içimden geçen tek duygu yankılanan bir rahatlama.

Gitmedi.

Geri geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9
NIKOLAI

Bu kesinlikle göründüğü gibi *değil.*

Barın çevresinde takılıp sigara içmedim ve nasıl kavga çıkaracağımı ve bazı orospu çocuklarını nasıl yumruklayacağımı düşünmedim.

Tamam, yaptım.

Ancak bir sonraki bölüm *kesinlikle* göründüğü gibi değil.

Bu insanları dövmedim çünkü bir amcık Brandon'ı gömleğinden yakaladı ya da yumruklamaya kalkıştı.

Ona *zarar ver*.

Tam *önümde*.

Evet, onu son gördüğümde Brandon'ın suratına yumruğumu indirmiştim ama bunu sadece *ben* yapabilirim.

Her neyse, bu bir avuç pislik, burada oldukları için benim asabi ruh halimin kurbanı oldular.

Brandon'ı ürkütücü bir sapık gibi takip ettiğim için ya da aynı derecede aptalca bir şey için değil.

Tamam, belki yaptım, ama sadece iki blok içindi. Belki üç.

Güzel. Beş.

Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Elimi onların içler acısı kanlarıyla süsleyebileceğim gerçeği bunu sağlıyor. Brandon'ı gömleğinden yakalayan şerefsiz şimdi yerde kanlar içinde yarı baygın yatıyor, ben ise arkadaşlarını aşağılıyorum.

İçlerinden biri kaçtı ama olsun, diğer ikisiyle uğraşmak tamamen benim elimde. Parmaklarımın altında çatırdayan kemiklerin sesinden zevk alarak onları yumrukluyor ve tekmeliyorum.

Yanlış zamanda yanlış yerde olan birkaç amcık üzerinde güç sahibi olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Onları gerçekten öldürebileceğimi fark edene kadar -büyük bir olasılık- *devam* edip dururken görüşümü kırmızı bir sis kaplıyor ve birbirlerini tutup olay yerinden kaçıyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Topallayarak, homurdanarak ve küfrederek hastaneye doğru gidiyorlar.

Muhtemelen polis de, ama bu noktada umurumda değil.

Aslında, belki de gitmelerine izin vermemeli ve bunun yerine onları yaratıcılarıyla tanıştırmalıydım.

Etrafta toplanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış izleyicilere bir göz atarken kırmızı hala görüş alanımı kaplıyor ve telefonları göz önünde bulundurursak bazıları muhtemelen her şeyi filme alıyordu.

Onlara imzam olan 'geri çekil' bakışımı atıyorum ve yavaşça dağılıyorlar, başlarını eğip sefahatlerine devam ediyorlar.

Artık dikkatimi bu lanet olası hilenin asıl sebebinden uzaklaştıracak hiçbir şeyim yok. Daha önce sırf bu yüzden şiddete başvurmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama bu seferki kesinlikle rastgele değildi.

Parmaklarım kanla ıslanırken bile çevresel görüşümde takip ettiğim pislik yüzünden.

Genellikle, tatmin edici kırmızının arasından hiçbir şey göremem. Ama bu sefer daha çok Brandon'a ve bayılıp bayılmayacağına ya da kaçıp kaçmayacağına odaklanmıştım.

İkisini de yapmadı.

Tüm bu süre boyunca, gözleri irileşmiş, göz bebekleri büyümüş ve dudakları aralanmış bir halde olduğu yerde sabit durdu.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve orada kalıyor, her zaman yaptığı gibi benden kaçmaya çalışmıyor.

Çok sarhoş olmalı, çünkü ağzı bir karış açık bana bakıyor.

Siktir et bu adamı, cidden.

Onu ve mükemmel ütülenmiş pantolonlarını, içine sokulmuş gömleklerini ve deri ayakkabılarını çoktan aştım. Kontrolü elinde tutuyor gibi görünmesine rağmen zaman zaman umutsuzca bilgisiz görünmesinden de bıktım.

Şu anda olduğu gibi.

Kusursuz altın çocuk imajı -tamamen orada bulunduğum süre boyunca içmeye devam ettiği alkol yüzünden- çatırdıyor ve yanaklarını pembe bir kızarıklık kaplıyor.

Şekillendirilmiş saçlarından birkaç tel kaçmış ve ona sert bir hava vermiş. Asi. Çelik gibi kontrolünün katı büyüsüne kapılmadığını söylemek yanlış olmaz.

En azından geçici

olarak. Geçici olarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç hafta önce olsa bu boku yerdim ama şimdi, geceyi onu yumruklayarak bitirmeden önce kendimi onun çevresinden uzaklaştırmam gerekiyor.

Barda her şeyi yanlış yaparak yeterince sinirlerimi bozdu. Görünmezmişim gibi davranmasından, aşık olduğunu söylemesine ve hiçbir şey yapmadığımızı inkar etmesine kadar.

Her zaman. Lanet olası. Şey.

Şimdi gitmeliyim, böylece onu gazlamamış olurum.

İşte bu yüzden uzak durdum. Bu yüzden kendimi onun bulunduğu her durumdan ya da var olabileceği her ortamdan uzaklaştırdım.

Onu görüyorum ve yanıyorum.

Uzak durmaya çalıştıkça ona olan saplantım daha da arttı.

Elimde değil.

Yanından geçerken durup iki parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve hafifçe yukarı kaldırarak ağzının nihayet kapanmasını sağlıyorum. "Bakmayı kesmek isteyebilirsin yoksa bana aşık olduğunu ya da aynı derecede çılgınca bir şey olduğunu düşüneceğim."

Beni itmesini bekliyorum, ama alkol beynini uyuşturmuş olmalı, çünkü sadece bakıyor. Gözlerini kırpmadan. Adem elması bir yutkunmayla aşağı yukarı sallanıyor ve az önce nefes alıp vermesi hızlandı mı?

Parmaklarımı çekmek için hatırı sayılır bir enerji harcıyorum ve işte o zaman çenesinin yanında kan lekeleri bıraktığımı fark ediyorum. Bu manzara karşısında bir iniltiyi bastırmam gerekiyor, bu yüzden onu bir sırıtışla kamufle ediyorum. "Tüh, parlak görüntünün her yerine kan bulaşmış. Benim hatam."

Gözlerimi ondan kaçırıp yoluma devam ederken özür dilemeye bile yeltenmiyorum. Birkaç şeye daha yumruk atmam lazım. İşte bir fikir, Jeremy'yi bana bazı insanlara işkence edebileceğim ve ruhlarına şeytan korkusu salabileceğim bir görev vermeye zorla-

Bir şey tişörtümü çekiştiriyor ve kaşlarımı çatıyorum. Eğer o zavallı pisliklerden biri ikinci raunt için geri gelirse...

İki uzun parmağımın kumaşın içinde öyle sıkı kıvrıldığını görünce düşüncelerim dağılıyor, kumaş baskının altında geriliyor.

Brandon'a bakıyorum ve bana bakışı kesinlikle tasvip etmediğim şeyler yapıyor. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi, her zamanki küçümseyici pislik imajından kilometrelerce uzakta.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor usulca, neredeyse havada. Bu pisliği ve o derin sesini sikeyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buradan çıkmam lazım.

Hayır. Sahip olmak değil. Bu noktada bu bir *ihtiyaç* yoksa gerçekten pişman olacağım şeyler yapabilirim.

Ve Jer beni durdurmak için burada değil.

"Bunu senin için yapmadım. Sadece yumruklayacak birini arıyordum ve onlar da oradaydı." Tekrar hareket etmeye başladım ama tişörtümü daha sert çekiştirdi.

"Şimdi ne olacak?" Şak diye söyledim.

Elini üzerimden çekmesi lazım, çünkü bana berbat fikirler veriyor.

Ve bunların hiçbiri onun onayladığı şeyler değil.

Brandon yutkunuyor ve bakışlarım doğrudan onun adem elmasına gidiyor. Bana istediğimi gösteriyormuş gibi tekrar yapıyor, sonra boğazını temizliyor. "Sana gönderdiğim mesajları aldın mı?"

"Evet, yani?"

"Neden cevap vermedin?"

"Neden yapayım ki? Yüce Brandon King sonunda varlığımı fark etti, artık *iğrenç* olmadığıma karar verdi ve bana mesaj attı diye sevinip parti mi vermeliydim? Aş şu işe yaramaz kendini."

Çenesi geriliyor ve beni serbest bırakıyor. "Hıyarlık etme. Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündüğüm şey için özür diledim. Ben... senin cinselliğin yüzünden iğrenç olduğuna inanmıyorum. Asla böyle düşünmem."

"Hiçbir şey için teşekkürler." Bu sefer gitmeye kararlıyım.

Çünkü işe yaramaz bir oyun sırasında dişlerinin arasından yalan söyleyebilen ve kontrolünü elinde tutabilen Brandon'ın aksine, benim hiç soğukkanlılığım yok.

Ve sabah pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmeliyim. Bu lanet olası *büyücü* ile talihsiz buluşmadan önce pişmanlık bile duymadım.

Brandon önüme geçiyor, daha doğrusu bir denizci kadar sarhoş olduğu için sallanıyor. Sanki içki pompalanmasına rağmen kontrolü elinde tutabiliyormuş gibi kelimelerinde sadece hafif bir eğrilik var.

"Şimdi ne istiyorsun?" Alay ediyorum. "Bu gece alışılmadık derecede yapışkansın."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Neden cevap vereyim ki? Biz arkadaş falan değiliz, değil mi Lotus-" Ona böyle demeden önce sözümü kesiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabii ki piç kurusu boşa harcanmış olmasına rağmen yanlış hesaplamayı fark etti, çünkü dudakları seğirdi.

Aman Tanrım.

Kızgın olmam gerektiğini biliyorum ya da en azından imaja ayak uydurmalıyım.

-Ama o gülümserken içimde biriktirdiğim öfkeye tutunmak imkansız.

Hiçbir numara yapmadan gerçekten *gülümsüyor*, dudakları kıvrılıyor ve gözleri yumuşuyor. O pisliğin bu duyguyu bilmediğine yemin edebileceğim halde mutlu görünüyor.

Alkol yüzünden, değil mi?

Ayrıca, neden göğüs kafesimin arkası ağrıyor?

Belki de kendimi kontrol ettirmeliyim, çünkü bu durum cidden rahatsız edici.

Gülümsemesi ortaya çıktığı anda kayboluyor ve elimi boğazına sokup çıkarmak istiyorum. Bu sefer bir fotoğraf çek ve sonsuza dek sakla.

"Bir şey söyleyecek misin yoksa orada öylece durup bir sürüngen gibi bana mı bakacaksın?" Sık sık bana söylediği kelimeleri kullanarak soruyorum.

Dudaklarını büzüyor. *Pek iyi hissettirmiyor, değil mi, hıyar?*

"Söyle bana... Annika ile aranda bir şey mi vardı?"

"Bu ne lan? Cenin gibi." Gözlerimi kısıyorum. "Neden soruyorsun ki? Onu aptal oyunlarına dahil etmesen iyi edersin yoksa Jeremy'nin seni yok etmesine bizzat yardım ederim."

Bunu düşünmek bile kanımı donduruyor. *Clara*'yı hâlâ unutamadım ve şimdi de Annika'yı istiyor.

Hayır,

kesinlikle

olmaz.

Siktir et.

Onu boğarak öldüreceğim.

"Hayır, hayır," diyor biraz aceleyle. "O çok genç ve ben... ben daha yeni reşit olmuş kimseden hoşlanmam."

Gözleri ışıl ışıl parlıyor ve ben daha da yaklaşarak onu okumaya çalışıyorum. "Yakında yirmi yaşında olacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi neredeyse yeni bir çığır açacaktı ve onu görmek için nefesimi tuttuğumu fark ettim, ama tipik bir pislik hareketiyle bunu bastırdı. "Hala benden çok daha gençsin."

"*Nasıl*? Sadece üç yıl oldu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve bir buçuk."

"Ve bir *buçuk*. Tanrım. Hâlâ aynı kuşaktayız. Biraz sakinleşmen lazım dostum."

Kaşlarını çatıyor, dudakları öne doğru itiliyor - çok sevimli. "Ben senin *dostum*."

"Ve huysuz Brandon King çarpıcı bir geri dönüş yapıyor!" Başımı sallıyorum. "Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun, değil mi?"

"Belki de bana bu lakapları takmayı bırakmalısın."

"En sevdiğin hangisi?" Ağzındaki viskiyi içime çekene kadar yaklaşıyorum. Ama kokladığım tek şey alkol değil. Kızarmış açık teninden yayılan misk ve lanet saçlarındaki yonca ve narenciye notaları beni boğuyor. Kahretsin, saçları çok güzel kokuyor.

Sarhoş olanın ben olmadığıma emin miyim?

Görünüşe göre kararlılığım umurumda değil, çünkü fısıldıyorum, "Lotus çiçeğini mi tercih edersin? Dostumu mu? Oh, Beyaz Atlı Prens?"

"Yok," diyor yavaşça, gözleri ışıl ışıl ve kapüşonlu bir şekilde yukarı bakarken Ben.

"Ah, doğru." Onunla burun buruna duruyorum ve dudaklarımı kabukla hizalıyorum kulağından. "Sana *bebek* denmesi hoşuna gidiyor."

Bana karşı titriyor. Lanet olası *titriyor*. Belki de alkoldendir ve sallanıyordur, ama umurumda değil. Onu dengesizleştirdiğim için olduğuna inanmayı seçiyorum.

Varlığıma karşı bağışıklığı olmadığını düşünmeyi seçiyorum ve onun benimkine nüfuz ettiği kadar ben de onun derisinin altına giriyorum.

Öyle olsa iyi olur, yoksa yemin ederim bir aydır beni zorladığı insanlık dışı perhiz yüzünden Kolya'yı bizzat keserim.

Geldiğini bildiğim yumruk ya da itme için göğüs kaslarımı sıkıyor ve bekliyorum.

O zaman biraz daha bekle. Ama olmuyor.

Brandon'ı ensesindeki tüyleri çekiştirirken bulmak için geri çekiliyorum. Onun dışında tamamen hareketsizdi. Bir robot gibi. Gözleri ayaklarına bakıyor.

Göz kırpmıyor.

Hareket etmiyor.

Tamam, ben de kendi payıma düşen kadar berbat şeyler gördüm ama gözlerindeki bu boş bakış çok rahatsız edici.

Şimdi ne halt ettim ben...?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bran başını sallıyor ve geri çekiliyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve bunun alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi sarhoş olduğundan emin değilim. Yutkunurken eli yanına düşüyor. "Ben... gitsem iyi olacak."

"Elbette, Beyaz Atlı Prens. En sevdiğin hobin olan kaçma hobine geri dön. Bunu yeterince hızlı yaparsan, ikinci favori hobin olan inkâra rekor sürede ulaşabilirsin."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Cidden, senin derdin ne?" "*Senin d e r d i n* ne?"

Onun alanını tekrar işgal ettim, göğsüm
ve ikimiz de aynı anda nefes alıyoruz. "Neden sana bebeğim demem dünyanın sonuymuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü yapmaman gerekiyor," diye fısıldıyor, gözlerini yavaşça kırpıştırıyor ama yüzümde gezdirmekten vazgeçmiyor.

"Seni yiyip bitirmemi istemiyorsan bana öyle bakmayı bırakmalısın."

Başını bir kez sallıyor, ama şaşırtıcı bir şekilde düşmanca konuşan ağzından hiçbir kelime çıkmıyor.

Ama şöyle bir şey var.

Brandon başka tarafa bakmıyor ve bunun yerine gözlerini kapatıp dudaklarını hafifçe aralayarak bakmaya devam ediyor.

Siktir et bu pisliği. Şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu adam, ama yine de midemin çukurunda bir yangın başlatan tek kişi o, alevler o kadar vahşi ki göğsüme yayılıyor ve aletimi yeniden hayata döndürüyor.

Çok sertleştim, bu noktada çok acı verici ve bir şeyler yapmalıyım.

Tadına bakmak istediğim o umutsuz aşamaya geri
döndüm. Bir yudum.

Yala.

Herhangi bir şey.

Sahip olmama izin verdiği her şeyi alacağım. Küçük bile olsa, hepsini yalayıp yutacağım ve içimde rahatsız edici bir şekilde onunla dolu olan o kuytuda saklayacağım.

Elim gömleğine dolanıyor ve onu çekiştirip göğsüme bastırırken homurdanıyorum.

Gözleri genişlerken kalp atışlarının gürültüsünü hissedebiliyorum, panik benimkine benzer bir şekilde derinliklerinde orman yangını gibi parıldıyor.

Ama çok daha güçlü başka bir şey daha var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi kontrolü sarsıldığına göre, yüzeye doğru çığ gibi büyüyen bir dürtüsellik hissediyorum.

Ve ben sadece onu yakalamalıyım. Tuzağa düşürmeliyim. Ona çıkış yolu bırakmamalıyım. Sadece bir kez.

"Yapma," diye kekeliyor, iki eli göğsümde, sarhoş insanlarla dolu çevremizi araştırıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor, gözleri sayısız şaşkınlık içinde. "*Lütfen.*"

"Çok geç, *bebeğim*."

Gömleğinden tuttuğum gibi onu dar bir sokağa sürüklüyorum ve kirli tuğla bir duvara yaslıyorum.

Hayatımda duyduğum en lezzetli irkilme sesini çıkardı ve ben bittim.

Bitti.

Kesinlikle bir uçurumdan atlamak, yuvarlanmak ve birkaç kemiğimi kırmak ve umurumda bile değil, çünkü en altta ödülüm var.

Onu.

Elim boğazına doğru kayıyor ve yontulmuş çenesinin etrafını sarıyor, parmaklarım pürüzsüz tenini kazıyor. Brandon'ın gözleri koyu, hipnotize edici bir maviye dönüşüyor ve beni başka bir sesle ödüllendiriyor, alçak ve muhtaç bir ses.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, bu sesi yutuyorum ve içimde derinlere çekiyorum.

Sikeyim.

Hay

sikeyim.

Sikiklerin sikiği.

Tadı tatlı bir teslimiyet gibi, tamamen sarılmış ve almak için olgunlaşmış.

Bunu daha önce yapmadığıma inanamıyorum. Sanırım yeni favori uyuşturucumu onun dudaklarında buldum. Alttakini ağzıma alıyorum, yastığı ısırıyorum ki o da acıyı benim kadar derinden hissetsin.

Bran bana karşı titriyor, parmakları gömleğimi yumrukluyor ve beni daha yakına mı çekiyor yoksa itiyor mu emin değilim.

Umurumda değil.

Bu gece, onunla tanıştığım o gece çalmam gereken şeyi alıyorum.

Sanrılı beyni istese de istemese de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Her zaman kontrolün bende olmasıyla gurur duymuşumdur.

Her şey bir plana, bir programa ve bir nihai hedefe göre ilerledi. Spontanlık ve ben yıllar önce birbirimizin gözünden düştük ve bu ilişkiyi asla uzlaştıramadım.

Ve benim için sorun değildi. Benim için sorun yok.

Bir keresinde kontrolü kaybetmek hayatımı bir kaos ve yıkım döngüsüne soktu ve ben kaos yapamam.

Kaos tüm kötülüklerin kaynağıdır.

Kaos beni kendimi bildim bileli yürüdüğüm uçurumdan aşağı iter.

Yine de şu anda duvarımdaki çatlakları duyabiliyorum. Küçük olsalar da, sağır edici sesleri sisli kafamın içinde yankılanıyor ve yıllardır beslediğim kontrolün etrafımda çöküşünü tam bir şaşkınlıkla izliyorum.

Çarpıyor, parçalanıyor ve özenle düzenlediğim kendimi korumamın dış duvarlarında Nikolai şeklinde bir delik bırakıyor.

Kapana kısıldım, tuzağa düşürüldüm ve esir tutuluyorum. Özerkliğimin ya da genellikle bir rozet gibi taşıdığım mantıklı düşüncelerimin zerresini bile hissedemiyorum.

Yine de hissettiğim başka bir şey var. Ya da birini.

Çenemdeki morartıcı tutuşu beni yerimde tutarken, dudaklarımı sert ve acımasızca okşuyor.

Zorlayıcı.

Alt dudağımı ısırıyor, sinir uçlarımda acı patlayana kadar derimi geriyor ve kalbim güm güm atarak göğüs kafesime doğru itilip kakılıyor.

Çok sarhoş olmalıyım, çünkü dilini dudaklarıma sapladığında direnmeye ya da ağzımı kapatmaya çalışmıyorum.

Korkutucu olan düşünce ise açmak istemem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kanım bunun için vızıldıyor, düzensiz düşüncelerim bunun sadece olasılığı için ayarlanıyor.

Hayatımda hiç yaşamadığım bir duygu.

Dudaklarımı tereddütle ayırdığım anda Nikolai vahşileşiyor. Dili benimkinin etrafında dönüyor, savaşıyor, dalıyor ve elimde kalan son kontrol kırıntısını da benden alıyor.

Havada bir inilti yankılanıyor ve tükenmiş bir dehşetle bunun benim olduğunu fark ediyorum.

Parmakları çeneme saplanıyor ve ağzımın içinde hırlayarak titrememe neden oluyor.

Kanunsuz şiddetin ve yasak ayartmanın tadına bakıyor. Tadı

benim ısmarlama lanetime benziyor.

Parmaklarım yukarı kayıyor ve yemin ederim onu uzaklaştırmak istiyorum. Onu yerine geri koymak. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırmak.

Ama elim ensesine dolanıyor ve dipte beni neyin beklediğini tamamen bilmeden tehlikeli bir kaosa doğru serbest düşüşe geçiyorum.

Dilim onunkinin etrafında kıvrılıyor ve kontrol için onunla savaşıyorum. Benden her seferinde bir katman sıyırdığı akıl sağlığım için.

Elini yakamdan çekip yan tarafıma kaydırıyor, göğsümü ve sırtımı hissedip keşfediyor ve dilimi ısırdığında çıkan tıslamaya engel olamıyorum.

Bir vahşi tarafından öpülmek gibi; tek amacı içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmak olan acımasız bir barbar tarafından.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve o zaman dudakları dudaklarıma değdiğinden beri kapalı olduğumu fark ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, kendi kapalı gözlerini izliyorum ve midemin dibindeki o çukurun büyüdüğünü hissediyorum.

Sikeyim.

Sik beni.

Karşı koyacak kadar ayık değilim ve sadece alkolden sarhoş olduğumu da sanmıyorum. Burun deliklerim alevleniyor ve keskin bir nefes alarak ciğerlerimi onun nane kokusuyla dolduruyorum. Alkolün, sigaranın ve tamamen ona ait olan başka bir şeyin tadıyla karışıyor ve dönüyor.

Erkeksi ve tuhaf...

Bunun kötü bir tuhaflık olduğunu düşünmek istiyorum ama tiksinmekten çok uzağım. Aksine, kendimi hiç şu anda olduğu gibi bir zevk bulanıklığı içinde hapsolmuş hissetmemiştim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dilini ağzımdan kaydırıyor ve dudağımın kenarını ısırıyor, sonra ateşli, hırıltılı kelimelerle fısıldıyor, "Kim daha iyi öpüyor bebeğim? Clara mı ben mi?"

"Kapa çeneni..." Sesimin nasıl boğuk ve kısık çıktığını anlayamıyorum.

Bu çok *yanlış*.

"Ben de benimle geleceğim." Dilini alt dudağımda gezdirip sonra da vahşice ısırırken yoğun gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onu öperken o kadar da ateşli ve rahatsız görünmüyordun. Aslında, lanet bir angarya gibi görünüyordu."

İçimden gırtlaktan bir ses geliyor ve emiyor, sonra alt dudağımı tekrar ısırıyor, bırakmadan önce dişlerinin arasında deriyi acımasızca parçalıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Ağzıma o kadar yakın konuşuyor ki, her kelimesinde beni öpüyor.

"Bana öyle deme," diye nefes alıyorum, kafamdaki karmaşayı karıştırıp araştırıyorum, ama hayatım boyunca, MIA akıl sağlığımın iplerini kavrayamıyorum.

"Sana ne demeyeyim? Bebek

mi?" "Nikolai!"

"Sik beni. Adımı haykırmana bayılıyorum bebeğim."

"Yapma."

"Neden? Sinirine mi dokundu?" Kalçalarını döndürüp kasıklarını benimkilere dayıyor ve benim iri gözlerim onun şehvet dolu gözleriyle buluşuyor. "Düzeltiyorum, kesinlikle birden fazla sinire dokundu, çünkü sertleştin. Bu sefer kesinlikle benim için."

"Dur..." Kelime kısık sesle, neredeyse duyulmaz bir şekilde çıkıyor ve Nikolai'nin duyup duymadığından emin değilim.

Küçük bir parçam bunu yapmadığına şükrediyor, çünkü dizlerini benimkilerin arasına sıkıştırıyor ve şişkin ereksiyonunun uzunluğunu sikime doğru kaydırıyor.

Omurgamda lezzetli bir karıncalanma yayılıyor ve uzun bir nefes veriyorum.

"Mmm. Sadece öpüşerek çok sertleştin." Dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Sanki bir şeyi silmeye çalışıyormuş gibi ağzını tekrar tekrar açıyor. "Aletin kocaman olmalı. Pantolonunun içinden hissedebiliyorum, tamamen kalkmış ve ilgi için yalvarıyor."

Kendini bana biraz daha sürtüyor, ta ki patlayacakmışım gibi hissedene kadar, kafam ve bedenim birbiriyle tamamen çelişiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ensesindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve saçlarını çekiştiriyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Yapma... dur..."

"Durma mı yoksa durma ve durma mı?" Bir ritme giriyor, acı veren ereksiyonum pantolonuma karşı gerilene kadar sikimi kuru bir şekilde kamburlaştırıyor.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Nikolai dudaklarıma doğru kıkırdıyor. "Bunu birincisi olarak kabul ediyorum. Mmm. Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. Çok mükemmel."

Sözleri kafamı saran zevk sisi içinde yüzüyor ve beni iliklerime kadar bıçaklıyor.

"Senin için ne kadar zor olduğumu hissediyor musun?" *Öpücük.* "Konu sen olunca ne kadar aç olduğumu?" *Öpüyorum.* "Seni bütünüyle yiyip bitireceğim, benim güzel lotus çiçeğim." *Öpücük.* "Benden önce gelen herkesi, yani Clara'yı unutturacağım sana."

Eli sırtımdan iniyor, karın kaslarımdan aşağıya, karnımın üzerinden pantolonumun beline doğru kayıyor. Göğüslerimizin arasına sıkışmış olan elimi bırakıp onunkine vuruyorum, sonra çılgınca başımı sallıyorum.

Sessizce.

Gözlerim, onun buğulu gözlerine yalvarıyor. İlk defa biri bana böyle bakıyor. Sanki benim fikrime kapılmışlar gibi.

Ve bu çok korkutucu.

"Bana bunu yaptırma," diye fısıldıyorum elini çekmek için bir hamle yapmadığında.

"Çok geç."

"Ben... sarhoşum." Göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki, her hareketimde, her nefes alışımda onunkini sıyırıyor ve ben sarhoşum, tamamen aklımı kaçırmışım.

"O zaman suçu bana at, bebeğim." Elimi itiyor ve bu sefer yanıma düşmesine izin veriyorum ve kemerimi çözüp fermuarımı indirirken onu tekrar durdurmaya çalışmıyorum.

İçim çatırdıyor, parçalanıyor ve şehvet dolu düşüncelerimi tanıyamıyorum. Bu halimi tanıyamıyorum.

Çünkü kendimi onun hareketlerini izlerken buluyorum, dövmeli elini kaya gibi sertleşmiş sikime doladığında içimde bir yılan gibi kıvrılan beklenti. Başparmağını yan tarafa hafifçe vurduğunda onu durdurmuyorum. Bana sert, lezzetli bir sarsıntı verdiğinde onu durdurmuyorum.

Sadece izliyorum.

Tam bir hayranlık içinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acı verici şekilde sertleşmiş sikimi çekip çıkarıyor ve ben de onun sert elinin hassas tenime değdiğini hissederek tıslıyorum.

"Siktir. Kocaman bir sikin var ve benim için ağlıyor. Mmm. Kesilmemiş. Mükemmel." Tabandan sünnet derisine kadar beni okşarken ve başparmağını ucuna bastırırken bana büyüleyici bir sırıtış attı.

Sanırım kendimle büyük bir şaka yapacağım ve tam o anda boşalacağım, bakışlarında ve keskin yüzünü çerçeveleyen saçlarında boğulacağım.

Bu kadar iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

"Merhaba, Heteroseksüel Brandon'ın siki. Bana oldukça eşcinsel görünüyorsun." Tekrar okşuyor, bu sefer daha sert, benden bir ürperti çıkarıyor.

Zihnimde bir yerlerde, onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Durdurmam *gerek.*

Onu.

Ama istemiyorum.

Hiçbir iradem yok.

Bedensel fonksiyonlarımın hiçbiri mantıklı tarafımla uyum içinde değil. Beyin. Beni nefes nefese bırakan bir kontrol seviyesiyle mastürbasyon yaparken değil.

Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ama o tam ortada odakta kalıyor, sert vuruşları beni o ana bağlıyor.

Ona.

Omurgamda karıncalanmalar oluyor ve tüm kanım bana dokunduğu yere hücum ediyor.

Alçak ve gür bir sesle, "Sikimi çıkar," diye emrediyor.

Ağır göz kapaklarım bir anlığına kalkıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yine ne diyordu?

"Şimdi," diyor, bu sefer daha sert bir şekilde, ve ben ne olduğunu bilmiyorum Ben.

Bana emirler yağdırmasında beni etkileyen bir şey var. açıklanamaz bir çılgınlığa dönüştü.

Kot pantolonunu tutuyorum, düğmesini açarken parmaklarım kararsız ve tamamen garip, sonra fermuarını devasa ereksiyonunun üzerinden aşağı kaydırıyorum.

Arada sırada, tenimi titreten bir kontrolle beni daha hızlı sarsarken durup bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Boxer külotuna uzandığımda elim kesinlikle daha az emin ve sonra duraklıyorum, zihnim kararıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Garip bir hareket yapmak istemiyorum.

"Elini sikimin etrafına sar ve dışarı çek bebeğim." Sesi derin ama otoriter ve kendimi tam da bunu yaparken buluyorum.

İlk defa kendi aletimden başka bir alete dokundum ve lanet olsun.

Onu çıkardığım anda, ne kadar kalın ve uzun olduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben hiç de küçük değilim, ama Nikolai biraz daha büyük ve hafif kavisli. Tepesinden dört piercing çıkıyor ve loş sokak lambasının altında parlıyor.

"Ellerin çok yumuşak." Dudağımı, çenemi ve adem elmamı kemiriyor.

İçimden bir inilti çıkıyor ve o da buna karşı sırıtıyor, saldırıya uğramış derimi yalıyor, sonra fısıldıyor, "Sık beni bebeğim."

Ona acı çektirmek istemediğim için dikkatlice yapıyorum. Gerçi kendi sikimle ilgili aynı kaygıları taşımıyor gibi görünüyor, çünkü benimle bir sorunu varmış gibi beni sarsıyor.

Şikayet ettiğimden değil. Hiç kimse bana bu kadar sert dokunmamıştı.
Bu.. çok lezzetli.

"Bana zarar vermeyeceksin, nilüfer çiçeği. Daha sert yap." Dilini çenemde gezdiriyor. "Mmm. Bırak da üzerindeki kanı temizleyeyim."

Sanki deriyi kırmak istermiş gibi ısırıyor ve sonra başım dönene kadar sertçe emiyor.

Aramızda boşluk bırakmak için geri adım attığında tenim karıncalanıyor.

Nikolai sikimi bırakıyor ve ben daha düşünemeden elini benimkinin üzerine bastırıyor, açıyor ve sikini benimkine sürtüyor, sonra elimi ikimizin de sikinin üzerine zar zor kapatıyor. Büyük ellerim var, ama siklerimizin etrafına sarıldığında küçücük görünüyor.

"Size bir erkeğin ruhunu sikinden nasıl çıkaracağınızı göstereyim.
Elini gevşet."

Elimi kavrayıp her ikimizi de sarsmak için kullanırken gözlerim onun hareketlerini hayranlıkla takip ediyor. Kabaca. Sert bir şekilde.

Mürekkepli elinin benimkinin üzerindeki görüntüsü şehveti tehlikeli bir ihtiyaca dönüştürüyor.

Bir tutam zevk aletimi kalınlaştırıyor, ama Nikolai uzunluğunu benimkine ve elime doğru ittiğinde bir çığa dönüşüyor.

Ellerimiz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalçalarını döndürüp öne doğru savuruyor ve delikli tacını kasıklarıma saplıyor. Bir kere, iki kere.

Üçüncü seferde, ben de onun ritmine uyarak ve elimi yönlendirdiği kadar sert bir şekilde sarsarak itiyorum, alıcı olmayı reddediyorum. Beni içten içe tiksindiren bir role hapsolmayı reddediyorum.

Parmaklarımızın altından ıslaklık kayıyor ve bunun onun prekumu mu yoksa benimki mi olduğundan emin değilim. Belli ki umurumda değil, çünkü daha hızlı, daha sert giriyorum. Çok iyi yaptığım kontrolün dışına çıkıyorum.

"Elin beni çok iyi sarsıyor, bebeğim." Nikolai dudağının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırarak inliyor ve ben yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Sik beni ifadesine. İçimdeki bir şeyleri yok eden bu berbat erotik sesleri çıkarırken yanağındaki çukurlaşmaya.

Bir vahşi nasıl bu kadar çekici olabilir?

Alkol yüzünden. Lütfen bana bunun sadece sarhoş olduğum için olduğunu söyle.

"Sana dokunduğumda iyi hissediyor musun?" Boylarımız boyunca elimi sıkıyor. "Sarhoş edici hissediyor musun? Özgürleştirici?"

Tek yapabildiğim ona bakmak. Transa geçtim. Şaşkın. Sanki ruhum fiziksel bedenimin sınırlarını terk etmiş gibi.

"Cevap vermene gerek yok. Sikin işini çok iyi yapıyor. Benim için sızdırıyorsun... siktir..." diye nefes alır. "Benim için gel, bebeğim. Beni ne kadar istediğini göster."

Hay

sikeyim.

Hayır,

hayır, hayır.

"Hayır... Siktir git..." Artık yalanlarıma tutunamıyorum. Kendi kulaklarıma muhtaç gibi geliyorlar.

"Düzeltiyorum. *Seni* beceren benim."

Taşaklarım ağzına kadar doluyor ve döllerim Nikolai'nin tişörtünün her tarafına sıçrarken ve hatta boynuna ve çenesine fışkırırken hiçbir uyarı almıyorum.

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarındaki ve çenesindeki dölleri kovalamasını, her damlayı yalayarak temizlemesini izlerken ateş gibi bir his tüm bedenime yayılıyor.

Bundan sonra yapacağı şey için başka bir ifade yok. Yavaşça tükenmekte olan sikime doğru kendini iterken elimi *kullanıyor,* daha hızlı, daha sert, içimden bir ürperti geçene kadar.

Lanet olası adımı unutana kadar.

"Ungh...fuck... Geliyorum..." Birkaç sert hamle daha yaptığında kasları geriliyor ve sonra kasıklarımda ve her yerimde ıslaklığı hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

el.

"Mmm. Yakışıklı Prens döllerimle kaplandı. Yum. Bu manzaraya alışabilirim." Dölünü ikimizin de boyuna bulaştırıyor, sonra ahlaksızlığımızın kanıtlarıyla parlayan bir elini uzatıp dudaklarıma sürüyor.

Başım dönüyor ve kulaklarımın ısındığını hissediyorum. Hayır, hayır...

Dudaklarım ayrılıyor ve orta ve yüzük parmaklarını boğazımın arkasına kadar içeri sokarak beni onun tadına bakmaya zorluyor.

Hayır, sadece o değil. *Biziz*.

Aman Tanrım. Bu çok iğrenç.

O zaman neden savaşmıyorsun?

Konuşmak için başka bir ses çıkarmaya çalışmalıyım, çünkü Nikolai başını sallıyor, gözleri hala yoğunluk ve sınırsız şehvetle parlıyor.

"Kapa şu lanet çeneni. Lanet olası ağzınla bunu mahvetmeye çalışma. Bırak da senin için meşgul edeyim." Parmaklarını daha derine sokuyor. "Onun yerine parmaklarımda boğul. Boğazındaki her damla spermi yutmanı istiyorum."

Ve sonra parmaklarını dilime sürtüyor, tükürüğün özensiz sesi etrafımızdaki havada yankılanıyor.

Ben onu yalamaya başlayana kadar bunu yapmaya devam ediyor. Kendimi bunun bir rüya olduğuna inandırana kadar.

BU BIR RÜYA *değildi*.

Kendimi hayal gördüğüme ve bunu herkesin içinde, herkesin beni görebileceği bir yerde yapmış olamayacağıma ne kadar ikna etmeye çalışsam da. Gerçek şu ki, ben bir rüya görmedim.

Azıcık bile değil. Yakın bile değil.

Yatak odamda ve banyomda volta atıyorum, başım ağrıyor ve düşüncelerim o kadar karmakarışık ki migrenimi daha da artırıyor.

Nefes alış ve verişlerim hızlı, parçalı ve bu sabah uyandığım gerçeklikten tamamen iğreniyorum.

Sabahın beşinde. Saat gibi.

Sadece, hiçbir şey mantıklı değil.

Volta atmayı bırakıp banyo aynasındaki yansımama bakıyorum, elim saçlarımı daha sıkı kavrıyor ve lanet olası amcığa daha uzun süre bakıyorum. Bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırf birkaç kadeh içki içtiği için kontrolü elinde tutamayan zayıf, lanet olası bir serseri.

Siyah mürekkep yüz hatlarımı kaplıyor, yüzsüzleştiriyor. Bana bakan şey tanınmaz halde.

Bir canavar.

Kalbim güm güm atıyor ve aynaya doğru hışımla koşuyorum, sonra da yumruğumu aynaya indiriyorum. Yüzey çatlıyor ama parçalanmıyor ve yüzümün altı çarpık versiyonuna bakmak zorunda kalıyorum.

Parmak eklemlerimden ve parmaklarımdan kan damlayıp beyaz lavaboyu kırmızıya boyarken hepsine "Siktirin gidin," diye fısıldıyorum.

Aynayı tekrar yumruklamak istiyorum - bu sefer kendimi tamamen silmek istiyorum, ama yapmıyorum, çünkü bu da lanet olası kontrolümü bozuyor.

Duyabildiğim tek şey o olana kadar tik tak beynimi işgal ediyor. Tik.

İşe yaramazsın.

Kene.

Sen bir hiçsin.

Kene.

Zayıf.

Zayıf.

Zayıf.

Kendimi bayıltacağımı düşünene kadar kanlı yumruğumla başımın yan tarafına vuruyorum.

Siyah mürekkep aynadan kayıyor ve ayaklarımı, dizlerimi ve kalçalarımı yutuyor. Aynadan bir parça alıp üzerine bastırıyorum.

Parmaklarımdan kan akıyor ve onunla birlikte mürekkep de kan dolaşımımdan çıkıp etrafımdan dağılıyor.

Bardağın lavaboya düşmesine izin veriyorum ve sertçe nefes veriyorum. Beyaz porseleni kırmızı çizgiler kaplıyor ve kan damlaları peş peşe geliyor. Saçlarımın şakaklarıma yapıştığı ve gözlerimin cam gibi olduğu yansımama bakarken yaşam özümün içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Öldüm.

Bitti. Sakinim.

Kontrol tekrar bende.

Ama kendime çok uzun süre bakamam. Yoksa geri gelir.

Bakışlarım parmaklarımdaki kesiklerden fışkıran, avucumu, elimin arkasını ıslatan ve lavaboda küçük bir havuz oluşturan kana takılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamamdır.

Tek yapmam gereken dün gece hiç olmamış gibi davranmak.

Rol yapma konusunda ustayımdır. Bunu hayatım boyunca yaptım ve her zaman başarılı oldum.

Bu da farklı değil.

Elimi yıkarken hareketlerim mekanik, acıya karşı dudağımı ısırıyorum. Karanlık, yasak görüntüler beynimi istila ediyor. Dişler şişmiş dudağımı kemiriyor, morartıyor, yutuyor-

Dur.

Musluğu kapatıp kesiklerimi sararken ellerim titriyor.

Yatak odasına adım atmak üzereyken çarpıtılmış görüntümün bir yansımasını yakalıyorum ve yüzüm tekrar kararmadan önce başka tarafa bakmam gerekiyor.

Bekle...

Lütfen bana düşündüğüm şeyin bu olduğunu söyleme.

Başımı arkaya yatırarak yaklaşıyorum ve çenemin yanında koyu mor bir morluk ve adem elmamda bir tane daha var.

O lanet-

Uzun bir nefes alıp banyodan çıkıyorum, saçımı çekiyorum ve neredeyse arkamdaki her şeyi deviriyorum.

Koşu şortumu ve tişörtümü giyerken hareketlerim çılgınca. Vücudum bunu yapmamam ve akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmak için kendime zaman tanımam için yalvarıyor ama bunu yaparsam kendime düşünmek için zaman tanımış olacağım.

Düşünemiyorum.

Bu sabahki kan festivalinden sonra olmaz.

Aceleyle banyoya geri döndüm ve morluklara iki yara bandı yapıştırdım. Soran olursa, tıraş olurken kendimi kestiğimi söylerim.

İnkar et.

Unut.

Rol yap.

Kutsal mantram bu sefer de sihrini gösterecek. *Her zaman işe* yarar.

Baş ağrısına ve zihnimde yüzen sise karşı koyarak odamdan çıkıyorum. Sadece bir koşuya ihtiyacım var ve her şey normale dönecek.

Yine de kardeşim, kuzenlerim ve arkadaşım Remi ile paylaştığım malikanenin merdivenlerinden inerken, dün gece bu merdivenleri çıktığımda hissettiklerime çarpıldım.

Ya da bu sabah erkenden.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kahretsin, Nikolai beni evin yakınına bırakalı sadece birkaç saat oldu. Motosikletiyle.

Keşke o muazzam muhakeme eksikliğimden sonra pek bir şey hatırlamasaydım ama hatırlıyorum. Acı verici bir şekilde.

En başta giymek istemediğinden emin olduğum tişörtünü çıkardı ve beni motosikletini park ettiği yere sürüklemeden önce bizi temizlemek için kullandı.

Ben mi motorsiklete bineceğim? Bu hayatta olmaz.

Ama görünüşe göre bu mantık benim parçalanmış versiyonum için geçerli değil, çünkü o bisiklete tamamen bindim ve hayatım için omuzlarına tutunmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Nikolai, duyduğundan emin olmadığım bir teşekkür mırıldanarak, sallantılı ayaklarımın üzerinde zıplayıp malikâneye doğru ilerlediğimde aptal gibi sırıtıyordu.

"Tatlı rüyalar, nilüfer çiçeği" dediğini kesinlikle duydum.

Güzelmiş. Sanki öyleydiler.

Kapıdan çıkarken başımın arkasındaki ince tüyleri ovuşturuyorum. Doğru düzgün ısınamadım ama umurumda değil. Sadece bu enerjinin gitmesine ihtiyacım var.

Derhal.

Öğrendiğim yolda, ayaklarımın altında çıtırdayan çakılların ve kulaklarımda çınlayan müziğin tadını çıkararak koşuyorum. Her nefes alışımda ciğerlerim genişliyor, temiz havayı içime çekiyorum.

Burası benim

bölgem.

Ben iyiyim.

Gayet iyi.

Kontrol altında-

Önüme iri bir figür çıkıyor ve durmaya çalışıyorum ama artık çok geç ve garip bir şekilde ona çarpıyorum.

Göğsüm şoku alıyor, AirPods'um kulaklarımdan düşüyor ve duyularım nane, yonca ve cehennem azabının çok belirgin kokusuyla doluyor.

Güçlü kolları belimi sarıyor ve kıkırdarken göğsünün benimkine çarpışını hissedebiliyorum. "Sana da günaydın nilüfer çiçeği. Beni bu kadar kısa sürede bu kadar özlediğini fark etmemiştim."

"Ben...yapmadım." Ondan uzaklaşıyorum.

"Hey, az önce bana sarılan sendin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Düştüm*."

"Tomayto, tomahto." Dün kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp evime doğru yürümemi izlerken yaptığı gibi sırıtıyor.

Trans

halinde.

Kayıp.

Ama bugün ben öyle biri değilim.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Her zamanki yarı çıplak halini, siyah şortunu ve Nike ayakkabılarını gösteriyor. "Senin koşu arkadaşın olacağım."

"Ben istemiyorum."

"İstemiyor olabilirsin ama ihtiyacın var..." diye devam ediyor ve sargılı elimi iki elinin arasına alıp sağa sola çeviriyor. "Ne oldu?"

Yaralarım karıncalanıyor, bana dokunduğu her geçen saniye daha da ısınıyor ve elimi gereğinden fazla güçle çekiyorum. "Seni ilgilendirmez."

Gözlerini kısar. "Tekrar hoş geldin, Göt Brandon. Senin huysuz varlığını özlediğimi söyleyemem."

"Git başımdan." Etrafımda Allah'ın belası AirPods'u arıyorum. "Haftalardır varlığımı görmezden gelmekle gayet iyi değil miydin?"

"Bu senin güzel, kocaman sikinle tanışmadan önceydi."

Donup kalıyorum ve genişleyen gözlerimi yavaşça ona doğru çeviriyorum. Orada öylece duruyor, beni izliyor ve lanet bir aptal gibi sırıtıyor.

"Neden bu kadar dehşete düşmüş görünüyorsun?" Bana doğru adım atıyor, cüssesi mecazi olarak büyüyor. "Sakın bana her şeyi unuttuğunu söyleme?"

"Ben yaptım. Kafam iyiydi ve olanları hatırlamıyorum."

Elini bana doğru uzatıyor ve ben geri çekilerek aramıza mesafe koyuyorum. Eğer bana tekrar dokunursa, yeni bulduğum kontrolümü kıracak.

Az önce bana sarılma şeklini hâlâ unutamadım.

Bir insan dokunmaktan nasıl bu kadar rahat olabilir? Bu normal değil.

"Anlıyorum," diyor fazla duygusallaşmadan. "Bu yüzden mi dün gece sana verdiğim hediyelik eşyaların üzerini kapattın?"

Öfkeyle ileri atılıp parmaklarımı boynuna doladım. "Senin derdin ne lan? Neden her yerde morluk bırakıyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir dahaki sefere onları daha gizli bir yere bırakacağım. Mmm. Görünüşe göre sen de benim gibi boğulmayı seviyorsun. Kontrolünü kaybetmene bayılıyorum bebeğim."

Nefesimin altında küfrederek onu bir itişle serbest bıraktım. Hareketlerim ve duygularım üzerindeki çelik gibi hakimiyetimi kaybettim.

Tekrar.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bu sabah lavaboda bastırılmış enerjimi boşalttıktan sonra olmaz.

O kadar

çabuk değil.

Bu kadar hızlı

değil.

Bu sert önlemler bile işe yaramazsa ne y a p m a m gerekiyor?

Sürekli olarak hissettiğim bunaltıcı mide bulantısını nasıl giderebileceğim?

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum, sonra dudağımı öyle sert ısırıyorum ki kan fışkırmadığına şaşırıyorum.

"Bunu konuşmuştuk." Alanıma giriyor, geniş, kaslı yapısı ve her hareketiyle dalgalanan koyu mürekkebiyle gözümü kamaştırıyor. "Bebeği Clara'dan daha iyi oynuyorum. Aslında birçok şeyi ondan daha iyi yaptığımı söylemek yanlış olmaz, buna seni boşaltmak da dâhil. Bu arada, ondan ne zaman ayrılacaksın?"

Dudaklarımın sahte bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Clara benim kız arkadaşım ve ondan ayrılmaya hiç niyetim yok."

"Dilini boğazıma soktuğunda ya da sikimin üzerine boşaldığında onun kız arkadaşın olduğunu düşünmüyor gibiydin bebeğim."

Konuşmayı kessin diye yumruğumu suratına indirmek istiyorum ama bir gün için yeterince kontrol kaybı yaşadım, bu yüzden yavaşça nefes alıp veriyorum.

Neden bu lanet şeyin etrafında çökmek zorundaydım ki?

Vahşi mi?

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir an orada duruyor, sonra parmakları boğazımın kenarlarına batıyor, beni hareketsiz bırakıyor ve tenime doğru hırlıyor, "Benimle taşak geçme Brandon. İkimiz de dün gece kollarımda parçalandığını biliyoruz."

"Dün gece hiçbir şey olmadı," diyorum, gözlerimi onun manik gözlerinden ayırmadan ve neredeyse kendi sözlerime inanacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neredeyse.

"O sürtüğü kaybet," diye tehdit ediyor ateşli, öfkeli sözlerle. "Yoksa senin yerine ben yaparım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

O lotus çiçeği sürtüğü kaybetmedi.

Sürpriz. *Hayır.*

Ona ültimatom vereli bir hafta oldu ama hiçbir çaba göstermiyor.

Ama yine de, kontrollü olmayı seven bir züppe. Eminim ikindi çayına şeker yerine onu koyuyordur. Bunu arkadaşlarıyla yapar. İkindi çayı.

Tanrım, tam *bir İngiliz*.

Tek seçeneğim bu kontrolü parçalara ayırmak ve onun gizemli gözlerinin önünde paramparça etmek.

Benden zaten hoşlanmadığı belli, o halde benden biraz daha nefret etmesini sağlamanın ne zararı var?

Her neyse, Bimbo'yu Ortadan Kaldırma Operasyonu yakında yürürlüğe girecek.

Clara hakkında bildiğim tek şey, tüm fotoğraflarını lotus çiçeği ile paylaşmayı sevdiği için bir ilgi orospusu olduğu.

Bir servet avcısı. Tasarım çantalar, ayakkabılar ve ona aldığı şeylerle ilgilendiği için.

Boktan bir yatak, malum sebeplerden.

Belli ki ona ondan daha fazla zevk vermişim. Beni gözleri kapalı öptü.

Lanet olası sürtük suratına.

Biliyorum çünkü onu duvara yaslayıp ağzını burnunu dağıtırken izlediğimden eminim. Beyaz atlı prensim eridi, benimle okşaya okşaya tanışırken bile eridi.

Kesinlikle benim önümde gösteri yaptığı zamanki gibi lanet olası şeytanlarıyla savaşmıyordu.

Daha da önemlisi, yüklenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, zaman zaman biraz hevesliydi... benim kadar gergindi.

Tartışılmaz gerçek şu ki, ona Clara'nın verebileceğinden daha fazlasını verebilirim.

olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evet, patolojik bir inkar vakası olduğu için bunu asla kabul etmeyecek ama kabul edene kadar onu yalnız bırakmayacağım.

İnlememiş, sızlanmamış ve benim için sertleşmemiş gibi davranıp saklanmasına bayılıyorum. Ve elime ve sikime boşaldığını unutmayı nasıl da seviyor.

Eğer Brandon eşcinsel değilse, kendimi uçurumdan aşağı atacağım.

Bi'yi de dahil edelim, çünkü... eh... Onun tadına bir kez daha bakmadan ölecek havada değilim.

Ya da birkaç tane.

Benim tercih ettiğim sayı birkaç tanedir.

Potansiyele ne kadar açık olduğuna bağlı.

Söylemeliyim ki, inkar vakası oldukça derin ve onu kendi kıçından nasıl çıkaracağımdan emin değilim - oraya çok daha zevkli bir şeyin gitmesi gerekiyor.

Ama konudan sapıyorum.

Ciddiyim, Kolya. Onu sikmeyi düşünmek seni oraya daha hızlı götürmez. Bu sorunu bir kez olsun beynim çözsün.

Onu tekrar sarhoş etmekten başka çarem yok. Bu arada sarhoş Bran'a bayılıyorum, bir sonraki seçimde resmi versiyon olması için ona oy verirdim.

Şaka yapıyorum. Ben hiç *kaybolmam*.

Er ya da geç, onu yıpratacağım. Hep

öyle yaparım.

Hiç kimse benim tüm dikkatime ve sürekli itip kakmama ve onları sinir etmeme karşı koyamaz.

Bu asla seks arkadaşlarıyla olmaz, ama yine de genellikle seks arkadaşlarının *peşinden* koşmam. Bir dereceye kadar, lotus çiçeği birçok yönden bir istisnadır.

Kendini duvarlarla çevreleyebilir ve ben onları teker teker yıkacağım.

Her gün sabah koşusu için ona katılıyorum, tabii ki onun onayı olmadan ve çelik gibi kontrolünün ve gergin, soğuk kişiliğinin bir parçasını ısırıyorum.

Ne zaman tedirgin olmaya başlasa, ona yaklaşıp lotus çiçeği, Beyaz Atlı Prens, dostum ve en sevdiği isim olan *bebeğim* diye sesleniyorum.

Bu genellikle onu çılgına çevirir ve öfkelenmesine neden olur. Diğer zamanlarda beni görmezden gelmeyi tercih ediyor, ama ben onun yüzünde beliren kızarıklıktan zevk alıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

açık tenli ve kulakları renklidir.

Köşkten dışarı adım atışını, dikkatli bir ifadeyle etrafını izleyişini, o gün hangi köşeyi seçtiysem oradan fırlamamı bekleyişini keyifle izliyorum.

En sevdiğim şey, bana hızlıca bakması, o günkü şortumu, yarı çıplak göğsümü ve saçımı nasıl bağlamayı seçtiğimi fark etmesidir.

Sürekli yarı çıplaklık halime kızıyormuş gibi yapıyor, yüzü o ebedi züppe ifadesine bürünmüş ama bir şeylerin *farkına* varıyor. Ona kötü şeyler yapmam için yalvaran o muhtaç gözlerle bana b a k ı y o r .

Lotus çiçeği tam bir sik yalayıcı ama onu yola getireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile.

Çok mu takıntılıyım? Takıntılı olduğumu sanmıyorum. Benim naçizane fikrime göre bu oldukça iyi bir miktar.

Şimdi, daha önce hiç bu tür yoğun bir itme ve çekme oyunu oynamadım, ama bunu çok daha heyecan verici yapan şey de bu.

Brandon kendini fethedeceğim ve diz çöktüreceğim bir savaşa dönüştürüyor. *Tam anlamıyla.*

Sapık falan olmak istemem. Tamam, şaka yapıyorum ama lakros denen sıkıcı bir sporu izlemek için REU'nun stadyumundayım.

Yemin ederim şimdiye kadar bu spora hiç dikkat etmemiştim. Hokey, kriket ve futbol arasında başarısız bir evlilik gibi görünüyor, sadece söylüyorum. *Bizim futbolumuz*. Avrupa futbolu değil.

Ama yine de Bran bu sporu yapmayı seçti, ben kimim ki yargılayayım?

"Neden buradayız Niko?" Jeremy yanımdan soruyor, bakışlarını etrafımızdaki insanlara bakıyoruz.

Görünüşe göre, puantiyeli elbiseler, tüylü şapkalar ve tül şemsiyelerin arasında iki iri, dövmeli adam göze çarpıyor. Lanet bir tişört giymek için onca zahmete girmiş olmama rağmen. Bu orospu çocuklarının cüreti.

Tabii ki Bran sadece ilkel ve düzgün insanların katıldığı bir spor dalında oynayacaktı.

Arkadaşım ayağıma tekme atıyor ve bizim gibi hantal adamlar için yapılmadığı belli olan sandalyede kayıyor.

"Sus, Jer. Konsantre oluyorum."

"Para alsanız bile bunu yapmazsınız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de isterdim," diyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "İyi, ben yapmazdım. Bu farklı."

"Ne kadar farklı, çünkü birkaç Karen'i yumruklamak üzereyim." "*Ben* bile kimseyi yumruklamayacak kadar farklı."

"Lanet olsun. Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın?" Kıs kıs gülüyorum. "Sadece benim desteğim olarak orada kal."

"Destek mi?"

"Soran olursa, beni buraya sen getirdin, başka bir şey değil. Çok çaresiz görünmemeliyim."

"Kim sorar ki? Ve neden umutsuzsun?" Başını yana eğip beni dikkatle inceliyor. "Sen *asla* çaresiz değilsin. Üçümüzün toplamından daha fazla sevişiyorsun."

"Alıştım, Jer. *Alıştım*. Kolya huysuz hıyar rolünü mükemmel oynuyor. Bu hastalığa belli bir sinirli varlıktan kapılmış olmalı."

Yüzünü buruşturuyor. "Sikine Kolya adını verdiğine hâlâ inanamıyorum. Cidden, Kolya Amca babamın sağ kolu. Bu iğrenç."

"Umurumda değil. Adını değiştirmesini söyle."

"Sen daha genç olduğun için tam tersi olması gerektiğine eminim." Başını sallıyor. "Bana neden lakros izlediğimizi söyleyecek misin? Çok sıkıcı."

"Biliyorum, değil mi? Sence bunu neden yapıyor?"

Üst dudağı kırışmış bir kadın, İngilizlerin hoşnutsuzluklarını dile getirmek istemediklerinde takındıkları o tepeden bakan bakışla bize bakıyor. Bunu lotus çiçeğinden öğrendim, çünkü o bana sürekli böyle bakıyor.

"Fotoğraf ister misiniz hanımefendi?" Diye soruyorum ve dehşet içinde nefesi kesiliyor, sonra bana gülümseyen çocuğuna dönüyor. Göz kırpıyorum ve o da kıkırdıyor.

Çocuklar ve hayvanlar beni sever. Yetişkinler sevmez. Kötü yılanlar yerine masum varlıklar tarafından sevilmeyi tercih ederim. Olayları basit severim, dolambaçlı ve karmaşık değil.

Ve yine de gelmiş geçmiş en karmaşık adam için buradasınız.

"İzlemeye geldiğin *adam* kim?" Jeremy soruyor ama ben onu duymazdan geliyorum çünkü tüm dikkatim birkaç sıra aşağıda iki kızla birlikte süzülen lanet olası sürtük tarafından çalınmış durumda.

Lanet *olası Clara*.

Tam olarak özlediğim şey.

Birkaç selfie için poz veriyor ve arkadaşlarına bir albüm dolusu fotoğraf çektiriyor. Kendimi onu görmezden gelmeye zorluyorum - ya da deniyorum - nilüferleri gördüğümde

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

takım arkadaşlarıyla birlikte orta sahaya doğru yürüyor.

Hay sikeyim. Onu her zaman şort ve tişörtlerle görmüştüm, ama kraliyet mavisi lakros formasıyla farklı, belki biraz daha sıkı. Bu şortlar kesinlikle kıçını koşu şortlarından daha iyi çerçeveliyor.

Baktığımdan falan değil. Tamam,

kesinlikle bakıyorum.

Saçları onun imzası olan Beyaz Atlı Prens görünümünde şekillendirilmiş; yanlar kısa ve tepedeki uzun tutamlar geriye doğru kayarak yüzünün keskin görünmesini sağlıyor.

Kaskını kafasına geçirip turuncu takımın bir üyesiyle orta sahaya geçerken her zamankinden daha ciddi görünüyor. Hakem topu yere atıyor ve lotus çiçeği uzun ağlı sopasıyla top için mücadele ediyor.

Aşağıda çok garip şeyler var.

Bir daha düşündüm de, domalmış, kıçını sergilemesinden şikayetçi değilim. Belki de lakros o kadar da kötü değildir.

Takımı için topu aldığında kalabalık alkışlıyor. Ya da preppy insanların yapacağı kadar.

Eskiden futbol oynadığım ve hala zaman zaman oynadığım için, bu bir Mary Sue sporu gibi.

Yine de fizikselleşiyorlar. Hmm.

Demek hayatında biraz sertlikten hoşlanıyor. Onu sıkıca kavradığımda çıkardığı iniltileri hatırlayınca sikim seğiriyor. Benim ritmime uymaya çalışarak çıldırtıcı bir hızla sikimi nasıl ittiğini.

Bu düşüncelerden sıyrılmalıyım ki sertleşmeyeyim ve bir avuç namuslu tarafından fiilen kovulmayayım.

Dikkatim tekrar Bran'a yöneliyor, o da iyi gidiyor gibi görünüyor. Hücumdan savunmaya çok koşuyor ve takımı için çok top kazanıyor. Gol attıklarında kalabalık coşuyor. *Çok* kötü olmadığını söylemeliyim. Belli ki adrenalin var.

On numara, biricik lotus çiçeği, her hareketinde onu engellemeye çalışan diğer takımın savunma oyuncularının boğucu ilgisiyle karşılaşır. İçlerinden biri onu iter ve hakem faulü anons ederken düşer.

Ayağa fırladım. "Sikeyim şu herifi! Sikimi yala."

"Niko!" Jeremy kolumu tuttu ve beni aşağı itmeye çalıştı.

İşte o zaman etrafımızdaki insanların çoğunun beni sanki Lucifer'in ta kendisiymişim gibi izlediğini fark ediyorum. Bir sürü inci tutma

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bu da olur.

Gözlerimi deviriyorum ve oturuyorum.

Kimseyi umursamayan Jeremy, şirketimizden özür dilemek ya da aynı derecede çılgınca bir şey yapmak istiyor gibi görünüyor.

Bran yaralanmış gibi görünmüyor. Birkaç saniye içinde toparlanıyor ve sahada koşmaya devam ediyor.

Dirseklerim dizlerimde, ellerim çenemde bir çan kulesi oluşturacak şekilde otururken gözlerim onun her hareketini takip ediyor.

O kadar zarif ki. Çok

güzel.

İkinci en iyi erkek güzelliğinin tanımı. Birincisi benim. "Bu

Landon King'in ikiz kardeşi değil mi?" Jeremy soruyor.

"Günaydın, Uyuyan Güzel. Uyumaya devam etmek isteyebilirsin," diyorum, hâlâ Bran'ı izleyerek.

"Heathens'a katılmasını istediğin kişi mi?" "Bu iyi

bir fikirdi."

"Daha çok en kötüsü gibi. Onu izlememizin bir nedeni var mı?"

"Çünkü o Landon'ın kardeşi. Düşmana falan göz kulak olmak lazım."

"Ona bir düşmanmış gibi bakmıyorsun."

Ondan nefret edeceğim, böylece bu da listede sayılacak.

"Sus, Jer. Bir türlü gitmeyen sinir bozucu bir arı gibisin." "Tanrım, teşekkürler."

"Ne zaman istersen, biz kardeşiz."

Jer'in ne dediğini duymuyorum, çünkü Bran topu savunmadan kurtarıyor, hücuma koşuyor, yoluna çıkan birkaç oyuncuyu siliyor ve sonra topu golü atana pas veriyor.

"Evet! Yakalayın şu orospuları!" diye bağırıyorum, gülerek ve önümde oğlunun kulaklarını kapatan kadını görmezden gelerek.

Clara sıçrayıp "İşte benim erkeğim!" diye bağırınca gülümsemem kayboldu. Seninle gurur duyuyorum bebeğim!"

Parmaklarım sandalyenin kenarlarına öyle sıkı sarılıyor ki, bir çatlama sesi duyuyorum.

O senin adamın değil.

Kesinlikle senin lanet *bebeğin* değil.

"Niko." Jeremy elini koluma koydu. "Şu anda her ne düşünüyorsan, sakın yapma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama lanet bir tabutta çok güzel görünürdü."

"Kadın sadece sizin dilinize katılmıyor. Bunun için ölmeyi hak etmiyor."

Karen yüzünden olduğunu düşünüyor, oysa gerçek şu ki, Clara'nın adını MIA listesine eklemenin yollarını arıyorum.

Oyunun geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum ama nafile. Elitler kazanıyor ve Bran golün asistini yaptığında yaşadığım zafer duygusunu hissedemiyorum.

Clara ona sahip çıktığından beri ruh halim keskin bir düşüşe geçti.

Neden onu tekrar öldürmeyeyim?

Biter bitmez insanların üzerinden atlayarak çıkışa yöneliyor ve ben de ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

Jeremy'nin benden 'aptalca bir şey' yapmamamı istediğini *anlayabiliyorum*. Aptallar için.

Clara küçük kalabalığın arasından kayarak geçiyor, arada bir selfie çekmek için duraklıyor. Bu hatunun acil bir müdahaleye ihtiyacı var.

Binlerce fotoğraftan sonra nihayet Elites oyuncularının soyunma odasına ulaşıyor ve sanki oranın sahibiymiş gibi içeri giriyor.

Ben aynı şeyi yapamam çünkü çok göze batıyorum ve İngiliz çocuklara benzemediğim çok açık.

Karşı köşede durarak etrafımı tarıyorum ve içeri girmenin en iyi yolunu düşünüyorum. Clara'nın orada, onunla birlikte olduğu gerçeği görüşümü kırmızıya çeviriyor ve beynimi şiddetli çözümlerle dolduruyor.

Şu harika tabut fikri gibi.

Tam içeri girip kargaşayı göze almak üzereyken, Bran'den başkası tarafından dışarı çıkarıldı ya da daha doğrusu sürüklendi.

Ve yarı çıplak.

Sikeyim. Ben.

Her zaman onun sıkı ve formda bir vücuda sahip olduğunu düşünmüşümdür, ne zaman bir kol mesafesine gelse bir din gibi hissetmeye çalışmışımdır. Ama onu sadece şort giyerken gördüğüm için ağzımdan köpükler çıkacağını düşünmemiştim.

Zayıf ama yapılı. Düzgün bir göğüs kasları düzlemi ve çıkıntılı karın kasları, *ne yazık ki* şort tarafından yarısı gizlenmiş lezzetli bir V çizgisiyle bitiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünürde tek bir leke ya da dövme yok. Pürüzsüz bir teni ve mermer gibi güzelliği var, nilüfer çiçeğim.

Clara'yı yan taraftaki küçük bir köşeye götürdüğünde parmakları Clara'nın dirseğinin etrafından çözülür.

Köşede durup onları tam HD olarak duyabilecek ve görebilecek kadar yaklaşana kadar epik bir takipçi eğilimi göstererek parmak uçlarımla onlara doğru ilerliyorum.

"Sana soyunma odasına gelmemeni söylemiştim, Clara. Orası kadınlara göre bir yer değil."

Lanet bir çocuk gibi suratını asıyor ve birazdan kırılacak olan ellerini adamın göğsünde gezdiriyor. "Kazandığın için çok heyecanlıydım. Bir zafer fotoğrafı çekmek istedim bebeğim."

O senin bebeğin değil.

Bunu kafasına saplamak ve kafatasının parçalara ayrılışını izlemek istiyorum.

Telefonunu çıkarıp kolunu adamın beline doluyor ve ikisi de kameraya sahte bir gülümseme atıyor.

Fotoğraf çekildikten sonra gülümsemesi kayboluyor ve canı sıkılmış gibi görünüyor.

Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu, ama onun üzerindeki pençelerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok yakışıklısın." Parmaklarını adamın saçlarında gezdiriyor ve onu öpmek için parmak uçlarına çıkıyor.

Bran son anda başını çeviriyor ve dudakları yanağına değiyor.

Gördüğüm manzara karşısında içimde oluşan tatmin duygusunu tarif edemem.

Onu öpmesini istemiyor.

Sözde kız arkadaşı onu öpemiyor bile.

Gülümseyip geri çekilirken reddedilmesine şaşırmış ya da incinmiş gibi görünmüyor. "Daha sonra sakinleşmene yardımcı olurum, tamam mı bebeğim?"

Adam başıyla onaylamaz ve kadın tereddütle oradan ayrılır, sonunda rahatsız edici varlığını durumdan uzaklaştırmadan önce gözleri onu tarar.

Lotus çiçeği bıkkın bir ses çıkarır ve soyunma odasına geri döner.

Ama bir adım daha atamadan elim dışarı fırlıyor ve onu boğazından yakalayıp duvara çarpıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonunda kontrolünü kaybettiği o gece kulaklarımı ödüllendirdiği sese benzer, çok lezzetli bir irkilme sesi çıkarıyor. Yakışıklı suratına yumruk atma havasında olmasaydım daha çok takdir ederdim.

Gözleri büyür ve yüz hatlarına bir dizi duygu hücum eder. Kafa karışıklığı, öfke, korku ama aynı zamanda şehvet. Dalgalanan kontrolünün duvarının altında parlak ve uğultulu.

Sözleri bile dikkatli, emin değil ve gergin. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni oynarken izlemeye geldim ama şimdi tamamen farklı bir şey izledim. Sana onu kaybetmeni söylediğimi çok net hatırlıyorum, değil mi?"

Elimi itmeye çalışıyor ama bu noktada beni öldürmesi onu serbest bırakmamdan çok daha kolay olurdu. Sol elinin parmaklarına bir göz attım, beşi de yara bandı ile kaplıydı. Ne kadar sorsam da onları nasıl incittiğini söylemedi ama iyileşiyor olmaları iyi.

"Nikolai..." Sesi her zamanki gibi ısırıcı değil. Yalvaran, yalvaran, *korkmuş* bir ses tonu. "Gitmeniz gerekiyor. Müdür birazdan bizimle bir toplantı yapacak ve ben..."

"Ne yapamazsın? Başka bir adam tarafından köşeye sıkıştırıldığını görmesine izin veremez misin? Bu sizi korkutuyor mu, yüce Kral?"

"Siktir git," diye dudak büküyor, kelimeler bir afrodizyak gibi tenimden yuvarlanıyor.

"Böyle konuştuğunda beni tahrik ettiğini biliyorsun."

Gözleri hafifçe açılıyor ve göğsümü itiyor. Bu sefer roller tersine döndü ve o yarı çıplakken ben tişört giyiyorum.

Ona bir santim bile yaklaşmadığımda, uzun, acı dolu bir nefes veriyor. "Sadece... git."

"Bana neden hâlâ o sürtükle birlikte olduğunu söyle, ben de söyleyeyim."

Kalın kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve her zamanki soğuk gözlerinin ardında yanan öfkeyi görebiliyorum.

Brandon King iyi bir adamın timsalidir. Çok nazik, düzgün ve kibar. Ne kadar bayat olurlarsa olsunlar herkesin şakalarına gülümser. İyi olduklarından emin olmak için etrafındaki insanları kontrol eder.

Lakros oynuyor. Öğleden sonra çayını seviyor. Hafta sonları bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Resimlerini çeşitli hayır kurumlarına bağışlıyor. Birçok a m a ç için maratonlara katılıyor. Kadın hakları için koşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kanser için koşuyor. Akıl sağlığı farkındalığı için koşar. İstismara uğramış hayvanlar için koşar. İklim değişikliği için koşar.

Diyelim ki her şey için aday oldu. Yeraltında mahsur kalmış zavallı bir solucan için aday olmasını söyleyin, o da bu boku yiyecektir.

Ama bir süredir şüphelendiğim bir şey var. Bu bir imaj. Tüm bu sebepleri önemsemediğini söylemiyorum, ama iyilik timsali kişiliğini kamuflaj olarak kullanıyor. Bir koltuk değneği.

Bastırıyor, savaşıyor ve mücadele ediyor.

Neye karşı? Emin değilim.

Bu yüzden ne zaman kendi kendine koyduğu prangalardan kurtulsa ve gerçek benliğini ortaya çıkarsa çılgına dönüyorum.

Hâlâ pisliğin teki ama en azından sahte bir görüntü vermiyor. En azından gerçek yüzünü görebiliyorum.

Şu anda olduğu gibi.

"Neden hala onunla birlikte olduğum seni ilgilendirmez. *Ben* seni hiç ilgilendirmem Nikolai. O gece olanlar sarhoş olduğum içindi. Seni suçlayabileceğimi söylemiştin, işte ben de seni suçluyor ve beni rahat bırakmanı söylüyorum."

"Ama ben istemiyorum."

"Sen lanet bir mazoşist misin?"

"Genelde değil, hayır. Aslında, bazıları bunun tam tersi olduğumu söyleyebilir, ama aklını başına toplamanı beklemeye hazırım."

"Söylediğim tek kelimeyi duydun mu? Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, lanet olsun."

"Bunu tekrar söyle ve ciddi ol." Ağzım onunkine o kadar yaklaşıyor ki, misk ve nane kokularını dudaklarından kesik kesik nefesler halinde alabiliyorum. "Tabii... yapamazsan?"

Bana dik dik bakıyor ve gözlerinin mercan mavisinin altında çok fazla sıcaklık var, ama beni itmiyor.

Bir kere bile.

Bran saldırabilir, ama sadece yakınlığım bile nefes darlığı çekmesine neden oluyor. Göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor.

Koşarken aramızda mesafe bırakmaya bu yüzden özen gösteriyordu herhalde. Eğer yaklaşırsam, onun için oyunun biteceğini biliyordu.

Ben de göğsümü onunkine bastırıyorum. Sıkı kasları benimkilere yapışıyor ve kalp atışlarının gümbürtüsü benimkilere çarpıp karışıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu adam bana ne yapıyor böyle?

Neden ellerimi ondan uzak tutamıyorum? Cadı kanı mı taşıyor? Uyuşturucudan mı yapılmış?

"Sen lanet olası bir kâbussun," diye mırıldanıyor, boğazı parmaklarımın altında çalışıyor.

"*Senin* kabusun."

"Senden nefret

ediyorum."

"Bilmiyorum."

"Sen kafayı yemişsin."

"Senin hakkında," diye fısıldıyorum dudaklarına ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle onları sahipleniyorum.

İtmiyor. Kesinlikle yüzünü çevirmiyor ya da ilgiden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Aslında, bunun tam tersi olur.

İnlerken kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor ve ben bu sesi yiyip bitiriyorum. *Onu* yiyip bitiriyorum.

O n u bütün olarak yutuyorum, ama en ç o k canını yakıyorum. Dişler çarpışıyor, diller dönüyor ve dudaklar kovalıyor.

Lanet olsun.

Geçen haftadan beri onun tadını hayal ediyorum. Her sabah, öğlen ve gece. Her lanet günün her saniyesinde, tek istediğim tekrar tatmaktı.

Ama onu korkutmak ya da tepelere kaçmasını sağlamak istemedim. Yine de şu anda bu olasılık umurumda bile değil.

Onu tamamen içime çekiyorum, keşfediyorum, ziyafet çekiyorum, kesinlikle onun lanet ağzında boğuluyorum.

Bal, nane ve bekleyen bağımlılık tadı var.

Dilimi onunkine karşı döndürüyorum ve sert dudaklarıyla ödüllendiriliyorum. Lotus çiçeği beni de benim onu öptüğüm kadar derinlemesine öpüyor, parmakları tişörtümün altından çekiştirerek beni çıplak gövdesine yapıştırıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasında yuvarlıyorum ve o inleyene, titreyene ve bana karşı sarsılana kadar derisini kemiriyorum.

Bana daha

fazlasını ver.

Daha fazlasını.

Daha fazla.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öfkeli ereksiyonumu şortuna doğru itiyorum ve yeterince sertleştiğinden eminim.

Benim

için.

Tekrar.

Merhaba, Şeytan. Burası cehennemdeki cennet mi? Çünkü sonsuza kadar burada kalabilirim.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini iddia eden biri için çok tahrik oldun," diye konuşuyorum kırmızı, şiş dudaklarına karşı. "Şu an sarhoş da değilsin."

"Bana dokunmayı kes..." diye nefes alıyor ağzı benimkini kovalarken bile. "Herhangi biri için de böyle olabilirdim. Buna fiziksel tepki deniyor."

Lanet olası pislik. Yemin ederim enayi yumruğu yemek istiyor.

Dilimi boynundan aşağı kaydırıyorum ve adem elmasını ısırıyorum, sertçe, sonra aynı vahşilikle emiyorum, ona bir hafta boyunca sakladığı morluğu geri veriyorum.

"Kes şunu..." Homurdanıyor, dirseğini göğsüme doğru itiyor.

Sadece, arkasına gerçek bir güç koymuyor.

Ve daha bitirmedim.

Kesinlikle dinlemiyorum.

Omzunun boynuyla, köprücük kemiğiyle ve göğsüyle birleştiği yere kadar ısırık izleri sürüyorum, sonra dişlerimi meme uçlarına geçiriyorum.

Hayatımda duyduğum en erotik iniltiyi çıkarıyor ve ben de iki parmağımı ağzına sokup diline doğru uzatıyorum.

Lanet olası ağzıyla konuşmayı ve her anı mahvetmeyi bırakmasını istiyorum.

Dilim açık kahverengi areolasının etrafında dönüyor, sonra meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, tek duyduğum onun tıka basa dolu ağzından dökülen boğuk sesler olana kadar emiyor ve ısırıyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Diğer meme ucuna geçiyorum, etrafındaki deriyi emiyorum, küçük tomurcuğu ısırmadan önce kocaman bir morluk bırakıyorum. "Benim tarafımdan işaretlenmiş mükemmel görünüyorsun. Benim kendi sanat eserim."

Ellerinden biri omzumda, beni itiyor ama diğeri saçımda, beni kendine çekiyor.

O lanet bir muamma, benim nilüfer çiçeğim ve onu lanet parçalara ayırmak için sabırsızlanıyorum.

Vücudu benden uzaklaşıyor, ama dili parmaklarımın etrafında dönüyor ve meme ucunu her dişlediğimde dişleri ısırıyor.

Onunla ve zevkiyle sarhoş oldum. Ne kadar duyarlı olduğuna bağımlıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Doyamıyorum.

Bir, iki ya da bin yalamadan sonra değil. Onu yere atmak ve ona tam anlamıyla ziyafet çekmek istiyorum. Muhteşem teninin her santimini öperken onun titreyişini, sızlanışını ve inleyişini izlemek istiyorum.

Bu fikrin onu heyecanlandıracağından şüpheliyim, bu yüzden alabildiğimi alacağım.

Dilimi çenesine doğru kaydırmadan önce ağzım göğsünün her yerinde ısırıklar ve izler bırakıyor.

"Tadın yeni favori bağımlılığım gibi, bebeğim."

"Mmmff... mmm... umph..." diye inliyor parmaklarıma karşı ve ben de onları çıkarıyorum, sonra kendi ağzıma tıkıyorum, onun tadıyla inliyorum.

Koyu renk gözleriyle beni izliyor, kaşları inip kalkıyor, göğsü çılgın bir ritimle inip kalkıyor.

Ama sonra o lanet olası ağzını açtı. "Git buradan...lütfen."

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. "Kapa çeneni." *Öpücük.* "The." *Yala.*

"Siktir." *Isır.*

"Yukarı."

İnliyor, zırhındaki çatlaklar gittikçe genişliyor ve derinleşiyor, ben de her birini teker teker parçalıyorum.

Ona öyle bir ziyafet çekeceğim ki, asla bir çıkış yolu bulamayacak.

Ağrıyan sikimi onunkine dayadım ve fısıldadım, "Sana yapmak istediğim tüm kirli şeyleri düşünerek mastürbasyon yapacağım."

Titriyor ve yemin ederim sikinin kalınlaştığını hissediyorum. Göz kapakları kesinlikle ağırlaşıyor. Yüzünde tam bir şaşkınlık ve terk edilmişlik ifadesi var. Tam bir muamma. Ona sahip olmak istiyorum.

Onu parçalara ayır.

Yok et onu.

Dudaklarını tekrar çalıyorum ve dilim içeri girip onunkine sahip çıkarken aynı anda homurdanıyoruz. Onu bana zincirliyorum. Geçici olarak bile olsa.

Daha

fazlasına

ihtiyacım var.

Daha fazla.

Daha fazla.

Soyunma odasından bir kargaşa geliyor ve birinin "King'i gören var mı?" diye sorduğunu duyuyorum.

Tamamen hareketsiz kalıyor ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Dudaklarımı onun morarmış dudaklarından ayırdığımda yüzü taş gibi soğuktu.

Gözlerinin derinliklerinde panik parlıyor ve çökmek üzereymiş gibi görünüyor. Ayaklarına bakıyor, omuzları gerginlikten çökmüş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne oluyor lan?

"Selam." Parmaklarımın tersiyle yanağına dokunuyorum ve bana göz kırpıyor. "Neyin var?"

"BEN... BEN..."

"Hey...nefes al."

Sanki bir uzaylıymışım gibi bana bakarken bunu hiç yapmıyor gibi görünüyor.

Kargaşa giderek yaklaşıyor ve o da bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor.

O zaman muhtemelen bu pozisyonda bulunma ihtimalinden korktuğunu fark ediyorum.

Geri çekiliyorum ve bana öyle sefil gözlerle bakıyor ki elini tutup onu buradan sürükleyerek götürmek istiyorum.

Ama bu muhtemelen onu kaybetmesine neden olur.

Gözlerim gövdesinde ve köprücük kemiğinde bıraktığım çok sayıda morluğa takılıyor, sonra gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp ona fırlatıyorum.

Bu adam için gömleğimi daha sık çıkarıyor gibiyim.

En azından ben giydiğimde.

Parmakları kumaşın üzerine yapışıyor ve mekanik bir şekilde çekiyor. Ona büyük geliyor ama içinde yenilebilir görünüyor.

Yeni bir sapkınlık ortaya çıktı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor terbiyeli bir beyefendi gibi.

Onu eve bırakmak, AirPods'unu vermek ya da trafiğe dikkat etmesini söylemek gibi en nazik jestleri yaptığımda bile minnettarlığını ifade ediyor.

Ağzından düzenli olarak çıkan tüm saçmalıkları bu şekilde telafi ettiğini düşünmek istiyorum.

Lotus çiçeği bana son bir kez daha bakıyor, ifadesi normale dönüyor ama bakışlarında az da olsa bir tereddüt gizleniyor.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama göz temasını kesip yanımdan geçerek sohbet eden takım arkadaşlarının yanına gidiyor.

Orada duruyorum, aletim itiraz ediyor ve kaslarım geriliyor.

Bunun küçük bir oyun olması gerekiyordu, ama artık oynayacağımı sanmıyorum.

En kötüsü de zaten kaybediyormuşum gibi hissetmem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor kulağıma Clara'nın yumuşak sesi, boynuma ve çeneme öpücükler kondururken.

O usulca inlerken odamın ortasında duruyoruz. Ağzımı öpmeye çalıştığında onu zorlayabilmek için elimi beline koyuyorum.

Mantıksız ve hiçbir anlam ifade etmiyor ama bir hafta önce tüm kontrolümü kaybettiğim o lanet geceden beri onu öpmedim ya da beni öpmesine izin vermedim.

Ve bugün erken saatlerde.

Dudaklarını, sert vücudunu ve beni öpüş şeklini hatırlayarak gözlerim kapanıyor.

Tüm o kaosu aklımdan çıkardım. Öyle bir

şey olmadı.

Önemli bir şey değil.

Eğer bunu yeterince uzun süre düşünürsem, belki tüm bunlar sona erer ve ben de güvenli küçük baloncuğuma geri dönerim.

Clara ince bir şekilde reddedilmeyi umursamıyor. Umursadığını sanmıyorum. Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum. İlişkimizin yüzeysel kalmasından memnun. Asla araştırmıyor, asla aptalca sorular sormuyor. Ve kesinlikle pes etmeyi reddeden bir dangalak gibi her gün sargılı elime ne olduğunu sormuyor.

Ondan daha fazla kaçamayacağım için, lüks bir restoranda akşam yemeğinden sonra onu odama davet ettim. Yemek yemek yerine, zamanımın çoğunu onun fotoğraflarını çekerek ve sıkılmamış gibi yaparak geçirdim.

Onu yurda bırakıp gitmeyi denedim ama bu gece bunu kabul etmedi ve iç çamaşırlarını görmem *için* ısrar etti.

Ben yaptım. Güzel bir şey sanırım. Meme uçlarını sergileyen ve amına açılan tek parça şeffaf kırmızı dantel bir şey. Dar, askılı kumaş tenine yapışıyor ve kıvrımlı vücudunu tamamlıyor.

Ama yine de bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederdim. Benim için seks her zaman sıradan bir rahatlama hali olmuştur. Onsuz da yapabilirdim ve aylarca yaptım, ama dürüst olmak gerekirse sonsuza kadar da olabilirdi, bu yüzden Clara

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

başka bir yerde bulmaya gitti. Lan ve diğerlerinin düşündüğünün aksine, benim için sorun değil. Benim tek sorunum gizlilik. Ona açık bir ilişki yaşayabileceğimizi söyledim ve o da delirdi, ayak uyduramayacağı tek eşlilik talep ediyor.

İstediği kişiyle yatabilir, ama bu gece, o kişinin ben olacağıma karar verdi.

"Çok güzel kokuyorsun, bebeğim."

Anda kalmaya çalışıyorum, *gerçekten* çalışıyorum, ama şimdi bana böyle dediği için, boynumda öpücükler izleyen farklı, daha acımasız dudakları hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Onunki yumuşak, onunki çok vahşiydi.

Odaklan.

Bana aynı lanet yerde yaptığı ikinci morluğa yapıştırdığım alçıyı atlıyor. Bir vahşi gibi. Ama şimdi sadece adem elmamda iz yok. Göğsümün her yerinde de var; koyu kırmızı ve mor, sanki morarmışım gibi.

Nikolai'nin bugün o köşede yaptıklarını düşünürsek, ben de öyle olabilirim.

Clara'nın parmakları tişörtümü kavrıyor, çıkarmaya çalışıyor ama ben boğazını öperek ve tekrar kafamın içinde sıkışıp kalmayı reddederek tişörtümü geri çekiyorum.

Çiçekli parfümünü soluyorum ve öğürmemeye çalışıyorum. Bu kokuyu hiç sevmedim.

Çünkü daha erkeksi bir şey tercih ediyorsun. Bergamot ve nanenin anısı burnuma doluyor ve kaslarımı sıkıyorum.

Hayır.

İnliyor ve sesinin bu kadar yumuşak olmasından nefret ediyorum. Bana sürtünüyor ve ne kadar hassas hissettirdiğinden nefret ediyorum.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve kayıyor, ama tek düşünebildiğim sert kaslar.

Sen benim için zorsun, onun için değil.

Kafamın içinde onun sesini duymak uykudaki aletimde bir seğirmeye neden oluyor. Hay sikeyim.

Sikeyi

m.

Siktir!

Zihnim rahatsız edici bir kaosun içinde yüzerken bir itişle Clara'dan uzaklaşıyorum.

İpucunu anlamıyor ve yine parlak gözlerle bana doğru yürüyor, sarı saçları sırtının alt kısmına doğru savruluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir adım daha geri çekilip elimi kaldırıyorum. "Hiç havamda değilim Clara. Özür dilerim. Sanırım oyunun verdiği yorgunluktan."

Kemerime uzanırken gülümsemesi en iyi ihtimalle zoraki. "Tüm bu gerginlikten kurtulmana yardım edebilirim, seksi şey."

"Hayır. Böyle iyiyim. Teklifin için teşekkürler." Daha önce alaycı bir şekilde çıkardığı elbisesini alıp uzatıyorum. "Tekrar özür dilerim."

Omuzları kamburlaşıyor ama elbiseyi alıp giymeye başlıyor. "Tekrar bir araya geldiğimizden beri hiç sevişmedik Bran. Bir sorun mu var?"

Her şey yanlış.

Ama bunu söylemiyorum ve gülümsüyorum. "Sadece düşünecek çok şey var. Bir süre sonra iyi olacağım."

"Okaaay," diye kelimeyi çıkarıyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Bir süre bekliyor ama ben karşılık vermeyince gitmek için dönüyor.

"Clara."

Topuklarının üzerinde dönüyor, yüzünde umutlu bir gülümseme var. Muhtemelen ondan ayrılmalıyım. Bu sefer temelli. Ona karşı hiçbir şey hissetmezken, ona yol göstermek doğru değil.

Ortaokuldan beri, ne zaman bir kız bana çıkma teklif etse, sadece onları eve götürmemi istediklerini ve böylece Lan'la tanışabileceklerini bilerek evet dedim.

Aldırmadım. Çünkü her zaman bir kız arkadaşım vardı, Lan'a sik beni bakışları atıyor olsa bile. Onları hiç sikmedi yani. Ama her zaman ona çıplak fotoğraflarını gönderip müstehcen şeyler yapması için yalvardıkları ekran görüntülerini bana gönderirdi.

Hiç cevap vermedim. Onlardan mesajla ayrıldım ve Lan'ın bana gönderdiği her şeyi sildim.

Bir önemi yoktu. Hepsi bir imajın parçasıydı. Hiçbirinde birkaç haftadan fazla kalmadım.

Clara ile üniversitede tanıştım ve sık sık gittiğim yerlerde 'tesadüfen' karşılaşmamızı sağlamayı kendine görev edinmişti. Taktiklerini bir mil öteden tanıyordum ama yine de umursamadım. Onunla en uzun süre kalmamın nedeni, ilk kez birinin Lan yerine doğrudan bana gelmiş olmasıydı.

Aslında, ondan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Muhtemelen ona sık sık önemsiz bir böcekmiş gibi davrandığı içindir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de onu tuttum. Onu lüks restoranlara götürdüğüm, ona lüks markalar aldığım ve fotoğraflarda poz verdiğim sürece işime burnunu sokmuyor.

Ne zaman aldatsa ayrıldık, ki bu bildiğim kadarıyla dört kez oldu, ama sonra üzgün olduğunu ve bir daha yapmayacağını söyledi ve ben de onu affettim.

Teknik olarak ben de onu aldattım, o yüzden ödeştik diyelim.

Lan yanılıyor. O beni asla incitmedi. İncinmem için duygularımın olması gerekirdi ve ben öyle şeyler yapmam.

O sadece bir kolaylıktı ve şimdi değil. "Biraz ara vermeliyiz," diyorum gelişigüzel.

Yüzü düşer ve neredeyse değerli Chanel çantasını düşürür. "Ama neden? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sorun sen değilsin. Sorun bende. Seni aldattım." Ama bunu söylerken bile doğru gelmiyor. Az önce onunla birlikte olmak onu aldatıyormuşum gibi hissettirdi. Tam tersi değil.

Bu sefer boynuma bir cam parçası saplamam lazım.

Clara'nın dudakları aralanır ve kaşlarını çatar. "Vay canına, tamam. Bu çok boktan."

"Özür dilerim." Tek kelime bile etmek istemiyorum ama yine de söylüyorum. Çünkü beklenen bu. Son derece düşünceli ve olağanüstü kibar biriyim.

Belli bir serseri söz konusu olduğunda hariç.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi tutuyor, çıplak, sahte tırnakları tenime sürtünüyor. "Sorun yok. Bunu daha önce de yaşadık, bebeğim. Başka birine gitmiş olman canımı acıtıyor ama beni onca zaman affettiğin gibi ben de seni affedebilirim."

Elini itiyorum ve geri çekiliyorum. "Senin affına ihtiyacım yok." "Ondan bu kadar çok mu hoşlanıyorsun? Eğer istediğin buysa üçlü yapabilirim. istiyorum."

Çaresizlik son derece sinir bozucu.

Başımı sallarken ses tonum kopuk. "Biz ayrılıyoruz, Clara."

"Bana bunu yapamazsın!" Ayağını yere vuruyor. "Senden ayrılmıyorum. Bu işler böyle yürümez."

"İşler aynen böyle yürüyor. Lütfen gidin." Onu kapıya doğru ittim ve kapıyı açtım.

Koridorda durup bağırıyor, "Hayır! Bunu reddediyorum." "İşimiz bitti."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hışımla içeri girer, ama saçlarından tutularak tekrar dışarı çekilir ve bir patates çuvalı gibi bir kenara atılır.

Kardeşim ona ters ters bakıyor. "Onu duydun. İşinin bittiğini söyledi, o yüzden ipucunu al ve ucuz varlığına mülkümüzden çıkarken eşlik et."

Lan'ı takip eden en büyük kuzenim Eli -muhtemelen kardeşimin odasında bir kaos planladıktan sonra- onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni daha önce gördüğüme eminim, ama nerede?"

"Son iki yıldır kelimenin tam anlamıyla buraya geliyorum!" diye bağırıyor, tiz sesi son sinirimi de bozuyor.

"Oh, doğru! Sen yardımcısın!"

"Ben değilim!"

Lan'a bakıyor. "O değil mi?"

"Tabii ki hayır." Kardeşim sahte bir soluk alıyor. "Yardımcının bu ucuz halıdan daha fazla zarafeti var."

"Tamam, bu kadar yeter," diyorum bıkkınlıkla. "Sadece git, Clara."

"Ayrılığı kabul etmiyorum. Hâlâ birlikteyiz." Kardeşimin ve kuzenimin tehditkâr bakışları altında siniyor. "Sana sonra mesaj atarım, bebeğim."

"Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum, başımın arkasında bir migren başlıyor.

"Ne?" diye soruyor, kaybolmuş gibi görünüyor.

"Bana bebeğim deme. Ben senin bebeğin değilim," diyorum, bu sefer daha net bir şekilde ve gözleri açılıyor.

Başka bir şey söylemeye başlıyor ama Lan önümde duruyor ve onu bir dekormuş gibi itiyor. "Defol git. Bir daha kardeşimin yanında yüzünü gösterme yoksa onu paramparça ederim."

Onu azarlamak istiyorum ama sözlerinin sonunda onu harekete geçirmesine seviniyorum. Koridorda adımlarını hızlandırıyor, gerginliği dalga dalga yayılıyor.

"Başka birinin yardıma ihtiyacı olursa size haber veririm!" Eli arkasından bağırıyor ve sonra bize soruyor, "Gerçekten yardıma ihtiyacı yok mu?"

"Alçalmak gereksiz," diyorum iç çekerek.

Eli omzunu döndürüyor. Bizden bir santim daha uzun, siyah saçları ve metal grisi gözleriyle insanları kendi tenlerinde rahatsız hissettirme konusunda çok başarılı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kişilik olarak kardeşime benziyor ve yıkıcı bir yapıya sahipler, bu yüzden her ne kadar aksini iddia etseler de iyi anlaşıyorlar. Büyükbabamızın evinde on yılı aşkın süredir devam eden bir satranç oyunu da dahil olmak üzere pek çok ortak ilgi alanları var.

Ancak Landon gösteriş yaparken, Eli gölgelerde çalışmayı tercih ediyor.

Yine de hala çok düşmanca davranıyor, bu yüzden küçük kardeşi Creigh'in arkadaşlığını tercih ediyorum. Ancak Eli, Lan ve benim için her zaman bir ağabey gibi olmuştur. Biz büyürken bizi korumayı kendine görev edindi ve bunu yapmaya devam ediyor.

Eli, Lan ve hatta Creigh, Kral isminin üstünlüğüne sıkı sıkıya inanıyor ve üyelerinden birine karşı yapılan bir saldırıyı savaş ilanı olarak görüyorlar. Bu duyguyu paylaşmadığımdan değil. Daha çok, kendimi hiçbir zaman üstün soyadına layık görmedim.

Lan omzumu tutuyor, hınzır bir sırıtış dudaklarını boyuyor. "O sürtüğü sepetlediğin için tebrikler. Şeytan aşkına, onunla tekrar bir araya gelme. O sana göre değil."

"Peki benim için neyin uygun olduğunu nereden biliyorsun? Uzman mısın?"

"Ben mi, bir uzman mı? Saçmalık. Ama en azından gerçekten sadece seni gören biriyle birlikte olmalısın."

"Aww." Eli bir kolunu diğer omzuma doluyor ve beni sıkıyor. "Yardım benim değerli Bran'ıma zarar vermeye cüret mi etti? Neden bundan daha önce bahsetmedin ki gözlerini oyup köpeklere yedirebileyim?"

"Belki de bu yüzden yapmadım," diye mırıldandım. "Ben sadece uyuyacağım."

"Tabii ki hayır. Kutlamak için seni sarhoş etmeliyiz." Boğazını temizliyor. "Rems!! Biraları çıkarın!"

Koridorda birkaç şey devrildikten sonra bir kapı açılır ve Remi yüzünde Cheshire kedisi sırıtışıyla dışarı bakar. "Biri bira mı dedi?"

"Evet, bulabildiğin kadar." Eli beni sıkıyor. "Bran'e Yardım Kurşunundan Kaçma partisi için bir Tebrik veriyoruz."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ben varım!" Üzerinde boxerdan başka bir şey olmadan karşı odaya atlar ve Creigh'in kapısını tekmeleyerek açar. "Uyan, spawn! Bir partimiz var."

Katılmak istemediğim bir kutlama için isteğim dışında oturma odasına sürüklendim. Saat 10:30'a kadar bir saat kadar resim yapmayı tercih ederim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama yine de, resimlerim hoşlanmadığım bir yöne doğru gidiyor ve kendimi tuvalleri sanki küçük kirli bir sırmış gibi saklarken buluyorum.

Belki de öyledirler.

Belki de aile üyelerimle bu akılsız buluşma tam da ihtiyacım olan şeydir.

Bu ani kutlamaya katılma konusunda onay vermeyen Creigh'in sessiz varlığıyla teselli buluyorum.

Glyn'in yaşlarında ama yaşlı bir ruhu var ve ne zaman sakinleşmeye ihtiyacım olsa aradığım kişi o.

Bira şişesini benimkiyle tokuşturuyor ve çenesini kaldırıyor. "Gevşek vidadan kurtulduğun için tebrikler."

Tanrım. O bile ondan hoşlanmadı.

Biramdan bir yudum aldım. "Onun varlığından haberin olduğunu sanmıyordum."

"Herkesin bilmesini sağladı. Senin için değil kuzen. Seni kullanmayan birini hak ediyorsun."

"Teşekkürler, sanırım."

"Benim Cray Cray'im bile senin ucuz atlattığını düşünüyor." Eli kardeşinin saçlarını karıştırır ve onu kafasına kilitler, bunun üzerine şakacı bir şekilde güreşmeye başlarlar.

Landon onları itiyor ve yanıma kayıyor, yüz hatlarına hoşlanmadığım hesapçı bir ifade yerleşiyor. "Peki ayrılığa ne sebep oldu? Yine mi aldattı?"

Onun meraklı bakışlarından kaçınmak için uzun bir ağız dolusu bira yuttum. Tabii ki Lan bunun peşini bırakmazdı. Her zaman bir köpek gibi davranıyor, etrafı kokluyor ve kemiğin yerini bulmaya çalışıyor. *Kemik.* Çoğul.

Onu kolaylık olsun diye yanımda tuttuğumu biliyor ve her ne kadar onu onaylamasa da, herkes gibi o da bu imajın farkında. Kamuflajın.

Şimdi, bu resme neden ihtiyaç duyduğum hakkında hiçbir fikri yok ve asla da olmayacak, ama varlığını kaçırmış olamaz. Bu yüzden manzara resimleri yapmaya başlamamdan hiç hoşlanmadı. Bunu o cephenin bir parçası olarak yaptığımı biliyor.

Ne yaparsam yapayım ondan saklanmak imkansız. Bu bir lanet gibi. Renkli şişeye bakarak bir nefes verdim. "Sıkılmıştım."

"Yani aldatmadı. İlginç." Müdahaleci gözleri yüzümün yan tarafında bir delik açıyor ve Remi'nin kendini aptal yerine koymasından etkilenmiş gibi davranıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki Lan basit bir "Sonunda sıkılmana sevindim." cümlesiyle beni rahatlattı.

Clara ile ilişkimi ya da ilişkisizliğimi neden bu kadar önemsediğinden emin değilim ama her neyse.

Şişenin geri kalanını deviriyorum ve sonra bir ikincisine uzanıyorum. Belki de bu gece sadece kafayı bulmak daha iyidir.

Belki bu beynimi parçalamaya çalışan yasadışı düşünceleri uyuşturur.

Bu gece, iki yıllık kız arkadaşımdan ayrıldım - bir dargın bir barışık olsak da - ama düşüncelerim, bana tecavüz eden bir vahşinin görüntüleriyle istila edilmiş durumda.

"Rems! Şu taklitleri yap." Eli birasını kuzenine doğrultarak dikkatimi şimdiki zamana çekti.

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?" Remi dramatik bir ortaçağ aksanıyla söylüyor. "Kanım onlarca yıldır bu toprakları sulamışken beni ihanetle suçlayamazsınız."

Kıvranıyorum ve bunu bir yudum birayla gizliyorum. Kendi kanımla olan karmaşık ilişkim düşünüldüğünde, ne zaman ondan bahsedilse midem bulanıyor. Ya da daha kötüsü, onu gördüğümde.

"Kafasını koparın!" Lan bağırıyor, tiyatro oyunundan biraz fazla zevk alıyor gibi görünüyor.

"Sevgilim." Remi Creigh'e doğru uzanır ve arkasına saklanır, hâlâ aynı tonda konuşmaktadır. "Beni bu medeniyetsiz barbarlardan kurtar."

"Kimse seni giyotinden kurtaramayacak," diyor Eli şeytani bir sırıtışla. "Hey, Ortaçağ İngiltere'sinde giyotin yok!"

"Fransız Devrimi'ndeyiz, *dostum*."

"Spawn!" Eli onu atlatmaya çalışırken Remi Creigh'i kalkan olarak kullanır. Lan kahkahalarla gülüyor, ben de öyle.

Ben bu adamlarla ve onların maskaralıklarıyla büyüdüm ve bu akılsız karşılaşmalar ve arsız şakalaşmalar için minnettarım.

Onlar benim ailem, bu kadar basit ve onlara minnettarlığım çok daha fazla. Bir.

Çoğunlukla bana bir yer teklif ettikleri için.

ait.

Yarım saat sonra tuvalet ihtiyacımı giderdim. Gürültülü oturma odasından çıkıp misafir tuvaletine gidiyorum.

İşim bittikten sonra ellerimi yıkıyorum ve aynada bir süre yüzüme bakıyorum. Mide bulantısı hissi midemde yuvarlanıyor ve göz temasını kesiyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bu aynayı da parçalara ayırmadan önce.

Ellerimi kuruladıktan sonra gömleğimi kaldırıyorum ve köprücük kemiğimin, omzumun, göğsümün yanında ama daha çok meme uçlarımın etrafındaki koyu mor mor morluklara bakıyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor ve acının gölgesinden tıslayarak parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin hassas meme uçları olabileceğini ya da daha kötüsü, benim durumumda Nikolai'nin onlarla oynamasının beni tahrik edeceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece morluk bırakmadı. Cildime vahşice davrandı ve üzerinde kızgın diş izleri yarattı.

Dokunduğum her yerde o var. Berbat zihinsel durumumun sürekli bir hatırlatıcısı gibi.

Ne kadar uzağa düştüğümü ve kontrolü ne kadar derinden kaybettiğimi.

Takım arkadaşlarım bunu görmedi çünkü onlar soyunma odasından çıktıktan sonra duş almaya özen gösterdim ve önce bir şey yapmam gerekiyormuş gibi davrandım. Boynumdaki morluk için bana dert yandılar ve ellerimde vahşi bir morluk olduğunu söylediler.

Clara'yı kastettiler elbette, ama o vahşi değil.

Beni delirten kişi bir erkekten başkası değil.

Kabadayı, her zaman gömleksiz, bana beni parçalamak istiyormuş gibi bakan dağ gibi bir adam.

Ona nasıl baktığımı merak ediyorum.

Bakışlarım aynadaki gözlerime takılıyor ve yanlışlıkla göğüs ucuma dokunduğumda inliyorum. Daha önceki ilgisinden dolayı hala acıyor ve ağrıyor ve bu anıyı ne kadar silmeye çalışsam da gitmiyor.

Parmağımı sıkı çakıl taşının üzerinde hayal meyal gezdiriyorum ve onun dişleri olduğunu hayal ederek tekrar çimdikliyorum.

Aletim seğiriyor, pantolonumu zorluyor ve alt dudağımı ısırıyorum.

Bittim ya da bitmek üzereyim. Bu bir şey ifade etmiyor.

Daha önce kaçtığımda hoşnutsuz görünüyordu. Ama neden? Herkesin bizi bulması için orada kalmamı beklemiş olamaz.

Telefonum titriyor ve donup kalıyorum, sonra onu çıkarırken gömleğimi indiriyorum.

Kilit ekranımda onun adını gördüğümde kalbim boğazımda düğümleniyor.

Görmezden gelmeliyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Etkileşime girdiğimizde bundan iyi bir şey çıkmaz.

Bunu tamamen görmezden geleceğim.

Kilidi açmadan önce başparmağım ekranın üzerinde tereddüt ediyor ve Meti
n.

NIKOLAI

İyi akşamlar, nilüfer çiçeği. Bu kadar düzgün olmayı sevdiğin için metne böyle başlayayım dedim.

Gözlerimi devirip bir sonraki mesajın gelmesini bekleme dürtüsüne direniyorum. Her zaman birkaç tane gelir.

Ara sokaktaki geceden sonra, sadece bana mesaj atmaya geri dönmekle kalmadı, aynı zamanda her sabah koşularımda sabrımı test etmeye devam etti.

Eskiden kutsal bir faaliyet olan şey, şimdi onun bitmek bilmeyen soruları ve sürekli bana yaklaşmaya çalışmasıyla bulanıklaşıyor.

Son mesajlarına göz gezdiriyor, bir görünüp bir kaybolan noktalar konusunda sabırsızlanmamaya çalışıyorum.

Mesajları genellikle uzun soluklu oluyor ve nedense bana sanki beni ilgilendiriyormuş gibi Heathens'ın malikanesinde olup bitenlerle ilgili hikayeler anlatmayı seviyor.

Mesajları çok düzensiz olabiliyor. Örneğin, dün, şu şekildeydi:

NIKOLAI

Yarın için sabırsızlanıyorum. Belki bu sefer senden beş cümleden fazlasını duyabilirim ;)

BILGIN OLSUN. Bu gece mastürbasyon yaparken dudaklarını sikimin etrafında hayal edeceğim.

Siz de aynısını yapmakta özgürsünüz, bu arada.

Lütfen yap. Düşündükçe sertleşiyorum.

Seni sikimde boğulurken hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sikeyim. Pantolonuma boşalmadan önce konuyu değiştirmeliyim.

Jeremy bugün uyandı ve şiddeti seçti. Bunu bizim için sevdim. Çünkü emin olun her adımında onun yanındaydım. En iyi arkadaşlar falan. Bunları dövdük bizimle uğraşabileceklerini ve hikayeyi anlatmak için yaşayabileceklerini düşünen çocuklar. Bu benim için lanet bir cüret. Sana onların kırık dökük eşyalarından hatıra getirmemi ister misin?

Diş mi? Muhtemelen iyi bir fikir değil, değil mi? Sadece kontrol ediyorum. Her neyse, yarın seni dar tişörtün ve şortunla görmek için sabırsızlanıyorum. Koşmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

Yeni bir metin beliriyor ve nemli parmaklarımla kontrol ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

O yüzden bekliyorum.

BEN

Ne için?

Benimle taşak geçme. O sürtüğü daha kaybetmedin m i ?

Bu gece erken saatlerde yaşanan çok bariz ayrılığı hatırladıkça yutkunmak son derece zorlaşıyor. Ama bunu Nikolai'ye söylersem, bu onun aklına girecek ve bunu istemeyiz.

BEN

Aşk hayatımda ne yaptığım

seni ilgilendirmez.

İş.

NIKOLAI

Onu benim yapıyorum. Eğer yapmazsan, senin için yapacağımı söyledim.

Bana bir barda yanında oturan bir kızın fotoğrafını gönderirken kocaman gözlerle bakıyorum.

Clara.

Daha önce giydiği elbisenin aynısını giyiyor ve içkisini yudumlarken gülümsüyor.

NIKOLAI

Yirmi dakika içinde aşağıdaki adreste ol yoksa sana sikime binerken çekilmiş bir videosunu gönderirim.

Kulaklarım ısınıyor ve boğazımdan yukarı fırlayan bulantı dalgasına karşı mücadele ediyorum.

Elimi lavaboya çarpıyorum ve yüksek sesle nefes alıp veriyorum ama hiçbir şey öfkeli kalbimi sakinleştirmiyor. Bir parçam ona mesaj atıp bunu yapmamasını söylemem ya da onu tamamen görmezden gelmem gerektiğini biliyor ama bunu yapmıyorum.

Siktir!

Hışımla evden çıktım ve arabama bindim. Muhtemelen biraz sarhoşken araba kullanmamalıydım, ama evden hızla çıkıp dangalağın bana gönderdiği adrese giderken umurumda değil gibi görünüyor.

King's U kampüsünün yakınındaki bir apartman kompleksine varmam tam on yedi dakika sürdü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana gönderdiği bina kodunu girdim ve asansörle çatı katına çıktım. Başka bir kod. Zamanımın olmadığı boşa harcanmış bir dakika daha.

Asansör, kısmen bulutlu gökyüzünü ve bazı yıldızları gösteren şeffaf bir tavana sahip geniş bir dairenin ortasında açılıyor.

Işıklandırma loş ve samimi, sanki burası romantik bir gece için bir ortam.

Yatak odası olması gereken yöne doğru yürürken, öfkem yüzeyin altına zorlukla sıkışmış, tehlikeli bir şekilde duran duvarlarımı yırtıyor ve çekiyor.

Önce kıkırdamalar, ardından çok tanıdık bir sesin gürültüsü bana ulaşıyor. Aralık kapının önünde duruyorum, yanan ciğerlerime var olmayan nefesler çekiyorum.

Gitmeli ve tüm bunları arkamda bırakmalıyım. Unut gitsin.

İnkar et.

Numara

yap.

Kontrol sizde olsun-

"Vay canına, çok büyük bir sikin var. Ve, aman Tanrım, bu piercingler harika!"

Clara'dan başkasının mırıldandığı sözler, tutunduğum her türlü kararlılıktan vazgeçmeme neden oluyor. Kendimi serbest düşüşe bırakıyorum, baş aşağı, beynim boğazımdaki mide bulantısını aşıp etrafıma yayılıyor.

Kapıyı iterek açtığımda Clara'nın Nikolai'nin bacakları arasında diz çökmüş, elleri Nikolai'nin aletine sarılmış olduğunu görüyorum.

Yatağa oturmuş, avuçlarının üzerine yaslanmış ve üzerinde sadece Clara'nın sikini serbest bırakmak için aşağı çektiği boxer külotu var.

Şimdi onu yumrukluyor, izliyor, hayret ediyor ve hayranlık duyuyor.

Ben kapıda durur durmaz bakışları benimkilere yöneliyor, dudakları zalim bir sırıtışla kalkarken gözleri bir anda kararıyor. "Bana bebeğim de, Clara."

"Bu kocaman siki içime sokman için sabırsızlanıyorum

bebeğim." Bir saniyeden kısa bir sürede gerçekleşir.

Sadece o lanet rengi görebilene kadar kırmızı bir pus görüşüme giriyor.

Buraya gelirken, öfkenin Clara'nın yine Clara olmasından kaynaklandığını düşündüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai ona dokunduğu için olduğunu sanmıştım.

Ancak tam o anda iç karartıcı gerçek yüzüme çarpıyor.

Clara'yı hiç umursamadım. Zilch. Hiç.

Beni kendime getiren şey o değil. Nikolai'ye dokunması.

Onunla ilgili değil. *Onunla* ilgili. Lanet

olsun.

Kapıdan içeri omuz atıyorum ve onu saçlarından tutup ayağa kaldırıyorum. Çığlık atıyor ve tökezliyor, sonunda pençelerini ondan kurtarıyor.

"Ne-" Onu ayağa kaldırdığımda sözünü yarıda kesti, gözleri benimkilerle buluştuğunda genişledi. "Bran...düşündüğün gibi değil. Sadece yalnızdım ve senin reddinden dolayı incindim ve... ve..."

"Kapa çeneni." Sesim kararlı ama sert ve dudakları bir *O* harfi oluşturuyor.

Clara'yla hiç bu tonda konuşmamıştım. Aldattığı zaman değil. Herkes ona servet avcısı sürtük dediğinde değil.

Bunca zaman ondan nefret etmedim.

Ondan nefret etmek için *hiçbir şey* hissetmedim.

Şimdi parmaklarımı boynuna dolamak ve hayat dolu gözlerini terk edişini izlemek istiyorum.

"Git," diyorum, içimde bastırılmış bir kaos olmasına rağmen hala çok sakin konuşuyorum.

"Bebeğim, lütfen-"

"Nuh-uh," Nikolai bu kez onun sözünü kesti ve onu elimden çekip kapıya doğru itti. "O senin bebeğin değil."

Artık giyinik, tabii boxer külotu giymiş sayılırsa, bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum.

Eğer yapmazsam, onu yumruklamak isteyeceğim ve ben bunu yapmam.

Clara kaşlarını çatarak aramıza bakıyor, ben de tek kelime etmeden ellerimi ceplerime sokarak gözlerimi ona dikiyorum.

"Defol git," diye bağırıyor Nikolai ve Chanel çantasını ona fırlatıyor. "Seni bir daha görmeyeyim."

Başka bir şey söylemek istiyor ama Nikolay'ın bakışları onu iliklerine kadar korkutmuşa benziyor, çünkü sanki kovalanıyormuş gibi koşarak odadan çıkıyor.

Kısa süre sonra asansörün sesini duyuyorum ama kokusu kaybolmuyor.

Siktiğimin çiçekleri.

Odada ve arkamdaki adamın üzerinde bir hayalet gibi dolaşıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siktir et onu.

Onunla yüzleşmeyi reddederek kapıya doğru ilerliyorum. "Peki, iyi geceler o zaman." "Sikeyim hayır." Avucuyla başımın yan tarafına vurarak kapıyı kapatıyor.

Sıcak nefesi kulağıma fısıldarken göğsü sırtıma bastırıyor ve beni tahtaya sıkıştırıyor: "Hiçbir yere gitmiyorsun nilüfer çiçeği."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Tereddüt alevlerini ve nilüfer çiçeğimden dalga dalga yayılan savaşan çatışmayı tadabiliyorum ve dilimi çıkarıp onu tüketmek istiyorum.

Dudaklarımın arasından
emerim. Dişlerimin altında
ezdim.

Bran'in sırt kasları göğsümün altında her savaşmaya, kaçmaya ya da küçümseyen kafasının içinde gizlenen her şeyi reddetmeye çalıştığında olduğu gibi sertleşiyor. Aklının nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan, ona alan tanımaktan ya da beni alıp götüren bu duygular hakkında mantıklı olmaktan vazgeçtim.

Bu konuda *berbatım*.

Benim çalışma tarzım her zaman önce davranmak ve sonuçlarını sonra düşünmek olmuştur. Bunun şimdi değişmesi için hiçbir sebep yok.

Ayrıca, belli ki beni istiyor. Bunu çoğu zaman duygularını gizleyen mistik gözlerinde görebiliyorum, ama maske düştüğünde, o mercan mavisindeki yansımamı bir anlığına yakalıyorum, bir şehvet halesiyle çevrili.

Elbette nefret ve umursamazlık da var. Kafa karışıklığı ve kendini koruma da var. Ama bu alakasız duygular kimin umurunda?

Kesinlikle ben değilim.

Ne zaman aynı ortamda bulunsak gerginlik yuvarlanıyor ve çatırdıyor. Toplum içinde ya da yatak odamda olması fark etmiyor. Eğer o buradaysa, ben de onun varlığıyla uçuyor ve yükseliyorum.

İçimdeki canavar, onun içindeki gizli canavarı ortaya çıkarıp oynamak istiyor.

Onun kontrolünü kırmak, altın çocuk imajına zarar vermek ve hayatını altüst etmek istiyorum.

Dişlerimi tenine batırmak ve söylenmemiş sözlerinden yayılan şehvetle beslenmek istiyorum.

Ben onu kurutana kadar.

Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Ya da benden.

Daha da yaklaşıyorum, böylece onu tamamen kaplıyorum ve öfkeli ereksiyonum sert kıçına baskı yapıyor.

Clara'yı benden uzaklaştırdığından beri kaya gibi sert olduğumu söylememe gerek yok. Onun bana dokunmasını istemediğini düşünmek hoşuma gidiyor, diğerinin değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir yol.

Çünkü *ona* gitmesini söyledi ve o da takip etmedi.

Bana hayalperest diyebilirsiniz, ama sergilediği sakin öfkenin beni sahiplenmesinden kaynaklandığına inanmayı seçiyorum.

Kıvrılıyor, kıçı kazara -ya da o kadar da kazara değil- sikime sürtünüyor ve ben inliyorum.

Lanet olsun.

Neden sadece temas bile beni bir hayvana dönüştürüyor? Ona sahip çıkma düşüncesi beynimde bir bomba gibi patlıyor ve diğer düşüncelerin izlerini boğuyor. Gerçi o etraftayken pek aklıma gelmiyor ama olsun.

Sanki benden kaçabilecekmiş gibi kapıya doğru yaklaşıyor. Bu yaşamda ve gelecekteki yaşamlarda mümkün değil, eğer bir söz hakkım varsa.

"Bana dokunma," diye emrediyor ama sesinde hava yerine soluduğu her zamanki kibirden eser yok.

"Ama sana dokunmayı seviyorum, Beyaz Atlı Prensim."

"Neyi sevdiğin umurumda değil ve ben senin beyaz atlı prensin değilim." Etrafında dönüyor, vücudunun devasa kütlesi öne doğru atılıyor, gözleri o kadar vahşi bir ateşle parlıyor ki, onu körüklemek, bir cehennem kadar parlak hale getirmek istiyorum.

Beni itmeye çalışıyor, ama ellerimi başının iki yanındaki kapıya çarpıyorum, göğsüm onunkini itiyor. O kadar yakınım ki nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyor ve gözlerinde yanan ateşi görebiliyorum.

Daha fazla.

Şişmiş dudaklarına bakarak sırıtıyorum. "Birileri çıldırmış." "Siktir git."

"Bebeğim, benimle edepsizce konuşmana bayıldığımı biliyorsun."

Beni boğazımdan yakalıyor, parmakları acımasızca yanlara batıyor. "Benden uzak durmalısın."

"Hayır." Bir adım daha yaklaşmaya çalışıyorum ve zar zor nefes alana kadar elini sıkıyor. Ciğerlerim yanıyor ve boynumdaki damarların şiştiğini hissedebiliyorum.

"Seni öldüreceğim." "Mmm. Sertleşmene

bayılıyorum."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Kısa tırnakları tenime batıyor. "Bana dokunursan seni boğarak öldürürüm."

"Bana daha fazlasını anlat. Ağzın beni çok sertleştiriyor." Kalçalarımı yuvarlıyorum ve kasıklarına çarpıyorum.

Ve lanet olsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hay sikeyim.

"Görünüşe göre seni de sertleştiriyorum. Pantolonunun içine uzanırsam, seni benim için sızdırırken bulabilir miyim?"

"Seni lanet olası-" Yüzü kırmızının ince bir tonuyla kızarıyor ve parmakları o kadar sert sıkışıyor ki titriyorlar.

Titriyor, Beyaz Atlı Prensim, değerli kontrolünü her seferinde bir katman kaybediyor.

Peki ben ne yapacağım?

Onu dişlerimin arasına hapsedeceğim ve asla bırakmayacağım. Tabii ki.

Derisinin altına giriyorum. Onun içinde olmanın ilk adımı.

"Benimle dövüşebilirsin, beni boğabilirsin ama bu beni istemeni engellemeyecek," diye zorluyorum ve elimi boğazına, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sakladığı morluğa doluyorum. "Buraya Clara'yı becermemi engellemek için geldin. Ona kızgın *değildin*, ona kızgındın. Bana dokunması ve bebeğim demesi hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Kapa çeneni."

"Bana dokunmasına izin verdiğim için mi bana kızgınsın?"

Gözlerinin arkasında o güzel öfke parlıyor ama sonra düşündüğünün tam tersini söylüyor, "Ne yaptığın neden umurumda olsun ki?"

"Her zaman bir rol oynuyorsun, nilüfer çiçeğim. Saklanıyorsun, rol yapıyorsun. Belli ki bu gece ondan ayrılmışsın. Bunu bana neden söylemedin?"

"Nasıl...?"

"Bana bir ayrılık yaşadığını ve barda unutmak istediğini söyledi." Başımı yaklaştırmaya çalışıyorum, ama o inatçı tutuşuyla beni yerimde tutuyor. "Bunu benim için yaptın, değil mi? Sana söylediğim için onu kaybettin. Hayır. Bunu *benimle* olmak istediğin için yaptın. Çünkü ihtiyacın olan şeyi sana verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun."

"Hayal kurmayı bırak."

"Numara yapmayı bırak." Boğazındaki yara bandını çıkarıp mor morluğu ortaya çıkarıyorum. "Saklanmayı bırak."

Başını sallıyor ama parmakları boğazımda gevşiyor. Bran zayıf değil. Elbette benim kaslarım daha fazla ama onun da gücü var. Önceki seferlerde ona dokunmama izin vermesinin nedeni beni durduramaması değildi. Beni durdurmamayı seçtiği içindi.

Şu anda olduğu gibi.

Kontrol için verdiği savaş, ayaklarının altındaki buz gibi

kırılıyor. Ben onu yutmak için bekleyen bir gölüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım keskin çenesine yayıldı, dudaklarım onunkinden bir santim ötede, kırık nefeslerinden alkol ve nane notaları soluyorum.

"Sakın cüret etme..." diye fısıldıyor ve sesi titrek, nefessiz.

Pislik herif açıkça beni istiyor, bunun için yanıp *tutuşuyor*. Vücut dili onu ele veriyor. Gözleri kararıyor, burun delikleri açılıyor ve parmakları boynumu sevgiyle tutuyor - her ne kadar aksini iddia etse de - ve kocaman aleti beni ayakta alkışlıyor.

Ama hâlâ dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor, hâlâ kaçınılmaz olanı kabullenmeyi reddediyor.

"Beni tekrar suçlamak ister misin?" Tenine karşı
mırıldanıyorum. Ağzından bir nefes çıkıyor ve bir kez
başını sallıyor. "O zaman beni istediğin kadar suçla,
bebeğim."
Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, benim olanı
alıyorum. Çünkü o *benim*.

Bunu henüz bilmemesi ve muhtemelen kıyamete kadar inkâr edecek olması önemli değil. Pisliğin teki olması önemli değil.

O benim götüm. Tam anlamıyla.

Bran bir iniltiyle açılıyor, inlerken sıcak, ıslak dili benimkine çarpıyor. Şimdiye kadar yediğim en erotik şey gibi inliyor.

Ağzım onunkiyle konuştuğunda o kadar uysal ve tutkulu ki, o kadar arzulu ve duyarlı ki. Kalçaları yuvarlanıyor ve ben onu gün ışığında öperken sikini benimkine sürtüyor.

Alt dudağını sevdiği şekilde ısırıyorum, sonra dilimi tekrar içeri daldırıyorum, açgözlü olanını arıyorum, okşuyorum, ovuyorum ve döndürüyorum.

Çenesi her öpüşte, her ısırıkta ve boğazından aşağı saldığım her vahşi seste esniyor.

Elinin boynumdan saçlarıma doğru kaymasını, beni yerimde tutmak için yumruk yapmasını seviyorum, böylece dilini benimkine doğru itebilir, beni ona çok yabancı ve bağımlılık yapıcı bir şekilde yakabilir.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dizimi onunkinin arasına sıkıştırıyorum ve bir bacağımı kalçasına dolayarak sikimi onun taş gibi olan sikine sürtüyorum.

Yeni pozisyon bana daha iyi erişim, daha fazla sürtünme sağlıyor ve parmaklarını saçlarımda sıkarken boğazımdan aşağı inliyor, bundan ne kadar hoşlandığını bana bildiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu aşağı yukarı okşarken, omuriliğimde karıncalanmalar patlak verene kadar sürtünürken, bizi okşarken siki benimkine karşı kalınlaşıyor.

Hızıma ayak uydurup benimle vuruş vuruş buluştuğunda homurdanıyorum. Homurdanıyor, pantolonunu indiriyor ve saçlarımı çekiştiriyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel acı.

Sadece öpüşerek beni nasıl çıldırtabiliyor?

Ellerim göğsünden aşağı kayıyor ve tişörtün altından çıkan meme ucuna dokunduğumda inliyor, ben de onu çeviriyorum. Dilimi ısırıyor.

Siktiğimin vahşisi.

Sırıtarak

tıslıyorum.

Onun canavarının benimkiyle çarpışıp bir şiddet senfonisi yaratmasına bayılıyorum.

Bu yüzden ellerimi gömleğinin altından, kaslarının pürüzsüz düzlemleri üzerinden kaydırıyorum ve meme uçlarını çimdiklediğimde tıslama sırası ona geliyor. Ben işkence ettikçe aleti daha da kalınlaşıyor ve beni daha hızlı mıncıklayarak boxer külotumun içine damlamamı sağlıyor.

Meme uçlarıyla oynayıp onu çıldırtmaktan başka bir şey istemezdim ama onun oynamayı tercih ettiğim başka bir yanı daha var.

Bir meme ucunu bükerken, diğer elimin aşağı inmesine izin veriyorum ve pantolonunun düğmelerini açıyorum. Fermuarını çıkıntısının üzerinden açtığımda küçük bir nefes verdi.

Bu beyaz atlı prens çok sağlam.

Elimi külotunun içine sokuyorum ve sert bir elle sikini dibinden yumrukluyorum, sonra sıkıyorum.

"Umph...fuck..." diye ağzıma doğru nefes alıyor, gözleri sersemlemiş, kaşları birbirine yaklaşmış ve yüzünden saf arzu damlıyor.

Kimse bu kadar yenilebilir görünmemeli.

"Sana sertçe dokunmam hoşuna gidiyor mu bebeğim? Elimde nasıl kalınlaştığını hissediyor musun?" Onu çekip çıkarıyorum ve başparmağımla sünnet derisiyle alay ederek tabandan uca doğru sıkıca okşuyorum.

"Kapa çeneni." Bunu benim için yapıyor, dudakları dudaklarımı yutuyor ve beni sınırsız bir şehvetle öpüyor, yumruğumu sikerken kalçaları sarsılıyor. "Sikeyim seni..." Dudağımın köşesini ısırıyor ve derisini geriyor. "Siktir git... Nikolai... Ne sikime hayatıma girdin... Siktir..."

"Ben senin hayatındayım çünkü sen benimkini mahvediyorsun, bebeğim." Önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bana bakarken gözleri açılıyor, eli hâlâ saçlarımda kaybolmuş.
Bir noktada bandı çıkarmış ve at kuyruğu yapmış.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen ne-" Kocaman sikini ağzıma sokup çenemi gevşeterek onu mümkün olduğunca geriye doğru yönlendirdiğimde sözleri bir iniltiyle sona eriyor.

Lanet olsun. Tadı çok güzel.

"Lanet olsun..." Uzun bir küfür savuruyor, başını çok geriye atıyor ve kapıya çarpıyor. Gözleri kapanıyor ve boştaki elini enseme doluyor, parmakları derimi kazıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum horozunun etrafında, boğazımın arkasına sürtüyorum, sonra sünnet derisini döndürmek için tamamen dışarı kaydırıyorum. Dilimle ucunu becermek için geri itiyorum ve açıklığa karşı kucaklıyorum. Precum ağzımda patlıyor ve açgözlülükle içiyorum, bu da onun biraz daha sızmasına neden oluyor.

"Mffuckk... fuckkk..." diye nefes alıyor, kalçaları düzensiz bir ritimle sarsılıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum.

Bran'ın gözleri hafifçe aralanıyor ama bana bakıyor, bir eli saçlarımı acımasızca okşarken diğeri ensemi okşuyor. O tam bir zıtlıklar bilmecesi, benim beyaz atlı prensim.

Sıcak ve soğuk.

Yazın bir fırtına.

Beyefendi kılığına girmiş bir canavar.

"İşte böyle, bebeğim. Sikinde boğulurken gözlerini benden ayırma."

Homurdanıyor, sesi derin ve erkeksi ve kendi aletimi acı verici bir şekilde hazır hale getiriyor.

Sikini höpürdeterek yalarken ve onu canlı canlı yutarken özensiz sesler çıkarırken bakışlarım onunkine kilitleniyor.

Sonra öğürene kadar uzunluğunu içeri çekiyorum. Dudakları ayrılıyor, iterken sığ ve yüksek sesle nefes alıyor, daha fazla sürtünme talep ediyor.

Benden.

Bir elimi sikinin dibinde tutarak taşaklarını avuçluyorum, önce alay ediyorum, sonra o sarsılıp ağzıma daha sert girene kadar sıkıyorum.

Şehvet dolu yüzüne, beni hem nefret hem de merakla izleyişine bakmadan duramıyorum.

Şehvet ve kafa karışıklığı.

İşte bu, lotus çiçeği, bana duygularını ver. Beni çatlak kontrolünle besle.

"Oh fuck... Oh fuck..." diye mantra gibi tekrarlıyor, hamleleri çılgına dönüyor ve ben onun zevk almasına izin veriyorum, taşaklarını sıkıyorum ve höpürdeterek

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

uzunluğunu.

Ağzımı sikebilmek için saçıma yumruğunu geçirip beni daha sert itiyor.

Gömleğinin altına uzanıyorum, avuç içimi sert karın kaslarına yayıyorum ve meme ucuna yapışıp çekip sıkıyorum.

Tıslıyor ve inliyor. "Ben... Ben... Geliyorum, Niko... Siktir... Geliyorum..."

Ağzımın içine aceleyle girerken hamleleri hayvani bir hal alıyor. Kör tırnaklarımı meme ucuna sürtüyorum ve boğazımı ucunun etrafında sıkıyorum.

Bu onu uçurumun kenarına gönderir.

Bran, dölleri dilimde ve boğazımda patlarken tenimde yankılanan uzun bir homurtu çıkarıyor. Onun tuzlu tadı ağzımda kalıyor ve dudaklarımda bir karmaşa oluşturuyor.

Onu emmeye ve her damlasını yutmaya devam ediyorum, aleti tükenirken ve kalçalarını birkaç kez daha iterek orgazmını sürerken bile.

Bir süre sonra iki kez göz kırpıyor, ellerini isteksizce çekerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ben...siktir. Ortalığı batırdığım için özür dilerim."

Tam bir centilmen, benim beyaz atlı prensim. O kadar ateşli bir gösteri için sadece o özür dilerdi.

Aletini bir patlamayla bırakıyorum ve ayağa kalkıp çenesini tutmadan önce dilimle gizli açıklıkla alay etmekten kendimi alamıyorum. "Üzgün değilim. Seni de kesinlikle mahvedeceğim."

Dudaklarım onunkilere değiyor ve o hiç tereddüt etmiyor. Onu öpmeme izin verirken bir saniye bile tereddüt etmiyor. Dilimi kendi diliyle okşarken tereddüt etmiyor, ağzımın tadına bakıyor.

Kolları sırtıma dolanıyor, bir avucu başıma doğru uzanıyor ve saçlarımı okşuyor, yavaşça, duyusal bir şekilde, sanki birkaç dakika önce nasıl çektiğini telafi ediyormuş gibi.

Bran öyle görünmüyor ama tutkulu bir öpücü. Derin ve öfkeli. Bazen derin ve yavaş, şimdi olduğu gibi, ısırıyor ve okşuyor, dokunuyor ve keşfediyor, sanki vücudumun ve ağzımın her köşesini tanımak için zaman ayırmak istiyormuş gibi.

Geri çekildiğimde, farkında olduğundan bile emin olmadığım bir protesto sesi çıkarıyor.

Onu elinden tutup yatağa doğru sürüklerken bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Sikimde boğulma sırası sende bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Sarı lekeler görüşümü sınırlarken, aç ve tehlikeli bir zevk sisi başımın etrafında dönüyor.

Nikolai boxer külotunu aşağı kaydırıyor ve sadece mermi kolyesini takana kadar tekmeliyor.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama karşımdaki adamı görmezden gelmenin neredeyse imkânsız olduğunu ürkütücü bir netlikle fark ediyorum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, abartılı dövmelerini incelemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım çünkü bu, baktığım anlamına gelirdi.

Ve bunu yaparken yakalanmam mümkün değil.

Ancak şu anda umurumda değil gibi görünüyor. Bana hayatımın en iyi oral seksini yapmasına izin verdiğim için olabilir.

Ve ben oral seks bile *sevmiyorum*.

İstediğim kadar inkar edebilirim, ama gerçek şu ki, Nikolai Sokolov... yakışıklı.

Özür dilerim. Aradığım ifade çok ateşli.

Uzun boyu ve geniş yapısının üzerine orantılı bir şekilde yerleştirilmiş kaslardan oluşuyor. Dövmeleri sanatsal kanayan güller, kafatasları ve karmaşık tasarımların bir karışımı. Benim favorim, omzunu ve pazısını kaplayan bir kafatasının etrafına sarılmış yılan dövmesi.

Bakışlarım kalçasından aşağıya ve uyluğunun yan tarafına doğru kıvrılan sofistike sonsuzluk dövmesine kayıyor. Bu da favorim.

Dövmelerinin geri kalanını da görmeye çalışıyorum ama siki tamamen kalkmış, neredeyse karın kaslarına değecek haldeyken bunu yapmak imkânsız.

Takım arkadaşlarımı sık sık çıplak görürdüm ama onların yanında hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Ya da herhangi birinin, gerçekten.

Yine de Nikolai sıradan biri değil. Tüm varlığı zahmetsizce korkutucu, ama ben korkutulmaktan çok uzağım.

Çok, çok daha kötü.

O kaslara dokunmak için yanıyorum.

Kokumu onun üzerinde bırakma düşüncesi burun deliklerimi alevlendiriyor. Başkasının değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benimkini.

O çıplak, ama açık pantolonumun ve dikkatinin altında seğiren yumuşak aletimin üzerinde kaydırdığı yoğun bakışlarıyla soyulan benim.

Dilini çıkarıp alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bakışlarım oraya kayıyor ve bir kez daha ağzındaki sikimi hatırlıyorum.

Bana dokunma şeklini, ama daha çok bana bakışını gözümün önünden geçirmeden edemiyorum. Aşağıdan yukarıya tırmanışı ve beni kabaca ama aynı zamanda duyusal bir şekilde ele alışı.

Bu kesinlikle şimdiye kadar yaşadığım en güçlü boşalmaydı. Sadece ara sokaktaki o anla yarışır.

Seksin anlamsız, en iyi ihtimalle hafif, en kötü ihtimalle de işkence gibi olması gerekir. Ama Nikolai ile seks en yoğun, en akıl almaz deneyim. Nikolai ile salıverilmelerim fiziksel olanı aşıyor ve bilinmeyen, korkutucu bir evrene uzanıyor.

Ve kaçmak için hayatta kalma içgüdüsüne kapıldım.

Kapıyı açıp gecenin içine doğru koşmak, sonra da en iyi yaptığım şeyi yapmak. Rol yapmak. Kaçınmak. İnkar et.

Yine de, gözlerinin içine bakarken ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor. Ama kontrolümü çoktan kaybettiğim için dikkatim onun morarmış dudaklarına kayıyor ve beni öpüşünü hatırlayarak titriyorum.

Ve onu öpme şeklim.

Sanki ruhumu onunkiyle birleştirmeye çalışıyormuşum gibi onu yiyip bitirmem ya da buna benzer saçma bir şey.

"Ateşli olduğumu biliyorum ama uzaktan izlemeyi bırakıp o seksi kıçını buraya getirmelisin bebeğim." Yatağın kenarına oturuyor ve hafif şeytani bir şekilde sırıtıyor. "Benim için soyun. Seni görmeme izin ver."

Parmaklarım kendiliğinden tişörtümün yakasının kenarına dolanıyor ve onu başımın üzerine çekip bir sandalyenin üzerine atıyorum. Külotumu tamamen aşağı indirmeden önce ayakkabılarım ve pantolonum da onu takip ediyor.

Koşup çalışmaktan dolayı güzel bir vücudum var ama bunu sergilemek için elimden geleni yapmıyorum. Kesinlikle Lan'ın çok sevdiği teşhircilik boyutunda değil.

Aslında, her zaman giyinik olmayı tercih ederim. Ama şu anda Nikolai tenimin her santimini incelerken, açgözlü gözleri sanki daha önce çıplak bir erkek görmemiş gibi beni tepeden tırnağa süzerken bir zafer duygusu hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çok güzelsin amına koyayım." Hayret ediyor ve bana doğru bir el açıyor.

Ona doğru yürüdüm ama almadım. Bu garip hissettiriyor. Tüm bu olanlar. Clara'ya değil de ona sahip olduğumu fark ettiğim andan boğazına boşaldığım ana kadar.

Ve yine de, bir sebepten dolayı, buna bir son vermek istemiyorum.

Şimdi değil.

Buna bir süre daha devam edeceğim.

Daha sonra suçu ona atabileceğimi söyledi. Yani suç bende değil.

Bu bir rüya ve zorla uyandırılana kadar tadını çıkaracağım.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben kız değilim. Bana güzel deme."

"Erkekler güzel olabilir. Mesela ben öyleyim." Göz kırpıyor ve bileğimi tutarak beni kollarımı açmaya zorluyor.

"Kibrin sınır tanımıyor." "Kibrimi
seviyorsun."

"Hayal kurmaya devam et."

"Sana bakışımı seviyorsun," diye devam ediyor, aç bakışlarını üzerimde gezdirirken dudağının kenarını ısırıyor. "Sana dokunuşumu seviyorsun." Bir parmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve benden bir ürperti alıyor. "Kesinlikle elde etmesi zoru oynamayı seviyorsun."

Elini ittim. "Nikolai!" "Bana daha önce
yaptığın gibi Niko de." "Ben öyle bir
şey yapmadım."

"Boğazımdan aşağı boşalırken kesinlikle yaptın. Dedin ki *Niko*'nun o seksi, muhtaç sesiyle."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerini kısıyor ama ben alevler içinde kalmadan önce bileğimden çekiştiriyor. "Hadi ama. Dudakların sikimin etrafında olsun."

O kadar sertleşmiş ki, yanlarında mor damarlar kabarmış ve ucunda şeffaf bir sıvı parlayan sikine hızlıca bir bakış atıyorum.

"Ne..." Boğazımı temizliyorum. "Ne yapmalıyım?" "Sana
yaptığım şeyi."

"Dizlerimin üzerine *çökmeyeceğim*."

"Senin için dizlerimin üzerine çöktüm."

Elimle başımın arkasını ovuyorum ve bir iç çekiyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Ben hiç..."

"Başka bir adamı mı emdin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça başımı sallıyorum. Kendimi aptal yerine koyma düşüncesi, bunu gerçekten yapmak istediğim gerçeğinden daha fazla mide bulantısı veriyor.

Bir parçam ona, bana verdiği kadar yoğun bir zevk verme olasılığıyla uğulduyor.

Nikolai'nin gözleri kararıyor, mavisi dengesiz, hatta sahiplenici görünüyor, beni öne doğru itiyor ve ben onun üstüne düşüyorum, göğsüm onunkine bastırıyor.

Kalp atışları benimkine karşı gümbür gümbür atıyor ve sikim kalçasına sürtündüğünde tıslıyorum.

Hay Allah. Daha yeni boşaldım, neden tekrar sertleşiyorum?

Boşaldıktan sonra asla sertleşmem. *Asla.*

Kaba parmakları çenemi okşuyor ve içimden nasıl bir ürperti geçtiğine hayret ediyorum. Ya da belki de bakışlarındaki kukuletalı ifade yüzündendir.

"Sadece sakso çektirirken hoşuna gideceğini düşündüğün şeyi yap." Sorun da bu zaten. Ben onlardan hoşlanmıyorum.

Şu ana kadar.

"Kaybedersen, benim yaptığımı taklit et." Göz kırpıyor. "Şimdi önümde diz çök."

Ne demek istediğini soramadan Nikolai sırtüstü yatıyor ve beni yönlendiriyor, ben de dönüp dört ayak üzerinde onun üzerine çıkıyorum. Sertleşmiş siki ulaşabileceği bir yerde, benimki de yüzüne yakın.

Daha önce hiç böyle açık bir pozisyonda bulunmamıştım. Altmış dokuz konusunda hiç rahat olmadım ve bu nedenle yapmadım. Her zaman her cinsel eylemin kontrolünde olmayı sevmişimdir, bu sırada aklımdan sıkılmış olsam bile.

Ancak şimdi kendimi rahatsız hissetmiyorum. Daha çok... yabancı bir heyecan dalgasıyla karışık bir endişe.

Ben bunun ne anlama geldiğini düşünemeden Nikolai kalçalarını yukarı itiyor. "Dudaklarını sikimin etrafına sar, bebeğim."

Emirleri beni garip bir çılgınlığa sürüklüyor ve aletini dibinden yumruklayıp bana yaptığı gibi birkaç kez okşuyorum. Hassas olup olmadığını test etmek için tepesine ve piercinglerden birine dokunmadan duramıyorum.

Bir damla prekum başparmağımı kaplıyor ve Nikolai'nin homurtusuyla ödüllendiriliyorum. Bu yüzden kalçaları yataktan kalkana ve nefis zevk sesleri kulaklarımı doldurana kadar onu sarsarken bunu birkaç kez daha yapıyorum.

Nefes alışındaki her ani kıpırtıyı, kalçalarının her hareketini ve hatta kalçalarında patlayan tüyleri bile kaydediyor ve bunlara dikkat ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu şekilde, neyi sevdiğini biliyorum ve daha sert yapmaya devam ediyorum.

"Beni öldürüyorsun." Şehvet dolu sesi bir afrodizyak gibi içime işliyor.

Onu öldürme fikri hoşuma gittiği için gülümsüyorum.

Onun gibi korkutuculuğuyla nam salmış bir adamın benimle bu kadar ilgilenmesi tuhaf bir şekilde tahrik edici.

Birkaç kez daha çekiştirdikten sonra onu ağzıma götürüyorum ve etrafında inliyorum. İsteyerek yapmıyorum ama teni tat alma tomurcuklarımda patladığında kendime engel olamıyorum.

Belki de bunu itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir yapmak istediğim içindir. Belki de ağzımda tadı ve çoğunlukla *hissi* harika olduğu içindir.

"İşte böyle bebeğim. Sikimi özensiz ve ıslak hale getir," diye gürlüyor altımdan, parmakları taşaklarımda yukarı aşağı kayıyor, alay ediyor, sıkıyor. "Çeneni gevşet. Bırak boğazını sikeyim."

İçimden bir ürperti geçiyor ve dediğini yapıyorum, aletinin kenarlarını yalarken tanıyamadığım ahlaksız bir varlığa dönüşüyorum. Dilime Precum damlıyor ve yutkunuyorum, boğazımın arkasındaki delinmiş tacı sıkıyorum ve orada tutuyorum.

Nikolai homurdanıyor, sarsılıyor ve itiyor. "Ağzın çok iyi hissettiriyor. Yüce İsa. Şu haline bak, bebeğim. Öğürme refleksin bile yok."

Kalçaları kalkıyor ve beni incitmemek için kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden daha da sertleşiyorum, sikini dibinden sarsıyorum ve az önce söylediği şeyi test ediyorum. Başımı aşağı yukarı sallıyorum, her höpürdetmede boğazımın arkasına kadar alabildiğim kadarını alıyorum.

"Mmm. Siktir. Ağzın sikimi emmek için yaratılmış. Çok iyi yapıyorsun."

Teninin etrafında hırlıyorum ve titreşime karşı daha da kalınlaşıyor. Nedense bu övgü beni çılgına çeviriyor. Beni kırıyor, temellerimi paramparça ediyor ve ben buna aşırı derecede bağımlıyım.

İnkar edilemeyecek kadar berbat.

Sikini bir spor gibi emiyorum, daha derine ve daha sert giriyorum, sonra çenemi gevşetiyorum ve sürtünme için dilimi kullanmasına izin veriyorum. Başlangıçta özensizdi; tükürüğüm uzunluğundan aşağı ve taşaklarına akıyordu, ama sonra piercinglerini o kadar coşkuyla yalayıp kızdırırken bilerek prekumuyla karıştırdım, sanki horoz emmek için doğmuş gibiydim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Herhangi bir sik değil. *Onun* siki.

Ondan dökülen şehvetli iniltilerin içinde boğuluyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor ve hırıltıları içimde gürlerken sikim kalınlaşıyor, beni lanet bir hayvana dönüştürüyor.

Bir çekmecenin açılma sesi kulaklarımı tırmalıyor ama ne yaptığımı anladığım için dikkat etmiyorum. Şaftının tabanını büküp ağzımdan çıkarıyorum, sonra dilimi tepesinde döndürüyorum, dişlerim bir piercingi çekiştiriyor.

"Mmmfuck, bebeğim...fuck..." Kalın, şehvetli bir ses çıkarıyor ve beni daha fazla prekumuyla besliyor.

Yaklaştığını hissedebiliyorum, aleti ellerimde kocaman oluyor ve çenem ağrısa da onu tekrar içime alıyorum.

Beni daha önce kırdığı kadar sert bir şekilde paramparça edene kadar bunun sonu yok.

Bana verdiği kadar yoğun bir zevk vereceğim ona-

Soğuk, kaygan bir parmak taşaklarımda bir yol izliyor ve sonra kıç yanağım yana çekiliyor ve parmak kenarımda dolaşıyor.

Kıpırdanıyorum, bu hareket beni o kadar şaşırtıyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Başım onun sikini emmekten o kadar büyük bir şehvetle dönüyordu ki ne yaptığının farkında bile değildim.

Nikolai kalçalarını döndürüyor ve boğazımın arkasına kadar sokuyor. Arka deliğimin kenarlarında biraz daha gezindikten sonra parmağını içeri kaydırıyor.

"Şşşt. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Kıçın parmağımı çok iyi alıyor." Arkamdan bana nüfuz ederken sikini ağzıma sokuyor.

Bu saldırı gözlerimi kapatmama neden oluyor, dizlerim titriyor ve bir parçam savaşmamı istiyor.

Her nasılsa.

Her neyse.

Ben-

Parmağını yavaşça içeri sokuyor, beni öyle bir deliyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Mmmf... Ffuck..." Sikinin etrafında mırıldanıyorum, taşaklarına tükürük ve precum damlıyor.

Bir başka yağlanmış parmak ilkine katılıyor ve dolgunluk başımı döndürüyor. Tek yapabildiğim hareketsiz kalmak, ağzım açık, o içime girerken kıçım havada.

Acı yavaşça kayboluyor, yerini keskin bir zevk duygusu alıyor. Oh lanet olsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İşte bu, bebeğim." Sikini ağzıma sokup çıkarıyor, piercinglerle boğazımın arkasına vuruyor. "Kıçını parmaklarımla becer."

Büyük bir şokla ileri geri sallandığımı, dudaklarımı ayırdığımı, böylece beni sikiyle becerebileceğini ve kıçıma girip çıkmasına yardım ettiğimi fark ediyorum.

Lanet olsun.

Benim yabancı bir versiyonumu sürüklüyor, uyguladığım her güvenlik önlemini tırmalıyor ve yırtıyor.

O yaklaşıyor ve ben kontrolü bırakıyorum.

Bana dokunuyor ve tökezliyorum, yuvarlanıyorum, düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum... Nikolai'nin parmakları içimde bir şeyi sıyırıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. "İşte orada." Sesindeki şehvet beni çözüyor, uçurumun kenarına itiyor.

"Siktir... Boşalacağım..."

Parmaklarını o gizli kısma bir kez sokuyor. İki kez.

Üçüncü seferde, sıcaklık beni sarıyor ve çıkarmak istediğim tüm sesler ağzımın, dudaklarımın ve yüzümün her yerinde patlayan sperm tarafından boğuluyor.

Ama beni çığlık atmaya iten kısım bu değil. Kendi sikimin Nikolai'nin göğsüne, yüzüne ve ellerine boşalması.

Sürekli devam ediyor, her yere püskürtüyor ve çarşafları süslüyor.

Lütfen bana sikimi hiç uyarmadan boşaldığımı söyleme.

Nikolai'dan uzaklaşıyorum ve o da parmaklarını kıçımdan çekiyor. Deliğim sanki onları orada tutmak istiyormuş gibi sıkıca sarılıyor. Ne-

"Mmm." Nikolai diğer elini göğsündeki dölün üzerinde gezdiriyor, parmaklarını ağzına götürmeden önce dövmelere bulaştırıyor. "Bu sefer kesinlikle ortalığı dağıtmışsın. Çok ateşli."

Kaçmaya çalışıyorum ama sonunda bacaklarına takılıyorum ve yatağa, onun yanına düşüyorum.

Nikolai korkumu hissetmişe benzemiyor, çünkü yuvarlanıyor, dönüyor ve üzerimde geziniyor. Heybetli vücudu devasa olsa da tehditkâr hissettirmiyor. Kolyenin ucu boğazımın üzerinden bir okşayış gibi geçiyor. Gevşek saçları yüzünü çerçeveliyor ve dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beni öpeceksin, değil mi?" Savunmalarım tükenmiş bir halde soruyorum.

Sırıtıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Öpeceğimi biliyorsun."

"Ya senden yapmamanı istersem?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İkimiz de biliyoruz ki ben onu yutmadığım sürece ağzın lanet bir yalancı." Dilini çıkarıp döllerini çenemden ve dudaklarımdan yalıyor, sonra ayırdığım ağzıma sokuyor, döllerini bana yediriyor, tekrar tadına bakmamı ve son damlasına kadar yutmamı sağlıyor.

Beni her öptüğünde, asla geri kazanamayacağım bir parçamı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Yine de parmaklarımı saçlarına gömmekten, ağzının içinde inlemekten, dilimi onunkinin üzerinde kaydırmaktan, emmekten, ısırmaktan ve unutmaktan kendimi alamıyorum.

Bir anlığına unutuyorum ve kendimi rüyanın içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Ağzını benimkinden çekiyor ve dilini kovalayıp benimkine takmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalıyorum.

Nikolai alt dudağımı serbest bırakmadan önce son bir kez çekiştiriyor ve beni itiyor, parmağı yukarı çıkarken meme ucumu okşuyor. "Hemen döneceğim bebeğim. Kıpırdama."

Başım yana dönüyor, mürekkepli sırt kaslarının esnemesini izliyorum, mürekkepli telleri ne kadar çok çekip yumrukladığım için saçları dağılmış.

Göğsümün ortasında bir yer ağrıyor.

O neden bu kadar güzel ve ben neden ondan bu kadar etkileniyorum?

Kırılmam gerekmiyor muydu?

Birkaç saniye boyunca beyaz platformun tavanına bakıyorum, ama sonra zevk bulanıklığı kaybolunca, şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum ve ayılıyorum.

Ayağa kalkıp giysilerimi kaptığım gibi bacaklarım beni zar zor taşıyor, sonra asansöre doğru koşarken onları beceriksizce giyiyorum.

İçeride duraklıyorum, işaret parmağım sarı zemin kat düğmesinin üzerinde geziniyor ve sonra hayatım boyunca yaptığım şeyi yapıyorum.

Kaç. İnkar et. Numara yap.

Düğmeye bastığımda mide bulantısı boğazıma hücum ediyor.

Kapı kapanırken, parmaklarım başımın arkasındaki saçları buluyor ve çekiyorum, ancak hiçbir acı, uzuvlarımda sürünen kayıp hissini bastırmıyor.

LEGACY OF GODS

Dün gece uyuyamadım.

Sekiz yıldır ilk kez gözüme uyku girmedi. Bir kere bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir o yana bir bu yana döndüm, üç soğuk duş aldım, Viktorya dönemi İngiltere'sinden daha fazla bitki çayı içtim ve stüdyoma gittim ama hiçbiri beni rahatlatmadı.

İsviçre çakımı bile koluma sapladım ama keskin ucu sadece küçük bir kesiğe neden oldu ve damlayan kan, beni belime kadar yutan ve önceki gece yaşadığım her türlü zevki öldüren mürekkebi kovmayı başaramadı.

Lanet olası bir kusurluyken herhangi bir şeyden zevk alabileceğini düşündüren nedir?

Bu düşüncelere ve aynadaki siyah yüze rağmen. İçimden akan kana ve tuvalimdeki kırmızı lekelere rağmen, konaktan çıkıp her zamanki fotoğrafımı çekerken içimi saran umut sarsıntısına ya da kaynayan beklentiye engel olamıyorum.

AirPods ile uğraşmayacaktım çünkü Nikolai onları her zaman çıkarıyor, bazen o kadar da kibarca değil, ama onları takmazsam, bunun onun yüzünden olduğunu düşünecek.

Öyle değil mi?

Müziği duraklatırken kafamın içindeki sesi duymazdan geliyorum, kalbim konaktan uzaklaştıkça daha hızlı atıyor.

İlk defa bir şey için heyecanlanıyorum ve tüm varlığımla onu arzuluyorum. O kadar ki bu beni korkutmaya başladı.

İlk kez, önce zevk aldığım sürece acıya katlanmayı düşündüm.

En azından bir süreliğine.

İri bir figür önümü kestiğinde ayaklarım durur ve iki AirPods'u da kulağımdan çekerken hareketsiz kalırım.

Nikolai gömleksiz, ki bu yeni bir şey değil. Ancak yeni olan, gözlerindeki vahşi bakış. Yine de ses tonu alaycı. "Sana çok iyi günler, nilüfer çiçeği. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sakin sesimle konuşurken boğazımda biriken korkuyu yutuyorum. "Hayır. Neden yapayım ki?"

O bir adım ileri atıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Eğer yaklaşmasına izin vermezsem, her şey yoluna girecek.

Bana dokunduktan sonra işler daha da kötüleşiyor.

Nikolai duruyor ve kolyesini parmaklıyor, kurşunu kıracağından emin olana kadar çekiştiriyor. "Sana dün gece hareket etmemeni açıkça söyledim, o zaman neden kaçtın ve mesajlarımı görmezden geldin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mesaj mı attı? Eve döndüğümden beri telefonum *Rahatsız Etme* modundaydı ve sadece şimdi fotoğraf çekmek için çıkardım. Ama ben bu uyduruk bahaneyi öne süremeden Nikolai parmaklarını gevşek saçlarında gezdiriyor.

"İtme-çekme oyununuz ilk birkaç seferde çok güzeldi, ama bunu kesmeniz gerekiyor. Bunu senin için bana yaptırma. İkimiz de biliyoruz ki benim yöntemlerim senin terbiyene uymuyor."

Derin bir nefes çekiyorum. "Hayatımdan çık Nikolai."

"Cevabım hayır."

"Gitmeni istiyorum."

"Hala hayır."

"Hiç gururun yok mu senin?"

"Bu da ne böyle? Yenilebilir mi?"

Öfkeli bir ses çıkarıyorum. "Bana neden kafayı taktığını bilmiyorum ama sana bunun imkânsız olduğunu söylüyorum. Ben eşcinsel değilim."

Bir kahkaha patlatıyor, ses akıl sağlığımın sınırlarını tırmalıyor ve onu durdurmak için uzanmak istiyorum, ama hareket edemiyorum.

Kapa çeneni.

Kapa şu lanet çeneni.

"Eşcinsel değil misin?" diye alay etti. "Bebeğim, elime, ağzıma ve lanet parmaklarıma üç kez boşaldın. Sikimde boğuldun ve sadece bir prostat sikişi yüzünden boşaldın. Eğer bu geylik değilse, nedir bilmiyorum."

"Konuşmayı kes," diye homurdandım, başımdaki çarpıntıyla savaşmaya çalışarak.

O benim aslında ne kadar çirkin bir canavar olduğumu görmeden gitmeliyim.

"Bu da ne-" Elimi tuttu ve bir anlığına
dünya kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissediyorum.

Nane kokusunu içime çekiyorum ve midem tekrar yatışana kadar iğrenç mide bulantımı tükürüyorum.

Nikolai ön kolumdaki alçıyı inceliyor. "Koluna ne oldu?"

"Sadece bir çizik." Geri almaya çalışıyorum ama bileğimi sıkıca kavrıyor. Hiç çıkarmadığım saatin üzerinde.

Gözlerini kısar. "Neden bu kadar çok yaralanıyor gibisin? Geçen gün elini incittin, bu sefer de kolunu. Bana sakar biri gibi gelmiyorsun."

Rüzgârda uçuşan saçlarını izliyorum ve içimdeki tek dürtünün ona dokunmak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek olmasından nefret ediyorum.

Ama yapamam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu istemek acı verici bir mücadele. Onu istemek varlığımın iliklerinde bir delik açıyor ve her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Her şeyi sorgulamayı göze alamam.

Sistemime ve rutinlerime ihtiyacım var ve o oraya ait değil. O matriste bir hata.

Hikayedeki bir boşluk.

"Beni neden istiyorsun Nikolai?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. "Birbirimize hiç benzemiyoruz, ben senin beğenine göre fazla düzgünüm. Sen de benim tercihlerime göre fazla şiddet yanlısısın. Öyleyse neden bana bu kadar takıntılısın?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" "Tabii ki var."

"İşte burada yanılıyorsun. Seni istemek için bir nedene ihtiyacım yok, nilüfer çiçeği. Sadece istiyorum. Ve eğer kafana doluşan gereksiz düşüncelere bir ara verirsen, sen de beni istediğini kabul edeceksin. Bu kadar basit. Normal."

"Beni *tanımıyorsun* bile."

"Çok centilmen olduğunu ve her gün aynı saatte koşmayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca psikopat ikiz kardeşinden farklı olduğunu ve herkesle iyi bir ilişkin olduğunu da biliyorum. Clara hariç, çünkü o da sonunda aramızdan ayrıldı, ama işte en önemli kısım." Sırıtıyor. "Beni öpmeyi sevdiğini de biliyorum."

"Bilmiyorum."

"Kanıtlamak ister misin?"

"Yapma..." Elimi ağzına götürüyorum, avucumu öpüyor, sonra parmaklarımı yalıyor ve dilini parmaklarımın arasına sokuyor.

Kolumu geri çekiyorum. "Neden beni yalıyorsun ki? Köpek misin sen?"

"Woof." O sırıtıyor ve ben kızacak duygularımı bile toplayamıyorum. Onu.

Lanet herif kafayı yemiş.

"Senden kurtulmamın bir yolu var mı?" Omuzlarım kamburlaşarak soruyorum.

"Eğer ölürsem, belki. Onu geç, sen ölene kadar senin peşini bırakmayacağım. Bana katıl, beyaz atlı prensim. Sonra hayaletler diyarında bir sikiş festivali yapabiliriz." "Yardıma ihtiyacın var."

"O zaman bana yardım et, bebeğim."

Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkarıyorum ama duvarlarımın çatırdadığını duyabiliyorum ve kapatma çabalarıma rağmen bir kapı açılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunca zaman, ondan etkilendiğim fikrini reddettim. Ama dün gece fena halde yanıldığımı kanıtladı.

Alkolü ya da onu suçlayabilirdim ama bu sadece ilk seferde işe yaradı.
Zar zor.

Onu itmek nafile, çünkü o lanet olası bir elastik bant ve iki kat daha sert bir şekilde geri dönüyor.

Kontrolü elimde tutmak istiyorsam, onu sistemime almalıyım.
İşleri kendi ellerime almak. Sıkılırım. Onu bir kenara at.

Son.

Bir homurtu beni terk ediyor ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi beni yakından izliyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Eğer bu gerçekleşirse, ki bu sadece bir "*eğer*"." Bakışlarına karşılık veriyorum.

"Kimse bilmiyor." "Jeremy bile mi?"

"Hayır."

"Kız kardeşin bile mi? Kill'le çok samimi ve iyi anlaşıyoruz." "Hiç kimse."

Dudakları dudak büker. "Tamam."

"Sadece kimsenin bilmediği bir yerde buluşacağız."

"Benim çatı katım. Kısa süre önce satın aldım ve hâlâ kimseye söylemedim."

"Clara hariç."

"Bu konuda hâlâ kıskanıyor
musun?" "*Kıskanmıyorum*."

"Nasıl istersen, nilüfer çiçeğim." "Nikolai."

"Evet, bebeğim?"

"Bana başkalarının yanında o lakaplardan birini takma. Toplum içinde beni tanıyormuş gibi davranma."

"Ama neden? Seninle takılmak istiyorum."

"İstemiyorum. Biz arkadaş değiliz ve bu sadece fiziksel bir
şey." "Bunu göreceğiz."

"Ne?"

"Ne?" diye tekrarlıyor, habersizmiş gibi davranarak. "Seni bütün gün görmek istiyorum."

"Senin okulun yok mu?"

"Önemli değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Senin aptal kulüp saçmalıkların
mı?" "Önceliğim değil."
"Kardeşimin kulübünün seninkiyle çeliştiğini unuttun mu?" "Senin pislik kardeşinle ne işin var?"
"O benim ikizim."
"Hâlâ neden onunla aynı kefeye konulduğunuzu anlayamıyorum."
Bir süre ona bakıyorum. Nikolai, Lan'a olan ilgisizliğini saklamıyor ama bana olan takıntısını da gizlemiyor. *Tek yumurta* ikizi olduğumuzu görmüyor mu?
"Biz toplum içinde yabancıyız, Nikolai. Ciddiyim."
"Fiiiine. Başka diktatörce şartların var mı?"
"Şimdilik bu kadar. Başka bir şey bulursam size haber veririm."
"Bu aptallıkla işimiz bittiğine göre. Şimdi benim durumumun zamanı." Parmaklarını boynuma doladı. "Bir daha benden kaçma. Eğer kaçarsan, seni bulmak için dünyayı tersine çeviririm. Artık benimsin, bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Bugün şiddet için mükemmel bir reçete.

Jer ve benim bisikletlerimizi rüzgâra karşı sürüp birkaç Yılan'ı dövmemiz, adada eski usul ev temizliği yapmamız ve onlara birkaç değerli ders vermemizle başladı. Doğal olarak buna kan akıtmak ve kemik kırmak da dahildi.

O anda bir heyecan hissettim ve Jeremy beni bir serseriyi öldüresiye dövmekten alıkoymak zorunda kaldı, ancak malikaneye döner dönmez sarhoşluk kayboldu.

Havuzda uyudum - pardon*, meditasyon yaptım - ama* bu beni o kaos dolu çukura düşmekten alıkoymadı.

Kendim de dahil olmak üzere her şeyi yok etme havasında olduğum zamanlar oluyor. Uyuşturucusuz bir kafa. Deli gömleği olmadan delilik.

Ve bu bir çeşit akıl hastalığı - en azından Mia'ya dilsiz dediği için bir çocuğu öldüresiye dövdüğüm ilk seferde ailemin beni götürdüğü ünlü psikiyatristlere göre. On yaşındayken.

Görünüşe göre, kız kardeşimin adına gücenmek ve diğer çocuğa yeni bir tane koparmak istemek normal. Herkes kızgınlık hisseder. Sorun değil, bu *normal.*

Ancak anormal olan, çocuğun ölmesi, dilinin kesilmesi ve boğazına sokulması konusunda ısrar etmemdir.

Evet, o tertemiz odadaki beyaz giysili insanların hiçbirinin hoşuna gitmemişti bu. Rus mafyasında lanet olası bir lider olan annem bile, erken ortaya çıkan şiddet eğilimlerim konusunda endişeliydi.

Sosisimi silah olarak kullandığım zamandan daha endişeliyim.

Sevgili anneme bunu çok yapıyorum gibi görünüyor. Onu sonsuza kadar endişelendiriyorum ve muhtemelen geceleri benim saçmalıklarımı düşünerek onu uyutmuyorum. Yine de beni destekliyor ve bu ruh halindeyken dikkatli olmamı söylerken sesini sık sık yumuşatıyor.

Yıkıcı ruh hali. Kırmızı pus havası.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünyanın, kafalarına siyah plastik torbalar geçirilmiş, ölene kadar yumruklanmayı bekleyen özelliksiz insanlarla dolu olduğu ruh hali.

Herkesin ve her şeyin sinirime dokunduğu ve sevdiğim insanlardan, yani kız kardeşlerimden, kuzenlerimden ve Jeremy'den uzak durmanın daha iyi olduğu bir ruh hali.

Ama Kill bu gece benimle dövüşmekte ısrar etti. Böyle olduğumda benden kaçınacak kadar beyin hücresi olmayan tek kişi o, ama yine de her zaman dünyaya kaotik şiddet soluduğumda çok daha eğlenceli olduğumu söyler.

Kendisi de biraz psikopat olduğu için ancak o zaman ilişki kurabiliyor.

Şimdi, beni yanlış anlamayın. Bu modu seviyorum, özellikle de bu sabah Jeremy bana sümüklü amcıkların peşine düşüp onlara bir ders verme heyecanını yaşama şansı verdiğinde. Jeremy neye ihtiyacım olduğunu biliyor, bu yüzden gelmiş geçmiş en iyi kardeş gibi.

Deliliğime tahammül edebilen ve kaotik beynimin akıl sağlığıma yaptığı baskıya karşı koymam için bana yöntemler sunan tek arkadaşım.

Bu hiper mani durumunun dışında uysal bir kedi yavrusu değilim - her zaman spor olsun diye bir şeyleri dövmek isteyeceğim. Ancak en azından o zaman düşüncelerimi birbirinden ayırabiliyorum. Dünyayı kırmızıdan başka renklerde de görebiliyorum.

İnsanların yüz hatlarını görebiliyorum.

Ergenlikten beri manik ataklar geçirdiğim için buna alışkınım. O kadar alıştım ki tamamen kontrol altına aldım.

Bugün farklı.

Bugün bir ağaçtan atladım, bir uçurumdan yuvarlandım ve bisikletimden düştüm. Neredeyse kalp krizi geçirene kadar yüzdüm.

Ama sorun da bu. Kalp atış hızım düşmedi. Bir kere bile. Yavaşça nefes alıp vermeye çalıştığımda da. Kendimi beş dakika boyunca hareketsiz kalmaya zorladığımda da.

Doğru düzgün nefes alamıyorum ve ne zaman alsam, ciğerlerim gözlerimi kör eden aynı lanet kırmızı sisle doluyor.

Her dakika, her saniye bunu silmek için kaşınıyor ve yanıyorum. Ve yıllarca bunu yapabilmemin tek yolu insanları dövmek oldu.

Haplar da var ama onları siktir et. Aklımı öldürüyorlar, çekingenliğimi ortadan kaldırıyorlar ve en son aldığımda neredeyse havuzda boğuluyordum.

Onların istenmeyen yardımı olmadan kendimi nasıl kontrol altında tutacağımı biliyorum. Hiçbir şekilde yardımcı olmuyorlar. Sadece beni lanet bir zombiye dönüştürüyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kimse o boktan adamı sevmez.

Roma dönemindeki kafesli gladyatörler gibi soyunma odasını bir ileri bir geri adımlıyorum.

Kalabalığın tezahüratları dışarıdan bana ulaşıyor, sanki binlerce arı tarafından sokulmuşum gibi tenimde vızıldıyor.

İnsanlar şiddet görmenin verdiği adrenalini severler. Kemiklerin kırılmasını ve kan dökülmesini severler. İki insanın birbirini parçalamasını izlemenin sarhoş edici bir yanı vardır.

Ve çığlıklardan zevk alıyorum. İlahiler. Gözlerindeki büyülü bakış. Bu yüzden genellikle birkaç tanesini eve götürürüm ve sonrasında hep bir sikiş festivali yaşanır.

Seks ve şiddet benim için el ele gider. Yüksek. Bir rahatlama. Boktan enerjinin mükemmel bir sinerjisi.

Ancak bu gece, bu geleneği sürdürmeye kesinlikle niyetim yok. Birkaç haftadır devam etmiyorum.

Lanet Kolya ve onun aptal hayali bekaret kemeri.

Yine de iffetli değil - ona böyle demek küfür olur. Sadece seçici davranıyor ve sadece belli bir isteksiz pislikle ilgileniyor.

Lotus çiçeğimi düşününce sikim seğirerek canlanıyor ve şortuma yapışıyor.

Gördün mü? O hala bir pislik, sadece herkes için değil.

Loş soyunma odasında volta atarken, kim bilir ne kadar zamandır elimde tuttuğum telefonuma bakıyorum.

Dışarıda Kill'i eşek sudan gelinceye kadar dövmem ve karşılığında dayak yemem gerekirken Bran'le yaptığım konuşmaya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Nihayet bizden kaçmayı bırakmayı kabul ettiği günden bu yana dört gün geçti -tam olarak bunu söylemedi ama tüm o lanet olası koşulları sıraladı, bu yüzden bunu tek koşulumu kabul ettiğim şeklinde algıladığıma dair kıçına bahse girebilir.

Son üç gündür onunla koşuya çıktım ve o hâlâ oyalanıyor, tam bir pislik gibi davranıyor ve çatı katına gelmeyi reddediyordu.

Her gün farklı bir bahaneyle gelirdi. Antrenman. Arkadaşlarıyla buluşma. Sanat projesi.

Bunları o kadar kolay buluyor ki, yalanlar o güzel ağzından bir saniye bile düşünmeden dökülüyor.

Siktiğimin yalancısı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışıyor, bunu ona dünkü mesajlarda pek de ince olmayan sözlerle söyledim.

BEN

Oyaladığını biliyorsun, Değil m i ? İstediğin kadar saklanabilirsin, ama sonunda seni dışarı çıkaracağım, Bebeğim.

Ben de düşünüyordum. Bunu çok sık yapmıyorum ama son zamanlarda alışkanlık haline geldi. Bilirsin, her şeyi sevdiğin için

Bu akıllı bok. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?

BRAN

Umurumda değil.

Sorduğuna sevindim. Karnıma boşalırken parmaklarımı yutan kıçının görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Çok ateşliydi. O görüntüye dalga dalga geldim, erotik yüzünü hayal ettim.

Neden bu şekilde konuşmak zorundasın k i ?

Bu senin de bunu düşündüğün anlamına mı geliyor? I Senden hoşlandığımı biliyordum. Ciddi bir soru. Yapmak ister misin?

Yine mi? Bu sefer, belki parmaklarımın yerine sikimi koyarım? Seni becerirken iyi hissettireceğim bebeğim, söz veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni becermeyeceksin, Nikolai.

Ne demek seni sikmeyeceğim? Öyle değil mi? çileden çıkaran koşullarınızın ardındaki tüm amaç nedir?

Neden beni siken sen olmak zorundasın? Belki de seni beceren ben olmalıyım.

Bebeğim, daha önce hiç bir erkekle sikişmedin ve ben sadece üstteyim. Ayrıca, belli ki almaktan hoşlanıyorsun. parmaklarımda parçalandı.

Bu beni becermene izin vereceğim anlamına gelmez.

Bir erkek tarafından dokunulmak hâlâ tuhafına mı gidiyor? Belli ki hoşuna gitmiş,

Hayır mı?

Aşk güçlü bir kelime. Ben sadece...umursamadım.

göz devirme emojisi O zaman sikilmeyi de umursamayacaksın. Seni çok iyi hazırlayacağım ve acıtmamaya çalışacağım. Gerçi biraz acıdan hoşlanıyorsun, çünkü seni elime aldığımda dölün ağzıma doldu.

Kabaca.

Konuşmayı kes.

Bu gece çatı katı mı?

Yarın mı?

Yarın. Bu bir randevu.

Beni Read'de bıraktı.

Bu dündü. Omuzlarıma tüneyen ve kulağıma kötü şeyler fısıldayan şeytanlar yüzünden bugün koşuya çıkmadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk kez onun yüzünü görme, onu kızdırma ve derisinin altına girme fırsatını kaçırmadım.

Beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Ayrıca karşıma çıktığı anda onu sikip atmayacağım konusunda kendime güvenemiyorum.

Mesaj alışverişinden çıkıp bu durumdayken rahatça konuşabildiğim tek kişiyi ararken parmaklarım kaskatı kesiliyor.

Bana "Hapları siktir et." diyen tek kişi. Eğer ateşini siliyorlarsa, onları alma."

Birkaç zil sesinden sonra telefonu açıyor ve İngiliz aksanıyla konuşuyor. "Konuş benimle, evlat."

Adımlarımı hızlandırıyorum, ayaklarım fayanslara çarpıyor. "Geri geliyor baba. Kafamın içine ediyor ve gitmesini istiyorum."

"Bir şeyin yok. Nefes al." Sesi sakin ve sert, ama kontrolün altındaki şefkatini hissedebiliyorum.

Babam New York Bratva'nın yüksek rütbeli bir üyesi, herkesin tanıma talihsizliğine sahip olduğu en iyi tetikçi ve baba tarafından büyükbabamın ailesindeki bir numaralı adam.

Ama en önemlisi, o benim bir numaralı destekçim. Annemi severim ama o bilimin, insanları etiketlerle tokatlamayı seven beyaz önlüklü doktorların hayranıdır. Ayrıca lanet hapların da savunucusu. Babam değil. O da benim gibi kontrol edebileceğime inanıyor. Ve ettim de.

Lanet olası yıllar boyunca.

Yine de kontrol bendeymiş gibi hissetmiyorum. Bundan çok uzaktayım.

Yıkımın kıyısında sallanıyorum. Derimin altında nabız gibi atıyor ve damarlarımda kükrüyor.

"Patlayacağım baba. Baskının gözlerimin arkasında toplandığını ve yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Biri bana yanlış bir şekilde dokunacak ya da bakacak ve ben patlayacağım. Bunu nasıl durdurabilirim?"

"Belki de yapmamalısın, Niko. Sadece içine düş, şoku absorbe et ve biraz buhar çıkar. Bunun nasıl yapılacağını en iyi sen biliyorsun, değil mi?"

"Çalışmıyor amına koyayım." Yumruğumu dolaba vuruyorum ve ses ürkütücü sessizlikte bir bomba gibi patlıyor. "Jeremy bu sabah ihtiyacım olan ayarı verdi ama yine de çalışmadı."

"Ne... değişti?"

Bir koltuk değneğine ihtiyaç duymaya başladığımda babamın bana verdiği kolyenin izini sürerken hareketlerim durur. Zihnimin döndüğünü, çığlık attığını ve bana karşı döndüğünü hissettiğimde dokunabileceğim bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne demek istiyorsun?" Sessiz bir sesle soruyorum.

"Yakın zamanda bunu tetikleyen bir şey mi oldu? Belki stresli bir durum? Belki de onaylamadığınız bir sonuç?"

Sikeyim.

Parmaklarımı kolyemdeki kurşunun üzerinde gezdiriyorum, hızlı,

koordinasyonsuz. "O şey de ne oğlum?" Babam temkinli bir şekilde soruyor.

"Birisi. Belki." "Kim

o?"

"Önemli değil," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum, hareketlerim daha da sarsılıyor ve kontrolden çıkıyor.

"Bu durumda, onlardan kurtulun."

Lanet olası akıl sağlığımın temeli, ya da ondan geriye ne kaldıysa, bu fikre karşı isyan ediyor.

"Nikolai. Seni bu hale getiren her kimse ondan kurtulacağına dair bana söz vermelisin," diyor babam daha kararlı bir şekilde. "Seni kontrol altında tutmanın anahtarı seni kışkırtmamaktır. Eğer bu kişi bunu yapıyorsa, gitmesi gerekir."

"Evet, biliyorum."

"Yapacak mısın?"

"Evet."

"Söz mü?"

"Evet, baba. Söz veriyorum."

"Güzel." Nefesini serbest bırakıyor. "Seni seviyorum oğlum ve bana güvenebildiğine sevindim."

"Ben de seni seviyorum baba." Kaşlarımı çatarak telefonu kapattım.

O haklı. Provokasyondan kurtulmalıyım. Teknik olarak Bran bir şey ifade etmiyor. Onu becermek istiyorsam ne olmuş? Ondan önce de birçok insanı becermek istedim ve kendime zaman tanırsam yakında eski yöntemlerime geri döneceğime eminim.

Aradaki tek fark, birini kendime bağlamak istediğim kadar onu kendime bağlamak istememiş olmam.

Ama onu hayatımdan çıkarabilirim.

Onu uzaklaştırmak *zorundayım* çünkü babam haklı. Beni kışkırtıyor. Onun derisinin altına girmem gerekiyordu, ama benimkinin altına zehir gibi yayılan o. Kalbime ulaşıp onu durdurması uzun sürmeyecek.

Sürekli reddedilmesi ve kaçması kafamı onaylamadığım şekillerde karıştırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman fiziksel bir şeyler yaşamışımdır ama Bran ile durum bundan çok uzak. Onunla herhangi biriyle geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum ve aslında bundan hoşlanıyorum.

Hayır. *Bayıldım*.

Sabahları ilk iş olarak onun yüzünü ve beni fark ettikten hemen sonra gizlediği o küçük gülümsemeyi görmeden geçirdiğim günleri hayal edemiyorum.

O beni reddediyor ve ben de hayatımı emen uyuşturucuyu bir kez daha almak isteyen bir keş gibi daha fazlası için geri dönüyorum.

Ama bu daha fazla devam edemez.

Telefonumu bankın üzerine fırlatarak soyunma odasından çıkıyorum ve Kill'in beklediği ringe doğru koşuyorum.

Üzerimde siyah şortum, kolyem ve birkaç bandajdan başka bir şey olmadan iplerin arasından atladığımda kalabalık kükrüyor.

"Hoş geldin prenses." Kill bana haince sırıtarak bandajlı elini çıplak göğsünde ve kırmızı şortunun bandında gezdiriyor.

"Siktirip gitmek isteyebilirsin Kill," diyorum kafamın içinde biriken baskının üzerine. "Sana gerçekten zarar verebilirim."

"Neyin var göster Niko."

Çılgın bir kuzenim olduğu için şükrederek boynumu kırıyorum. Jeremy gibi o da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor ve ne zaman bu berbat ruh halinde olsam benimle savaşıyor.

Hakem maçın başladığını anons ediyor. Kuzenim etrafımda dolanıyor ama buna ayıracak vaktim yok.

Yarala

ndım.

Maim.

Öldürü

n.

Üzerine atıldım ve suratına öyle sert bir yumruk attım ki birkaç adım geriye savruldu.

Minderin üzerine kan damlarken kalabalıktan toplu bir nefes sesi yankılanıyor.

Kuzenim kesik ağzının kenarını siliyor, kanlı bir sırıtış beliriyor. "İşte bu, Niko. Lanet olası deliyi serbest bırak."

Onu yumrukluyorum, tüm düşünceler kafamdan kayboluyor ve yerini saf, kanlı bir şiddet alıyor.

Kill kendini savunmaya çalışıyor ve aslında birkaç darbe indiriyor, ancak hiçbir faydası yok. Bu modda hiç acı hissetmiyorum. Ne bir pişmanlık, ne bir erteleme, ne de frene basma ihtiyacı.

Onu benden kurtaran tek şey hakemin bizi köşelerimize dönmeye zorlaması oldu. Ondan sonra bile Jeremy ve Gareth ringe atlayıp

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

beni ondan uzaklaştırdı.

Gareth kardeşinin yüzündeki kanı siliyor ama Kill sanki onu öldürmenin eşiğinde değilmişim gibi sırıtmaya devam ediyor.

Jeremy de üzerimde olduğunu bilmediğim kanın bir kısmını temizliyor ama ringde kalması gerekiyor çünkü ne oturuyorum ne de hareketsiz kalıyorum.

Yapamam.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, zihnim yarışıyor ve kanım pompalanıyor.

Bırakın gireyim. Geri

dönmeme izin ver.

Geri çekil!

"Niko!" Jeremy omuzlarımı silkeliyor ve sonunda bulanık görüşümün içinden ona bakıyorum. "Belki de gitmelisin."

"Sikeyim hayır."

"İyi görünmüyorsun dostum." Duraklıyor, sessizlik tüm hayran kızların ve hayran erkeklerin adımı söylemesiyle bozuluyor. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama bu diğer zamanlarından farklı. Belki de hap almalısın."

"Siktir. Hayır."

"Siktir et Nikolai." Jeremy ensemden tutup neredeyse alnımı onunkine yapıştıracaktı. "Bu sabah dövdüğün serseriler umurumda değil. Siktir et o insanları. Siktir et onları, tamam mı? Ama Kill senin kuzenin. Senin mücadele ettiğini gördüğü için bunu kabul etti ama sen onu eşek sudan gelinceye kadar dövüyorsun."

"Bundan zevk alıyor..."

Başımın arkasında yoğun bir bakış hissettiğimde sözümü kesiyorum. Bir an için Kill'in psikopat şeytanlarını serbest bıraktığını ve böylece benimkileri korkutmaya çalışıp başarısız olacaklarını düşünüyorum ama hayır.

Kalabalıktan geliyor.

Bakışlarım tanımlanamayan yüzler arasında geziniyor, hiçbirinin üzerinde durmuyor ki onları başlarına çuval geçirilmiş insanlar olarak görmeyeyim.

Birkaç saniye içinde gözlerim o yoğun mavileri buluyor. Rüya

görüyorum.

Sikeyim.

Bran'in kardeşi işin içinde değilken dövüş kulübüne geleceğini hayal etmekten çok uzağım. Şiddete ve kana alerjisi olduğuna eminim,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve çılgınlık. İşte bu yüzden, vücudumdaki her hücrenin bu ihtimali protesto etmesine rağmen bugün uzak durdum.

Gözümü bir kez kırpıyorum, ama o hâlâ orada, polo tişörtü, ütülü pantolonu ve arkaya taranmış saçlarıyla göze çarpıyor.

Bir tutam lacivert bana sabitleniyor ve babamın dediği gibi onu kaybetmem gerektiğini tamamen unutuyorum.

Onu hayatımdan çıkarmalıyım.

O bana böyle bakarken bunu nasıl yapabileceğim? Beni tüm dikkatiyle izledikçe sertleşiyorum, bakışları Jeremy'den bana kayıyor.

Uzun bacaklı bir sarışın omzuna dokunuyor ve adam göz temasını kesip gülümsemeye zorluyor, sonra kadın kendini adamın kollarına atıyor. Adam da ona sarılır.

Gözlerim kızın üzerindeki eline takıldı.

Yeni Clara bu mu? Clara tipine benzemiyor. Daha sofistike, daha mutlu ve kesinlikle ucuz değil.

Onu daha önce gördüğüme eminim, ama nerede...?

Kimin umurunda? Aptal imajı için başkasını kullanıyor. Tanrı korusun da bu göt herif eşcinsel, biseksüel ya da her ne boksa onu kabul edip kendini aşsa.

"Nikolai!" Jeremy dikkatimi tekrar ona çekti ve elinin tersiyle yanağıma bir tokat attı. "Nereye gittin lan sen?"

Hoş olmayan bir yerde.

"Hey, Jer?"

"Öyle mi?"

"Masum kızları öldürmek gibi çılgınca bir fikrim olursa beni durduracak mısınız?"

Dudakları ayrılıyor. Jeremy acı çektirmeden önce tereddüt etmeyen büyük bir mafya prensi ama bana sanki Çılgın Şapkacı'ymışım gibi bakıyor. "Hangi kızları öldürmeyi düşünüyorsun Niko?"

"İstediğim şeye engel olan herkes." Bakışlarım tekrar kalabalığa yöneliyor ama o orada değil.

Bir kutu biradan içen ve aşırı tezahüratlara katılan sarışının yanındaki yer artık boştur.

O pislik şimdi nereye gitti? Ne var biliyor musun? Sorun yok.

Bu haldeyken onu görmemem daha iyi. Ben *iyiyim* amına koyayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki Bran'ın inkâr kitabından bir sayfa koparır ve kendime yeterince uzun süre yalan söylersem, buna inanabilirim.

Dövüş yeniden başladığında, tekrar Kill'in boğazına sarıldım. Onu dövüyorum ve o da sanki enerjimi tüketmek ve kendini öldürtmek istiyormuş gibi alaycı sırıtışlar ve kışkırtıcı sözlerle karşılık veriyor.

Dövüş kuzenimin mutlak yıkımıyla sona erdiğinde, kalabalık çılgına dönüyor. Adım yankılanıyor ve yankılanıyor ama heyecan tenime değmiyor.

Hiçbir şey yapmaz.

Omuzlarım gergin ve boğazım kuru bir şekilde soyunma odasına koşuyorum. Her yutkunuşta sanki içimi yavaşça kesiyor, kıvırıp bükerek kocaman bir kırmızı havuza dönüştürüyormuşum gibi hissediyorum.

Zihnim ne zaman aşırı hızlansa, şiddet genellikle beni yerime oturtmaya yeter. Bu sefer öyle olmadı.

Bu sefer, lanet kafamdan çıkmak istiyorum.

Yumruğum dolaba çarparak metalde büyük bir çukur açıyor ve sert bir şekilde nefes alıyorum, nefes verişlerim hayvani hırıltılar gibi etrafımda yankılanıyor.

Köşede bir ışık dikkatimi çekiyor ve telefonumu elime aldığımda nilüfer çiçeğimden başkasından gelen bir dizi mesajla karşılaşıyorum. Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor ve onu yerinde tutan ipleri çekiştiriyor.

İlk mesaj maç için soyunma odasından çıktıktan kısa bir süre sonra geldi.

BRAN

Bu gece dövüşeceğini duydum. Yapamaz mısın?

Tamam, dinle. Seni görmezden gelmek istemedim. Sadece ne diyeceğimi bilemedim. Bir erkekten beni becermesini istemek garip.

Garip olduğunu kastetmiyorum. Gerçekten demiyorum. Gerçi öylesin. Ama mesele bu değil. Söylemeye çalıştığım şey, cinselliğin yüzünden tuhaf olmadığın. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim. Sadece bana garip geliyor demek istedim. Buna alışık değilim.

Bu gece sana geleceğim. Eğer istersen. Sadece kavga etmeyin, lütfen.

Ondan sonra mesaj atmayı bıraktı ve muhtemelen buraya geldi.

Sonraki mesajları şimdi ortaya çıktı.

BRAN

Yani dövüştünüz ve eğleniyor gibi görünüyordunuz. Bunu hayır olarak mı a l m a l ı y ı m ?

Ne var biliyor musun? Senin evine gidiyorum. Bunun bir randevu olduğunu söyleyen sendin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ah, lanet
olsun.
Siktir et.
Sikeyim. Ben.
Onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Gerçekten, *gerçekten yapmalıyım*. Ama o kadar karşı konulmaz ki.
Görünüşe göre nilüfer çiçeğim çılgın Nikolai ile tanışacak.
Tanrı ruhunu korusun.
Ya da daha doğrusu vücudunu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Belki de gitmeliyim.

Kendimi Nikolai'nin çatı katına davet ettiğimden beri bu düşünceye onuncu kez kapılıyorum.

Tesla'mı otoparkta bıraktıktan sonra, aslında onun evini işgal etmemeyi düşündüm. Bu sadece kabalık.

Ancak diğer seçenek, herkesin içeri girip beni görebileceği resepsiyon alanında beklemekti.

Olmuyor.

Kendimi içeri sokmak daha güvenliydi. Eğer buna kızdıysa, o zaman belki de kodu değiştirmeliydi.

Ya da bir mantra gibi günde on kez buraya gelmemi istemedi.

Yine de kanepede otururken rahatsızım, huzursuz nefeslerim sadece altımdaki derinin gıcırtılarıyla kesiliyor.

Onun evi adadaki diğer dairelere kıyasla oldukça büyük ve Londra'nın herhangi bir yerinde kesinlikle bir çatı katı olarak kabul edilebilir.

Dekor modern, şık ve gösterişli. Her şey mükemmel durumda ve muhtemelen yeni bir bina olduğu için dekorasyona dokunulmamış gibi görünüyor. Gerçi buranın hiçbir yerinde hayat olmadığını düşünürsek, çoğu zaman burada yaşadığını sanmıyorum.

Biraz havasız hissederek ceketimi silkiyorum ve sandalyenin kolçağına düzgünce yerleştiriyorum. Bunun yerine asmayı tercih ederdim, ama onun alanına tecavüz ediyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum.

Girişte ayakkabılarımı da çıkardım, böylece herhangi bir
Kir.

Geçen gün, biraz fazla meşgul olduğum için davranışlarımı hatırlayamadım. Bugün daha iyi bir ruh halinde olduğumdan değil, ama o burada değil...

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve şeffaf tavandan bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Ne yapıyorum ben, cidden?

Bu kaçınılmaz olarak bir felakete yol açacak ve hiç şüphesiz beni acıdan arınmaya itecektir.

Bu acıtacak. Tekrar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu, siyah mürekkebin beni batırmasını ve ruhumun en karanlık köşelerine itmesini sağlayacak.

Ama yine de hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

Telefonumu kaldırıyorum ve Nikolai'ye gönderdiğim mesajlara bakıyorum. Mesajları okuduğunu ama cevap vermediğini görünce göğsüm daralıyor.

Bu ne anlama geliyor?

Beni hayalete çevirdiği zamanlar dışında mesajlarımı asla görmezden gelmez. Bu sabah ilk kez homurdanmalarıma ve onu uzaklaştırma çabalarıma rağmen kendini yanıma yapıştırmadı. Aslında, hiç görünmedi.

Belki de beni kovalamaktan bıkmıştır. Jeremy dövüşün rauntları arasında onun üzerindeyken kesinlikle benimle ilgilenmiyor gibiydi.

Lanet olsun.

Kolumla gözlerimi kapatıyorum. Neyim var benim böyle? Jeremy'nin ona bu kadar yakından dokunduğu görüntüsünü neden aklımdan çıkaramıyorum?

Aslında dövüş kulübünden ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu. İlk kısmı, Killian tarafından yumruklanmasını izleyememekti. O iki kat daha sert yumruk atsa bile.

Tik tak sesi kafamın içinde aşırı hızlanıyor, beni

Duva

r. Kene.

O gelmiyor.

Kene.

Neden istesin ki? Kimse seni gerçekten istemiyor.

Kene.

Acınası görünüyorsun. Git artık.

Şeytanlar koşarken kafatasımın arkasında bir migren oluşmaya başlıyor. nefretlerini kusuyor ve sözlerini sakınmadan benim hakkımda ne düşündüklerini söylüyorlar.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Biliyorum. Ama nedense yerimde çakılıp kaldım. Durumun gerçekliği uyarı vermeden içime işliyor.

Gitmek istemiyorum.

Asansörün sesi duyuluyor ve göğsümde bir adrenalin dalgası yayılıyor.

Sakin ol. Çok mu çaresizsin?

Azarlamanın işe yaradığından emin değilim, çünkü ayağa kalktığımda ayaklarım beni zar zor dik tutuyor. Onun ezici varlığını hissettiğimde derim diken diken oluyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama sonra onu gördüm ve dudaklarım aralandı.

Kan lekeleri göğsündeki dövmelerin bazılarını kaplıyor ve yakışıklı yüz hatlarını süslüyor. Saçları dağınık bir topuzla bağlanmış, telleri kaçıyor ve yüzünü vahşet parıltısıyla çerçeveliyor.

Kabul töreninden beri onu bu kadar dengesiz görmemiştim. Ama o zaman bile, ıssız olmaktan çok saldırgan ve şakacıydı.

Gözleri alışılmadık bir şekilde boş, o kadar koyu bir mavi ki, son birkaç haftadır tanıdığım Nikolai'yi onlarda göremiyorum.

"Hey, kendimi içeri aldığım için özür dilerim-" Vücudunu benimkine çarptığında kelimeler zar zor döküldü.

İkimiz de kanepeye yığılırken nefesim ciğerlerimden kesildi. Dengemi sağlamak için elimi kaldırıyorum ama o bileklerimi kavrayıp başımın üzerine koyuyor ve dizini bacaklarımın arasına sokarak onları ayırmaya zorluyor.

"Nikolai, sen ne-"

"Kapa çeneni. Senin. Ağzını." Her kelimesinde alt dudağımı ısırıyor ve bende bir ürperti uyandırıyor.

Başım dönüyor ve bir ürperti tenime yayılarak içimde son buluyor.

Dick.

Bir öpücükle bu kadar tahrik olmam mı gerekiyor? *Tam* bir öpücük bile değil.

Hay sikeyim.

Onun yakınında var oluyorum, sonra

sınırdayım. O bana dokunuyor ve ben alev

alıyorum.

İşte bu yüzden biraz mesafe koymak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Aramızda. Ona verdiğim utanmazca tepkinin kontrolünü geri almak.

Nikolai mesafe kavramını anlamıyor.

Dişlerini her zamankinden daha sert çekiyor ve dişlerinin arasında sıkışan deride karıncalanmalar meydana geliyor.

Ama ben bu tür acıyı seviyorum. Bu acı zihinsel ya da duygusal değil. Bu acı tam burada olduğum, siyah mürekkep tarafından yutulmadığım ya da iğrenç mide bulantısı tarafından çekilmediğim anlamına geliyor.

"O kim lan?" diye ağzıma karşı hırlıyor, kaba sözleri tenimde titreşiyor.

Kafamı toplamaya çalışıyorum ama bu şartlar altında bunu yapmam imkânsız. "Kim kimdir?"

"*Benim* lanet kavgamda kendini senin kollarına atan kız." "A-Ava?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ava. Adı bir mezar taşında çok güzel görünürdü."

"Bu da ne..." Biraz ayıldım ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım. Parmakları derimi kazıyor, hareket etmemi engelliyor.

Tanrım. Bu kadar büyük olmasını hep sevmişimdir ama onu üzerimden atmaya çalıştığımda başıma bela oluyor.

"*Clara*'nın yerine birini bulman uzun sürmedi." Adını bir küfürmüş gibi hırlıyor ve çenemi, boğazımı ve adem elmamı ısırıyor. "Ama hepsini yok edeceğim. Bu lanet sözlerimi bir kenara yaz."

Her kıstırışında inliyorum, sikim kalınlaşıyor ve pantolonuma acı verecek şekilde baskı yapıyor. Sertleşmesini neden bu kadar çok seviyorum?

"A-Ava... benim çocukluk arkadaşım. Onunla bardaki oyun sırasında tanışmıştın."

Başını aniden kaldırıyor, gözleri kayıyor ve kaşları çatılıyor. Yüzündeki ifade hâlâ hoşuma gitmiyor ama biraz yumuşuyor, sert ama tanınabilir. "Demek onu gördüğüm yer burası. Clara'nın yerine geçen o değil mi?"

"Ne? Tabii ki hayır. Kuzenim beni öldürür."

"*Onu* ya da benim olana dokunmaya cüret eden herkesi öldüreceğim."

Onun vahşi yüz hatlarını incelerken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve her kelimesinde ciddi olduğunu fark ettiğimde dudaklarım aralanıyor.

Beni geri püskürtmeli, tekrar kaçmama neden olmalı, ama aletim taş gibi sertleşti ve deliriyorum.

Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor; nane, kan ve tümüyle erkek kokusu. İçimde ezici bir güçle kıvrılıyor ve sallanıyor.

Kimse bana böyle bir şey söylemedi. Hiç kimse beni korumak için yeri göğü yerinden oynatacakmış gibi davranacak kadar bana takıntılı olmamıştı.

Korunmayı ya da bu zehirli bağlantıyı istememeliydim bile.

Ama görmezden gelmeye çalıştığım gerçek içime çöküyor.

Onu istiyorum.

Onu *arzuluyorum*. O kadar çok acıtıyor ki.

Başımı kaldırdım ve dudaklarını cezalandırıcı bir öpücükle yakaladım. Dilimi ağzının içine soktum ve metalik kanın tadını aldım. Çaresizliği tadıyorum. Ağrıyan şehveti.

Beni siktiği gibi ben de onun ağzını sikiyorum.

Sürekli parçalanma korkusu, aldığı kadar vahşice geri verdiğinde, nefesimi çaldığında yok oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her gün soluduğum sürekli acı, Nikolai bana her dokunduğunda olduğu gibi ufalanıyor ve çöküyor. İçim o kadar boş ya da ıssız hissetmiyorum ve kara mürekkeple ya da pis mide bulantısıyla ıslanmamış havayı soluyabiliyorum.

İlk seferinde ve sonraki her seferinde ödümü kopardı ama şimdi, hazzın sonrasını daha az umursayamıyorum.

Onu bir kez daha tatmak için ödemem gereken bedel korku ve acıysa, öyle olsun. Bir elimi tuttuğu yerden çekip saçlarına daldırıyorum, elastik bandı koparıp saç tellerini serbest bırakıyorum.

O haklı. Onu öpmeye bayılıyorum.

Ama en çok beni öpüşünü seviyorum. Sert ve baskın ama aynı zamanda çok tutkulu.

Dili benimkini şapırdatıyor ve parmakları beni besleyebilmek için çeneme giriyor.

Sarhoş oldum.

Aşık oldum.

Kesinlikle *aklını kaçırmış*.

Basit bir öpücük nasıl bu kadar iyi hissettirebilir...?

Bir hırıltıyla dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve ben de itiraz eden bir ses çıkarıyorum. "Senin beni mahvettiğin gibi ben de seni mahvedeceğim, nilüfer çiçeğim. Derinin altına o kadar gireceğim ki benden asla kurtulamayacaksın."

Nedense bu beni gülümsetiyor.

Her zaman doğru tarafta yaşadım. Mükemmel puanlar. Mükemmel davranışlar. Mükemmel imaj. Tehlikeyle hiç oynamadım. Asla küçük baloncuğumun dışında yaşamak istemedim. Asla çizgiyi aşmadım.

Ama sonra bu adam duvarlarımı buldozerle yıktı ve şimdi parça parça ayrılıyorum.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Kapa çeneni ve sik beni."

Daha önce ölü olan gözlerine bir kıvılcım hücum eder ve homurdanır, "Yatak odası.

Şimdi."

Elimi tutarak beni sürüklüyor, ama ayağa kalktığım anda ağzı tekrar benimkini kapıyor ve masanın üzerinde tökezliyoruz, sadece yatak odasına giderken birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için öpüşmeyi kesiyoruz.

Ya da daha çok kıyafetlerim. Çok fazla giyinmişim, lanet olsun.

Odasına vardığımızda nihayet çıplak kalmıştık. Muhteşem kaslarını ve dövmelerini incelemek istiyorum ama o göğsünü benimkine bastırıyor ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalçasını öne doğru uzatıyor, sert, kalınlaşan sikini
benimkine sürtüyor, ağzının içinde inliyorum.

Beni yatağa itip üzerime çıktığında ses kesiliyor. Boğazımdan, köprücük kemiğimden ve göğsümden aşağıya doğru öpücükler konduruyor.

"Kahretsin..." Bir meme ucunu ısırdığında nefes alıyorum, dişleri ucunu kemiriyor. Precum boyumdan aşağı kayıyor ve karın kaslarıma damlıyor.

"Benim. Her santimin *benim*." Tenime karşı homurdanıyor, sikimi sertleştiriyor, kaslarımı sıkılaştırıyor ve başımı hafifletiyor.

Dikkatini diğer meme ucuna veriyor, emiyor, ısırıyor ve muhtemelen her türlü izi bırakıyor ama ben buna odaklanamıyorum.

Daha sonra. Sonra
düşüneceğim. Şimdi
hissetmek istiyorum.

Aleti boyumda aşağı yukarı kayıyor. Prekumumuz tenime damlıyor ve o da bunu kayganlaştırıcı olarak kullanıyor. Çıldırtıcı sürtünme, ben anlaşılmaz sesler çıkarana, inleyene ve inletene kadar artıyor. Kalçalarım sarsılıyor, içgüdüsel olarak sikimi onunkine sürtüyorum. Birbirimize sürtünürken ve homurdanırken prekum damlaları karın kaslarımızı kaplıyor.

"Niko..." Saçlarından tutup başını aşağı çekerken yastığa doğru kıvranıyorum. "Sadece... sik beni."

Bunun için yalvarır hale geldim ama şu anda bunu umursamayacak kadar bitmiş durumdayım.

Bana o seksi sırıtışını gösterdiğinde kalbim neredeyse yerinden fırlayacak. "Bana Niko dedin. Siktir, bebeğim. Seni gerçekten yiyip bitireceğim."

Aletlerimizin sürtünmesinin şiddeti artıyor. Daha fazla sürtünme, sürtünme ve tepinme, tam bir karmaşa içinde boşalacağımızı düşünene kadar. Ama sonra yastığın altına uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor ve bacaklarımın arasına oturuyor.

"Dizlerini bük," diye emrediyor ve bunu yaptığımda avucuna kayganlaştırıcı fışkırtıyor, sonra kaygan bir parmağıyla ağzımın kenarında daireler çiziyor. "Mmm, deliğin benim için güzelleşiyor ve ıslanıyor, bebeğim. Çok güzel amına koyayım."

Nefesim kesiliyor ve deliğimin etrafında döndükçe sikim daha da sertleşiyor. Bir parmağını içime sokuyor ve içimden utanmaz bir inilti dökülüyor. İkincisini eklerken yoğun gözleri benimkilerde kalıyor.

Bu bakış beni çıldırtıyor. O koyu mavilerde yansımamı görüyorum ve ilk kez gördüğüm şeyden nefret etmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana doyamıyormuş gibi baktığında değil. Sanki evreninin merkezi benmişim gibi. Geçici olarak bile olsa.

Parmaklarının sert hareketleriyle beni açmaya çalışıyor. Kalçalarımı sarsıyorum, siki karın kaslarımda sallanıyor.

"İşte bu kadar. Parmaklarımı çok iyi kullanıyorsun."

Uzun, kesik kesik nefesler veriyorum ve kıçımı ona karşı oynatarak onun giriş çıkışlarına ayak uyduruyorum.

"Ellerine ihtiyacım var." Nikolai kayganlaştırıcıyı ulaşabileceği bir yere fırlatır. "Sikimi kayganlaştır ki seni becerebileyim bebeğim."

O anda boşalmamam bir mucize. Elimi kayganlaştırıcıyla doldururken, eğilirken ve avucumu Nikolai'nin uzunluğunun üzerinde kaydırırken elimin ne kadar sabit olduğundan müstehcen bir gurur duyuyorum.

Ucuna ulaştığımda duruyorum ve elinde olmayan bir keş gibi tacı ağzıma alıp dişlerimle bir piercingi çekiştiriyorum.

Onun zevk hırıltıları kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Mmfuck... bebeğim... Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım."

Tacını bir patlamayla serbest bırakıyorum ve onu tabandan yukarı doğru yağlamaya devam ediyorum.

bahşiş.

"Bana dokunma şeklini seviyorum, ama aynı zamanda-" Makaslıyor parmaklarını içime soktu ve üçüncü bir parmak daha soktu. "Beni kıçında nasıl yutuyorsun."

Elim sikinin üzerinde duraklıyor ve bir iniltiyle başımı geriye atıyorum. "Ah...siktir... Çok dolu...Niko, siktir..."

"Benimle kal, bebeğim. Parmaklarımı zar zor alabiliyorsan, sikimi bu daracık göte nasıl sığdıracaksın?"

Sikini sıkıyorum, daha hızlı sarsıyorum ve parmaklarının üzerinde kıpırdanıyorum. "Sikini içime sok. Seni içimde istiyorum."

"Senin o pis ağzını seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve parmaklarını çekerken beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor.

Sırtım yatağa çarpıyor ama o bağlantıyı koparmıyor. İzin vermiyorum Onu.

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve sikini deliğime götürmemi sağlıyor. dili benimkine vururken, dişleri batıyor, kemiriyor, sahipleniyor.

İlk santimi içeri itmeden önce piercingler açıklığımı kızdırıyor.

"Ummph..." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum ve aptal bunu ağzımızı ayırmak için bir işaret olarak alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benim için rahatla, bebeğim." Gözleri şimdi daha net, çenemi, burnumu ve göz kapaklarımı öperken tanıdığım Nikolai ile daha uyumlu.

Ne yapıyor bu? Lanet olsun.

Saçını çekiştiriyorum. "Beni bir kızmışım gibi her yerimden öpmeyi bırak, Nikolai." Sadece kıkırdıyor ve alt dudağımı ısırıyor. "Kızları her yerde öpmem ya da erkekleri, bu konuda. Ama seni her yerde öpeceğim. lanet olsun lütfen, lotus çiçeği. Alış buna."

Sonra dudağımı emiyor ve öpüyor, sonra kalçasını öne doğru iterek beni birkaç santim daha beslerken boğazımdan aşağı doğru ısırıyor.

Kıçım onun etrafında kenetleniyor ve yanarak içeri girerken irkiliyorum. Kayganlaştırıcıya rağmen çok büyük ve piercinglerin içimi tırmaladığını hissedebiliyorum. Yine de kötü bir his değil, sadece yeni.

Hatta belki biraz heyecan verici.

Tamam, *çok*.

"Mmm...çok darsın, bebeğim. Kıçının horozumu sağma şekli görkemli. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sonuna kadar git."

"Bebeğim... Bu senin ilk seferin."

"Dedim ki. Elinden geleni yap. Bana zayıfmışım gibi davranma."

"Seni incitmeyeceğime söz verdiğimi biliyorum ama bunu imkânsız hale getiriyorsun."

Kalçalarını ileri doğru itiyor, kendini içime gömüyor ve ben sarsılarak onun kucağında titriyorum.

"Siktir, bebeğim, siktir. Acı çekiyor musun?"

Başımı boynuna saklıyorum, omzundaki yılanın kıvrımlarını inceliyorum ve ona karşı kıpırdanıyorum, sonra kulağının lobunu ısırıyorum. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver."

"Oh, bebeğim. İyice boku yedin," diye fısıldıyor ve ağzımı kendi ağzının içine alıp yavaş ve uzun bir şekilde içime giriyor. Yanma hissi kayboluyor ve zevk karıncalanmaları omurgamdan aşağı yayılıyor.

Nikolai sanki iyi uyum sağladığımı hissetmiş gibi, sikim karın kaslarımızın her tarafına precum sızdırana kadar ritmini yavaşça yükseltiyor.

Beni sertçe beceriyor, kolay ya da yavaş değil ve ben de ona vuruş vuruş karşılık veriyorum, kalçalarımı sarsıyorum ve dilimle ağzını beceriyorum. İçimdeki piercinglerin sıyrıklarını hissettiğimde dudaklarımdan yabancı sesler çıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaş yavaş, ağzı, eli ve aleti beni çözüyor, beni çaresiz ve onun vereceği her şeye muhtaç bırakıyor.

"Tanrım. Mmm. Kıçın sikimi yutmak için yaratılmış."

"Kapa çeneni." Dudaklarını kovalıyorum, ama dudağımı dişlerinin arasına almadan önce sadece bir saniyeliğine geri çekiyor, sonra aramıza uzanıyor ve parmaklarını meme ucumun üzerinde kaydırıyor.

Titriyorum ve kıvranıyorum, yavaşladığında dişlerimi diline batırıyorum.

"Ne yapıyorsun-"

Tacı kıçımdaki o zevkli yere çarptığında kelimelerim tükeniyor.

Tüm kan aletime hücum ediyor ve omurgam sertleşiyor. Şehvet ve ihtiyaç, asla aşağı inemeyeceğimi düşünene kadar yükseliyor.

"Niko...siktir...siktir..."

Sikimi sıkıyor ve fısıldıyor, "Benim için gel bebeğim. Bana kime ait olduğunu göster."

İstesem bile kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Sikim kalınlaşıyor ve sıcak döller karın kaslarıma fışkırıyor, ben de kalçalarımı iterek gözlerimi açıp ona bakmaya zorluyorum.

"İçime gel Niko."

"Lanet olsun," diye inliyor tek nefeste, itiş kakışları tehlikeli bir şekilde hayvani bir hal alıyor, neredeyse yetişemeyeceğim kadar sertleşiyor ve hızlanıyor.

Üstümde titriyor ve içime boşalırken bana bebeğim, güzelim ve bana vermeyi sevdiği diğer tüm lakapları söylüyor.

Kendi bulanık kafama rağmen, yükünü boşaltırken yüzüne bakamıyorum. O kadar ateşli ki.

Elim sert karın kaslarındaki mürekkepte geziniyor, onu aşağı itip dudaklarına tekrar sahip olurken parmaklarım ensesine dolanıyor.

Onu öpmeye doyamıyorum.

Onu yutuyorum. Onu ciğerlerime çekiyorum.

Aleti tükenene kadar sığ itişlerle bana vuruyor, sonra çekiliyor. İçimden döl sızarken inliyorum.

Bu kadar iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

Elim boğazından saçlarına doğru kayıyor, çekiştirip duruyor. Acıtıyor olmalı, ama Nikolai beni daha sert öperken şikayet etmiyor, göğsü benimkine yapışmış. İkimiz de terden ve karın kaslarımızdaki dölden berbat durumdayız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudaklarımı hissetmeyene kadar öpüşmeye devam ediyoruz. Soğuk hava nemli tenimde tüylerimi diken diken edene kadar.

İsteksizce gitmesine izin veriyorum ve geri çekiliyorum. Nikolai bana yer açıyor ve ben de yüzümü buruşturarak doğruluyorum, sonra yatağın kenarına doğru kayıyorum ve biraz zorlukla ayağa kalkıyorum.

Kalçalarımdan aşağı döl damlıyor ve inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Mürekkepli bir el bileğimi sarıyor ve iri bir göğüs sırtıma bastırıyor, yarı kalkık siki ağrıyan kıçımı dürtüyor. Ona bakarken içime yayılan ürpertiyi görmezden geliyorum. Nikolai çenesini omzuma yaslamış, başını yana eğmiş, az önceki hafif manik ifadesiyle beni izliyor. Gerçi şimdi biraz bastırılmış görünüyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Uh...duşa." Sesim

neden bu kadar kısık çıkıyor?

Dudakları hafif şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ben de katılabilir miyim?"

"Hayır." Gülümsemesi kaybolunca duraksıyorum, sonra iç çekiyorum. "Özür dilerim. Bu konuda rahat değilim."

"Sen rahat edene kadar bekleyeceğim o zaman." Sırıtışı geri dönüyor ve onu öpmek istiyorum ama yapmıyorum çünkü bu çok umutsuzca. "Teşekkürler bebeğim."

"Ne için?"

"Beni geri getirdiğin için." "Seni

nereden geri getirdim?"

"Hoş olmayan bir yerde." Kıçımı tokatlıyor. "Git o seksi vücudunu sabunla ve beni düşünmemeye çalış."

"Nikolai!" Elini savuşturuyorum ve en-suite banyoya kaçıp duşa girerken içime hücum eden karıncalanmalara direniyorum.

Üzerimdeki dölleri atmak biraz garip ama bunu başarıyorum, ağzıma dokunduğumda tıslıyorum ve şimdiye kadar yaptığım en iyi seksin kanıtlarını temizlemek için kelimenin tam anlamıyla kendimi beceriyorum.

İnlemeye başlamadan ve Nikolai dışarıda beklemeyeceğine karar vermeden önce durmak zorundayım.

Yapmasını istediğim şey bu mu?

Bana onu düşünmememi söyledi, ama işte o piç beni tamamen ele geçirdi. Onun acımasız kararlılığını suçluyorum. Geriye dönüp baktığımda, ona karşı hiç şansım yoktu.

Bazıları az önce yaşananların sadece bir zaman meselesi olduğunu söyleyebilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yere damlatmamaya dikkat ederek ayak havlumun üzerine çıkarken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

Aynadaki yansımamı yakalıyorum ve gülümsemem anında düşüyor.

Yaptığınız onca şeyden sonra mutlu olma hakkını size kim veriyor?

Yutkunmaya çalışıyorum ama yumru sıkışıyor ve solunum yollarımın kapandığını hissediyorum. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Göz temasını kestim, düşüncesizce raftan bir havlu aldım ve hızla kurulandım, sonra belime başka bir havlu sardım.

Görüşüm bulanık ama oradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Kaç, Bran. Sadece kaç lanet olası-

Hareketlerim ve düşüncelerim, banyo kapısının hemen yanında yerde oturan iri bir adam bulduğumda aniden durdu, hala çıplaktı ve... o...

Eğildim ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için geçici olarak okşadım. Hiç şüphe yok. Gerçekten *uyuyor*.

Dudaklarımdan çıkan kıkırdamaya karşı koyamıyorum.

Her yerde ve her pozisyonda uyuyakalmasına neden şaşırmadım? Yine de... bu beni beklediği anlamına mı geliyor?

Kendine gel.

İsteksizce onun muhteşem saçlarını bırakıyorum ve ona bir battaniye getirebilmek için yatağa yöneliyorum, ancak o zaman çarşafları değiştirmediğini fark ediyorum ve burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

Bu adam-çocuk, yemin ederim.

Dolaptaki temiz çarşafları bulup titizlikle değiştiriyorum. Aptalca kaslı vücudunu omzuma yaslamayı başardıktan sonra onu yatağa bırakıyorum.

Tüm bunlara rağmen inlemiyor bile. Derin uykuda.

Bacaklarını süper büyük yatağın her tarafına yayıyor ve elini yastık olarak kullanıyor. Saçları çarşafın üzerinde ipek gibi yayılıyor ve battaniyeyi üzerine çekmeden önce elimi üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Karnında kurumuş döllerimi görünce duraksadım. Muhtemelen onu temizlemeliyim...

Hayır. Sahiplik işaretini seviyorum.

Üstünü örttükten sonra eski çarşafları çamaşır makinesine atıp soğuk programa geçiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu iş bittikten sonra kıyafetlerimi arayıp buluyorum ve giyiyorum. Nedense ayaklarım beni bir mıknatıs gibi yatak odasına geri götürüyor. Girişte durup Nikolai'ye bakıyorum.

Bir parçam kalmak istiyor, belki aynı yatakta değil, çünkü bu... garip, sanırım. Ama buralarda.

Daha önceki görüntü bir lanet gibi geri geldiğinde ve kendimi fiziksel olarak asansöre yürümeye zorladığımda bu tefekkür paramparça oluyor.

Bu küçük zevk anı, şeytanlarımın sunabileceği tek erteleme. Beni böyle görmesine izin veremem.

Ve yapmayacak.

Çünkü ben *iyiyim*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Yatakta uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Ben mi? Lanet bir *yatakta* mı?

Merhaba, Şeytan. Ben Kolya, cehennemde bir yerden canlı yayın yapıyor ve size nazikçe siktirip gitmenizi söylüyorum. Henüz gitmeye hazır değiliz.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve kesinlikle sinirli bir cehennem deliği olmayan oda gözümün önüne geliyor.

Çatı katı...?

Ani bir sarsıntıyla doğruluyorum, gözlerimdeki tüm uyku kayboluyor.

Hayır, siktir et. Belli ki banyonun dışında oturmuş Bran'in duşunu bitirmesini bekliyordum ve sonra...ne? Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum.

Sarhoş olsam bile yatağa girmez ya da üstümü örtmezdim. Bu sadece küfür.

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. Bu Bran'ın beni yatağa taşıdığı anlamına mı geliyor? Kesinlikle değiştirmediğim temiz çarşafları inceliyorum ve evet, kesinlikle o. Biraz nevrotik olacak kadar düzenli biri. Ya da çok, kelimeyi tanımlamanıza bağlı olarak.

Şimdi, beni taşıdığını, kollarını bana doladığını ve beni örttüğünü hissetmediğim için kendimi kıçımdan tekmelemek istiyorum. Hay sikeyim. Düşündükçe sertleşiyorum.

Beyaz atlı prensim aslında göründüğünden daha güçlü. Jeremy ve kuzenlerim bile olağandışı yerlerde ya da durumlarda uyuyakaldığımda beni taşımıyor ya da hareket ettirmiyor.

Bana dokunduğu ve buraya yerleştirdiği görüntüler, aklımda kalan diğer düşünceyle bulanıklaşıyor. Ayağa kalkıyorum ve oturma odasına doğru yürürken üzerime bir şey giyme zahmetine girmiyorum. "Lotus çiçeği mi?"

Aramadan önce orada olmadığını biliyordum. Kıyafetlerinden, varlığından ya da benzer bir şeyden eser yok. Dün gece tenimde bıraktığı kaşıntı olmasaydı, burada olduğunu düşünmezdim. Sanki olanları hafızasından silmek istermiş gibi, kokusunu taşıyan çarşafları bile yıkamış.

Mümkün değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dün gece hayatımın en iyi seksiydi ve bu seksle ilgili değil, her ne kadar çok ateşli olsa da. Onunla ilgili.

Adımı haykırışı, bana sarılışı ve beni öpüşü. Beni içeri alışı. Hatta bunu *talep etmesi.*

Neden bu sefer kalmayı seçeceğini düşündüm ki? Kalmıyor.

Yaptığı şey bu değil.

Genelde benim de istediğim bu değil. Seks dışında seks arkadaşlarımla aynı mekanı paylaşmayı sevmiyorum. Geceyi Heathens'ın malikanesinde geçirebilirler ama sadece benim yakınımda değillerse.

Peki neden Bran hakkında başka türlü hissediyorum?

Belki de ona bu ve birkaç başka lakap taktığın içindir, sırf herkesten uzakta kendini güvende hissetsin diye bu lanet yeri aldığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile?

Evet, ben de öyle yaptım. İnsanlar ve onların anlamsız fikirleri konusunda her zaman paranoyaktır, bu yüzden sadece bize ait bir yerde daha rahat hissedeceğini düşündüm. Yani, benimle burada buluşması için.

Biz diye bir şey yok.

Görünüşe göre, kalmak için yeterince güvende hissetmemiş.

Kolyemi okşuyorum ve saate bir göz atıyorum. Sabah on.

Orospu çocuğu.

Üst üste ikinci kez sabah koşusunu kaçırdım.

Son birkaç gecedir pek uyuyamadığım doğru ama uyuyakalmamalıydım ve günümün en önemli anını kaçırmamalıydım.

Telefonumu ararken hareketlerim uyuşuk. En üstteki mesajları tarıyorum ama onun adını bulamayınca görmezden geliyorum.

Sonra IG'yi açtım ve her zamanki hikayesini tam beş buçukta buldum. Aman *Tanrım*. Adam tam bir koşu makinesi.

İlk hikaye bitiyor ve ikincisinde birkaç gelişigüzel kırmızı çizginin olduğu bir tuval gösteriliyor. Bunların ne anlama geldiğinden emin değilim ama kırmızı iyidir. Değil mi? Benim için iyi çünkü kan ve şiddeti temsil ediyor. Altın çocuk Bran'in aynı şeyi hissettiğinden emin değilim.

Onunla yaptığım mesajlaşmayı çıkarıp "*Neden yine kaçtın* lan?" diye yazıyorum.

Ama sonra silin.

Kendi kulaklarıma bile çaresiz ve yapışkan geliyordu. Hay sikeyim.

Sakin ol, Kolya, dostum. Sokolov'un adını kötülüyorsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçi Bran'i sahiplendiğime göre bu imkansız. Sadece bir düzüşme olması gerekiyordu. Ben hep sikiştim. Sikişme, serbest bırakılma anında sona erdi.

Onunla değil.

Dün gece buraya tek niyetim onu becermek, istediğimi almak, sonra da her zaman bana yaptığı gibi onu bir kenara atmaktı.

Onu becermek ve sonra da babamın bana söylediği gibi hayatımdan çıkmasını sağlamak niyetindeydim.

Ama bu beni öpmeden ve onu becermemi istemeden önceydi.

Bana o yumuşak gözlerle bakmadan önceydi.

Her dokunuşunda, her öpüşünde, her inleyişinde ve homurdanışında öfkemi parçaladı. Ellerini üzerime koyduğunda o öfkeye dayanamadım.

Hiper beynimdeki hırpalanmış hücreler yumuşamadı ama onun varlığı onlara tünel görüşü sağladı. Canavar enerjim için bir hedef.

Diğerleri bu enerjiyi
körüklüyor. Lotus çiçeğim
onu evcilleştirdi.

Son yirmi dört saat içinde hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Tekrar gittiği için onu suçlamak yerine başka bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Peki... Bir sorum var. Beni yatağa taşıdığında beni hissettin mi?

Hemen okuyor ve sanırım kalıcı olarak olmasa da en azından birkaç dakikalığına görmezden gelecek. Eğer itme ve çekme bir oyun olsaydı, lotus çiçeğim namağlup şampiyon olurdu.

O yüzden hemen cevap verdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

BRAN

Ben öyle bir şey yapmadım.

Tanrım. Çok sevimli. Pisliğin teki ama yine de sevimli. Bunu yazarken ciddileştiğini hayal edebiliyorum.

BEN

Benimle havalı konuşmana bayılıyorum, bebeğim. Bir başka

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Soru, beni özledin mi?

Bu sabah?

BRAN

Neden geleyim ki? Dün de gelmedin.

Sayıyor musun?

Yokluğumdan bu kadar

incindiğini düşünmemiştim.

Aş artık kendini. Aslında, sonunda alanımı geri kazandığım için mutluyum.

*surking G I F *

Nesin sen? Beş yaşında bir çocuk m u ?

Hiç gelmememi mi tercih

ederdin?

Kaçıyor m u ?

Ne istiyorsan onu yap. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey hareketlerinizi değiştirmenize neden olmayacak.

Haklısın, olmayacak.

Zaten çok soğuksun, bu

yüzden kararlarım konusunda

sana güvenmezdim.

Çok parlak oldukları için m i ?

Olabilirler.

Hey! İğneleme miydi o?

Her neyse, soruma

cevap vermedin. Sabah

koşusuna gelmeli miyim?

yarın mı yoksa

tamamen

durmak m ı ?

Neden bana ne yapman gerektiğini soruyorsun?

Cevap ver bana. Beni orada

istiyor musun? Evet ya

da hayır.

Evet.

Dudaklarım şimdiye kadarki en aptal sırıtış gibi görünecek şekilde çekildi. Çabalarımın meyvesini vereceğini biliyordum. Şimdi, daha çok çalışmam gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kendimi onun hayatında vazgeçilmez olarak görüyorum. Bugün zihnim sakinleşmiş olabilir, ama ona asla bir çıkış yolu vermeme konusundaki o karanlık düşünce aynı kalıyor.

BEN

Bil diye söylüyorum,
hayır deseydin bile gelirdim.
Bwahaha.

BRAN

Seni engelleyeceğim.

Benden uzak
duramayacağını
biliyorsun, bebeğim.

Bu sefer, beni kesinlikle Read'de bıraktı. Ben de bir tane daha gönderdim.

BEN

Şimdi duşa gireceğim,
ama döllerini üzerimden
atmak istemem. Mmm.
Kıçının döllerimi yuttuğunu
düşünürken
horoz.

BRAN

Konuşmayı kes, Nikolai.

Neden? Isınmak ve
Rahatsız mı oldun?

Dersteyim.

Ve yine de bana mesaj mı
atıyorsun? Vay canına. Sen
olmalısın
beni gerçekten özlüyorsun.

Hayal kurmaya devam et.

Gerçekliği tercih ederim.
Bilirsin, bana yalvardığın
zamanki gibi
Siktir git.

Sana BEG yapmadım.
Tanrım.

Bunu farklı
hatırlamalıyız
*eggplant

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

emoji* *şeftali emoji*

*su sıçrama e m o j i s i *

Git başımdan.

Hay sikeyim. Şu an yüzünü görmek için para verirdim.

Gerçek konuşma.

İyi m i s i n ?

Neden olmayayım k i ?

İlk kez becerildin ve sonrasında seninle ilgilenmeme izin vermedin, bu yüzden biraz ilgili.

Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Bunu çok yapar mısın?

Ne yapacağım?

Sikiş arkadaşlarına iyi bak.

O zaman anladım. Ben anlamıyorum. Şart değil yani. Çoğu deneyimli ve kendilerini önceden hazırlamadıkları sürece bebek biseksüellerle uğraşmayı sevmiyorum.

BEN

Pek sayılmaz. Sen özel birisin. Büyük aletin ve seksi kıçın da öyle. Gerçekten iyi misin? I kocaman olduğumu biliyorsun.

BRAN

Çok mu kibirli?

Öyle olduğumu biliyorsun. Ve soruma cevap vermedin. Gerçekten iyi misin? Söyle. Bana gerçeği söyle.

Biraz ağrım v a r ama iyiyim.

Resimler ya da değil olur.

Nikolai, hayır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bebeğim, lütfen? Seni bir anlığına görmeliyim. Bu olsa bile

Sadece yüzün.

Sınıfta olduğum kısmı kaçırdın mı?

Tamam. Senin için yaparım.

Parmaklarımı kalınlaşan boyumun etrafına sarıyorum ve birkaç selfie çekip gönderiyorum.

BRAN

Nikolai! Sana etrafım insanlarla dolu dediğim halde neden bana sik resimleri gönderiyorsun?

BEN

Sana eşlik etmek için. Benimkini düşünsen iyi olur, çünkü ben seninkini düşünmeden duramıyorum. Seni tekrar becermem lazım bebeğim. Kıçına vurmayı düşündükçe sertleşiyorum.

Seni susturuyorum.

Yüzündeki telaşlı ifadeyi hayal ederek gülümsüyorum, sonra kendime bir süreliğine yeterince işkence ettiğime karar verip mesaj atmayı bırakıyorum. Yalan değildi. Şu an gerçekten zor durumdayım.

BRAN

Bu arada, evinizde hiç yiyecek olmadığını fark ettim, bu yüzden size kahvaltı için biraz İtalyan böreği sipariş ettim.

Sırıtıyorum.

O beni *seviyor*. Sevdiğini biliyorum.

Tamam, bilmiyor ama önemsiyor ve bu iyi bir başlangıç.

Dün gece ortadan kaybolmam herkesi endişelendirmiş.

Şaka yapmıyorum, Jeremy masum kızları öldürmekle ilgili söylediklerimi ciddiye aldığı için polise falan haber verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dramatik olabiliyor.

Tamam, belki o ruh halindeyken Bran onları gerçekten koltuk değneği olarak kullansaydı kazara birini incitebilirdim.

Beni suçlamayın. Sadece siyah ve beyaz düşünmem benim suçum değil.

Kill ve Gareth genelde gittiğim tüm yerleri kontrol ediyorlardı- kulüpler, başka bir dövüş ringi. Yılanlar. Yok artık, Serpents'ın kapısını çaldılar ve "Merhaba, birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorum ama dövmelerle kaplı bu koca aptal orospu çocuğunu gördünüz mü?" dediler.

Bunu ben uydurmadım. Gaz kelimesi kelimesine aktardı.

Kız kardeşlerim çılgına dönmüştü, bütün gece beni aradılar. Maya çığlık atarak, yalvararak ve ağlayarak bir düzine mesaj bıraktı.

Yüce İsa.

Şehir merkezindeki en sevdiği kafede otururken "Gerçekten neredeydin?" diye soruyor.

"Dökül Niko," diye işaret ediyor ikizi Mia, gereğinden fazla bir tavırla.

"Evet, dökül kuzen. Bütün gece ortadan kaybolmana ne sebep oldu?" Gözü morarmış olan Killian sandalyesine uzanarak soruyor.

"Meşgulüm," diyorum iğrenç bir şekilde yeterince tatlı olmayan kahvemi yudumlarken, sonra bir küp şeker daha ekliyorum. Şunu üç yapalım.

Maya öfkeyle soluyup uzun saçlarını çıplak omzuna atarken Mia endişeyle kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Kız kardeşlerim daha farklı olamazdı. Maya pahalı zevkleri olan ve ilgi çekmeye susamış, kendini diva ilan eden biriyken, Mia insanların fikirlerini daha az umursamayan ve en sevdiği orta parmağını çevirmekten çekinmeyen küçük bir gözüpektir.

Şimdi bile iki yanımda otururken, tek yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlar. Maya straplez bir üst, dar bir etek ve yüksek topuklu stilettolar giyiyor. Mia'nın üzerinde ise dantelli siyah bir gotik Barbie elbisesi, boynunda bir gerdanlık, saçında mavi kurdeleler ve ayaklarını saran devasa zincirli botlar var.

Bazen birbirlerinin aynısı olduklarını unutuyorum, çünkü çok farklı kişilikleri var. Sanırım Landon'a katlanamamamın ama kardeşini her gün sonsuza kadar becermemin nedeni de bu.

Aletim canlanıyor ve içimden küfrediyorum.

Cidden, Kolya. Ne oluyor lan? Küçük kız kardeşlerim burada. Kendine gel, ahbap.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Mesajlarımıza cevap veremeyecek kadar meşgul olmana ne sebep oldu?" Maya soruyor. "Küçük bir sinir krizi geçirdim."

Burnunu çekerek ve gözyaşları içinde geri dönmem için yalvarmasına bakılırsa, bunun *büyük* bir çöküş olduğunu söyleyebilirim, ama bunu ona söylemiyorum.

Artık mide bulandırıcı derecede tatlı olan kahvemi yudumluyorum ve "Hayatımın en iyi sevişmesini yaşamakla meşguldüm" şeklinde olmayan bir cevap vermeyi düşünüyorum.

Gerçekten korktuklarında bu sadece duyarsızlık değil, aynı zamanda Bran'in kimsenin bilemeyeceğini söylediği o sinir bozucu haber de var.

Yine de onu teşhis etmek zorunda

değilim... Hayır. Hayır.

Sırlarla aram iyi olmadığı için hiçbir şey söylememem daha iyi. Eğer bir şey açıklarsam, her şeyi ağzımdan kaçırmış olurum ve bu da aramızdaki ilişkiyi daha başlamadan bitirebilir.

"Serinlemek için bir yere gittim," diyorum ve bu yalan değil. Gerçi serinlemek listemdeki ilk madde değildi.

"Elbette, Niko. Suratımı tekmele, sonra da hiçbir şey olmamış gibi gidip sakinleş."

"Hey, bu dövüşü sen istedin. Beni suçlama, Şeytan'ın varisi." "Sana

yüzümü incitme demiştim, seni küçük pislik."

"Evet, Niko." Maya muzipçe sırıtıyor. "Kız arkadaşının sevdiği tek şey bu."

O da sırıtıyor. "En azından o bir şeyden hoşlanıyor. Ancak *senin* hoşlandığın kişi konusunda şansın yok gibi görünüyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Kimden hoşlanıyorsun Maya?"

"Hiç kimse," diyor, sesi biraz tiz çıkıyor. "Kill'in saçmalamayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Etrafını araştırıyor. "*Moi*?"

Mia onların atışmalarına aldırmadan yanıma yaklaşıyor ve beni dikkatle izleyerek "Gerçekten iyi misin?" diye soruyor.

Saçlarını karıştırıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, küçük kardeşim."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve bana sarılıyor. Onun sevgisini hafife almamam gerektiğini biliyorum. Her iki kız kardeşimle de yakınım -Maya çünkü biz büyürken makyaj becerilerini benim üzerimde denemesine izin verdim. Ama Mia... Mia özeldir. İkimiz de şeytanlarımızla kendi yöntemlerimizle başa çıkıyoruz ve fırsat verilirse birbirimizin düşmanlarını katledeceğimizi biliyoruz.

O böyle belalı biri, kardeşim.

"Gelen oyuncak çocuk," diyor Killian belirgin bir küçümsemeyle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir an için Bran'in neden burada olduğunu ve Kill'in ondan neden haberdar olduğunu düşündüm. Ancak nilüfer çiçeğimin bir erkek oyuncağı olmadığını ve kuzenimin bir şeyleri anlamasının mümkün olmadığını hatırladım.

Elbette, Maya yanımdan çekildi ve ince, güzel bir adam kirpiklerini kırpıştırarak kucağıma oturdu. "Seni özledim, baba."

"Eww. Çok yaltaklanıyorsun," diyor Kill.

"Kill ile aynı fikirde olduğuma inanamıyorum, ama öylesin." Maya parmağını ağzına sokar ve kusma sesi çıkarır.

Simon onlara bakmadan avucunu uzatıyor. "Elle konuşun, sürtükler."

"Defol git. Ve kız kardeşime sürtük deme yoksa seni boğarım."

"Beni boğmana bayılıyorum, baba."

Tanrım. Geçmişe dönüşler yaşıyorum. Bran ile konuşurken sesim bu kadar çaresiz mi çıkıyor?

"Sen ondan bir yaş küçüksün," diyor Maya. "Hangi dünyada o senin baban?"

"Baba bir ruh halidir, cahil."

"Simon, ben seni yere sermeden ayağa kalk," diyorum.

"Ama seni özledim. Mesajlarıma cevap vermiyorsun. Sensiz çok yalnızım." Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Senin canavar aletinin beni cennete kadar götürmesi için sabırsızlanıyorum, baba."

Yemin ederim bu eskiden bana bir şeyler
yapardı. Şimdi, sadece sinir bozucu ve
yapışkan.

Başkasının gözünde sen de sinir bozucu ve yapışkansın.

Onu itmeye başlıyorum ama gözlerin kafatasımda delikler açtığını hissedince duraklıyorum.

Kim bana dik dik bakma cüretini gösterir-

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Bran'inkilerden başkasıyla çarpışmıyor.

Kuzeni Creighton ve arkadaşı Remington ile birlikte kasada durmaktadır. İkincisi hararetli bir şekilde konuşuyor. Creighton dinliyor gibi görünmüyor, ama Bran...

Bran'in tüm dikkati benim
üzerimde. Sik beni.

Açıkça beni izliyor, gözlerini bana dikerken vücudu bana doğru dönüyor. Bir an için buraya gelip Simon'ı ya da başka bir şeyi çıkaracağını düşünüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanırım benim üzerimde hak iddia edecek.

Bunun yerine, etrafındaki duvarlar birer birer yükseliyor. O aptal sahte gülümseme dudaklarını bükerek arkadaşlarına dönüyor, içkisini alıyor ve hiçbir şey olmamış gibi kafeden çıkıp gidiyor.

Sanki beni görmemiş gibi. O

lanet-

Öfke içimde dönüyor ve Simon'ı yere deviriyorum, sonunda bırakmadan önce parmaklarını kıyafetlerimden sıyırmam gerekiyor.

Beni takip etmesini engelleyen Maya ve Mia'ya minnettarım, çünkü içimdeki kasırganın ortasına girerse onun güvenliğinden sorumlu olamam.

Dışarı çıktığımda Bran'den eser kalmamıştı. Orospu

çocuğu.

Ona mesaj göndermek için telefonumu çıkarıyorum ve sonra duruyorum. Ne diyecektim ki? Bahane mi sunacağım?

Umurunda olmadığı belliyken neden umursayayım ki? Aman Tanrım.

Kendimi o kara deliğe düşerken hissediyorum.

Sikerim böyle işi.

Jeremy'yi bulup lanet olası bir ava çıkmalıyım. Ya öyle yapacağım ya da gerçekten Prensim Olmayan Yakışıklı'yı avlayacağım.

Ve ben *o kadar* da çaresiz değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Günün sonunda, tükendim.

Şiddet bir grup etik elit tarafından hoş karşılanmayabilir ama aslında beni sakinleştirmeyi başaran tek yöntem bu.

Ancak şu anda durum tam olarak böyle değil.

Kendime yapacak bir şeyler vermek için konakta kalıp Jeremy'yi başka bir görev için dinlemeliydim ama kendimi Harley'imi çatı katına sürerken buldum.

Asansörden dışarı adımımı attığım anda farklı bir şey hissettim.

Hayır, kokuyu alıyorum ya da daha doğrusu *onu*. Yonca, narenciye ve lanet bir muamma.

Elbette Bran kanepede oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve parmaklarıyla çenesinde bir çan kulesi oluşturmuş.

Lanet olsun. Çok ateşli.

Elimi uzatıp mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarını, koyu mavi polo tişörtünü ve haki pantolonunu karıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bay GQ lanet görev için rapor veriyor.

Ancak beni gördüğünde, ikinci raunt için burada değilmiş gibi görünüyor. Yüz ifadesi sakin ve soğukkanlı ama altında kötü niyetli bir fırtınanın dalgalarının döndüğünü hissedebiliyorum.

Yine de, üst üste ikinci gece içeri girmesine izin verdiği için büyük bir gurur duyuyorum.

"Sana bir şey getirdim." Pantolonunun içine uzandı ve göğsüme bir şey fırlattı.

Yakaladım ve sonra kaşlarımı çattım. "Bir paket prezervatif

mi?" "İnsanlara cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırmamak

için ihtiyacın olacağını düşündüm." "Ne...?"

Aynı sinir bozucu sakinlikle ayağa kalkıyor. "İyi geceler o zaman." "Bekle-"

Bileğine dokunduğum anda hızla dönüyor ve dirseğini boğazıma dayayarak beni duvara çarpıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sakın bana dokunma," diye homurdanıyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki, her kelimesinde neredeyse beni öpüyor.

Öfkelendiğinde ne kadar seksi göründüğüne dair bir iniltiyi bastırıyorum. Onun bu yönünü gören tek kişi olduğum gerçeğiyle gurur duyuyorum - kenarları sert ve toplum içinde giydiği altın çocuk imajından farklı.

Dış dünyaya karşı mükemmel ama bana karşı öyle. Peki

ben ne yapıyorum? En iyi yaptığım şeyi tabii ki.

Onu daha çok kışkırt.

"Bir şeye mi kızdın, nilüfer çiçeğim? Belki de bugün erken saatlerde gördüğün belli bir sahneye?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun ki seni fark edeyim?"

"Oh, ama sen yaptın." Parmaklarım ensesine giriyor. "Bu yüzden şu anda değerli kontrolünü kaybediyorsun. Söyle bana Bran, kıskanıyor musun?"

"Kıskanç mı? Seni mi? Bu hayatta değil."

"Bu durumda Simon'ı bize katılması için çağırayım mı? Bu arada onun adı Simon. Eşcinsel ve üçlü sekse *bayılıyor*. Ya da belki oturup ben onu azarlarken izleyebilirsin."

Yumruğunu kaldırdı ve yüzüme yumruk attı. Oh lanet olsun. Gerçekten kendini kaybediyor, benim beyaz atlı prensim.

Daha fazla.

Biraz daha ver.

Ona sırıtıyorum. "Bunu hayır olarak mı

alıyorum?" "Seni öldüreceğim." "Sözler,

sözler."

"Nikolai!"

"Evet, bebeğim?"

"Bana bebek gibi davranma. Aslında, işimiz bitti." Beni iterek serbest bıraktı. "Simon'ına git."

"Hayır, lanet olsun hayır." Bileğinden tutup prezervatifleri tekrar eline tutuşturuyorum. "Ben temizim, göt herif. Bunu sana ya da başkasına yapmazdım. Aslında ben sadece prezervatifle sevişirim. Dün gece tek istisnaydı."

Yüzü bana dönük, gözleri karanlık ve öfkeyle parlıyor. "Simon da bir istisna mıydı?"

"Hayır. Ayrıca, kabul töreninden beri kimseyle birlikte olmadım."

"Kimseyle mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı sallıyorum. "Peki ya sen? *Clara*'nın durumunu göz önünde bulundurarak sana test yaptırmalı mıyız?"

"Test yaptırdım ve temizim. Altı aydır seks yapmadım." Hay

sikeyim.

Lanet olsun.

Sırf benimle uğraşmak için onunla tekrar birlikte olduğunu biliyordum. Onu istemediğini biliyordum. *Biliyordum*.

Ensesini okşarken sırıtışım genişliyor. "Kıskandığında çok sevimli olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Kapa o lanet çeneni Nikolai."

"Nasıl istersen, bebeğim." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, önce alay ediyorum, sonra ısırıyorum ve bir hırıltıyla ağzını kırıyorum.

Titreyerek bir nefes veriyor ve ben boğazımın derinliklerinde yutuyorum. *Tanrım*. Onu kaç kere öptüğümün bir önemi yok. Her zaman ilk kez öpüyormuşum gibi geliyor.

Tadı ağzımda patlıyor ve onu ciğerlerimin derinliklerine çekip orada tutuyorum.

Çay, narenciye ve benimki kadar berbat bir şehvet tadı var.

Onu yatak odasına doğru itiyorum ve tökezleyerek içeri giriyoruz, parmakları saçlarımı çekiştiriyor, bandı çıkarıyor, böylece her şeyi mahvedebiliyor. Her acı kıvılcımının, her itme ve çekmenin tadını çıkarıyorum.

Beni istediği kadar itip kakabilir, ama ben onu yine tuzağa düşüreceğim.

Ona tekrar *sahip ol*.

İçeri girdiğimizde hızlıca tişörtünü çıkarıyorum ve bakışlarımı sadece benim izlerimle lekelenmiş pürüzsüz kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Çok ateşlisin, bebeğim. Seni yalamak istiyorum."

Kapüşonumu çekiştirerek çıkarıyor, parmakları göğsüme dokunuyor, kaslarımı keşfediyor. "Senden nefret ediyorum."

"Mmm. Benimle edepsizce konuş." Alt dudağını kemiriyorum ve fermuarını sert sikinin üzerinden acı verici bir şekilde yavaşça aşağı çekiyorum.

Ona işkence ediyorum, içinden çıkan her ürperti ve acı dolu sesten zevk alıyorum.

Bran pantolonumun üzerinden sikimi sıkıyor, sonra parmaklarını gevşetiyor, elini içeri kaydırıyor ve boyumu yumruklayarak sıkı bir kavramayla beni okşuyor.

"Siktir, bebeğim. Elin çok iyi hissettiriyor."

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Simon'dan daha mı iyi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Herkesten daha iyi." Boğazını öperken ve adem elmasını emerken yüzeye çıkan sırıtışla savaşıyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor ve bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğiyor.

Titreyene kadar köprücük kemiğini ve meme uçlarını öpmeye, kemirmeye ve ısırmaya devam ediyorum, ama o beni sıkıca kavramaya devam ediyor.

Hala bir meme ucuyla ziyafet çekerken, horozunu çıkarıyorum, açıklığı bulana kadar sünnet derisini başparmağımla alay ediyorum, sonra tacıma doğru itiyorum ve beni horozuna doğru itmesi için ona rehberlik ediyorum.

"Umph... Siktir," diye nefes alıyor, piercinglerim güzel deliğe girerken dudakları aralanıyor ve benimkiyle onun sikini beceriyorum.

"Bu iyi geldi mi, bebeğim?"

Başını sallıyor ama benimle aynı ritme girerken ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Dudakları benimkileri buluyor ve beni yüksek sesle öpüyor. Islak, emme sesleri, birbirimizin üzerine sızarken karışan prekumumuzun girip çıkmasıyla eşleşiyor.

Vücudu benimkiyle konuşurken nasıl bu kadar uysal olabiliyor? Dışarıda görünmezmişim gibi davranıyor ama ona dokunduğumda, onu öptüğümde tamamen benim oluyor.

Almak için benim.

Sahip olmak için benim.

Lanet olası *benim*.

"İçine girmeliyim bebeğim." Geri çekildim ve onu
Yatak.

Bran, onu önünde diz çökmüş bir pozisyona ittiğimde itiraz etmiyor.
göğsü şiltenin üzerinde ve kaslı kıçı havada.

"Mmm. Böyle kal." Kıçının yanağına bir tokat atıyorum ve hareketimi takip ederken dudağını ısırmasını kaçırmıyorum.

Çekmeceden kayganlaştırıcıyı aldıktan sonra arkasına geçip göt yanaklarının arasına sıkıyorum. Parmaklarım kıçının etrafında dönüyor, sonra iniltisinin müzikal sesiyle içeri kayıyor. Yakışıklı Prensim, ister parmaklarımla ister sikimle olsun, kıçının doldurulmasına bayılır. Deliğinin üç parmağımı yuttuğunu, sıktığını, çektiğini ve sikilmiş tarafımı baştan çıkardığını hissedebiliyorum.

Ama onu kendime hazırlamak için acele etmiyorum. Onu parmaklarımla yavaşça beceriyorum, aletim kıçının çatlağında aşağı yukarı kayarken ensesine, omurgasına ve kıçının yanaklarına öpücükler konduruyorum, öpüyorum, kemiriyorum ve o kadar çok iz bırakıyorum ki, onları asla çıkaramayacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Benim. O benim. Ve bu izleri gören herkes onun alındığını anlayacak.

Sahipli.

Siktiğimin *iddiası*.

"Niko..."

Aman Tanrım. Durup kafamı sallamak zorundayım yoksa ergenlik çağındaki bir çocuk gibi kıçına boşalacağım.

Ben lanetlendim.

Adımı inliyor ve ben çılgına dönüyorum. "Evet,

bebeğim?"

"Yap lütfen."

"Neyi?"

"Sikini içime sok."

"Mmm. Siktir." Parmaklarımı uzatıp kıçının yanaklarını ayırıyorum. "Tekrar söyle."

"Sik beni artık, seni piç kurusu."

"Beni delirtiyorsun bebeğim." Tacımı içeri itiyorum ve o sarsılıyor, kıçı sikime karşı kıpırdıyor, beni tamamen yutmaya çalışıyor.

"Senin açgözlü kıçın benim için yaratılmış." Sonuna kadar soktum ve ondan bir hırıltı çıkardım. "Sadece ben."

"Umm... Siktir... Siktir..."

"Bana bak, bebeğim."

Bran başını yana çeviriyor, ben kalçalarını kavrayıp sığ itişlerle ilerlerken kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşuyor.

"İşte böyle. Seni becerdiğimi hisset."

İnliyor, sesi o kadar erotik ki, dayanabildiğime şaşırıyorum. Bran sessiz olabilir ama yatakta çok gürültülüdür. Çoğu zaman anlayamadığım geveze sesler çıkarıyor ama bu onu iyi becerdiğim anlamına geliyor. Onu istediği gibi sert sikiyorum.

Ve bunun için çıldırıyorum.

Bran gibi mesafeli, tutucu bir pisliğe sahip olmakta bir şeyler var. Heyecan verici ama aynı zamanda *ödüllendirici*. Onun sikimin üzerinde parçalandığını görebilen tek kişi olduğum gerçeği tüm ilaçlardan daha iyi.

"Daha sert," diye mırıldanıyor, kalçaları sarsılıyor ve sikini yarağa sürtüyor. Yatak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O da neydi?"

"Beni daha sert becer. Sakın acele etme."

"Bebeğim. Böyle konuşmaya devam edersen, kıçını kırarım."

"Sözler, sözler."

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da gülümsüyor, ama sadece tepem içeride kalana kadar çekip sonra sonuna kadar soktuğumda bu bir homurtuya dönüşüyor. Yatak başlığı duvara çarpıyor.

"Ummf... Ben... siktir..."

"Hoşuna gitti mi?"

Savaşı kaybediyor ve başını çarşaflara gömüyor, başını sallıyor ve boğuk sesler çıkarıyor.

Bir elimi kalçasında tutarak uzanıyorum ve saçlarından bir tutam tutarak onu geri çekiyorum. "Seni becerirken gözlerini benden ayırma. Sert istiyordun, değil mi?"

Başını sallıyor, yüzü kızarıyor, dudakları
aralanıyor. "Öp beni, bebeğim."

Alt dudağımı dişleriyle çekiştiriyor ve ben ona bir delinin yoğunluğuyla sokulurken dilini ağzıma sokuyor. Kıçının kasıklarıma çarpma sesi havayı dolduruyor ve akıl sağlığımı yok ediyor.

Onu sertçe, derinlemesine beceriyorum, ta ki ağzımda saçmalayana, anlamını bile bildiğini sanmadığım sesler ve kelimeler çıkarana kadar.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda tamamen bırakmasını seviyorum. Kaslarının beni bir mengene gibi kavramasını, sağmasını ve bütünüyle yutmasını seviyorum.

"Piercinglerin..." diye homurdanıyor, aletine uzanıp kendini vahşice okşarken sesi ağzımda boğuklaşıyor.

"Peki ya onlar, bebeğim?"

"Çok iyi hissettiriyorlar... Siktir... Çok iyi hissettiriyorsun, Niko." İşim bitti.

Gidici.

Kesinlikle yok edildi.

Kalçalarım sarsılıyor ve ona daha hızlı, daha sert, daha sert giriyorum. Onun sevdiği şekilde. "Benimle gel, bebeğim."

Benim çılgın ritmime uyarak kendini daha hızlı çalıştırırken uzun bir inilti çıkarıyor.

"Ben... Ben... F-fuuuck..." Teni kızarırken ve dudakları ayrılırken, dölleri yatağın her tarafına sıçrarken sözleri bir hırıltıyla sona eriyor.

Dudaklarımla onun seslerini yutuyorum ve o titriyor, ama kalçalarını döndürmeye ve kıçını kasıklarıma vurmaya devam ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnle.

"Lanet olsun... bebeğim," diye nefes alırken alt dudağını ısırıyorum ve o da aynı hayvani enerjiyle karşılık veriyor. Beni benzer bir ateşle öperken, hala bana karşı hareket ederken ve orgazmımdan beni sağarken onun canavarı benimkiyle eşleşiyor.

Bir süre daha öpüşmeye devam ediyoruz, ta ki ben onun sıkışıp kaldığı rahatsız pozisyonu fark edene kadar. Bu konuda şikâyet etmiyor ama dudaklarımı onunkilerden ayırıp kıçından çektiğimde itiraz ediyor.

Deliği etrafımda kenetleniyor ve onu hissettiğimde inliyorum. Yüce Tanrım. Onu tek başıma sikerek hayatta kalabilirim.

Bakışlarım ondan akan, kalçalarından aşağı süzülen, taşaklarına ve bitmiş sikine bulaşan dölleri takip ediyor.

Arkasına diz çöküyorum, kıç yanaklarını ayırıyorum ve dölle ziyafet çekiyorum, yalıyorum ve içine geri sokuyorum.

"Niko... Nesin sen... Oh siktir... Tanrım... f-fuuuck."

Kıpırdanıyor ama onu yerinde tutmak için bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Kıpırdama bebeğim. Boşalmayı boşa harcayamayız."

Ağzına doğru gürlüyorum ve her damlasını yalayarak temizlerken titriyor.

İşim bittiğinde sesi boğuklaştı ve siki her saniye daha da kalınlaştı.

Sırt üstü döndüğünde halsizdi, teni kıpkırmızıydı. Yüzünü bir ter tabakası kaplıyor ve yüzü memnun bir şaşkınlık içinde. Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları dudaklarıma düşüyor. Şişmiş ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Beni öpecek misin?" diye soruyor temkinli bir şekilde, hatta umutla.

"Seni her zaman öpeceğim, bebeğim." Üstüne düşüyorum, dudaklarım dudaklarına çarpıyor, göğsüm kaslarına baskı yapıyor ve uzuvlarımız birbirine dolanıyor.

Bran dilimi şapırdatıyor, beni içiyor, saçlarımı savurup darmadağın ederken beni tadıyor.

Öpüşme en iyi ihtimalle baştan savma ama çok erotik. Seksten sonra kimseyi öpmedim ama Bran için bu çok önemli.

Onu hissetmek için öpmek zorundayım. Derisinin altına girmek ve onu parçalara ayırmak için.

Onu.

Bu orospu çocuğundan önce öpüşmenin bir anlamı yoktu. Şimdi, bu lanet Varlığımın merkezi.

"Özel olmamızı ister misin?" Ağzına karşı soruyorum.

Yüzündeki şehvet yavaş yavaş kayboluyor, yerini onu otokratik kontrole zorlayan şeytanlar alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anı mahvettiğim için kendime lanet ediyorum.

Birkaç kez göz kırpıyor ve beni itiyor. "Beni eziyorsun."

Yana doğru kayıyorum, yatağa geri düşüyorum ve dirseğime dayanarak kendimi destekliyorum. "Dilin benimkine takılıyken seni ezmemden şikâyet etmiyordun."

"Tanrım..." Ayağa kalkıyor ve ben de onu takip ederek önünde duruyorum. "Ne diyorsun?"

"Ne hakkında?" Yüzünü başka tarafa çeviriyor, etrafını incelerken dikkati dağılmış gibi görünüyor, benden başka her yere bakıyor.

"Beni duydun, Bran. Özel olmamızı ister misin?" "Neden isteyeyim ki? Seninle bir ilişki istemiyorum."

Orospu çocuğu. Birkaç saniye önce bu adamla seviştiğime inanamıyorum. Şimdi yumruğumu suratına indirmek istiyorum.

"Simon'ı ve iletişim listemde bekleyen düzinelerce kişiyi becerebileyim diye mi?"

Bu kez dönüp bana bakıyor, mercan mavisi gözlerinde o tehditkâr tehlike dans ediyor.

Evet, bebeğim. Beni ateşinle besle.

"Başka birini becerirsen biteriz Nikolai."

"Ayrıcalıklı olmanın tanımı budur. Bunu istediğini itiraf etsen ölür müsün?"

"İyi, her neyse."

Banyoya doğru gitmeye başlıyor ama ben bileğini tutuyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, beni yavaşça izleyerek.

"Cinsel kimliğinizi saklamak konusunda neden bu kadar ısrarcısınız? Biseksüel ya da gey olmak bir tabu değil, biliyorsun. Altmışlı yıllarda değiliz."

"Seni ilgilendirmez."

"Tam bir pisliksin. Sadece soruyorum."

"Yapma. Sana bunun sadece fiziksel olduğunu söyledim, o yüzden kendi kulvarında kal. Benim cinselliğimle ilgili sorunum kendime ait. Eğer bunu kabul edemiyorsan, başka bir yere gidebilirim."

"Hem de nasıl." Onu boğazından yakalıyorum ve parmaklarımın altındaki nabzının patlamasının tadını çıkarıyorum. "Benim sikim üzerine oturacağın tek sik, anladın mı bebeğim?"

"Benimle bu dilde konuşmayı bırakmalısın." "Ama birkaç dakika önce bu dilden hoşlanıyordun."

"Pes ediyorum." İç çeker. "Bırak gideyim de duş alayım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de
katılabilir
miyim?"
"Hayır."
"Yine kaçacak mısın?" "Kaçmıyorum.
Gidiyorum."
Bıkkın bir nefesle gitmesine izin veriyorum ve tuvalete gitmesini bekliyorum ama o bana bakıyor.
"Bunu yapma, Nikolai. Sabah görüşür müyüz?"
Olumlu bir ses çıkarıyorum ve gülümsüyor, ama içim gibi dar.
Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama başını sallıyor ve banyoya girip kapıyı arkasından lanet bir kilitle kapatıyor.
Beni dışarıda
bırakıyor.
Mecazi anlamda.
Kelimenin tam anlamıyla.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

İki haftadan biraz daha uzun bir süre çok şaşırtıcı bir bulanıklık içinde geçti.

Geçici bir kontrol kaybı gibi başlayan şey, kategorik olarak en trajik bağımlılığa dönüştü.

Her gece, çatı katına gitmeyeceğimi söylüyorum ve birkaç gün -kabus dolu, tamamen uykusuz ve kesinlikle işkence dolu günler- dayanmayı başarıyorum.

Kendimi stüdyoya, antrenmanlara, derimin dışında olmaya gömüyorum. Günden güne, birkaç saatliğine kendime yalan söylemeyi başarıyorum, ancak sonra tekrar ürkütücü kötü alışkanlıklarıma geri dönüyorum.

Kan ve çatı katı. Her ikisi de farklı oranlarda tehlikeli bağımlılıklardır.

Her ikisi de beni parçalara ayırıyor ve beni tamamen ıssız bırakıyor ve artık aynadaki çarpık yüze bakamıyorum.

Sadece bir bağımlılık gerçekten yok olmama neden olabilir. Tek bir bağımlılık, o yakınımdayken diğer her şeyi unutmama neden oluyor. Bana dokunduğunda, beni öptüğünde, beni becerdiğinde. Dış derim yokmuş gibi davranıyorum.

Ben Brandon King değilim. Aynadaki yansıması yerine siyah mürekkep gören o kırık varlık değilim. Çoğu zaman iğrenç bir mide bulantısı ve korkunç bir hiçlik kavramı tarafından yutulan zayıf adam değilim.

Ben sadece *kendimim*.

Lotus çiçeği. Beyaz atlı prensi. Onun *bebeği*.

Ama bu duygu boşluğu sadece akılsızca serbest bırakılma ve sınırsız şehvet süresince devam ediyor. Onun dokunuşunu kaybedip kendi tenime geri dönmek zorunda kalana kadar sürer.

Zorlamayı ben yapıyorum, her seferinde. Sadece alçıyı söküp uzaklaşıyorum ama dudaklarını, dokunuşunu isteyerek kaybetmek giderek zorlaşıyor. Kendimi banyoya kilitleyip şeytanlarımla savaşmak zorunda kaldığım o andan neredeyse korkuyorum. Son zamanlarda oldukça acımasızlar.

Ne kadar eğlenirsem, sonrası o kadar acı verici oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama kendimi o lanet çatı katından uzaklaştırmak kadar acı verici değil. Her gün uyandığımda midemde bir bulantı hissetmek kadar acı verici değil çünkü onun malikânenin kapısının dışında beklediğini biliyorum. Sırıtarak.

Nikolai pek neşeli bir adam değildir. Onu dışarıda defalarca gördüm, her ne kadar görmemiş gibi yapsam da. Ve evet, gürültücüdür, ama Remi'nin kaygısız, eğlenceli tarzında değil. Şiddet yanlısıdır ve çok küfür eder.

Killian sık sık susması için onu tekmeliyor ya da Jeremy dikkat çekmemesi veya kötü şöhretli şiddet patlamalarını dizginlemesi için ona fısıldıyor veya sakince konuşuyor.

Bana gösterdiği versiyonu onlara göstermiyor. Her zaman gülümsüyor, sırıtıyor ve sanki varlığım onu mutlu ediyormuş gibi çileden çıkarıcı bir güneş ışığı gibi davranıyor.

Bu kısım aklımı karıştırıyor. Ben çoğu zaman kendime bile katlanamazken o neden benimle mutlu olsun ki?

Bu soruyu ne kadar sık sorarsam sorayım, tam olarak bir cevap bulamıyorum. Yine de, acıtsa bile elime geçen her şeyden keyif alıyorum.

Her gün bile olsa, bileğimden durmadan akan kanı izlemek istiyorum.

Bugün de o günlerden biri. Dün Nikolai'nin çatı katına gitmedim ve kendimi bir pipetten nefes emiyormuş gibi hissediyorum.

Resmime bakıyorum ve onu devirip ateşe verme isteği duyuyorum. Haftalardır üzerinde çalıştığım mükemmel dağ ve göl silueti sahte geliyor, parmaklarımın aslında yaratmak istediği şeyle tamamen çelişiyor. Varlığını kabul etmek istemediğim daha çok resim yaptım, ama bu mükemmel bakımlı manzara üzerinde çalışmak için lanet bir mücadele oldu.

Annem belki de odaklanamadığım için böyle olduğumu söyledi ama bilmediği bir şey var ki o da benim daha fazla odaklanamayacağım. Sadece bu şey yanlış hissettiriyor.

Manzara resmi yapmak yıllardır benim koltuk değneğim oldu. Gözlerle bir şey yaratmaktan kaçınma yolum. Ama artık işe yaramıyor.

Aksine, ben de onları Lan'la aynı gözle görmeye başladım.

Acınası. Vasat. Özgün değil. Sıkıcı.

Sıkıcı. Çok *sıkıcı.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonumu çıkarıyorum ve Nikolai'ye bu sabah koşumda bana katılmadığı için gönderdiğim mesaja bakıyorum.

İlk kez yapmadığında -o kavga günü- o kadar derin bir boşluk hissettim ki nasıl açıklayacağımı bilemedim. O boşluk ertesi gün daha da büyüdü ve ben onu görmezden geldim.

Ancak bugün nefes almakta zorlandım. O dangalak, bitmek bilmeyen soruları ve utanmaz flörtleriyle koşu yolumuzun her köşesine izini bıraktı, öyle ki gölgesini hissetmeden oraya gidemiyorum.

Devam etmeyecekse neden bunu alışkanlık haline getirdi? Ben de ona bir mesaj gönderdim.

BEN

Uyudun mu?

NIKOLAI

Hayır.

O zaman neden Gelmek mi?

Beni özledin mi?

Öyle olsun.

Beni Read'de bıraktı. Piçin küstahlığı.

BEN

Beni görmezden mi geliyorsun?

NIKOLAI

Roller değiştiğinde pek de iyi hissettirmiyor, değil mi? Ve soruna cevap vermek gerekirse, Brandon Asshole Dictionary'den bir sayfa ödünç aldım ve sırf bu yüzden ortaya çıkmamaya karar verdim. Tıpkı dün gece beni hayalet gibi bıraktığın gibi.

Her gece orada olacağım konusunda hiç anlaşmamıştık.

O zaman her gece burada ol. Tıpkı benim her gün seni görmeye gittiğim gibi.

Yapamam. Bunu biliyorsun.

Hiçbir şey bilmiyorum.

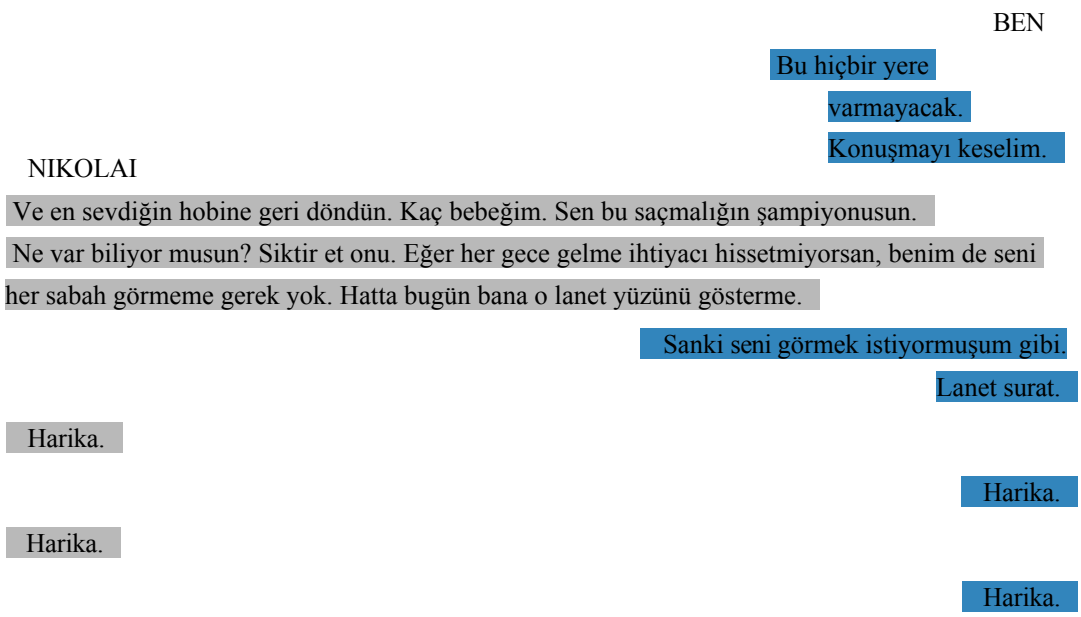
Saçmalıyorsun.

Ben mi? Saçma mı? Tanrı aşkına. Son zamanlarda aynada ikiyüzlü yüzünü gördün mü?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yapıyorum. Her gün. Yalnızlıktaki o lanet kara deliği görmek için kendimi ondan uzaklaştırmak zorundayım. Ve onun bunu göstermesi bu lanet durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Nefes al. *Nefes al.*

Beni Read'de bıraktı. *Tekrar*. Nikolai beni asla Read'de bırakmaz.

Bir keş gibi her yarım saatte bir borsayı kontrol ediyorum ama ondan hiçbir haber yok.

Günün aptalca, eğlenceli hikayesi yok. Memler yok. En olmadık zamanlarda göndermeyi sevdiği sik resimleri yok.

Akşamın geç saatleri, genellikle evden gizlice çıkıp bir uyuşturucu bağımlısı gibi ona gideceğim saatlerde, ama bugün orada olduğundan şüpheliyim.

Ayrıca, zaten *yüzümü* görmek istemiyor. Hay Allah.

Elim ensemi buluyor ve derimin her yerinde acı patlayana kadar ince tüyleri çekiştiriyorum.

Ama bu yeterli değil.

Yeterince acıtmıyor ya da yeterince rahatlatmıyor. Sinir hastasıyım, beynim tıkırdıyor ve onun yokluğunda derim karıncalanıyor.

Gerçekten de kendimi bağımlı hale getirdim, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önümdeki tabloyu yok etme dürtüsü derimin altında karıncalanıyor ve tam teslim olmak üzereyken telefonum elimde çalıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve verdiğim tepkinin gücü beni şaşırtıyor. Doğru ya.

Uzak kalamaz. Ne de olsa kafayı

Ben

. Kalın kafalı bir inek gibi davrandığı için onu affedeceğim.

Annika'dan bir mesaj olduğunu öğrendiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama bir şey için.

hayal kırıklığından farklı bir sebep.

ANNI

Hey, telaşlanma, tamam mı? Ama Heathens'ların malikanesinde yangın çıktı ve Creigh beni kurtarmaya geldi ama diğerleriyle başı belaya girdi. O iyi, sadece baygın. Sen ve Remi onu almaya gelebilir misiniz?

LEGACY OF GODS

HEATHEN'LARIN malikanesi tam bir kaos içinde, yarısı yanmış ve neredeyse tanınmaz halde. Öğrenciler, itfaiyeciler ve sağlık görevlilerinden oluşan bir çılgınlık, dairesel araba yolunu dolduruyor, ancak Remi ve ben bilinçsiz bir Creigh'i dışarı ve arabaya taşımayı başarıyoruz.

Anni yolun her adımında bizimle birlikte. Yüzü sümük ve dumanla kaplı ve Creigh'in kapüşonunu giyiyor.

Perişan görünüyor, her zamanki neşeli ifadesinin sesi kısılmış ve Creigh arka koltuğa oturduktan sonra bile gözleri ondan ayrılmıyor.

Arabama yaslanıyorum ve itfaiyecileri, Heathens'ın muhafızlarını ve çevreme gelen herhangi bir kişiyi izliyormuş gibi yapıyorum.

Ancak ne kadar ararsam arayayım Nikolay'a dair bir iz bulamıyorum. Bir türlü yutamadığım yumru boğazımın arkasında kıpırdamadan duruyor ve nefes almamı engelliyor.

Belki burada değildir. Belki de çatı katındadır. Ama ben

bile bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

İlgisizmiş gibi davranarak Anni'yle yüzleşiyorum. "Diğer herkes iyi mi?"

Kulağa yeterince masum geliyordu.

"Jer yaralandı." Burnunu çekiyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Eminim iyi olacaktır, Anni." Remi onun omzunu ovar.

Kıyamet günü hissi beynimde orman yangını gibi yayılırken onu teselli etmeye bile gücüm yetmiyor. O her zaman Jeremy'nin yanında, peki ya... ya...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika burnunu çekerek, "Nikolai ve Creigh olmasaydı ona ne olurdu bilmiyorum," diyor.

"Nikolai yardım etti mi?" Sesimin bu kadar derli toplu çıkmasından müstehcen bir gurur duyuyorum.

"Evet, duman maskeleri ve diğer şeylerle boğa gibi içeri daldı." Gülümsüyor ama kısa süre sonra gülümsemesi kayboluyor. "Yine de Creigh'i dövmesi hoşuma gitmedi."

Nefesimi bırakıyorum. Eğer birine vuracak enerjisi varsa, bu iyi olduğu anlamına gelir. Bakışlarım Creigh'e kayıyor, muhtemelen o şerefsiz yüzünden bilinci yerinde değil.

Tanrım.

Vedalaştıktan sonra arabaya binmek üzereydim ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama o kabul gecesinde Heathens ve Nikolai'yi ilk gördüğüm balkona bakıyorum. Sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor.

Yine de bir şey değişmedi. O hala çok uzakta. Ona kaç kez dokunduğumun, onu kaç kez öptüğümün bir önemi yok. Günün sonunda, kendi dünyalarımıza geri dönüyoruz.

Peki bunu kim yaptı, dahi?

Nikolai'nin saçları dağınık, gelişigüzel tutamlar yüzünü çevreliyor ve rüzgârda uçuşuyor. Siyah lekeler yanaklarını, burnunu ve çıplak göğsünü kaplıyor.

Kollarını kavuşturmuş, kısık gözlerle beni izliyor. Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum ve iyi görünüyor.

Muhtemelen.

Nikolai iki elini korkuluklara vuruyor, parmakları metalin etrafında sıkılaşıyor ve bana daha iyi bakmak istercesine öne doğru eğiliyor. Bu mesafeden bile kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum.

"Bran?"

İrkiliyorum ve dikkatimi kaşlarını çatan Remi'ye çeviriyorum. "Sen neye bakıyorsun?"

Kahre

tsin.

Sikey

im.

Çok mu belli ettim?

"Yok bir şey," diyorum her zamanki sakin ses tonumla. "Creigh'i eve götürelim."

Remi tek kelime etmeden onu takip ettiği için minnettarım. Nikolai'ye bir kez daha baktığımda, içeri girerken yüz ifadesi öldürücü.

Remi yol boyunca Heathen'ların 'yavrularına' zarar verdikleri için ne kadar insanlık dışı olduklarından bahsediyor ve sessizliği doldurduğu için ona minnettarım. Ama hiçbir şey

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

omuzlarımdaki gerginliği azaltabilir.

Creighton'ı odasına taşımayı başarıyoruz ve kısa süre sonra uyanıp bize iyi olduğunu söylüyor. Remi gitmeyi reddediyor ama kuzenimin iyi olduğundan emin olduktan sonra odama geri dönüyorum ve telefonumu alırken odanın içinde volta atıyorum.

BEN

Sen iyi m i s i n ?

NIKOLAI

Sanki umurundaymış gibi soruyorsun.

Böyle davranma. İyi olup olmadığını soruyorum. Sadece cevap verebilir misin? Soru?

Yüz yüze sorabilirdin ama bu seni öldürürdü, değil mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve ensemdeki tüyleri çekiştiriyorum.

NIKOLAI

İyi olmadığımı söylersem, çatı katına gelir misin?

BEN

Eğer istersen, evet.

O zaman iyi değilim.

Yola çıkıyorum.

Bir saat içinde orada olacağım. Önce burada yapmam gereken işler var.

Eğer yapmıyorsanız bir şey yapmalı mısınız? Tamam m ı ?

Benim için endişelenmene bayılıyorum, bebeğim. Görüşürüz.

Ona endişelenmediğimi söylemek istiyorum ama ben bile bunu göndermek istemiyorum.

Yal
an.

Çatı katına gitmek sadece on beş dakika sürüyor. Kanepede bekliyorum. her zamanki gibi televizyonu açın ve Agatha Christie uyarlamalarının gece geç saatlerde tekrarlananlarından birine yerleşin.

Yerimde duramayıp buzdolabından bir şişe bira almak için ayağa kalktım. Onu stoklamaya ve hakkında hiçbir şey bilmediği yiyecekleri sipariş etmeye başladı. İlk seferden sonra ona durmasını söyledim ve kendim almaya başladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Market alışverişi. Genellikle ayrılmadan önce ona bir şeyler hazırlarım. Kahvaltı ya da akşam yemeği, ne kadar geç olduğuna bağlı.

Sanırım bir parçam, o beni istemiyor gibi göründüğünde her gece nasıl gittiğimi telafi etmeye çalışıyor.

Bunu yüksek sesle söylemiyor ama ne zaman "Gidiyor musun?" diye sorsa sesindeki ezici hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Her gece. Her seferinde. Sanki cevabın değişmesini bekliyormuş gibi.

Ve her gece, "Evet" ya da "Biliyorsun öyleyim" demek zorlaşıyor. Bu yüzden artık sadece başımı sallıyorum. Ve bu bile dayanılmaz derecede zor.

Bu noktada ezbere bildiğim cinayet gizemini izlerken, biradan vazgeçiyorum ve acıkırsa diye bir kiş hazırlıyorum.

Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir ve babamla sürekli yapardık.
Annem pek aşçı değildir, Glyn ve Lan da öyle.

Babam ve ben yemek pişirme konusunda bağ kurmuştuk. Bana sık sık bunun bir sanat olduğunu ve sadece annemin kalbindeki yerini garantilemek için öğrendiğini söylerdi.

"Başkalarının yemeklerini yiyecek ve 'hayır' diyecek. Kimse benim Levi'm gibi yemek yapamaz. İzle ve öğren, evlat. Birini ömür boyu kendine zincirlemenin en iyi yolu midesine sahip olmaktır."

Malzemeleri metodik bir şekilde karıştırırken ve her şeyi doğru yaparken kendi kendime gülümsüyorum. Sanırım yemek yapmayı sevmemin bir nedeni de titiz kişiliğime uyması. Ve Lan'dan daha iyi yaptığım birkaç şeyden biri.

Kişleri fırına koyduktan sonra zamanlayıcıyı ayarlayıp mutfağı temizliyorum. Nikolai her zaman temizlik için gelen biri olduğu konusunda ısrar eder, ama ben tertemiz olmayan bir yerde kalamam.

Bana temizlik manyağı diyor ama umursuyor gibi görünmüyor. Aksine, genellikle kanepede oturur ve aptal bir sırıtışla beni izler.

Diğer zamanlarda, yardım etmeye çalışır ve bu bir felakete dönüşür. Çok karmakarışık. Ona ne zaman bir şey yapmasını söylesem kestirmeden yapıyor. Beyaz ve renkli kıyafetleri karıştıran ve sonra da "Hepsi kıyafet. Kimin umurunda?"

Biberondan süt içiyor ve kutudan ton balığı yiyor. Bir vahşi gibi. Hay Allah. Bunu düşününce bile gözlerim seğiriyor.

Ama sanırım iyi niyetli. Şampuanımın ve vücut losyonumun ne olduğunu sordu ve sonra bana onları aldı, gerçi gerçekten de vücut losyonunu seviyorum. Onun gibi kokmamı sağlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama yine de, tüm bunları bir sır olarak saklamaya çalışırken bu pek de ideal değil.

Ayrıca saç ürünlerimi de aldı ve kendi deyimiyle 'Beyaz Atlı Prens' görünümüme kavuşmamı izlemeye bayılıyor.

Hatta bana nasıl lavman yapılacağını bile öğretti. Görünüşe göre bu gay seksinde olan bir şey.

İlk kez benim için yaptı ve bu... *ilginçti.*

Yüzüstü yatağa uzanmış, kıçım havadayken benimle sürekli dalga geçti ve boşalabilirdim.

Daha sonra aslında başka bir pozisyon daha olduğunu öğrendim ve bu konuda onunla yüzleştiğimde hiç de özür dilemedi ve "Ama ben bunu daha çok seviyorum" dedi.

Aptal.

Temizliği bitirdiğimde fırın çaldı ve kapattım, sonra televizyonun karşısına oturup "Roger Ackroyd Cinayeti "nde olanları izledim.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda başım kaslı bir kalçanın üzerinde yatıyor ve uzun parmaklar saçlarımı okşuyor.

Nikolai'nin erkeksi yüzüne bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, gözleri televizyona odaklanmış. Oyuncuların konuşmalarını duyabiliyorum ama tek bir kelime bile çıkaramıyorum. Sadece hala aynı cinayet gizemi olduğunu biliyorum, bu da uzun süredir dışarıda olmadığım anlamına geliyor.

Bir parçam kalkmak için savaşıyor. Bana bir kızmışım gibi nazik davranmasından nefret ediyorum. Beni sikmesi yeterli. Bir erkek tarafından becerilmekten hoşlandığım gerçeğiyle hâlâ tam olarak rahat değilim. Bu beni daha az erkeksi, daha az normal hissettiriyor.

Ama en azından seks sırasında bu düşünceleri dışarıda bırakabiliyorum. Onun hakimiyetine boyun eğebilir ve bir süreliğine kontrolü bırakabilirim.

Burnumu ve göz kapaklarımı öptüğünde ve saçlarımı okşadığında farklı. Şimdi olduğu gibi beni kalçasına yatırdığında, bir eli göğsümün ortasında dururken diğeri saçlarımda kaybolduğunda farklı. İşin içinde seks yok ve bu kadar korkunç derecede rahat hissetmek hoşuma gitmiyor.

Yine de hareket etmeye çalışmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Buraya ne zaman geldin?"

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bile gülümsüyor. "Yaklaşık yirmi dakika önce. Horlaman asansörden bana ulaştı."

"Ben horlamam."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tanrım. Kırgın yüzünü görmelisin." "Ben
görmüyorum."

"Sen öyle diyorsan." Parmakları saçlarımda aynı yatıştırıcı ritmi sürdürerek beni uykuya geri döndürüyor.

"İyi misin?"

Diğer elini göğsümden kaydırıp boynuma doluyor. "Şimdi öyleyim."

"Yaralandığın konusunda yalan mı söyledin?" Boğazıma düğümlenen bir yumakla soruyorum. "Yaralı olduğumu hiç söylemedim. Sadece iyi olmadığımı söyledim."

"Belli ki öylesin."

"Hayır, yalnız değilim. Sensiz çok yalnızım, bebeğim."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Görmek istemediğini söylediğini sanıyordum, tırnak içinde söylüyorum, 'lanet yüzümü'."

"Yalan söyledim. Her zaman yüzünü görmek istiyorum."

"Ben de yalan söyledim," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. "Creigh'i neden dövdüğünü bana söyleyebilir misin?"

"Lanet olası kardeşin tarafından malikaneyi yakması için gönderildiğini düşündük."

"Creigh bunu yapmazdı." "Ama
Landon yapar?"

"Kişisel olarak değil, hayır. Kirli işlerini başkalarına devretmeyi sever."

"Creighton'a değil mi?"

"Sanmıyorum?"

"Emin bile değilsin."

"O konuda değil ama şundan eminim ki Creigh Annika'ya zarar verecek bir yangın başlatmaz. Onu önemsiyor. Ve aile üyelerime zarar vermenizden gerçekten nefret ediyorum."

"Hmm. Eğer yoluma çıkmazsa Creighton'a bir daha zarar vermeyeceğim. Jeremy yaralandı ve ben doğru düşünemiyordum."

İşte yine oldu. Jeremy ile aramızdaki o bağ beni garip bir şekilde boşlukta hissettiriyor.

"Onu bu kadar mı önemsiyorsun?"

"Aynen öyle. O benim en iyi kardeşim." Nostaljiyle gülümsüyor. "Eğer o olmasaydı, kendimi uzun zaman önce öldürtürdüm. O beni anlıyor, biliyor musun?"

Bilmiyorum ama konuyu değiştirmem gerekiyor çünkü bu durum rahatsız edici olmaya başladı. "Bu gece ne oldu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yılanlardan gelen küçük bir rahatsızlık. Endişelenecek bir şey yok." "Senin evini yaktılar. Bunun neresi endişelenecek bir şey değil?" "Onlara geri döneceğiz ve onları yere sereceğiz."

"Zorunda mısın?"

"Tabii ki. Bizimle uğraşmamayı başka nasıl öğrenecekler?"

"Eminim başka bir yolu vardır..."

"Mafyada başka bir yol yoktur. Ya öldürürsün ya da öldürülürsün. Bu küçük piçler bir gün Chicago ve Boston'daki Bratva şubelerini yönetecekler, bu yüzden zemin kazanmak için bize meydan okuyorlar. Eğer geri çekilirsek, zayıf görüneceğiz."

Bazen onun bir mafya prensi olduğunu unutuyorum. Bir gün ailesinin mirasını devralacak ve tamamen kana bulanmış bir hayat yaşayacak.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordum. "Şiddet ve geri ödemeleri kastediyorum."

"Aynen öyle." Gözleri neredeyse kör edene kadar parlıyor. "Bazı pisliklere bir iki ders verirken kendimi en çok kendim gibi hissediyorum."

"Doğru."

"Merak etme nilüfer çiçeği, sana şiddet uygulamayacağım. Cinsel ilişki dışında tabii ki, çünkü bunu seviyorsun."

"Kapa çeneni."

Kıkırdıyor ve başını televizyona doğru sallıyor. "Peki ne izliyoruz? Aptalca görünüyor."

"Agatha Christie aptal *değildir*." "O kim? Eski bir aktris mi?"

"Nikolai, lütfen bana Agatha Christie'nin kim olduğunu bildiğini söyle." "Vaftiz annen mi?"

"Vay canına. Ciddi misin? O ünlü bir yazar." "Marvel filmlerinden herhangi birini yazdı mı?"

"Hayır."

"DC?"

"Tabii ki hayır."

"Tarantino, o zaman?"

"Hayır."

"Adını hiç duymadım."

"Sen cidden bir anomalisin."

"Belki de öylesindir. Bu bok sıkıcı görünüyor. Neden sürekli konuşuyorlar? Aksiyon nerede? Uçan arabalar ve havada zıplayan insanlar?"

"Bu bir cinayet gizemi. Katil hakkında ipucu vermek için konuşuyorlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Harika. Bunu kendimi uyutmak için kullanacağım."

Bir gülümsemeyi bastırırken bile göğsüne vuruyorum. "Dur tahmin edeyim. Aksiyon filmlerinden mi hoşlanıyorsun?"

"Tabii ki."

"Ama akılsızlar."

"Ne kadar akılsız, o kadar iyi. Ben basit bir adamım. İyi bir şiddet gördüğümde ona beş üzerinden beş veririm."

"Yardıma ihtiyacın var."

Dudaklarını yalıyor, gözleri parlıyor. "O zaman bana yardım et, bebeğim."

Midemin dibinde bir ateş patlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Nemli ağzına bakıyorum ve yutkunuyorum. "Beni öpeceksin, değil mi?"

"Dudaklarına açım."

Başını eğip dudaklarımı çalıyor ve ben sadece teslim oluyorum. Üzerimdeki çekimine karşı koymak imkansız ve şu anda bunu yapmak istemiyorum.

Saatlerce öpüşüyoruz, diller okşuyor ve dişler ısırıyor.

Ama bu sefer, acil değil ya da sekse doğru gitmiyor.

Ayrıldığımızda yatak odasına gitmeyiz. Birbirimizin kıyafetlerini yırtmayız.

Agatha Christie'yi izlerken başım onun kucağında, o pozisyonda kalıyoruz.

Ve huzurlu hissettiriyor.

Doğru.

En azından şeytanlarım gitmemi isteyene kadar.

Şimdilik, sadece onun varlığını içime çekiyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

"Lanet olası bir savaş başlatalım!"

Bu sabah böyle bağırdım, herkes mantıksız davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi, oysa gerçek şu ki, bu savaşı iki hafta önce, o lanet Yılanlar evimize saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündükten sonra başlatmalıydık.

Ama ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim.

Yalan, lanet yalancı.

Küçük bir kundaklama ve arabalarından birini uçurumdan aşağı atmak dışında pek bir aksiyon yaşamadım. *İyi*. Jer bana ortadan kaldırmam için birkaç hedef verdi ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi dövüş kulübüne gittim.

Ama bunların hiçbiri içimde kaynayan savaş makinesi için yeterli değil.

Bunun artık anlayamadığım başka özel durumlarla da ilgisi olabilir.

Hepimizin ihtiyacı olan şeyi, savaşı vermek yerine Jer bana sakin olmamı söyledi ve Kill beni yürüyüşe çıkarırsa daha iyi olacağını söyledi, ben de onun köpeği olmadığımı söyledim.

Yine de adanın Arnavut kaldırımlı sokaklarında, eski şehir boyunca gereğinden fazla dikkat çekerek yürüyoruz. Daha doğrusu ben çekiyorum, üstüme bir tişört giymiş olmama rağmen.

"Sana bakan herkese ters ters bakmayı bırakmalısın," diyor Kill her zamanki sakinliğiyle ve kesinlikle olmadığı ağırbaşlı bir beyefendi gibi görünüyor.

"Belki de bana bakmayı bırakmaları gerekiyordur." Yürümeye devam eden ve arkasına bakan bir kadına hırlıyorum.

Kıçı yanıyormuş gibi mağazalardan birinin içine koşuyor.

"Tanrım, Niko. Yerlileri korkutmanın yolu."

"Bu çok aptalca. Hadi dövüş kulübüne gidelim, orada seni dövebilirim. yuka
rı." "Pas. Glyn'imle buluşacağım ve morarmış bir gözün acısını çekemem."

Ona alaycı bir güvensizlikle bakıyorum. "Bana kız arkadaşının benden daha mı önemli? Birlikte büyüdüğün kuzenin mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu neden bir soru? Tabii ki öyle." "Öldür, seni
orospu çocuğu-"

"Oh, lütfen. Dramatize etmeyi bırak. Zaten bizden daha önemli biri var."

Duraksıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Geceleri ve sabahın köründe gizlice dolaşma konusundaki başarısız girişimleriniz. Nereye gittiğinizi paylaşmak ister misiniz?"

"Siktir git."

"Oh? Gizemli olma yeteneğin olduğunu bilmiyordum, sevgili kuzenim. Vay, vay. Resmen ilgimi çekti."

"Kendini rahat bırak."

"Bu bir kelime değil. Hmm. Seks arkadaşların olamaz, çünkü onları yüzümüze karşı sergilemekten ve aşırı porno şovların ve abartılı seks partilerinle bizi rahatsız etmekten çekinmedin. Ortadan kaybolmaları ve korumalara oyuncaklarınızı malikaneye geldiklerinde kovmalarını söylemeniz tek bir anlama geliyor."

"Hangisi?"

"Sende gerçekten de o ED var."

"Herkesin içinde seni göstermeye zorlama beni, çünkü kesinlikle yaparım."

"Burada bir sürü namuslu insan var Niko. Sonunda hapse gireceksin."

"Umurumda değil."

"Eğer ED değilse, diğer tek seçenek... siz özel olarak gittiniz."

Lanet olası Killian ve onun psikopat zihninin etrafımda bulunması yasaklanmalı. Her gece "Lotus çiçeğimi becermeye gidiyorum" ve her gün "Lotus çiçeğime bir günaydın öpücüğü vereceğim" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Benden herhangi bir sır saklamamı beklemek küfür sayılmalı. Ben yumruklarıyla konuşmayı tercih eden kaslı bir adamım. Geri kalan her şey siktir olup gitmeli.

Karmaşık şeyleri sevmem. Karmaşık *şeyler yapmam*.

Sırlarını bana emanet eden herkes aptaldır. Bran tam bir aptal. Ama benim sağduyuma inanıyor, bu yüzden tüm bu alışılmışın dışındaki ilişkinin reklamını yapamam.

Gerçi buna ilişki dersem aklını kaçırır. Bu bir durum ilişkisi.

En iyi ihtimalle bir anlaşma, en kötü ihtimalle de fahişelik sözleşmesi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bazen bir ilişki gibi hissettiriyor. Özellikle de yangından sonra. Çatı katına daha sık gelmeye başladı ve gelemediği zamanlarda bana şöyle mesajlar gönderiyor:

> Kuzenim ve kardeşlerim beni bu partiye sürüklüyorlar. Eğer gidersem, şüphe çekerim. Özür dilerim. Yarın sabah görüşecek miyiz?
>
> Kızlar beni dairelerine davet ettiler ve bu sefer bir bahane uyduramıyorum. Glyn iyi olup olmadığımı soruyor çünkü endişelenmeye başladı ve ben de ona bu yükü yüklemek istemiyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Seni sabah yine de görebilir miyim?

Evet, ilk kez çatı katına gelmediğinde, ertesi sabah onu da hayaletledim, ama özür dilerken ve koşularımız için onunla buluşmam için bana yalvarırken bunu yapmaya devam edemezdim.

> O çok sevimli. Gerçi bunu ona yüksek sesle söylemem yoksa korkar. Seks dışında ona ne zaman nazik davransam huzursuz oluyor. Sanki yakınlaşma ihtimalimizden korkuyor gibi.

Yine de market alışverişimi yapan ve benim için yemek pişiren kişi o.

Süslü yemeklerin adlarını hatırlamıyorum ve başını onaylamaz bir şekilde sallayışına bakılırsa onları doğru şekilde yemediğimden eminim ama tatları harika. Bana sorarsanız yemeğin amacı da bu zaten.

Her gece biraz daha uzun kalan o, sanki ayrılmakta zorlanıyormuş gibi. Temizlik yapmak, yemek pişirmek ya da gece geç saatlere kadar süren cinayet gizemini bitirmek gibi bahaneler buluyor ama bunun beni sevdiği ve benimle daha fazla birlikte olmak istediği için olduğunu biliyorum.

Tamam, beni tam olarak *sevmiyor*. Ama ben ona karşı büyüyorum.

Maskaralıklarıma gülümsediğini görüyorum ve artık bunu daha çok yapıyor. Gülümsüyor yani.

Ayrıca flörtlerime daha fazla tahammül ediyor ve mesajlarıma zamanında cevap veriyor. Sanırım artık müstehcen mesajlardan bile hoşlanıyor. Penis resimlerinin de hayranı oldu, ancak sık sık göndermeyi bırakmamı söylüyor.

Bazen, onun sıkıcı filmlerini izlerken bana bu şifreli ifadeyle baktığını görüyorum.

Ancak diğer zamanlarda bana bir uzaylıymışım gibi bakar, bu da genellikle gideceğine dair bir işarettir. Diğer zamanlarda ise kendini yarım saatten fazla bir süre banyoya kilitliyor ve perişan bir halde dışarı çıkıyor, gerçek ifadesi çok iyi kullandığı rahatsız edici kontrolünün ardında saklı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona ne zaman her şeyin yolunda olup olmadığını sorsam, o sahte gülümsemesiyle yalan söylüyor ve şu anda en nefret ettiğim kelimeyi söylüyor. *İyi.*

İyi olmaktan başka bir şey yapmıyor, ama onu nasıl konuşturacağımı bilmiyorum. Tabii ilişkimiz yokken bunu yapmam gerekiyorsa.

Bran bir kasa. Yüzeye ne kadar vurursam vurayım asla çatlamıyor. Her zaman, hiç şüphesiz, çelik duvarların arkasına kayıyor ve kendini kapatıyor.

Omzuma bir dokunuş beni şimdiki zamana geri getiriyor ve kuzenimi bana bakarken buluyorum. "Onları mı düşünüyorsun? Bir erkek mi? Bir kadın mı? İkisini de mi?"

"Siktir git, Kill."

"Dürüst olmak gerekirse, seni bir ilişki içinde hayal edemiyorum." "Neden olmasın ki?" Tersliyorum.

Bir kaşını kaldırarak duraksıyor. "Çok dengesizsin. Ayrıca, bir ortak istemediğini söylemiştin. Asla. Özgür bir ruh olduğun ve bağlanmayı reddettiğin için."

Doğru. Öyle demiştim.

Hay sikeyim. Kısa bir süre önce böyle düşündüğümü tamamen unutmuşum. Bran'de onu kendime bağlamak istememe neden olan şey ne?

Bu bir fetih, değil mi?

Onun bedenine sahip olduğum için ruhuna sahip değilim ve onun her şeyini istediğim için sınırdayım.

Bunu teslim ettiğinde, onu atacağım.

Değil mi?

"Yani?" Kill omzuma eliyle vuruyor. "Senin o değerli tek eşlilik karşıtı kurallarını kim değiştirdi? Bana söyleyebilirsin. Her şeyi kendine saklamak seni öldürüyor olmalı."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını sallıyor.

Tek parmağımla onu çağırıyorum. "Buraya gel. Bu bir sır."

Yaklaştı ve ben de ensesine bir şaplak attım. "Lanet olası işine bak ve meraklı olmayı bırak."

Kuzenim saldırıya uğrayan yere masaj yapıyor. "Buna pişman olacaksın."

"Bunu bana attığın her bokun intikamı olarak al." Şeytani bir kahkaha patlatıyorum ve caddede yürümeye devam ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kill beni kolumdan tuttu ve ters yöne doğru itti. "Önce bir kahve içelim."

"Ve kruvasanlar." Karnımı okşuyorum. "Sence makaronları var mıdır?"

"Hiç sanmıyorum." Beni izliyor. "Ne zamandan beri makaron seviyorsun?"

"Her zaman öyleydim."

"Hayır, yapmadın. Tatlıya olan düşkünlüğün genelde çörekte biter."

Mırıldanıyorum ama bir şey söylemiyorum. Bran bir kez satın aldığından beri onlara düşkünlük göstermeye başlamış olabilirim. Bütün kutuyu bir gecede bitirdim ve mini bir şeker komasına girdim.

O zamandan beri onları benden saklamaya başladı ve cimri bir pislik gibi sadece iki parça bırakıyor.

"Öldürün!"

Huysuz kuzenimin yüzü, kız arkadaşının sesini duyunca nadir görülen samimi bir gülümsemeye bürünüyor.

Bizi masasına çağırıyor... Vay, vay.

Gözlerim o çarpıcı mavilerle buluştuğunda dudaklarım otomatik bir sırıtışa dönüşüyor. Bir an için farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor, parmakları fincanın etrafından gevşiyor.

Dün gece asansörden çıkar çıkmaz onu duvara yaslayıp ayakta duramayacak hale gelene kadar siktiğimde yüzünde beliren ifadeye benziyor.

Sakin ol, Kolya. Tanrım, dostum. Halkın içindeyiz.

Bu mantığı anlıyor mu? Hayır, çünkü tam bir sik gibi pantolonuma doğru seğiriyor.

Bran'in güzel olarak etiketlenmeye alerjisi olduğunu biliyorum, ama öyle. Ayrıca çok zarif ve bakımlı. Gömleğinin yakası mükemmel bir şekilde katlanmış, manşetleri simetrik bir şekilde kıvrılmış ve saçının her bir teli doğru yere düşüyor.

Her zaman şık giyinir ve kendini sessiz bir karizma ile taşır. Dibe vurabilir ve bundan zevk alabilir, ama yatak odasının dışında kontrol manyağıdır. Çılgınlık derecesinde de asabi. Bahse girerim kimse onun süslü tavırlarına bakıp sertliği sevdiğini tahmin edemez.

Glyn ve Killian birbirlerinin yüzlerini yalamakla meşgulken, ben bir sandalye kaydırıp yanına oturuyorum. Kalçalarımı bilerek o kadar açarak oturuyorum ki kot pantolonum onun pantolonuna değiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki bir dünya harikasıymışım gibi beni izlemeye devam ediyor, dudakları hafifçe aralanmış.

O dudakları yeme ihtiyacı içimde bir dürtü gibi çarpıyor, ama onu bastırıyorum ve fısıldıyorum, "Salyaların akıyor. O kadar ateşli miyim?"

Yutkunuyor ve bakışlarını hızla başka yöne çevirerek karşımızdaki absürt PDA'ya odaklanmayı tercih ediyor.

Tipik Bran. Dürüst olmak gerekirse, neden bir gün destansı bir şekilde ortaya çıkıp beni özel hayatında yapmayı sevdiği gibi dünyanın önünde öpmesini umduğumu bilmiyorum.

Bu imkansız.

Sonunda kendine karşı dürüst olmak yerine bunu yıllarca sürdürmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyorum. Umurumda değil. Mezun olduğumda, New York'taki hayatıma geri döneceğim ve o da Londra'daki ilkel çocuk olmaya devam edecek.

"Ne tesadüf," diyor Glyn, sonunda kızdan ayrıldıktan sonra.

Öldürün.

Kızın burnuna dokunuyor. "Gerçekten bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Görünüşe göre sana öğretecek daha çok şeyim var bebeğim."

Öldür. Seni şeytani dahi.

Yani en başından beri Bran ile bu kafede olduğunu biliyordu, bu yüzden burada kahve içmemiz için ısrar etti.

Başarılı bir takipçi kuzenim olduğunu bilmek güzel. Bazıları bunun aileden geldiğini söyleyebilir çünkü geçen gün Gareth'ı bir Mercedes'i takip ederken yakaladığımdan ve görev için korumalardan birinin arabasını kullandığından oldukça eminim.

Ancak hoş olmayan şey, *bebeği* de kullanıyor olması. Başka bir lakap seçemedin mi?

Bran'a bir göz atıyorum, sanki lanet olası evrene bir cevap arıyormuş gibi kahvesine bakmakla meşgul. Sade, ruhu gibi şekersiz.

Parmaklarını birbirine geçirip kucağına koyuyor, ben de elimi onunkine yakın bir şekilde kalçama koyuyorum ve ondan yayılan sıcaklığın etkisiyle daha da yaklaşıyorum.

Sik beni. O sarhoş edici.

Onun yakınında var olamıyorum ve kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum. Bu bir işkence.

"Nasılsın Niko?" Glyn rahat bir sırıtışla bana soruyor.

Bazen onu Bran'in kız kardeşi olarak düşünmek zor oluyor. Her ne kadar kardeş gibi görünseler de, kız onun asla olamayacağı kadar kaygısız. Davranışları

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her adımını sayarken kendiliğinden. Her kelimeyi. Her hareketini. Bir psikopat gibi.

Bedenim onunkiyle konuştuğu zamanlar hariç tabii. İşte o zaman lotus çiçeğimin kesilmemiş versiyonunu alıyorum.

"Nikolai," diyor Killian. "Onun adı Nikolai." "Ama

ben Niko'yu seviyorum," diyorum gülümseyerek.

Bran'in hakkını vermek gerekirse, kahvesini yudumlarken tek kelime etmemiş gibi davranıyor. Ancak elinin kalçasında seğirdiğini görebiliyorum.

"Doğru mu?" Glyn öyle diyor. "Ona Nikolai yerine Niko demek çok daha kolay. Kıskanma, Kill."

"Evet, kıskanma kuzen. Glyn ve ben arkadaşız, değil mi?" "Hı-hı." O

sırıtıyor ve ben de ona göz kırpıyorum.

Yemin ederim ki Bran'in bana dik dik baktığını görüyorum ama ona baktığımda kahvesini içmekle meşgul olduğunu fark ediyorum.

"Dikkat et Niko," diye tehdit ediyor Kill sahte bir sakinlikle. "Kendi mezarını kazıyorsun."

"Bırak da vermem gereken sikişleri arayayım." Ceplerimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum ve sonra iki orta parmağımı çıkarıyorum. "Oh, al bakalım."

Glyn kahkahayı patlatır, Killian'ın eğlenmeye hiç niyeti yoktur ve Bran hâlâ telefonunda kaybolmuştur.

Tanrım. Zihinsel kapı çarpma oyunu güçlü.

"Peki biz sizi bölmeden önce burada ne yapıyordunuz?" Glyn'e sordum. "Pek

bir şey yapmıyordum. Bran ve ben sohbet etmeyi severiz."

"Yaklaşmış olmalısınız," diyorum ve Bran'in yanımda sertleştiğini

hissediyorum. "Öyleyiz," diyor neşeyle. "Lan'a karşı bir takımız."

"Lan'a karşı değiliz." İlk kez konuşuyor, sesi sakin ve sarsılmaz bir dağ gibi berrak. "O bizim kardeşimiz."

"Evet, ama öyle davranmıyor."

"Bu tartışmanın ne yeri ne de zamanı," diyor açık yüreklilikle ve sesi sakin çıksa da, altında sert bir gerilim var.

Onu bu tonda konuşurken duyunca nazik imajının sadece bir imaj olduğunu anladım. Aslında biraz kontrolcüdür. Tamam, *çok*. Sinirsel olarak öyle.

Her şeyle bir sorunu yokmuş gibi davranır, ancak içten içe durumu manipüle etmeye çalışır, böylece tam da istediği şekilde işler. Seçici, mesafeli ve titizdir. Zor ve huysuzdur da. Sessiz olanlar en korkutucu olanlardır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her neyse." Glyn suratını asıyor. "Zaten hep onun için bahaneler üretmeye çalışıyorsun."

"O benim ikiz kardeşim."

"Evet, tamam." Gözlerini deviriyor ve Kill omzunu okşarken fincanından agresif bir şekilde höpürdetiyor.

Bir fırsat gördüm ve kesinlikle değerlendirdim. Muhabbet kuşları meşgul olduğu için elimi Bran'ınkine koyuyorum ve o da kıpırdamadan duruyor, eli benimkinin altında hafifçe titriyor.

O kadar sıcak ki parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmekten kendimi alamıyorum.

Bran kıpırdamadan duruyor ve olay şu; beni itmeye çalışmıyor. Ben de daha ileri gidip başparmağımla tenini okşuyor, herkesin içinde sadece bir dokunuşla bile tahrik olmamaya çalışıyor ve başaramıyorum.

Elinin büyük olmasına rağmen benimkinden biraz daha küçük olmasını çok seviyorum. Mükemmel boyutta. Her fiziksel açıdan mükemmel. Aksini söyleyen herkes açıkça kör bir aptaldır.

Glyn başını kaldırıyor ve Bran kurnazca elini çekip benimkini itiyor, sonra da telefonunu alıp etrafına bir duvar örüyor.

O kadar hızlı değil.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

BEN

Bana hiç ilgi göstermiyorsun,
bebeğim. Kıskanıyorum.
Kill ve Glyn'in.

Hemen okuyor ve sanki benim yüzümmüş gibi telefonuna baktığını görebiliyorum.

BRAN

Git başımdan.

BEN

Aww, ama ben istemiyorum
için.

Bebeklik yapma, Nikolai.

Ben de seni
Bebeğim, bebeğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Avucuyla ağzını kapatıyor ama artık çok geç, gülümsediğini görebiliyorum. Eğilip o gülümsemenin tadını çıkarmamak ve dişlerimle dudağını tam da onun sevdiği şekilde çekmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

BEN

Çok güzel kokuyorsun.
seni yalamak için.

BRAN

Nikolai!

Çok ateşli görünüyorsun, seni
yemek istiyorum. Ağzın
burnun dağılana kadar seni
sikmek için
sabırsızlanıyorum,

Kapa çeneni.

bebeğim.

İnsanların içindeyken
düzgün ve asil olmana ama
özel hayatında ağzı bozuk
bir seks tanrısına dönüşmene
bayılıyorum. Şimdi çok
sessizsin ama
Kıçın sikimi yutuyor. Mmm.
Benimkinde boğulduğunda
yüzünü düşünmek
zorlaşıyor
horoz.

DUR.

Oh, son bir şey daha. Bugün
bunu yapmayı unuttum.

Ona bu sabah çektiğim bir sik fotoğrafını
gönderdim.

Bran oturduğu yerde kıpırdanıyor ve hemen sohbetten çıkıyor. Ekranıma bakmaya devam ederken bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Simon mı?"

Kill'in sözleri, Bran'ımla dalga geçmek için başka bir penis fotoğrafı gönderme girişimlerimi durdurdu.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı telefonumdan kuzenime kaydırıyorum.

"Simon mı?" "Özel olarak birlikte olduğun kişi o mu?" Kill soruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bran elindeki kahve fincanını dudaklarına götürmeden önce duraksıyor ve yavaşça yere bırakıyor.

"Özel bir ilişkiniz mi var?" Glyn bariz bir neşeyle sorar.

"Öyle ve bana kiminle olduğunu söylemedi." Kill duraklar. "Oyuncaklarını gözden geçiriyorum ve Simon bunu isteyecek kadar yapışkan olan tek kişi."

"Simon kim?" Glyn sorar.

Bran'a bir göz atıyorum ve dudakları bir çizgi halinde. Aradan birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen Simon'ın kim olduğunu çok iyi biliyor. Ne de olsa kıskançlığı yüzünden özel olmayı kabul etti.

Killian ona, "Bir diva gibi yürüyüp konuşan ve Nikolai'ye baba diyen o," diye cevap veriyor.

"Oh, Simon." Glyn gülümsüyor. "Ona Sim dememi istedi."

"Daha çok bir aptal gibi." Kill dudaklarını büküyor. "O çok yalaka. Lütfen bana birlikte olduğun kişinin o olmadığını söyle."

"Belki de öyledir," diyorum ikinci çıplak yazıyı gönder tuşuna basarken.

Bu sefer, sikimi yumrukladığım ve alt dudağımı ısırdığım tüm vücut aynalı bir selfie.

Sonra sırf onunla dalga geçmek için yazıyorum:

BEN

Kıçını düşünmek beni damlatıyor, bebeğim.

Bran aniden ayağa kalkıyor, elleri telefonunun etrafında kenetlenmiş, ama "Tuvalete gireceğim" derken sakin görünüyor.

Noktaların bir görünüp bir kaybolmasını izlerken gülümsememi bastırıyorum. "Sürüngen gibi gülümsemeyi kes," diyor Kill. "Bu iğrenç."

"Seksi gülümsememi kıskanma, Şeytan'ın varisi." Telefonumu cebime sokuyorum. "Tatlı bir şeylere ihtiyacım var. Hemen dönerim."

Tatlılarını kontrol ediyormuş gibi yaparak kasaya doğru ilerliyorum. İtalyan fıstıklı kruvasan yok, baklava yok, makaron yok. İlgilenmiyorum.

Kill ve Glyn'in birbirlerinin suratlarını yediklerine bir göz attıktan sonra tuvalete gidiyorum. Bran'i lavabonun önünde dururken buluyorum, yüzü iki büklüm olmuş ve parmakları ölümcül bir şekilde telefonunu tutuyor.

Arkasına geçip kulağına fısıldıyorum, "Dikkat et, yeterince sert bakarsan kırılabilir."

İrkildi ve o kadar hızlı döndü ki neredeyse düşüyordu. Bir kolumu beline doladım. "Sakin ol, bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yabani gözleri panik dalgalarıyla çevremizi tarıyor. "Ne yapıyorsun Nikolai?"

"Bir el işine yarar diye düşündüm." Avucumu ereksiyonuna doğru kaydırdım ve pantolonunun üzerinden yumrukladım. "Mmm. Çıplak fotoğraflarıma bakarken sertleştin mi bebeğim?"

"Nikolai..." Sesi kısık bir şekilde kontrol etmeye çalışıyor. "Burası halka açık bir yer... Dur..."

"Ama yakalanma ihtimali sikini daha da kalınlaştırıyor." Eğildim ve dilimi kulağının kabuğunun üzerinde kaydırdım. "Yoksa benim yüzümden mi?"

"Kendini aşmalısın..." Önce kulağının memesini, sonra çenesini ve alt dudağını ısırdığımda sözleri bir iniltiyle sona eriyor.

"Ne diyordun?" "Kes

şunu..."

"Neydi o?" Ereksiyonunu okşayarak taş gibi sertleştirdim. "Sikin benim için çok sert."

"Lanet olsun...lanet olsun."

"Mmm. Küfür etmene bayılıyorum

bebeğim." "Nikolai-"

Söyleyeceği her şey dışarıdan gelen ayak sesleriyle kesilir.

Bran donup kalıyor, şehvetin yerini o kadar dik bir panik duygusu alıyor ki, beni şaşırtıyor. Ereksiyonu bile sönmeye başladı.

Neden biri onu beni öperken yakalarsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi davranıyor?

Bileğinden tutup onu son kabine sürüklüyorum, sonra içeri itiyorum, kapıyı çarpıp kapatıyorum ve duvara yaslıyorum.

Dışarıdan birkaç erkek sesi bize ulaşıyor, Premier Lig'i falan tartışıyorlar.

"Git," diye fısıldıyor Bran.

"Kapa o lanet çeneni."

"Niko-" Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum ve ağzımın içine doğru inliyor, ses küçük ama beni ateşlendirmeye ve rahatsız etmeye yetiyor.

Öpücük sert ve hızlı, onu susturmak için. Şu anda onun rahatsız edici sözlerini duymak istemiyorum.

"Benim için gerçekten sessiz olmanı istiyorum bebeğim." Pantolonunun fermuarını açtım ve sertleşmiş sikini çıkardım. "Görünüşe göre bundan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nikolai, yapma... lütfen..." Başını çılgınca sallıyor, ama ben onu dibinden ucuna kadar sarsıyorum, nasıl kaya gibi sertleştiğinin tadını çıkarıyorum.

Ve elimde olmadan sünnet derisini itiyorum ve
delik
. "Mmm. Benim için damlıyorsun. Ne kadar şirin."

"Siktir git..."

"Edepsiz konuşmana bayılıyorum." Kendimi dizlerimin üzerine biraz Mücadele. Biz iri adamlarız, özellikle de ben ve burası küçük. Uygun bir pozisyona geldiğimde onu ağzıma alıyorum. Bran hırlıyor ve bir elimi dudaklarına bastırıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyorum aletinin etrafında. "Gürültücü olmana bayılıyorum ama burası o seksi hırıltıların yeri değil. Ben senin sikinde boğulurken benim için sessiz ol, bebeğim."

Başını duvara yaslıyor, ben onu boğazımın arkasına götürürken gözleri dönüyor, sonra tekrar dışarı ve tekrar içeri. Ucuyla alay ediyorum, dilimi birkaç kez ona doğru itiyorum.

"Mmmfff..." Ellerini saçlarıma gömüp beni kasıklarına doğru iterken avuçlarıma doğru küfrediyor.

Çılgınca emiyorum, onu boşaltmak istiyorum. Duvara karşı kıvranana ve prekumu dilime dökülene kadar sikinde boğuluyorum ve taşaklarını sıkıyorum.

Lanet olsun.

Zevkinin peşinde koşarken görülmeye değer bir manzara. Kızarmış ten, kapüşonlu gözler ve talepkar parmaklar.

Saçlarımla ilgili bir takıntısı var ve her seferinde olduğu gibi, parmaklarını kafatasıma batırmak için kravatı çekip çıkarıyor, saçlarımı yumrukluyor, sonra okşuyor, sonra tekrar yumrukluyor.

Boğazıma daha hızlı iterken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Dölleri ağzımda ve boğazımda patlarken dişleri parmaklarıma batıyor.

Uzun süre boşalıyor ve ben son damlasına kadar yutana kadar onu emmeye devam ediyorum.

Duvara yaslanıyor, parmakları saçlarımda kenetleniyor. İşim bittiğinde onu dışarı çekiyorum ve vahşi gözlerle beni izlerken dudaklarımı yalıyorum.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa seni beceririm bebeğim."

Ayağa kalktığımda elimi ağzından çekiyorum, şimdi dişlerindeki dövmelerin üzerinde kırmızı bir yarım ay var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen ne düşünüyorsun-"

Dudaklarım onunkilere yapışıyor. "Teşekkür etmediğin sürece bunu duymak istemiyorum." Bir süre beni izliyor. "Beni rastgele öpmeyi keser misin?"

Alt dudağını yaladım. "Hayır."

Derisini saran kızarıklığa karşı savaşarak kendini içeri sokuyor.

Sıkıcı ortamına geri döndüğünde bana ters ters bakıyor. "Killian'ın özel bir ilişki yaşadığınızı öğrenmesinin nesi var?"

"Dedektifçilik oynamayı seviyor." Boğazını yalıyorum. "Merak etme, sen olduğunu bilmiyor."

Bran'in elleri göğsümde duruyor ve beni itmeye çalışıyor ama başını yana eğerek nabzının attığı noktaya erişmemi sağlıyor. "Neden Simon olduğunu düşünüyor?"

"Onu duydun. Simon daha mantıklı biri." "Neden? Sana *baba* dediği için mi?"

Dışarıda hiç ses olmamasına rağmen sessiz olmaya çalışarak boynuna doğru kıkırdıyorum. "Kıskandın mı bebeğim?"

Saçımı yumrukladı ve beni geri çekti. "Benimle uğraşma, Nikolai." "*Benimle* uğraşma." Parmaklarımı boğazına doladım ve Sıkıştır. "Herkesin gözü önünde yaşanan bir ilişkiye karşı çıkan sen olduğun halde, bu kadar kızgın davranmaya hakkın yok. İnsanların Simon'la birlikte olduğumu düşünmesi hoşuna gitmiyorsa, yuh amına koyayım. Bu senin hatan."

Gözlerinden bir acı lekesi geçiyor ve saçlarımı serbest bıraktığında kendimi kıçımdan tekmelemek istiyorum.

"Bebeğim..."

"Hayır, haklısın. Bu şekilde olmasını isteyen bendim ve sonuçlarına katlanmam gerekiyor."

"Ama neden böyle olmak zorunda? Yapabiliriz-"

"Hayır!" diye sözümü öyle sert kesti ki geri adım attım.

"Söyleyeceklerimi duymadın bile."

"Cevabım hayır Nikolai," diyor bir panik havasıyla ve ben onun içine girip böyle hissetmesine neden olan şeytan her neyse onu dışarı çıkarmak, sonra da öldüresiye dövmek istiyorum.

Ona ne oldu böyle? Neden bazen bu moda giriyor, sanki bir canavar tarafından kovalanıyormuş gibi?

"Bırak artık, tamam mı?" Sert nefes alıyor. "Önce geri dön."

"Hey... Sorun ne?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi görünmüyorsun."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye tersliyor. "Neden umursamak zorundasın? Beni rahat bırak."

"Biliyor musun, beni çok zorluyorsun ve seni bırakabilirim Brandon."

Dudakları aralanıyor ve her zaman yaptığı gibi en azından özür dileyeceğini düşünüyorum ama fısıldıyor, "Lütfen git."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, sonra kapıyı kırbaçla açıp çıkıyorum.

Ellerimi yıkayıp kafeye geri dönerken hareketlerim güçlüydü. Atmosferin ayrıldığım zamanki gibi mide bulandırıcı derecede tatlı olmadığını fark ettiğimde masanın yanında duraklıyorum.

Nedeni Bran'in klonunun benim sandalyemde olması.

Elimi cebime atıyorum ve onun yanında duruyorum. "Benim yerimdesin."

Landon kafasını bana doğru çeviriyor ve iğrenç sırıtışını takınıyor. Bran'in fiziksel özelliklerini paylaşmasına rağmen Landon daha tampon ve çok daha iğrenç. Aynı özelliklere sahip olmasalar kimse kardeş olduklarını düşünmezdi. Bran kapalı kapılar ardında sakin ve lanet bir pislikken, Landon açıkça bir pisliktir. Düşmanca ve tamamen dengesiz.

Kuzenim Glyn'le ilişkisini bozmamak için buna izin vermiş olsa bile, Kill'i kaçırdığı için onu hâlâ affetmiş değilim.

"Üzerinde adını göremiyorum koca adam," diyor aynı sırıtışla ve suratına yumruk atmamamın tek nedeni Bran'inkinin aynısı olması.

Bu adama katlanamıyorum.

"Lan?" Bran ortaya çıktı, hiç de telaşlı görünmüyordu. Sanki bir dakika önce son sinirime dokunmamış gibi.

Dikkatini gösterişçi kardeşinden ayırmadan dikkatlice koltuğuna kayar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Glyn'le arayı kapattığınızı duydum, ben de katılmak istedim. Yine de istenmeyen bir misafir olacağını düşünmemiştim."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyor Kill ve Glyn, suratında bir delikle aya gönderilmeyi kesinlikle hak eden kardeşini yumruklamasını engellemek istercesine elini bastırıyor.

"Bran, küçük kardeşim." Landon bir kolunu onun omuzlarına doluyor. "Neden Nikolai'nin yanında oturuyordun? Aptallık bulaşıcı olabilir, biliyorsun."

Bu lanet-

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önce I olabilir tekme Onu, Kepek iter onu uzakta. "Bu Kaba.
Özür dile, Lan."

"Ben mi? Özür dilemek mi?" Bir kahkaha patlatır. "İyiydi, Bran. Zahmetsizce komik oluyorsun."

"Kardeşim adına özür dilerim," diyor yüzüme bakmadan.

Tanrım. Yemin ederim, bu lanet olası pislik. Ona ters ters bakıyorum ve o da korkak gibi başını eğip göz temasını kesiyor.

"Burada neler oluyor?" Lan parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Hey, sen. Seni kör etmeden önce gözlerini kardeşimden çek."

"Lan!" Glyn azarlıyor.

Bran başını kaldırıyor ve bakışlarında gördüğüm korku midemi bulandırıyor.

Birinin bizi öğrenebileceği fikrinden o kadar korkuyor ki kusmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Ben gidiyorum," diyorum ve arkama bakmadan çıkıyorum. Hepsinin canı cehenneme. Brandon King'den başlayarak.

Köşke geri yürüyorum ve sonra Harley'imle deniz kıyısında bir gezintiye çıkıyorum. Ama ne hava ne de motosikletin titreşimleri ruh halimi hafifletiyor.

Yarım saat sonra sahile park ediyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Varlığımın baş belasından bir mesaj buldum.

BRAN

Teşekkür ederim ve özür dilerim.

Orospu çocuğu.

BEN

Ne için?

BRAN

Konuşma tarzım için özür dilerim. Gittiğin ve Lan ile çatışmadığın için teşekkür ederim.

Dinle, sanırım bir şeyden şüpheleniyor.

Ne olmuş yani?

Şimdilik çatı katından uzak dursam iyi olur.

Tipik Brandon. İlk tehlike işaretinde kaçmak senin yöntemin gibi görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lan'ı tanımıyorsun. O bir köpek gibidir. Etrafı koklamaya gelirse, her şeyi öğrenir.

Ve bu çok lanet bir
Trajedi m i ?

Nikolai, lütfen. Yapma bunu.

Ne var biliyor musunuz?
Bunu yapacağım. Omurgasız,
kararsız pisliklere ayıracak
vaktim yok. Ben senin ne
oyuncağın ne de ganimetinim.
Ara.

Bu ne anlama geliyor?

Git kendine başka bir tane bul.
Oyuncak. İşimiz bitti.
Oh, bekle. Biz zaten hiçbir
zaman bir şey olmadık.
Numaramı sil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Daha önce hiçbir şeye bağımlı olmadım, bu yüzden yoksunluk döneminin ne kadar acı verici olduğunun farkında değildim.

Nikolai'nin bana bir mesajla ilişkimizin bittiğini söylemesinin üzerinden iki hafta geçti ve ben hâlâ yalnızlık patlamalarını atlatabilmiş değilim.

İki hafta oldu ve daha iyiye değil, daha kötüye gidiyor.

Ne de olsa bu sıradan bir para çekme işlemi değil. Ya da belki de bu işte acemiyim ve bu tür durumlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda en ufak bir fikrim yok.

Bazen acı ve mide bulantısı çok fazla geliyor ve siyah mürekkeple boğuluyorum ve onu temizlemek zorunda kalıyorum.

Her nasılsa.

Her neyse.

Son iki haftadır kanımı daha sık görmeye başladım. Geçen gün, banyoda bilincimi kaybedene kadar akıp gitmesine izin verdim. Bir parçam hiç uyanmamayı diledi.

Banyoda yerde yatarken bir parçam bunun için dua etti, gözlerim nemden bulanıklaştı ve kalbim işe yaramaz bedenime hayat pompalamaya devam edemeyecek kadar yoruldu.

Beynim kontrolden çıktı ve düşüncelerim ne kadar yorgun olduğumu anlamaya başladı.

Kendimden.

Her şeyin. Hâlâ

öyleyim.

Fırçam tuvalin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, sıcak renk darbeleri ekliyor, içimdeki boşluğa uyana kadar onları iç içe geçiriyor ve karıştırıyor.

Sanat beni ayakta tutan tek şey. Bileğimi kasten burktuktan sonra artık antrenmanlara bile g i t m i y o r u m .

Türlü bahanelerle sosyal çevremden uzaklaşıyorum. Çalışmalar.
İş. Bekleyen son tarihler.

Şu anda hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle uğraşacak enerjim yok. Ama daha fazla yalnız kalmak beni sadece kötü alışkanlıklara itiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kesmek, kan ve lanet olası kendinden nefret.

Dönüyorum ve bunu durduramıyorum.

Düşüyorum ve dibe vuramıyorum.

Elim titriyor ve kalın saatimle kapladığım alçı yanıyor. Yara karıncalanıyor ve kanım zorlukla iyileşen kesiğe pompalanıyor.

Kıyamet günü hissi beynime hücum ediyor ve ağzımın içi tükürükle doluyor.

Kene.

Çok zayıfsın.

Kene.

Rezalet.

Kene.

İşe yaramaz.

Fırça titreyen parmaklarımın arasından düşüp yere çarpıyor ve plastik üzerinde turuncu bir iz bırakıyor.

Sağımdaki çekmeceyi açıyorum ve neredeyse otomatik pilotta İsviçre çakımı alıyorum. Bir kez daha açarsam kimse bilmeyecek.

Etrafımı saran siyah mürekkebi temizlersem, kendi derimin içinde sıkışıp kalmış hissetmeyeceğim ve her şey bitecek.

Bunu yaptığım son beş seferde de aynı kelimeleri tekrarlamam dışında. İki hafta içinde beş kez. Beş.

Lanet olsun. Kontrolümü kaybediyorum.

Yine de parmaklarım kola dolanıyor ve saatimi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Alçıyı soyuyorum ve koyu kırmızı deriye bakıyorum. Bunu son yaptığımda kesik çok derindi, çok kan kaybetmiştim. Asla iyileşmeyeceğini ve dikiş atılması gerekeceğini düşünmüştüm.

Deri kendini tekrar bir araya getirdi, lanet bir mazoşist gibi sonuçsuz bir şekilde kapanmayı, iyileşmeyi umdu.

Kendimi ilk kez on yedi yaşımda tıraş olurken kazayla kestim. Çenemden ve boynumdan aşağı yuvarlanan küçük kan damlacıklarını izledim ve muazzam bir rahatlama hissettim.

İlk defa aynayı kırma ihtiyacı hissetmeden bir dakika boyunca kendime baktım.

Bu yüzden tıraş olurken biraz dikkatsiz davrandım ve kanımı daha fazla görebilmek için oramı buramı kestim. Kan ne kadar çok akarsa, siyah mürekkep o kadar çok çekiliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bunu sık sık yapmazdım. Ailemi şüphelendirmemek için son derece dikkatliydim. Babam bana yeniden tıraş olmayı öğretmesi gerektiği konusunda şaka yaptığında, yüzümdeki ve boynumdaki o küçük çentikleri yapmayı bıraktım.

Orayı tıraş etmeye ve kimsenin göremeyeceği şekilde kalçalarımın arasını kesmeye başladım. Küvette oturur ve içimden akan kanı izler, gözlerimi kapatır ve temiz havayı içime çekerdim.

Üniversiteye başladıktan sonra bileğimi kesmeye başladım, ama sadece aynı noktadan, bir saat tarafından gizlenebilecek üç çizginin üzerine çizerek.

Ama bunu sık sık yapmama da izin vermiyordum. Ayda bir kereden fazla değil, belki. Mide bulantısı boğazımı daralttığında ve siyah mürekkepten öğürmeden nefes alamadığımda.

Kendi derimin içinde var olamayacak kadar acı çektiğimde.

Son birkaç hafta içinde sıklığı öyle arttı ki artık kontrol edemiyorum.

Nikolai ile birlikteyken bunu yapmadım çünkü Nikolai son derece anlayışlıydı. Elimde ve kolumda bir sorun olduğunu hissediyordu ve haftalarca bunu sorup durdu. Şaka yapmıyorum, "Bu arada, elini nasıl incittin? Ciddi görünüyor."

Tüm o seksi düşününce, kalçalarımı kesmeye cesaret edemedim ve işin garip tarafı, kanımı görme dürtüsü beni gerçekten bunaltmadı.

İdare edilebilirdi, ta ki idare edilemez olana kadar.

Bileğimi kesmeyi hayal ettiğim şu ana kadar. "Tatlım... lütfen. Senin için çok endişeleniyorum. Lütfen konuş benimle. Söyle bana.
bir şey. Herhangi bir şey."

Annemin az önceki sözleri sise karışıyor ve titrek bir nefes veriyorum. Onu sevdiğimi söyledim ve telefonu kapattım çünkü sesindeki acıyla baş edemiyordum.

Babam beni aradı ama açmadım çünkü sesindeki endişeyi duymak beni mahvedecekti. Ona hiçbir şekilde benzemeyen bir hayal kırıklığı olmam beni korkutuyor. Lan'a karşı katı davranıyor olabilir ama aslında bunun nedeni ona gençliğini hatırlatıyor olması.

Ben sadece ailemin endişelenmesine neden olan lanet bir anormalim. Lanet bir hayal kırıklığı ve başarısız potansiyel kasırgası.

Bir titreşim beni trans halinden çıkarıyor ve iki kez göz kırpıyorum, sonra yaralı elimle telefona uzanıyorum, hafifçe titriyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, bitmek bilmeyen yoksunluğun üstesinden gelmek için kullandığım başa çıkma yöntemi, Nikolai'ye mesaj atar gibi kendime mesaj atmaktı.

Beni terk ettikten sonra onunla iletişime geçmeyecek kadar gururluydum ama o mesajları kendime göndermekten zarar gelmedi. O'ymuş gibi davranarak. En azından bu şekilde, hissettiklerimi kelimelerle ifade edebildim.

Saçma sapan kelimeler:

Madem gidecektin neden hayatıma girdin?

Eğer kalmayı planlamıyorsan neden beni kendine bağımlı yaptın?

Üzgün olduğumu söylersem geri gelir m i s i n ?

Sen asla bir seks çağrısı olmadın. Ben öyle şeyler yapmam bile. Ve oyuncak olan benim, sen değilsin.

Artık koşmayı bile sevmiyorum. Diğer her şey gibi onu da mahvettin. Siktiğimin piçi. Sikeyim seni.

Berbat durumdayım, Nikolai. Son derece. Bir kurşundan kurtulduğuna sevinmelisin.

Kendimden nefret ediyorum. Neden sen de benden nefret etmiyorsun?

Doğru ya. Artık biliyorsun. Nihayet. Uyandırma çağrısı için tebrikler. Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Simon'a ve diğer arkadaşlarına geri mi döndün? Yerine birini buldun m u ?

Bu son düşünce beni sık sık zihnimin kara deliğine tıkıyor ve ne kadar denesem de ondan kurtulamıyorum.

Nikolai'yi dövüş kulübünde birkaç kez gördüm, çünkü artık ona bakmamaya dayanamıyorum, ama her zaman o beni fark etmeden ayrılıyorum.

Tıpkı o mesajları onun yerine kendime yazdığım gibi.

Ama şöyle bir şey var.

Dün gece Remi'yle kafayı bulduktan sonra odama döndüğümde çok gergindim. Bu yüzden Nikolai'nin en rastgele saçmalıklarla doldurduğu kaotik Instagram'ını inceledim.

Bu son zamanlarda kendimi kaptırdığım bir alışkanlık ve şeytanları sakinleştirmeye yardımcı oluyor. En azından bir süreliğine.

Genellikle çatı katına çıktığım saat olan on buçuk civarında, televizyonda her gece yayınlanan cinayet gizemlerinden bir sahnenin fotoğrafını paylaştı. Hashtag'ler şöyleydi*: #İzlerken #Yalnız*

Kalbim o anda küllerinden yeniden doğdu, ama sadece bir saniyeliğine, ona susamış ve ona eşlik etmeyi teklif eden kadın ve erkeklerden gelen tüm yorumları görmeden önce. Siktiğimin Simon'ı da dahil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni izleyebilirsin, baba ;)

Sarhoş olduğum kısmı hatırlıyor musun? Düzgün düşünemiyordum, bu yüzden ona mesaj attım.

BEN

Beni özlüyor musun?

Odamda bir ileri bir geri volta atmaya devam ettim, cevabını bekliyordum. Aklım, kalbim ve lanet olası bedenim epik boyutlarda bir karmaşaydı. Çatı katına çıkıp onu görmek istiyordum.

Mekânımıza kimi davet ettiyse atmak istedim.

Ama o durumda araba kullansaydım kesinlikle kaza yapardım ve kendi hayatım umurumda olmasa da başkalarının hayatını tehlikeye atmazdım.

Hemen okumasına rağmen tam iki dakika sonra cevap verdi.

NIKOLAI

Bu d a kim?

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve odamın ortasında durup sanki göğsüme saplanıp sırtımdan çıkan bir bıçakmış gibi metne baktım.

Belki de yazıyı yanlış okudum. O çoktan hayatına devam etti ve ben kendi yarattığım bu lanet hapishanede sıkışıp kaldım.

BEN

Yanlış numara. Özür dilerim.

Telefonumu yere atıp kendi kendimi yok etme hobime dalmak üzereydim ki elimde titredi.

Beni arıyordu.

Yemin ederim, telefonu yukarı kaydırıp kulağıma götürdüğümde kendimi hiç bu kadar sarsılmış hissetmemiştim.

"Ne sikime-" Keskin bir nefes aldı ve sesinin titreşimini kulağımda hissettim.

Sonra sanki onu daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi nefes almayı tamamen kestim.

"Belli ki yanlış numara değil. Benden ne istiyorsun Brandon?" Ses tonu sakinlikle savaşıyordu, ama ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

altındaki çalkantı.

Gülümsedim ve nefes alışını dinleyip sesini içime çekerken rahatlayarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Beni unutmamış ya da numaramı silmemişti.

"Bana hiç tam adımla hitap etmiyorsun," diye fısıldadım. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Neyi sevdiğin umurumda değil. Sen ya da nasıl olduğun umurumda değil. Sana işimizin bittiğini söyledim, o yüzden benden uzak dur."

"Ama ben istemiyorum," diye karşılık verdim ona, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamayacak kadar sarhoştum.

"Az önce ne dedin sen?"

"İstemiyorum. Belli ki sen de istemiyorsun, yoksa benimle konuşuyor olmazdın. Bana bu kadar takıntılısın, ha?"

"Senin saçmalıklarından bıktım."

"Yalancı. Benden uzak duramazsın Niko." Onun cümlelerinden birini daha kullandım. "Beni istediğini biliyorsun. Ne yaparsam yapayım, sürünerek bana geri geliyorsun."

O zaman telefonu kapattı ve ben de kızgın ve yanlış da olsa sadece sesini duymak istediğim halde kullandığım aşırı özgüvenli ton için kendime lanet ettim. Beni tam adımla çağırıyor olsa bile, bu hala çok uzun zamandır yokluğunu hissettiğim onun sesiydi.

Sonra yatağa girdim, onun güçlü kollarının beni sardığını ve göğsünün başımın altında olduğunu hayal ettim.

Nedense bugün bana mesaj atacağını düşündüm ve az önce titreşimi hissettiğimde umutlandım ama ekranda onun adı yoktu.

BABA

Beni mümkün olduğunca çabuk ara Bran. Ne kadar zor olursa olsun, seni seven ve ne olursa olsun arkanda duracak bir ailen olduğunu hatırlamanı istiyorum.

Yalnız değilsin, evlat. Tamam mı?

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve İsviçre çakısının masaya düşmesine izin veriyorum, sonra avuçlarımın topuklarını gözlerime sürüyorum.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ya da belki biliyordur. Babam ortamı okuma ve bana doğru zamanda doğru desteği sağlama konusunda her zaman çok iyi olmuştur.

BEN

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Normal olan nedir, baba? Ve lütfen arama. Telefonda konuşmak istemiyorum.

BABA

Normal, siz ne olduğuna karar verirseniz odur.

Ya benim normal anlayışım herkesinkinden çok farklıysa? Farklı olmaktan hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum. Yapamam. bununla başa çıkmak.

Bran, dinle. Toplumun normal algısı öğrenilmiş bir kavramdır. Bu, sonunda bir gelenek haline gelene kadar nesiller boyunca aktarılan bir görüştür. Kökleri
Uzun süredir öğretildiği için insanların zihninde yer etmiş olsa da, temelde bu sadece bir görüştür. İnsanlar buna uyuyor diye hiçbir anlamı yok. Senin farklı olman harika bir şey evlat. Onların koyun zihniyetinin üstüne çıktın ve
Farklılığınızdan nefret etmek yerine onunla gurur duyun. Toplumun algılarından sıyrılmak zaman alabilir, ama sorun değil. Ben buradayım. Annen burada. Tüm aileniz size yardım etmek için burada. Tek yapmanız gereken kelimeleri söylemek.

Ben farklı olmak istemiyorum, baba. Lan gibi olmak istiyorum. Neden sadece
Onun gibi olmak mı?

Lan da farklı Bran. O kadar farklı ki, bu beni deli ediyor. O kadar farklı ki, bunu bir onur nişanı gibi taşıyor. Bunu biliyorsun. Ona tam anlamıyla
Narsistik ve antisosyal kişilik bozukluğu.

Evet, ama o görünüyor
Normal.

Çünkü numara yapıyor.

Ben de numara yapıyorum ama bunu ona söylemiyorum.

BEN

Sağ ol baba. Ben konuşurum. Sonra görüşürüz.

BABA

Müsait olduğunda gel. Sana öğreteceğim bir sürü yeni tarifim var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona birkaç kalp emojisi gönderiyorum ve sonra bıçağı saklıyorum, yeni bir yara bandı ekliyorum ve saatimi takıyorum.

Stüdyodan çıkarken, uçurumun kenarından döndüğüm için kendimi kutluyorum. Gerçi hepsi babamın işiydi.

Ama yüzümde patlamadan önce bu görüntüyü ne kadar sürdürebilirim...?

Oturma odasına yaklaşır yaklaşmaz yüksek sesler bana ulaşıyor. Lan -tabii ki tüm sorunların yüzde doksan dokuzu ondan kaynaklanıyor- Ali ve şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse hiç konuşmayan Creigh.

Şimdi bağırıyor.

"Tüm bu kargaşa da neyin nesi..." Creigh'in Lan'ı kanepeye vurarak dövdüğünü gördüğümde sözümü kesiyorum.

Onlara doğru hışımla ilerliyorum ama Eli ensemden tutup beni geri çekiyor. "Burası senin yerin değil."

"Bu da ne böyle? Lan'ın kanaması var."

"Ah. Benim için mi endişeleniyorsun? Creigh'den beni daha önce dövmesini istemeliydim." Kardeşim zar zor konuşabiliyor, dişleri kan içinde ama elini göğsüne götürüyor. "Çok duygulandım, ağlayabilirim."

Eli'nin eline karşı kıpırdanıyorum ama Creigh kardeşimi yumruklamaya devam ederken kuzenim beni ölümcül bir şekilde tutuyor.

"Durdurun onları!" Eli'a bağırıyorum. "Bunun olmasına neden izin

veriyorsun?" "Kardeşine haddinin bildirilmesi gerekiyor."

"Onu öldürecek!"

"Yaptığı onca pislik için ödenecek küçük bir bedel."

Creigh Lan'a vurdukça kalbim daha da hızlanıyor. Yumruklarının sesi havada unutulmaz bir şiddet senfonisi gibi yankılanıyor. Yardım edemeyeceğim gerçeği boğazımı mide bulantısıyla dolduruyor.

Tüm bunlar olurken, Lan bana bakıyor ve hatta göz kırpıyor. Lanet olası amcık.

Lan ve ben farklıyız ve konu ona geldiğinde her zaman bir aşağılık kompleksinden muzdarip oldum. Onun tanrı olduğu yerde, ben bilinmeyen bir köylüyüm.

Onun her şeyde üstün olduğu ve gösteriş yaptığı yerde, ben her şeyde sessizce üstünüm.

Yaptıklarının ondan nefret etmeme neden olacağı düşünülebilir ama öyle değil. Onun yaralandığını görmek benim karnıma yumruk yemekten farksız.

Lan'ın ilk ve tek yalvarışına geri döndüm, ben göğsünde ağlarken bana sarılmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lütfen Bran, lütfen! Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Bu olay hayatımın en karanlık döneminde gerçekleşmiş olsa da, onun sözleri ve sarılması en sevdiğim anılarımdır.

Bu neredeyse sekiz yıl önceydi ve ne kadar değişirsek değişelim, Lan'a her baktığımda beni bir arada tuttuğu on beş yaşımızdaki yüzünü görüyorum.

Bu yüzden, kendisini en kötü durumlara soksa bile onu her zaman bir arada tutmak istiyorum.

Creigh'e bir şekilde haksızlık ettiğinden hiç şüphem yok. Lan'a sebepsiz yere vurmazdı.

Heathens'daki yangın yüzünden mi?

Tam Eli'ye vurup Lan'ın yardımına gitmek üzereydim ki Remi içeri girdi, girişte durdu ve birkaç kez gözlerini kırpıştırarak sahneye baktı. "Siz Kral erkeklerinin ne tür bir ucube gösterisine -ya da sapkınlığa, utandırmaya değil- meraklı olduğunuzdan emin değilim ama ciddi bir sorum var. Çok mu sarhoşum yoksa gerçekten bodrumumuzda bağlı bir adam mı var?"

Eli'nin kucağında hareketsiz kalıyorum, o kıyamet günü hissi tekrar aklıma geliyor. "Bodrumumuzda bağlı bir adam mı var?"

"Kesinlikle ve eğer çok sarhoş değilsem, Nikolai Sokolov olduğundan oldukça eminim."

Dudaklarım

ayrılıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Ne oluyor lan?

"Bu senin için sakladığım sürpriz, Cray Cray." Landon şeytanın vücut bulmuş hali gibi sırıtıyor. "O senin intikam yolun. Sana her şeyi çözdüğümü söylemiştim."

LEGACY OF GODS

Nikolai'yi kurtarmak için bir plan yaptım.

Creighton'ın Jeremy'den intikam alma ihtiyacı umurumda bile değil. Eli'ın da açıkladığı gibi, tüm bunların sebebi bu.

Lan, oyunlarından birinde Creigh'i kullandı ve geçmişiyle ilgili bilgileri gizledi.

Jeremy'nin ailesinin yapmak zorunda olduğu bir geçmiş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yaptığı saçmalıkları telafi etmek için Lan, Jeremy'yi evimize çekmek için bir plan yaptı. Ve en iyi arkadaşını yem olarak kullanmaktan daha iyi ne olabilir?

Görünüşe göre Lan, Nikolai'yi uyuşturmayı başarmış ve bu sayede onu taşıyıp bodruma kilitleyebilmiş.

Lan'dan nefret etmediğimi söylediğimi biliyorum ama yaptığı tüm saçmalıklar için suratına bir yumruk atmayı gerçekten çok isterdim.

Nikolai'nin ailemin eğlencesi için uyuşturulduğu ve bağlandığı düşüncesi beni hemen ayılttı.

Bütün geceyi ve yarım günü onu buradan sağ salim nasıl çıkarabileceğimi düşünerek geçirdim.

Sorun şu ki, Lan ve Eli bodruma yaklaşmamı kesinlikle yasakladılar, çünkü buna seyirci kalmayacağımı biliyorlar.

Remi'den yardım istedim ve o da bu işe karışmayı kesinlikle reddetti.

"Dostum, Lan senin kardeşin, bu yüzden ne yaparsan yap sana zarar vermez. Öte yandan benim derim canlı canlı yüzülebilir. Ve o psikopat Eli da bu işin içinde. Tabii ki hayır, kendimi odama kilitleyip porno izleyeceğim. Çok teşekkür ederim."

Ben de tek başıma elektrik jeneratörü odasına gittim, planı inceledim ve Nikolai'yi tuttukları bodrum katının elektriğini kesmeyi başardım.

Bu şekilde kameralar çalışmaz.

Sonra o duş alırken Lan'dan anahtarı çaldım, mutfaktan bir bıçak ve bir el feneri aldım ve gizlice bodruma indim.

Kapının önüne geldiğimde kilidi açıp içeri girmeden önce etrafımı kolaçan ediyorum.

Kalbim göğsümde o kadar gürültülü atıyor ki, kokusundan, varlığından, sadece ondan etkilenirken elimi sabit tutmayı zar zor başarıyorum.

Şok halindeyken her zaman donup kalmışımdır ve Nikolai ile birlikteyken bu daha sık oluyordu.

Bilinci yerinde olmayan iri bedeni boş odada bir sandalyenin üzerinde yatıyor.

Kalın ipler göğsünün etrafında dönüyor ve mürekkepli kollarına girerek onu sandalyeye bağlıyor ve başı öne eğilmiş, saçları yüzünü kamufle ediyor. Şimdi daha uzun, daha dalgalı.

Parmaklarım seğiriyor, tekrar dokunmak, hissetmek, bana eskisi gibi huzur verip vermeyeceğini görmek istiyorum - hayır, buna *ihtiyacım var*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Durduramıyorum. Bunu yapmamam gerektiğini bilsem bile. Bunun felaket için bir reçete olduğundan emin olsam bile.

Kararsız parmaklarımı saçlarına batırıp geriye doğru kaydırırken elim kendiliğinden hareket ediyor.

Yüzünü tekrar bu kadar yakından gördüğüm an, gururumu bir kenara bırakıp dizlerinin arasına çökmek ve beni geri alması için yalvarmak istiyorum.

Dudaklarını öpmek ve diliyle ziyafet çekmek istiyorum.

Onsuz geçen iki hafta bana sonsuzluk gibi geldi. Ondan önce umursamıyordum ama ondan sonra her gün onun dokunuşu olmadan yaşamak işkence gibi.

Onun varlığı, çapkın doğası ve yapışkan mesajları olmadan hayatta kalın.

Onun sırıtışları ve saçma şakaları olmadan. *O*

olmadan.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve onu öpmeyi düşünüyorum. Sadece bir kere. Kimse bilmeyecek-

Bir inilti çıkarıyor, ses titreşiyor ve göğsüme çarpıyor. Gitmesine izin veriyorum ve elimi meşgul etmek ve yanağına dokunmamı ya da daha kötüsü onu gerçekten öpmemi engellemek için ensemdeki saçları çekiyorum.

Nikolai odaklanamadığı gözlerini açar, muhtemelen Lan'ın verdiği ilaç yüzünden gözbebekleri büyümüştür.

Kalbim göğsümün arkasında o kadar sert çarpıyor ki duymamasına şaşırıyorum.

"Lotus çiçeği...? Burada ne yapıyorsun?"

Elim sürekli çekiştirmeyi bırakıyor ve yemin ederim bana gerçek ismim yerine bu şekilde seslendiği zamanki kadar rahatlamış hissetmemiştim. Ama yine de konuşması bulanıktı, belki de hala uyuşturulmuştu ve neden bahsettiğini bilmiyordu.

Elimi ensemden indirip bıçağımı alıyorum, sonra ipi kesmeye başlıyorum, sakin kalmaya çalışıyorum, kendime özgü mesafeli tonumla konuşurken kaslarının her bir eğimini okşamamaya çalışıyorum. "Evime gelen sendin. Uzak duramadın mı?"

Nikolai'nin göğsünün ellerime değdiğini hissediyorum ve sesini alçalttığında göz ucuyla sırıtışını seçiyorum. "Yoksa seni benim için bu kadar sevimli bir şekilde endişelenirken nasıl görebilirdim?"

"Senin için endişelenmiyorum ve bir daha bana sevimli deme."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Vay canına. Sosyetik çocuk küfür edebiliyor."

"Kapa çeneni yoksa seni kardeşimin ve kuzenlerimin var olmayan merhametine terk ederim."

"Senin bu yönünü göreceğimi bilseydim, kendimi uzun zaman önce kaçırtırdım."

Ona bakıyorum, göğsüm ağrıyor ve kalbim bir şeyler için yalvarıyor. Herhangi bir şey. "Deli misin sen?"

Nikolai omzunu silkiyor. "Muhtemelen."

Uzun bir iç çektim. "Seni serbest bırakacağım v e arka kapıyı açık bırakacağım, çıkış yolunu kendin bulmak zorunda kalacaksın."

"Hayır."

Yeni ses beni donduruyor ve paniklemeye başlıyorum. Ne zamandır orada?

Doğruldum ve yavaşça arkamı döndüm. "Creigh."

Kahretsin.

Bütün bunlar onun intikamı yüzünden oluyor. Nikolai'yi buradan çıkarmalıyım. Şimdi.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Hâlâ yan dönmüş bir şekilde Nikolai'nin iplerini kesiyor, hareketlerimi mümkün olduğunca az tutmaya çalışıyordum.

Ancak Creigh bunu fark eder ve "Geri çekilin" diye

bağırır. "Bu doğru değil ve bunu biliyorsun-"

"Geri çekil, Bran. Bir daha tekrar etmeyeceğim."

Kuzenimle yüzleşirken bıçaklı elimi yanıma bırakıyorum. "Çık dışarı," diye

emrediyor.

Bu onun yapacağı bir şey değil. İntikam gözünü kör etmiş ve beni görmüyor bile. Aslında arkadaşlık için aradığı tek kişi benim, çünkü ikimiz de sessizlik konusunda rahatız ve onu doldurma ihtiyacı hissetmiyoruz.

Yumuşak başlı ve uykuyu her şeye tercih ediyor, ama aynı zamanda benden daha fazla savaşıyor ve Kral'ın genlerini benimsiyor.

Creigh'i ilk kez bu kadar dengesiz ve kontrolden çıkmış görüyorum. Nikolai'nin Eli ve Lan ile planladığı çılgınlığa kapılmasından endişeleniyorum.

Bu da içimde iğrenç bir his uyandırıyor. Korku.

Onu koruma ihtiyacı derimin altında bir dürtü gibi çarpıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dinle..." Creigh'e doğru bir adım attım. "İntikam alma ihtiyacı hissettiğini biliyorum ama tüm bu olanlar yanlış."

"Kimse senin fikrini sormadı. Bu işe karışma."

"Hiç tanımadığın ebeveynlerin ve onsuz daha iyi olacağın bir geçmiş için hayatını bir kenara atmana izin vermeyeceğim Creighton." Sert bir tonda konuşuyorum. "Nikolai'nin gitmesine izin veriyorum ve sonra bunu konuşacağız. *Mantıklı* bir şekilde."

Nikolai'ye doğru dönüyorum ve onu o kapüşonlu gözlerle bana bakarken bulduğumda eriyecekmişim gibi hissediyorum.

Özür dilerim, kendiminkiyle söylüyorum. *Her şey için.*

İplere tutunuyorum ama başımın arkasına bir darbe iniyor ve dünya ayaklarımın altından çekiliyor.

Üstüne düştüğümde son gördüğüm Nikolai'nin kocaman gözleri oluyor. Ama bıçağı kalçalarının arasından geçirmeyi başardım, böylece kendini kurtarabilecekti.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Son düşüncem onun kokusunu ne kadar özlediğim. Belki de bilincimi kaybetmek o kadar da kötü değildir, eğer ona sarılabilirsem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Durum tam bir şova dönüştü.

O gün o bodrumdan iki kişi lanet bir ambulansla çıktı.

Bunlardan biri de Creighton denen orospu çocuğu yüzünden bendim. Ama hey, karma çok hızlı çalışan küçük bir sürtüktür, çünkü o da başına geleni aldı.

Boğazımı bıçağına dayadığım için kaderimi daha da kötüleştirmiş olabilirim. Yine de pişman değilim. Jeremy'ye karşı kullanılma fikrini reddettim. Benim gözetimim altında böyle bir şey olmayacak.

Neyse, bu bir hafta önceydi.

Şimdi iyiyim, çok fazla dikişe ihtiyacım olmadı ve birkaç hafta içinde yeni yara izimi bir onur nişanı olarak takabilirim. Evet, kaltak.

Kız kardeşlerim ve Jeremy olaya nasıl baktığım konusunda hemfikir değiller ama kimin umurunda. Ben hayattayım.

Ben iyiyim.

Ya da öyleydim. Ta ki bunca zamandır göremediğim trajik bir gerçeği öğrenene kadar.

Küçük kardeşim Mia, Bran ile arkadaşmış.

Arkadaşlar.

Neden kız kardeşimle arkadaş olsun ki? Tabii gizli bir amacı yoksa ve onu kardeşinin ya da tüm sikik ailesinin başka bir şeytani planı için kullanmıyorsa.

Beni hastanede ziyaret bile etmedi.

Bu konuda üzüldüğümden ya da her gün bunu düşündüğümden ya da aynı derecede çılgınca bir şey yaptığımdan değil.

İşimiz *bitti*.

Evet, doğru. Bir santim bile ilerlemedin.

Uyurken sesini duyduğuma, hatta hastane yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu gördüğüme ve saçlarımı okşadığını hissettiğime yemin edebilirim. Ama yine de, konu ona gelince çoğu zaman hayal görüyordum.

Bazen onu çatı katındaki asansörden çıkarken hayal ediyordum. Diğer zamanlarda, herkesin içinde beni öpmeye geldiğini hayal ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç kez derin bir uykuya daldığımda, onun içten gülümsemelerini, erotik seslerini ve başını uyluğumun üzerinde hayal ettim.

Uyanık olduğum ve uyuduğum her anımı işgal etti.

Onu unutmak için zihnimi ne kadar zorlarsam, o kadar ısrarla peşimi bırakmıyordu. Çoğu zaman, sırf onun kokusunu alabilmek ya da mutfakta kim bilir neyi tamir eden gölgesini görebilmek için kendimi çatı katında buluyordum.

Ama ben *iyiydim*. *Mükemmeldim*. Jer'in bana çözmem için problemler vermesi ve her gün dövüş kulübünde olmam dışında her şey *harikaydı*.

Komplikasyonlarla başa çıkamıyorum, bu yüzden hayatımdan büyük bir komplikasyonu çıkarmak şimdiye kadar verdiğim en mantıklı karardı. Bu seçimi yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. İçimde büyüyen tümörü çıkardığım için. Artık onun huysuz varlığıyla, itme-çekme oyunlarıyla ve aptalca karışık sinyalleriyle uğraşmak zorunda değildim.

Sadece beni her yerde takip eden ve rahat bırakmayan sinir bozucu lanet hayaleti vardı, ama onunla *başa çıkıyordum*.

Ben *iyiydim*.

Ta ki bana o lanet mesajı gönderene kadar.

Aynen böyle, etrafımı saran ince buz tabakası eriyip gitti.

O pislik haklıydı. Ondan uzak duramam.

Kendimi uzaklaştırabilirim, mantıklı olmadığım bir şey olmaya çalışabilirim.
-Ama sonra onu sosyal medyada ve bazen de gerçek hayatta takip edeceğim.

Gölgelerden, lanet olası bir sürüngen gibi. Şimdi o
zamanlardan biri.

Harley'ime yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve kaskımı taktım. Anonim olmak için deri ceket bile giyiyorum.

Bakışlarım bir STK'nın binasında. Bu onun en sevdiği yardım kuruluşu; maratonlar düzenleyen ve ada çapında gönüllü çalışmalar yapan bir kuruluş.

Doğal olarak Bran, koşmaya meraklı olduğu için en iyi gönüllülerinden biri.

Bu binanın en sevdiğim yanı, pencerelerinin büyük olması ve sokağın karşısında kahve içiyormuş gibi yapıyor olsam bile içeride neler olup bittiğini görebilmem. Kaskı ve diğer her şeyi göz önünde bulundurarak aldığımdan beri fincana dokunmadım.

Gözlerim Bran'ın hareketlerini takip ediyor, birkaç sandalyeyi dev bir salonun diğer tarafına taşıyor ve pembe yanaklı bir meslektaşına gülümsüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kıvrımlı esmer, diyor ki.

Onun altın çocuk gülümsemesi, tam olarak sahte değil, ama gerçek de değil. Kızın gevezelik edip durmasını dinlerken çoğunlukla kibar davranıyor.

Ona gülümsemeyi kesse iyi olur yoksa bok listemin en tepesine hızlı bir tırmanış yapacak.

Şu lanet olası konuşmayı keser mi artık?

Bir saniye sakinleşmem lazım çünkü artık birlikte bile değiliz.

Daha önce olduğumuzdan değil.

Erkek meslektaşına bir şeyler söylüyor ve ben de onu uykusunda öldürmenin yollarını düşünüyorum ama sorun adam değil. Çoğunlukla çoğu İngiliz'in yaptığı gibi kibarca sohbete katılıyor gibi görünüyor.

Ancak esmer kız, Bran'i odanın bir ucundan diğer ucuna kadar takip ediyor ve sinir bozucu bir arı gibi etrafında vızıldıyor.

Belli ki flört ediyor; gözleri kısık, saçlarını savurup duruyor ve liseli kızlar gibi kıkırdıyor. Bran'in vücut dili ise hiç değişmiyor. Gülümsüyor, evet, ama durum tamamen onun kontrolünde.

İlgilendiği zaman neye benzediğini çok iyi biliyorum ve kız hiçbir şey anlamıyor. Ne burun delikleri açılıyor, ne adem elması sallanıyor, ne de sürekli göz teması kuruyor.

Ya kızın dikkatini çekme çabalarına karşı çok kayıtsız ya da umursamıyor.

Şimdi, ikinci seçenek olsaydı ilginç olurdu-

Elini onun koluna koyuyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Eğer elini çekmezse, o el lanet olası parçalara ayrılacak.

Bu durumu düzeltmemiz gerekiyor.

Telefonumu çıkarıyorum ve onu Elitler'in malikânesinin bodrumunda son kez gördüğümde bana gönderdiği mesaja bakıyorum.

BRAN

Olanlardan önce seni çıkaramadığım için üzgünüm. Ailemin yaptıkları için de gerçekten üzgünüm. Keşke durdurabilseydim.

Sen iyi m i s i n ?

Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama lütfen bana iyi olup olmadığını söyler misin?

?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu görmezden geldim.

Beni gerçekten kontrol etmek istiyorsa, kıçını kaldırıp hastaneye gitmeliydi.

Buna kızdığımdan falan değil. Şimdi
yazıyorum.

BEN

Senin bu "arkadaşlığın" da
neyin nesi?
Mia m ı ?

Cebinden telefonunu çıkarırken hâlâ kızla sohbet ediyor. Ekrana baktığında gülümsemesi kayboluyor ve benden bir mesaj aldığında nasıl biraz perişan göründüğüyle gurur duyuyorum.

Şu anda yüzünde son bir saatten daha fazla duygu var. Ve evet, o kadar uzun süredir buradayım.

Buna sağlıksız bir takıntı diyelim.

Kızdan uzaklaşıyor -*sizin yüzünüze karşı- ve* bir masaya yaslanıyor, ayak bilekleri çapraz, ekrana bakmaya devam ediyor. Bunu tam bir dakika boyunca yapıyor. Biliyorum, çünkü saate bakıyorum.

Sonunda telefonumun ışığı yandı.

BRAN

Biz sadece arkadaşız. Oyun oynamayı seviyoruz.

Lanet bir çöl kadar kuru.

Bran aynı pozisyonda telefonunu izlemeye devam ediyor. Dışarıdan bakıldığında sakin ve etkilenmemiş görünüyor ama beklemesi bile dengesinin bozulduğunun bir işareti.

BEN

İnanmamı istiyorsun
Bu m u ?

BRAN

Neden yapmayasın k i ?

Şüpheli bir şekilde
kız kardeşimle arkadaş olduğun
gerçeği mi? Ben nasıl
onu kullanmayacağını biliyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

benden intikam almak ya da
senin yaptığın gibi
kamuflajın berbat bir
versiyonu olarak
Clara ile mi?

Telefonuna bakıyor ve gözlerinden dalga dalga yayılan ateşi görebiliyorum.

BRAN

Bunu yapmayacağım. Mia gerçekten sadece bir arkadaş. Ayrıca, neden senden intikam almak isteyeyim ki? Biz zaten bittik, değil mi?

Metnini okurken, ensesindeki tüyleri çekiştirmesini, yüzünü germesini, omuzlarını kamburlaştırmasını izliyorum.

Ve bu sahne bana bir şeyler hissettiriyor.

Bıraktığım ya da bırakmış gibi yaptığım kalıba geri döndüğümü biliyorum. Onun istediğini yapmasına izin veriyorum çünkü ondan uzak duramıyorum.

Çünkü ona o mesajı gönderdiğimden beri, onu her gün karşılaştığımdan daha fazla düşünüyorum.

Çünkü o ortadan kaybolduğundan beri nefes alamıyorum ve şimdi aptal Agatha Christie bölümlerini izliyorum çünkü bana onun yavan karakterleri açıklamaya çalışmasını hatırlatıyorlar.

BEN

Olmasını mı istiyorsun
Bitti mi?

Telefona bakar, dudakları aralanır ve saçlarını sürekli çekiştirmesi aniden durur.

BRAN

Bu da ne demek şimdi? İşimizin bittiğini söyleyen sendin.

BEN

Ama bana ne istediğini
hiç söylemedin.

Benimle taşak geçme, Nikolai.

Bana ilk kazık atan
sendin. Bana mesaj attın ve
konuşuyorduk

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

beni kurtarmaya bile geldi.
Belki de benden uzak
duramayan sensin.

Haklısın. Yapamıyorum. Denedim ama işe yaramıyor.

Bunun benim sanrısal nöbetlerimden biri olmadığından emin olmak için metnini tekrar tekrar okurken çenem yere çarpıyor.

Hay sikeyim. Bunu yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyorum. Mesajla. Ama yine de sayılır.

BEN
Bu senin
Sefil m i ?

BRAN
Bu hoşuna g i d i y o r m u ?

Belki de. Enerjini yakalayabilmek için göt oyunumu geliştirmeliyim.

Sürtün, o l u r m u ?

Oh, yapacağım. Sayabilirsin. üzerinde.

Sen iyi misin? Glyn iyi olduğunu söyledi ama bunu senden duymak istiyorum.

Benimle çatı katında buluş. ve sana söyleyeceğim.

Ne zaman?

Şimdi.

Bana bir mazeret göndermesini bekliyorum, böylece altın çocuğu oynamayı ve arkadaşlarıyla birlikte olmayı bitirdikten sonra buluşabiliriz. Ama sonra telefonumun ışığı yanıyor.

BRAN
Yirmi dakika içinde orada olacağım.

BEN
Hemen dışarı çık.

?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sokağın karşısına bak.

Başını kaldırıyor ve o sevimli şaşkın ifadesiyle bana bakıyor. Ona el sallıyorum ve bana mesaj atmadan önce etrafını araştırıyor.

BRAN

Ne yapıyorsun burada?

BEN

Dışarı çık. Kaskım var ve tamamen giyindim. Kimse benim olduğumu anlamayacak.

Sen önden git. Ben arabamla takip edeceğim.

Dışarı çıkmak için iki dakikan var yoksa içeri gireceğim. ve bu hiç hoş olmayacak çünkü o kıza dokunduğum için elini kırabilirim.

Sen.

Yapma. Hemen geliyorum.

Arkadaki yaşlı bir kadına bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç dakika sonra hışımla binadan çıkıyor. Benimle toplum içinde görülme ihtimalinden dolayı paniklemesini bekliyordum ama paniklemekten çok kızgın görünüyordu.

İlginç.

Bana doğru adım atarken bakışlarım onun hareketlerini izlemeye devam ediyor ve lanet olsun.

Onu şık gömlekleri ve pantolonlarıyla yakından görmeyi özledim, çok seksi ve formda görünüyordu. Yine de bir yanım onun da benim gibi biraz dağınık olmasını diliyor.

Ama yine de Bran her zaman mükemmelliğin kişileştirilmiş hali olmuştur. Kendini sıkı bir disiplin ve nevrotik bir kontrolle idare ediyor. O böyle biri. Bu yüzden dağılıyor ve kopmuş gibi görünebiliyor.

Her zaman bunun geliştirdiği bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüşümdür, ama neye karşı, bilmiyorum. Dışa kapalı bir pislik olduğu için.

Önümde durur durmaz, hiçbir şey görememesine rağmen bir süre beni izliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

El değmemiş kahve fincanını attıktan sonra ona yedek kaskı uzatıyorum ve o da sadece gözleri görünecek şekilde kaskı takıyor. Yoğun ve kızgınlar, ama orada farklı bir şey hissediyorum. Benimki kadar vahşi bir şehvet. Neredeyse benimkiyle eşleşen bir özlem.

Neredeyse.

"Burada ne işin var senin? Sapık mısın?" diye çıkışır. "Belki de."

"Bana gelmemi söyleyebilirdin." "Peki söyler miydin?"

"Artık öyleyim, değil mi?" Uzun bir iç çekiş bırakır. "Hadi gidelim."

"Atla."

Bran arkamdan tırmanıp denge için selenin arkasına tutunurken bacağımı selenin üzerine atıp motoru deviriyorum. Motoruma ilk kez bindiğinde yaptığı gibi, ki bu tesadüfen Harley'ime ilk ve tek kez birinin bindiği zamandı.

Başkaları ona binme isteklerini kaç kez dile getirmiş olursa olsun - ve sonra ben - bu bebeğe benden başka kimsenin dokunması fikrinden hoşlanmadım.

Nedense Bran olunca umursamıyorum. Aslında, teslim olduğu o ilk geceden sonra onu tekrar bu pozisyona sokmak istedim.

O gece onun kontrolünü geri dönülmez bir şekilde bozdum. Karşılığında o da beni tamamen mahvetti.

Motoru tekrar çalıştırıyorum. "Omuzlarıma tutunabilirsin. Isırmam." "Bundan emin misin?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

"Tamam. Ata binerken ısırmam."

Herkesin dokunmasına alerjisi olduğu için reddetmesini bekliyorum ama kaskların bizi gizlemesinden memnun olmalı ki elleri omuzlarımın üst kısmına dolanıyor.

Bilerek yapmıyorum ama dudaklarım kaskımın arkasında bir gülümsemeye dönüşüyor. Hay sikeyim. Ellerini üzerime sürmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, rahatsız edici kıyafetler bizi ayırsa da ellerinin ve sırtımdan aşağı yayılan sıcaklığının hissini içime çekiyorum.

Arkama geçiyor ve ben keskin bir nefes alarak onun narenciye ve yonca kokusunu içime çekiyorum.

Hay sikeyim.

Koku, sanki bir sıra kokain koklamışım gibi doğrudan beynime gidiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu çekiştirmeden ve kesinlikle kaçmasına neden olacak bir şey yapmadan önce yoldan aşağı kayıyorum.

Hava rüzgârlı ve hızımı azaltmıyorum. Yerçekimi Bran'i bana yapışmaya zorluyor, göğsü sırtıma bastırıyor, parmakları omuzlarıma giriyor ve kalçaları benimkilere sürtünüyor.

Kendime not: Onu daha fazla gezintiye çıkarmalıyım.

Gerçi bu gece ne diyeceğine bağlı, çünkü artık onun istediğini yapmasına izin vermeyeceğim.

Bunu *benim yöntemimle* yapmanın zamanı geldi.

Çatı katına daha uzun bir yoldan gidiyorum, vücudunun bana doğru bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum. Ve sırf onunla dalga geçmek için hızlanıyorum.

Parmakları omuzlarımı daha sıkı kavrıyor.

"Ellerini belime sararsan daha kolay olur," diye bağırıyorum rüzgâra karşı.

"Hayatta olmaz."

"Kimse bizim olduğumuzu bilmeyecek. Sakin ol, dostum."

"Ben senin erkeğin değilim! Ve bir kız gibi kollarımı beline dolamayacağım."

"Ben ata binerken hiçbir kız kollarını belime dolamadı.
Simon'da olabilir," diye alay ediyorum.

Keskin olmayan tırnakları omuzlarıma batıyor ve onları ceketin içinden hissedebiliyorum. Bunu kesinlikle bana tutunmak için yapmıyor.

"Bunu yapmamak için bir neden daha." Sesi gergin, dalgalar halinde yayılan öfkesine karşı s a v a ş ı y o r .

Onun damarına basmayı sevdiğimi söylemiş miydim?

"Ya sana senden başka kimsenin bisikletime binmediğini
söylersem?" "Az önce Simon'ın kollarını sana doladığını
söyledin."

"Seninle dalga geçiyordum."

"Siktir git."

Biraz frene basıyorum ve sırtıma daha fazla çarpıyor. Bu sefer kollarını belime doluyor, parmakları karın kaslarımda birbirine geçiyor.

Buna alışabilirim.

Tam da eve dönüşü ertelemeyi düşündüğüm anda kapılar açılıyor ve yağmur yağıyor, saniyeler içinde sırılsıklam oluyoruz.

"Lanet olası İngiltere havası, haksız mıyım?" Bağırıyorum.

Sırtıma değen göğsünün gümbürtüsünü hissedebiliyorum ama o sakin sakin konuşuyor. "Neyse o."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İster kabul et ister etme, ha?" Soruyorum ve artık havayla ilgili olup olmadığından emin değilim.

"Sanırım," diyor sessizce.

Bizi binaya götürüp bisikletimi yeraltı otoparkına park ettikten sonra inip kaskımı çıkarıyorum.

Neyse ki saçım ıslanmadı. Gerçi geri kalanım başka bir hikaye.

En erotik manzarayla karşılaştığımda hareketlerim durma noktasına geliyor.

Bran'in beyaz tişörtü şeffaflaştı, kaslarına yapıştı ve striptiz şovunda meme uçlarını gösterdi. Aletim seğiriyor ve istenmeyen ve tamamen utanç verici bir ereksiyon yaşamamak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum.

Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum, lanet

olsun. Soğuk ol.

Sakin ol.

Sakın pes etme.

Bran çenesindeki kayışı çıkarmaya çalışırken, "Bu biraz rahatsız edici," diye mırıldanıyor.

Elini itiyorum ve onun yerine yapıyorum, sonra da kaskı çıkarıyorum.

"Kendim de yapabilirdim," diye homurdanıyor.

"Ya da teşekkür edebilirsin."

"Teşekkürler."

Hay sikeyim.

Onun bu uysal tarafına alışkın değilim. Evet, kibar falan ama bugün ekstra dikkatli davranıyor.

Sanki yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi.

Bana bakıyor ve gözleri boynuma, muhtemelen oradaki yara bandına odaklanınca genişliyor.

Elini uzatırken bakışlarım elini takip ediyor, ama sonra elini yumruk yapıp cebine sokuyor. "Bu gerçekten iyi mi?"

"Umurundaymış gibi davranma."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirir. "Neden yapmayayım ki?"

"Neden yapasın ki?"

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ama seni yaralı görmekten hoşlanmıyorum." "Eğer bu doğru olsaydı, beni hastanede ziyaret ederdin."

"Yaptım-" diye sözünü kesiyor ve başka tarafa bakıyor. "Fark etmez."

"Önemi var. Bana bak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça yapar ve yüzünü alışılmadık bir acı pırıltısı kaplar. "Ziyarete mi geldin? Nasıl oldu da seni hiç görmedim?"

"Uyuyordun." Başının arkasını ovuşturuyor. "Doktorla konuşurlarken Jeremy ve Gareth'ın yanından gizlice geçmeyi başardım. Ama hemen sonra ayrılmak zorunda kaldım çünkü Lan beni aramaya geldi ve daha fazla drama başlatmak üzereydi."

Yani oradaydı.

Onun yanımda oturup saçlarımı okşadığını hayal etmiyordum. Bu haberin beni böyle sersemletmesi mi gerekiyordu?

Soğuk. Soğuk olmalısın yoksa bu işe yaramaz.

Beni takip edip etmediğini görmek için beklemeden asansöre yöneliyorum. O da arkamdan geliyor. Yolculuk, kıyafetlerimizden yere damlayan suyun sesi dışında boğucu bir sessizlik içinde geçiyor.

Ya da onun şeffaf gömleğine bakmamak için kendimi zor tutmam.

Bir parçam onu köşeye sıkıştırıp dudaklarıyla ziyafet çekmek, hayatımdan çıktığı haftaların acısını çıkarmak istiyor.

Bu bir yalan.

Onu ilk gördüğümden beri hayatımdan hiç çıkmadı. Tam olarak değil.

Kendimi tutmalı ve ona dokunmamalıyım, bu sefer ilk ben düşmemeliyim, çünkü bunu yaparsam, her şeyi bitirdiğim kalıba geri döneceğim.

Bu sefer farklı olacak.

Asansör çalıyor ve ben çatı katına çıkıyorum. Arkamda Bran'in sanki yeniden öğreniyormuş ya da bıraktığı bir şeyi arıyormuş gibi etrafı izlediğini hissedebiliyorum.

Yatak odasına gidip havlu ve kıyafetlerle geri dönüyorum.

Başını sallıyor ve boğazına takılan bir şeyi kovalar gibi boğazını temizliyor. "Teşekkürler."

Yatak odasına geri dönüp soyunurken, kurulandıktan sonra şortumu giyerken hiçbir şey söylemiyorum.

Gömleği unut. Onlardan hoşlanmıyorum ve şimdi de hoşlanıyormuş gibi yapmayacağım.

Oturma odasına döndüğümde Bran'in de ona verdiğim gri şortu ve beyaz tişörtü giydiğini görüyorum. Bol ve rahatsız edici ama patates çuvalının içinde sinir bozucu derecede seksi görünürdü.

Ayrıca, onu kıyafetlerimin içinde görmeyi *gerçekten* çok seviyorum. Gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü manzara karşısında sertleşmeye başlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eşyalarını çamaşır makinesine koyuyor ve "Nikolai, işin bitince ıslak kıyafetlerini getir" diye sesleniyor.

Zaten burada olmama rağmen, geri dönüp banyoda bıraktığım her şeyi alıyorum.

Bana attığı bakışı tanımlamanın züppece bir umursamazlıktan başka bir yolu yok.

"Onları bir şeyin içine koyamadınız mı? Her yere damlıyorlar."

"Tamam anne," diye alay ediyorum.

Bıkkın bir iç çekişle giysileri elimden alıyor ve kendi giysilerinin yanına koyuyor - balkon kapısının yanındaki askıda duran beyaz gömlek hariç. Görünüşe göre çamaşır yıkarken renklilerle beyazları karıştırmamak bir kural.

Üstündeki dolaba uzanıyor ve deterjanı, yumuşatıcıyı ve cilde iyi geldiği anlaşılan başka bir şeyi çıkarıyor. Bu gereksiz rutini tamamladıktan sonra çamaşır makinesinin programını ayarlıyor.

Sonra mutfağa gidiyor, çaydanlığı çalıştırıyor -kendi aldığı çaydanlığı, çünkü ben çayla pek ilgilenmiyorum- ve buraya gelmeyi bıraktığından beri el değmemiş bitki çayı demliklerini getiriyor.

Orada durup sanki hiç ayrılmamış gibi etrafta dolaşmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Hareketleri artık daha kolay ve artık etrafımda ince buz üzerinde yürüyormuş gibi görünmüyor.

"Sütün yok mu?" diye soruyor, kafasını buzdolabına sokarak.

"Hayır, büyükanne," diye tekrar alay ediyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Neden böylesin?" "Ne
gibi?"

"Tamamen düzensiz. Bir vahşiden farkınız yok."

Ağırlığımı kanepeye veriyorum ve kolumu arkaya doğru uzatıyorum. "Daha çok nevrotik bir şekilde düzenlisin."

"Her şeyin düzenli olmasını
seviyorum." "Bu OKB denen bir şey
değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Anlamadığınız terimleri ortalıkta dolaştırmayın."

"Evet, efendim."

Çaydanlığı kapıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Alaycılığın bitti mi?"

"Nitelemeyi bitirdin mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Açık bir hoşnutsuzlukla başını sallar.

Normalde sırıtırdım ve hatta onun alanına girerdim, ama soğukkanlı olmaya çalışıyorum, bu yüzden sadece onu izliyorum.

Burada olmasını özlemişim, her ne kadar her konuda pislik gibi davransa da. Onsuz lanet bir hapishane gibiydi.

Şu anda, sanki hiç gitmemiş gibi hissediyorum.

Şeffaf bir tenceredeki sıcak suyu bitkilerin üzerine döker, ardından iki fincanla birlikte bir tepsiye koyar ve getirir.

Bran, sehpanın üzerindeki tepsiyi aramıza alarak karşıma oturuyor. Fırtınanın ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi bir süre için tek gürültü.

"Bu seferki aptal bitki çayının adı ne?"

"Limon ve zencefil," diyor ve sonra zamanı ölçmek için saatine bakıyor.

Geçmişte olsaydı, sessizliği doldurur ve onunla konuşmak, onun yanında olmak için her fırsatı değerlendirirdim. Şimdiye kadar hemen yanında olurdum, ya başını uyluğuma yaslar ya da başını yastık olarak kullanırdım.

Ancak şu anda kendimi hem hareketsiz hem de sessiz kalmaya zorluyorum, parmaklarım kanepenin arkasına gömülerek aptalca bir şey yapmalarını ve planımı mahvetmelerini engelliyor.

Bran başını kaldırıp uzun bir iç çekmeden önce sonsuza kadar saatine bakıyor gibi görünüyor. "Beni neden buraya getirdin?"

"Daha önceki soruma verdiğiniz cevabı duymak için. Bitmemizi istiyor musun?"

Yutkunurken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Uzaktan gök gürlerken çakan şimşek yakışıklı yüzüne sert bir parıltı düşürüyor. Başını eğip bir kez sallamadan önce sessizlik birkaç ağır saniye boyunca uzuyor.

Gülümsememi bastırmak zorundayım çünkü, lanet olsun, çok seksi.

Onu becerebilir miyim?

Hayır, Kolya. Bir kez olsun libidonu kontrol et ve beklemede kal.

"Kelimelerini kullan. Ve bana bak."

Yavaşça başını kaldırıyor, gözleri benimkilere dalıyor. Çatıya vuran yağmur, gergin bir sesle konuşmadan önce birkaç acı verici vuruş için oyalanıyor. "Bunu söylemek zorunda mıyım?"

"Uh-huh."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bitirmek istemiyorum." Sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır."

"Ne... Neden?"

"Her şeyin eski haline dönmesine izin vermeyeceğim."

Dudakları aralanıyor ve sesi gergin, hatta boğuk çıkarken aptal saçlarını çekiyor. "O zaman neden sordun? Beni neden buraya getirdin? Bu... bir oyun mu?"

"Belki."

"Eğer benimle oynayabileceğini düşünüyorsan-"

"Neden yapamıyorum? Benimle yeterince oynamadın mı?"

"Ben...oynamadım."

"Bu konuda farklı görüşlerimiz var." Koltuğuma daha da yaslandım. "Şöyle olacak Brandon. Çıkıp çıkmaman umurumda değil. Bu senin kararın. Ama her seferinden sonra da gitmeyeceksin."

"Ama evdeki herkes-"

"Duymuyorum. Eğer beni istiyorsan, işte böyle elde edeceksin." "Peki ya yapamazsam?"

"Kapı hemen şurada. Çıkarken sana çarpmasına izin verme."

Boynundaki damarlar neredeyse patlayacak ve saçlarını daha sıkı tutuyor, çekiyor, çekiyor. Gözlerindeki savaşı görebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Kendine zarar vermesinden hoşlanmıyorum ve bir parçam bunu durdurmak istiyor.

Ama ben istemiyorum. Çünkü Bran, yüksek atından itilmesi gereken bir tip.

Uçurumun kenarında sallanıyor, bunu hissedebiliyorum ve havada çatışmasının tadını alabiliyorum.

Bir itiş daha.

Telefonumu çıkarıyorum. "Ne olacak, sosyetik çocuk? Gidiyorsan haber ver ki başka birini arayabileyim."

Gözleri dehşet verici bir öfkeyle parlıyor ve kasları gerilirken elini bırakıyor. Artık çatışma ya da endişe dalgalar halinde üzerinden akıp gitmiyor. Geriye kalan tek şey gözlerini sertleştiren öfke.

"Yani amacın bu mu? Sikiş arkadaşlarına dönmek için benden kurtulmak mı?"

"Neden umurunda olsun ki?"

Ayağa fırlıyor, masanın etrafında dönüyor ve üstüme tırmanıyor. Saçlarımı yumrukluyor, dizleri iki yanıma baskı yapıyor. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sesi sabit ve tehditkâr çıkarken bile gerginlikle titriyor. "Başka birine dokundun mu Nikolai? Hmm?"

Ona bakıyorum, kalçasını ya da sırtını tutmamak için ellerimi kanepenin üzerinde sıkıp açıyorum. Ona dokunabileceğim herhangi bir yere. Tanrım, ondan yayılan sıcaklığı ve teninin tenimde bıraktığı hissi çok özlemiştim.

Sadece bir itme daha. Küçük bir tane.

"Neden soruyorsun? Kıskandın mı?"

"Benimle taşak geçme. Ayrılmayı bile kabul etmedim, yani teknik olarak ilişkimiz hiç bitmedi. Söyle bana Nikolai. Kiminle yattın? Simon'la mı? Başka biriyle mi? Pantolonunda tutamadın, değil mi? Acınacak haldesin."

"Eğer ben zavallıysam, sen nesin? Hayalperest mi?"

"Eğer bana söylemezsen, şimdi çıkıp gideceğim. Kimdi o? Benim yerimi kim aldı?"

"Hiç kimse."

Gözleri açılıyor ve beni yerimde tutarken bile saçlarımı tutuşu gevşiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Buraya kimse gelmedi

mi?" "Hayır."

"Neden?"

Çünkü burası bizim yerimiz ve başka kimsenin girmesine izin yok.

Ama bunu söylemek yerine omzumu kaldırıyorum. "Peki ya sen? Başka biriyle yattın mı? İsimlere ve adreslere ihtiyacım olacak."

"Sen delisin." Başını sallamadan önce biraz gülümsüyor. "Kimse yoktu. Seksi sevmem bile."

"Belli ki biliyorsun."

"Sadece seninle," diye fısıldıyor, parmakları bandajın yanındaki nabız noktamı okşuyor.

Sadece seninle.

Gurur içimde kabarıyor ve bu konuyu araştırmak istiyorum ama şimdi sırası değil, o yüzden en önemli soruyu soruyorum. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Cevabı en güzel biçimde gelir.

Dudaklarını dudaklarıma çarparken lotus çiçeğim teslimiyetle iç çekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Haftalarca zar zor nefes alabildim, bu yüzden içimde dalgalanan yaşam telaşı bana yabancı geliyor.

Sarhoş edici.

Bağımlılık yapıyor.

Tekrar kapana kısıldım, dünyamı alt üst eden ve gitmeyi reddeden adamın kollarında tamamen çaresizim.

Geçen haftadan beri yüzünden neredeyse hiç uyumadığım adam, daha önce hiç hissetmediğim bir endişe düzeyiyle hasta. Kendim için bile.

Dilimi onunkine daldırıyorum ve daha derin öpüyorum, parmaklarım ağzımda inleyene kadar saçlarını çekiştiriyor.

Tadıyla, kokusuyla ve sıcaklığıyla sarhoş olana kadar. Nefesiyle ve kaslarımın altındaki esneyen kaslarının hissiyle.

Ama en önemlisi, boğazında atan nabız. O yaşıyor.

O burada.

Ellerini kalçalarıma koyup beni kendine doğru çekiyor ve aynı şiddetle beni öpüyor, göğsümde *benim* bile erişemediğim o kuytuya giriyor.

Ama umurumda değil.

Kalp atışlarını göğsümde hissedebildiğim sürece, zevk hırıltılarını duyabildiğim sürece, sarhoş edici kokusunu alabildiğim sürece, sonrasında kendimden nefret ederek bocalayabilirim.

O kısır seslerle başa çıkabilirim.

Hiçbir kimlik duygusu olmayan bir boşluk varlığı değilmişim gibi davranabilirim.

O yanımda olduğu sürece *her şeye* katlanabilirim.

Çünkü Nikolai, geçici de olsa içimdeki acıyı öpüp atan tek kişi.

Dudaklarımı çenesinde, yüksek elmacık kemiğinde ve sonra boynunda gezdiriyorum, yarayı örten alçıya dokunmamaya dikkat ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İniltisinin titreşimi içime bir ürperti gönderiyor ve bu ürperti sertleşen sikimde son buluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, alçının etrafını tekrar tekrar öperek. "Çok üzgünüm."

Ve bu sadece onu zamanında kurtaramadığım için değil.

Onu herkesin içinde öpemeyen ama özel hayatında onu arzulayan bir korkak olduğum için özür dilerim.

Onun için savaşmam gerekirken, o her şeyi bitirdikten sonra geri çekildiğim için üzgünüm.

Ama en önemlisi, beni istediği için üzgünüm.

Ona kelimelerin ifade edemeyeceği şekilde ihtiyacım var ve bunu birlikte yapabileceğim tek kişi o, ama cinselliği konusunda sonsuz güvende olduğunu düşünürsek istediği herkese sahip olabilir.

Ne bedenime, ne cinselliğime, ne de kendi kafama güveniyorum. Ama o

sanki tüm bu kusurları görmezden geliyormuş gibi bana dokunuyor.

Bana normalmişim gibi dokunuyor ve buna ihtiyacım var. Can *atıyorum*. "Bu

senin suçun değil." O alçak, gür sesiyle konuşuyor.

bir elini gömleğimin altından geçirip parmaklarını yanlarıma sokuyor. "Yapmadığın şeyler için özür dilemeyi bırak."

Cevap vermek yerine, mürekkep gibi göğsünden aşağıya, kolyesinin üzerinden öpüyorum ve meme ucunu ısırıyorum. Sesinin gürlemesi ve kaslarının sıkılmasıyla ödüllendirildim.

"Hoşuna gitti mi?" Diğer meme ucunu çimdiklerken

soruyorum. "Mmm. Dilini her yerde seviyorum."

Meme ucuna gülümsüyorum, aşağıya doğru devam etmeden önce onu çekiştiriyorum, dövmelerinin farklı şekil ve biçimlerine öpücükler konduruyorum. Son derece çekici ve bunu çok iyi biliyor, bu yüzden sık sık yarı çıplak dolaşıyor.

Başkalarının onun güzelliğinden zevk aldığını düşünmek beni öldürüyor.

Ama benden sonra kimsesi olmadı.

Bu düşünce onun karın kaslarına karşı zevkle mırıldanmama neden oluyor. Ona benden başka kimse dokunamaz.

Onun arzu sesleri benim. Vücudu

benim.

O tamamen *benim*.

Dişlerimle şortunun büzgüsünü çekiştiriyorum ve ona bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni izlerken gözlerinin şehvetle karardığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Çok güzel."

Kalbim daha yüksek atıyor. Bu sözleri ve bu bakışı özledim. Bana gerçekten güzel olduğumu düşünüyormuş gibi bakmasını özledim.

Ona kadar güzel olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Göz temasını koruyarak büzgü ipini çözüyorum ve şortunu aşağı çekiyorum.

Ve lanet olsun.

Komando oldu. Tabii ki öyle. Bu Nikolai ve kıyafetlere karşı derin bir alerjisi var.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve sert sikini avuçlayarak yavaş bir ritimle yukarı aşağı sallıyorum.

"Mmm." Çıkardığı ses beni açlıktan öldürüyor ve aletim şortuma karşı kalınlaşıyor. "Dizlerinin üzerindesin."

"Senin için."

"*Benim* için. Kulağa hoş geliyor." Parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Sikimde boğul. Özensiz ve ıslak yap ki seni becerebileyim."

"Bana bebeğim de." Dilimi tacının üzerinde gezdiriyorum, piercing ile alay ediyorum ve prekumu yalıyorum.

"Lakabını mı unuttun?"

İnleyene kadar sıkıyorum ama zevkten mi yoksa acıdan mı emin değilim. Nikolai ile, kolayca ikisi de olabilir.

"Yap şunu." Tacının etrafında konuşuyorum, içine emiyorum ve sonra dişlerimle piercingleri kemiriyorum.

"Dalga geçmeyi bırak ve sikimi ağzına al, bebeğim."

İçime bir ürperti yayılıyor ve boğazımın arkasına kadar mümkün olduğunca uzunluğunu alıyorum ve delinmiş tepesinin etrafında yutuyorum.

Nikolai uzun, anlaşılmaz kelime dizileriyle küfrediyor ve ben onun taşaklarını sıkıyorum.

"Ummm," diye inliyorum dilime karşı kalınlaştığında.

"Tanrım, bebeğim. Ağzın çok iyi hissettiriyor..."

Bunca zaman boyunca edindiğim bilgilerle donanmış olarak onu daha hızlı yalıyorum. Nikolai emilmeyi seviyor, ama vahşileştiği başka bir şey daha var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aletini çekip çıkarıyorum, bir patlamayla serbest bırakmadan önce dişlerimle bir piercingi çekiştiriyorum.

Gözlerim onun kapüşonlu gözleriyle buluşuyor.

"Hey, Niko?" "Mmm? Neden durdun?"

"Boğazımı sikmeni istiyorum."

Gözleri çarpık bir arzuyla dolmadan önce hafifçe açılıyor ve parmağımı koyamadığım başka bir şeyle doluyor.

"Lanet olsun." Saçlarımın tepesini yumrukluyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Ben de onu takip ediyorum, dudaklarım açık ve parmaklarım hâlâ taşaklarını sıkıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin."

Lanet olsun.

Ciddi.

Neden?

Ben daha düşünemeden boğazımın arkasına kadar soktu. Mümkün olduğunca uzağa gidebilmesi için çenemi genişletiyor ve gevşetiyorum. Öğürme refleksim olmadığı için son derece gururluyum.

Ona, bana verdiği kadar yoğun bir zevk vermek istiyorum. "Vay anasını. Sikimi çok iyi alıyorsun. Mmm, ben lanet
tacımın etrafında yutkunmana bayılıyorum..." Boğazımı sikerken kalçaları kanepeye doğru ileri geri sallanıyor.

Alır, alır ve karşılığında bana en güzel manzarayı verir. Yüzünü.

Sevinçli, hatta *uçmuş* görünmesinin nedeninin ben olduğumu seviyorum, sanki o da benim gibi her dokunduğumuzda meydana gelen çılgın sürtünmenin bağımlısı.

"Daha geniş aç, bebeğim. İşte böyle... Tanrım... Sikimde boğulmana
bayılıyorum. Mmm... Bunu kaçırdın mı?"

Başımı sallıyorum, ama beni sertçe kavradığı için bunun görünüp
görünmediğinden emin değilim.

Saç.

"Güzel. Çünkü o küçük güzel yüzünü özledim.
sikimle."

Onun kirli ağzı karşısında kendi sikim şortumun içine sızıyor.

Ritmi vahşileşiyor, delici darbeleri her itişte boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama umurumda değil. Bana saldırması için ne gerekiyorsa yapıyorum. Buna ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Precum ve tükürük ağzımda toplanıyor ve onun sevdiği şekilde yutuyorum, bu da boğazımdaki kasların tacının etrafında daralmasına neden oluyor. Onun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hırıltısı kulaklarıma müzik gibi geliyor, bu yüzden tekrar yapıyorum ve saçımı sıkıca kavrıyor, tüm hayatımı mahvettiği gibi onu da mahvediyor.

"Kes şunu yoksa boğazından aşağı inerim."

Taşaklarını sıkıyorum, onu cesaretlendiriyorum, onu sınırın ötesine itmeye çalışıyorum. Ben de çok yaklaştım. O geldiğinde, kendimi birkaç kez okşamam gerekecek ve ben de ona katılacağım.

Birden Nikolai sikini ağzımdan çıkardı ve ben de onu bırakmak zorunda kaldım.

Ciğerlerim ani hava hücumundan yanıyor ve kalın bir şekilde yutkunurken nefes nefese kalıyorum. "Neden... durma..."

"Ağzını seviyorum ama kıçına boşalmam lazım bebeğim." Sarsılarak ayağa kalkıyor, şortunu çıkarıp atıyor, böylece tüm güzel ihtişamıyla karşımda duruyor.

Ah, lanet olsun.

Şu ana kadar onun utanmaz çıplaklığını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Mermer gibi, yoğun dövmeli vücudunun görüntüsüne ve verdiği hisse o kadar alışmıştım ki ondan sonra her şey renksiz gelmeye başladı.

Saçlarımdan tutarak beni yukarı çekiyor ve tişörtümün köşesinden çekiştiriyor. "Kıyafetlerimin içinde nasıl göründüğüne bayılıyorum ama bunun gitmesi gerekiyor."

Gömleğimi çıkarmama yardım ediyor ve ayak bileklerimde birikene kadar şortumu karıştırıyorum ve sonra tekmeleyerek çıkarıyorum.

Evet. Ben de komandoyum.

Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim, ama beni bütünüyle kavrayan gözlerindeki vahşi bakış hoşuma gidiyor.

"Ateşli orospu çocuğu." Nikolai eğilip adem elmamı ısırdı ve beni nefessiz bıraktı. "Sesini ve hatta sinir bozucu dırdırını bile özledim."

Parmaklarım saçlarına uzanıyor ve onu göğsüme bastırıyorum. Onu yeterince yakınıma alamıyorum. Yeterince derine dokunamıyorum. Onun içinde yeterince uzun kalamıyorum.

"Kollarını boynuma dola," diye emrediyor.

Bunu yaptığımda, hala saçlarını okşarken, avuçlarını kıçımın yanaklarına vuruyor ve sikini benimkine bastırıyor. Yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu içime çekerken inliyorum ve ona karşı kamburlaşıyorum. Kasıklarımda zevk kıvılcımları birikiyor. Etin ete her sürtünüşünde döllerimiz siklerimizin üzerine damlıyor ve birkaç kez daha sürtünüyoruz.

Nikolai beni yukarı itti. "Atla. Bacaklarını belime dola."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben hafif değilim..." "Yap şunu. Şimdi."

Boynuna tutunarak manevra yapıyorum ve Nikolai kalkmama yardım ediyor, ben de bacaklarımı onun arkasına çaprazlıyorum, topuklarım kıçına batıyor.

Garip hissettireceğini düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde dengede duruyorum ve Nikolai bir koala kucaklamasıyla ona sarılmamı umursamıyor gibi görünüyor.

Geçmişe baktığımda, bundan biraz fazla zevk alıyor olabilirim çünkü aramızda sıkışıp kalan sert horozum nabız atıyor ve karın kaslarımın her tarafına damlıyor.

Yatak odasına doğru yürürken kıçımı yoğuruyor ve çenemi ısırıyor. "İşte bu kadar. Aferin oğlum."

"Ben çocuk değilim. Senden *büyüğüm*."

"Yaş bir sayıdır ve sen kesinlikle benim iyi çocuğumsun, bebeğim."

Öne doğru eğiliyor ve yatağın üzerine uzuvlarımızdan oluşan bir karmaşanın içine düşüyoruz. Göğsü benimkiyle çarpışıyor ama aldırmıyorum. Beni ezebilirdi ve ben şikayet etmezdim.

Sorun değil.

Eğer oysa, sorun yok.

Bu düşünce beni farklı türde bir korkuyla dolduruyor.

Bu ona *güvendiğim* anlamına mı geliyor? İnsanları yumruklayarak sakinleşen mafya prensine mi?

Yastığın altına uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkardığında düşüncelerim dağılıyor.

"Bunu hep hazırda mı tutarsın?" Soruyorum ve piercingi sikimi sıyırdığında bir homurtu çıkarıyorum.

"Evet. Varlığınla beni ne zaman onurlandıracağını asla bilemiyorum."

Ayrılmış bacaklarımın arasına diz çökmek için geri itiyor ve vücudunun benimkine karşı kaybının yasını tutuyorum, ama sonra kayganlaştırıcıyı doğrudan sikine fışkırttığında dikkatim dağılıyor.

Dirseklerime yaslanıp, ağzımı açık bırakan şiddetli vuruşlarla kendini aşağı yukarı ovarken onu izliyorum.

"Ağzının suyu mu akıyor bebeğim?" "Kapa çeneni..."

"Sikimi bu kadar çok mu seviyorsun, hmm?"

"Konuşmayı kes, Nikolai."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Mmm. Patronluk taslayıp sinirlenmene bayılıyorum." Kaygan, parlak parmaklarını tepesinde gezdiriyor ve ben onları itip görevi devralmak istiyorum.

"Al." Bana kayganlaştırıcı şişesini fırlattı. "Deliğini ıslat ki seni sikebileyim bebeğim."

"Tanrım," diye nefes alıyorum o şeyi açmak için mücadele ederken.

Sözleriyle ve lanet olası varlığıyla bir adamı nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyor.

Soğuk jeli avucuma sıkıyorum ve bacaklarımı daha da açıyorum, sonra kıçımı kaldırıp ağzıma bastırıyorum.

Nikolai'nin beni ahlaksız bir yoğunlukla ve burun deliklerini açarak izlediğini, vuruşlarının yavaşladığını gördüğümde içimden bir nefes düşüyor.

"Benim için kendini becer. Parmaklarının deliğine girip çıktığını göreyim."

İçimi bir şehvet dalgası kaplıyor ve bir parmağımla kendimi ihlal ederken alt dudağımı ısırıyorum. Kaslarım onun etrafında geriliyor ve inliyorum.

"Biz ayrıyken kendine dokundun mu bebeğim?"

Boyunu sıkan dövmeli eline odaklanarak başımı sallıyorum. Bu manzara karşısında sikim karnıma doğru akıyor.

"Mmm, yaramaz. Parmaklarımın içine girdiğini hayal ettin mi?" Başımı sallıyorum ve bir parmak daha ekliyorum, onun kendine dokunduğu aynı ritimde kendimi beceriyorum ve çok heyecanlanmamaya çalışıyorum, çünkü istiyorum O beni sikerken boşalmak için.

"O zaman ne hayal ettin?"

"Hayal ettim... ummfuck... Beni sikinle becerdiğini hayal ettim."

"Siktir, bebeğim. Senin içine ihtiyacım var. Şimdi."

Parmaklarımı kaldırıyorum ve göğsünde iz bırakıyorum. "Konuşmayı kes ve beni becer."

"Mmm. Benimle edepsiz konuş."

"İçimde aletine ihtiyacım var."

"Daha fazla."

"Çığlık atana kadar bana vurmanı istiyorum." "Daha fazla."

"Beni döllerinle doldurana kadar sik beni."

"Oh lanet olsun. Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

"Senden."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bacaklarımı kaldırıp geniş omuzlarının üzerine atarken yüzünde muhteşem bir sırıtış beliriyor. İçime girerken gözlerimiz çarpışıyor. Acı verici bir yavaşlıkla. O kadar yavaş ki Nikolai'nin alnında boncuk boncuk terler oluşuyor ve saçları şakaklarına yapışıyor. Kaşları çatılıyor, belli ki sonuna kadar sokmamak için kendini zor tutuyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve içimde tamamen kılıfına girmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.

Nikolai beni son becerdiğinden beri uzun zaman geçti ve neredeyse ne kadar büyük olduğunu unutuyordum. Kendini içime ilk gömdüğünde sık sık yanıyor, ama her zaman, istisnasız, bana alışmam için zaman veriyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz, anın tadını çıkarırken göğüslerimiz terden kayganlaşıyor, hırıltılı nefeslerimiz havada yankılanıyor.

Diğer tek ses tavana vuran yağmur.

Bir ter damlası alnından aşağı yuvarlanıyor ve ağzımın kenarına düşüyor. Dilimi çıkarıp yalıyorum ve sonra dudağımı ısırıyorum. Nikolai geniş bir nefes verirken gözleri koyu maviye dönüyor.

"Siktir. Kıçını özledim. Beni bütün olarak yutmasına bayılıyorum. Mmm. Beni evde nasıl karşıladığını hissedebiliyor musun?"

"Ummfuck..."

"Sen benim en sevdiğim sikiş deliğisin,

bebeğim." "Kapa çeneni, Nikolai."

"Yap beni."

Saçlarından bir avuç tutup onu aşağı çekiyorum ve dudaklarını dudaklarımla çarpıştırıyorum.

İçime girerken diller, dişler ve dudaklar birbirine karışıyor. İlk başta yavaş ve sığ, ama onu ne kadar uzun süre öpersem, ritmini o kadar hızlı buluyor ve bana deli gibi vuruyor.

Karın kaslarının ileri geri hareketi taş gibi sertleşmiş aletimde sürtünme yaratıyor ve üzerimize precum fışkırana kadar onu sağıyor.

Her şeye rağmen beni öpmeyi bırakmıyor, her seferinde bir hamleyle beni kendine bağlamayı bırakmıyor.

Vücudum aşırı uyarılmaktan berbat durumda ama asıl mahvolan hırpalanmış kalbim ve var olmayan ruhum.

Parmaklarımı sırtına gömüyorum, taşaklarımın dolduğunu ve sikimin patlamaya hazır olduğunu hissediyorum.

Nikolai dudaklarımdan çekildi ve aramıza uzandı, sonra sikimi sıktı, başparmağı ucuna vahşice bastırdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben söyleyene kadar gelme."

"Siktir... Hayır..." Saçlarını ç e k i ş t i r i y o r , zevki kovalamak için kıçımı oynatıyorum. "Boşalacağım..."

"Henüz değil." Daha da sertleşirken başparmağı açıklığımı engelliyor, deliciliği her itişte hassas noktama sürtünüyor.

Yatağın üzerinde çırpınıyorum, zevk çileden çıkarıcı bir zirveye ulaşırken mırıldandığım sesler boğazımdan kaçıyor.

"Niko...lütfen...lütfen...siktir..."

Gelmek istiyorum. Gelmek istiyorum. Gelmek istiyorum.

Düşünceler kafamın içinde bir ilahi gibi tekrarlanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve acınası bir inilti gibi bir ses çıkarıyorum.

"Bırak geleyim... Lütfen... Lütfen..." Bu noktada yalvarıyorum, tüm vücudum geriliyor, karın kaslarım kasılıyor ve taşaklarım ağrıyor.

"Beni özlediğini söyle."

"Ne?"

"Ayrı kaldığımız süre boyunca beni özlediğini söyle. Yalan bile olsa, söyle."

"Yaptım... Seni özledim... Seni çok özledim." Kelimelerle birlikte içimden bir hava akımı çıktığını hissediyorum.

Daha önce bu sözler kadar içime sinen bir şey söylediğimi sanmıyorum.

Çünkü evet, onu özledim. Onu delirecek kadar özledim. Nefes alamayacak kadar özledim.

Ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime hava çekebilmemin tek nedeni bana tekrar dokunuyor o l m a s ı .

"Benim için gel, bebeğim." Ucumu serbest bıraktı ve taşaklarımı sıktı.

"Ummfuck...Niko...fuck...Senin için geliyorum..." Sikim sarsılıyor ve döllerim karın kaslarıma, onun eline ve çarşaflara sıçrıyor. Her yere.

"Ortalığı dağıtmana bayılıyorum." Daha hızlı itiyor, kasları geriliyor ve boynunda bir damar patlıyor. "Boşalmana bayılıyorum."

"Umm..." Hala inliyorum, sikim yavaşça yarı dik hale gelirken orgazmımı yaşıyorum.

"Boşaldığında neye benzediğini bilmek ister misin?" Dudaklarıma karşı konuşuyor, nefesi tenimi okşuyor ve yoğun gözleri beni derinliklerinde yutuyor. "Benimkiler gibi görünüyorsun."

Alt dudağımı ısırıp kıçımı dölleriyle doldururken sikim seğiriyor, hayata geri dönmeye çalışıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sert boşalıyor ve boşalmaya devam ediyor, ben onu son damlasına kadar sağana kadar.

Kaygan göğüslerimiz birbirine değiyor ve parmaklarımı yarı nemli saçlarında gezdirerek onu kendime yaklaştırıp bacaklarımı beline doluyorum.

O zaman ikimizin de sevdiği şeyi yaparım.

Onu derin ve sert bir şekilde öpüyorum, beni bir daha asla terk etmemesi için kendimi teninin altına damgalamaya çalışıyorum.

Nikolai içimden çıkıyor ve döllerinin yatağa damladığını hissediyorum. Ama ben bu duyguya kapılamadan dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve beni yüzüstü çeviriyor.

Arkama bakıyorum ve gözlerinde parlayan çökmekte olan arzu karşısında dudaklarım aralanıyor.

Kasıklarıma kan hücum ediyor ve sikim tüm dikkatini topluyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, bebeğim. Seni tekrar becereceğim. Bu sefer, bir hayvan gibi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Aynadaki görüntüyle uzun bir savaştan sonra, göz temasını kesmeyi başarıyorum ve kendimi banyodan dışarı sürüklüyorum.

Zevk ne kadar yoğunsa, acı da o kadar felç edici oluyor. Ne kadar uzun süre unutursam, kafam bana o kadar acımasızca işkence ediyor.

Ama artık günlük dozda kendimden nefret etmeyi bıraktım. Ben iyiyim.

Muhtemelen.

Umarım.

Yatak odasına girdiğimde bir havlu ortama sarılmış, bir diğeri de saçlarımı kuruluyordu.

Nikolai'yi beklerken bulamadığımda ayaklarım durur. Genellikle şınav çekiyor, havayı yumrukluyor ya da kafesteki bir aslan gibi volta atıyor olurdu.

Gerçi koridorun sonundaki ikinci banyoda duş alacağını söylemişti. Belki o da uzun duş alıyordur.

Bir çift şortunu ve gri bir tişörtünü giyiyorum, sonra kolonyası burun deliklerimi doldurduğunda duraklıyorum. Parmaklarım bezi tutuyor ve burnuma götürüp uzun uzun içime çekiyorum.

Nedense onun zengin, erkeksi kokusu üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi var.

Yatak odasında oyalanıyor ve yatağa bakıyorum. Daha önce, OKB'm hakkında homurdanırken çarşafları değiştirmeme yardım etmesini sağlamıştım, ama şimdi, bu gece kalacağım gerçeğini düşünmeden edemiyorum.

Böyle durumlarda insanlar ne yapar? Daha önce hiç kimseyle bir gece kalmamıştım. Bana göre değil.

Çok yakın olma, kendimi çok serbest bırakma fikrinden nefret ediyorum. Ama sanırım Nikolai için bununla başa çıkmam gerekecek.

İçimi açtığında beni iğrenç bulacağından korkuyorum. Beni aynada kendimi gördüğüm gibi görecek - bir hiçlik kara deliği olarak.

Kaçıp saklanmak istiyorum ama bu onu kaybetmek demek. O yüzden kalıyorum.

En azından bunu yapabilirim.

Dua et de sonunda senin ne mal olduğunu görmesin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yatak odasından çıkarken o sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum. Gidip duşta onu kontrol etmeli miyim?

Dürüst olmak gerekirse, sanki şeytanlarıymış gibi havayı yumrukluyorsa şaşırmam. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, garip pozisyonlarda uyuduğunu düşünürsek.

Koridorda yürürken ve banyonun kapısını çalarken adımlarım sessiz. "Nikolai?"

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldım. "Her şey yolunda mı?"

Bir şey yok.

Kapı kolunu tutarken nefeslerim kesik kesik. "İçeri geliyorum."

Jakuzi küvetinden su aktığını ve Nikolai'nin suya battığını gördüğümde kalbim neredeyse yere çarpacaktı.

Hayır, hayır, hayır.

Ona doğru koşup dizlerimin üzerine çöktüğümde ve ellerimi suya sokup omuzlarını kavradığımda kulaklarımı bir çınlama dolduruyor.

Onu daha önce kontrol etmeliydim. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim-

Gözleri açılır ve sırıtır, sonra suyun içinde konuşur, başını kaldırmadan önce her yerde baloncuklar patlar.

Kıçımın üstüne düşüyorum, hava beni uzun dozlarda terk ediyor. Yüce İsa. Neden az önce ölüp yeniden dirilmiş gibi hissediyorum?

"Lotus çiçeği? Ne yapıyorsun burada? Oh! Bana katılmak ister misin?"

"Ne sikim-" diye kestim sözümü ve daha sakin bir tonda konuştum. "Neden suyun altındaydın?"

"Meditasyon
yapıyorum."

"Meditasyon mu?"

"Evet." Sırıtıyor. "Nefesimi dört dakikadan fazla tutabilirim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Suyun altında nefesinizi tutarak meditasyon mu yapıyorsunuz?"

"Evet. Sana öğretmemi ister misin?"

"Sen cidden kafayı yemişsin."

"Bu iyi bir şey mi?" Başını sallıyor ve her yere su fışkırıyor.

"Hayır, değil. *Kes* şunu. Sen köpek misin?"

"Woof." Islak parmaklarıyla yanaklarımı kavrıyor. "Yüzünü yalamama izin ver."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Zor pas." Onu itip ayağa kalkıyorum ve ne kadar titrediğimi saklamak için ellerimi arkama götürüyorum. "Bunu bir daha yapma. Bu çok tehlikeli. Uykuya dalıp boğulabilirsin."

"Benim için endişelenmene bayılıyorum bebeğim."

"Sadece dışarı çık." Kapıya yöneliyorum ve arkamdan bir bakış atıyorum. "Ve bu pisliği temizlesen iyi edersin."

"Tamam anne!" diye bağırıyor arkamdan.

Yatak odasına dönüp kuru bir tişört ve şort giyiyorum.

Onun kıyafetlerini giymek sanki onun kollarının kozasına sarılmışım gibi hissettiriyor. Garip bir şekilde samimi.

Yine de iyi bir tuhaflık.

Yatağın kenarına oturup kuzenim Creighton'ı kontrol ediyorum. Aiden Amca, neredeyse kendini öldürtmeyi başardıktan sonra onu Londra'ya geri götürdü. Nikolai'yi de kendisiyle birlikte sürüklemesinden ve Nikolai'nin boğazını kesmesinin başlıca nedeni olmasından nefret etsem de, Creigh'in sonu kötü oldu. Gerçekten başaramayacağını düşünmüştük.

Hayatta olmasına rağmen, kötü bir ruh hali içinde ve onun için endişeleniyorum. Tek heceli olsa da bana cevap veriyor. Şimdilik bu kadar yeter.

Remi'ye mesaj atıyorum, sonra ona ve Lan'a bir projeyi bitirmek için geceyi okulun sanat atölyesinde geçireceğimi söylüyorum.

Hemen cevap veriyorlar.

REMI

Dostum, bunu sana en içten sevgimle söylüyorum, ama geceyi bir yerde geçirmen gereken tek zaman seviştiğin zamandır. İnek olma.

Keşke gerçeği bilseydi.

LAN

Ne projesi?

Tabii ki şüphelenecekti. Aksi takdirde Lan olmazdı. Ama nedense beni sürekli kontrol etmesi hoşuma gidiyor. Bunu narsisizm duygusuyla yapıyor olsa bile. Tek yumurta ikizi olmam, onun kusursuz imajını kötü etkileyemeyeceğim anlamına geliyor.

BEN

Sıkıcı dediklerinizden biri. Üzgünüm.

senin seviyen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

LAN

Küçük kardeşim, sana milyonuncu kez söylüyorum, eğer kendini dizginlemeyi bırakırsan benim seviyeme gelebilirsin. Eskiden hiç düşünmeden başyapıtlar yaratırdın, ama şimdi YARATMAK yerine DÜŞÜNÜYORSUN, çalışmalarını görmek lanet olası bir angarya.

Ama yine de, her zaman haklı olmasına rağmen kimse Lan'ı dinlemiyor.

Kapı duvara çarpıyor ve başımı kaldırdığımda Nikolai'nin içeri girdiğini görüyorum, tamamen çıplak ve saçlarını havluyla kuruluyor.

Telefonumu yan sehpanın üzerine bırakıyorum ve bıkkın bir iç çekiyorum. "Kıyafet giyemedin mi?"

"Kıyafetler abartılıyor. İnsanlar onları toplum içinde giydiğim için bana teşekkür etmeli." Başını yana doğru eğiyor. "Ayrıca, birbirimizi zaten çıplak gördük, bu yüzden belki de soyunması gereken sensin."

"Hayır, teşekkürler."

Bir omzunu kaldırıyor. "Denemeye değer."

Gardırobun çekmecesine uzanıyorum ve ona bir çift boxer külot atıyorum. "En azından bunları giy."

"Tamam." Havluyu yatağın üzerine atar ve "Ahmak" diye mırıldanır. "Bunu duydum ve cidden, havlularını as Nikolai."

Boxer külotunu kaslı kalçalarından yukarı kaydırırken gözlerini deviriyor ve elastik bandı eğlenceli bir çekişle koparıyor.

Havluyu elbise askısına asıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Bana bir şey sormak için neden izin istiyorsun?" "Yapılacak en kibar şey bu."

"Bana bunu yapma. Seni soru bombardımanına tutarken izin istemiyorum."

"Söylemiyorsun."

"Hey! İğneleme miydi o? Şu meşhur pasif-agresiflik mi?" "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kıkırdıyor, sesi yumuşak ve o kadar neşeli ki dudaklarımı titreten gülümsememe engel olamıyorum.

"Sor bakalım, bebeğim."

"Neden garip yerlerde uyuyorsun?"

"Yatakları sevmem." Üzerine oturuyor. "Birinde uyumak *istemediğimden* değil, sadece yapamıyorum."

"Olan bir şey yüzünden mi?"

"Hmm." Başını sallıyor ve her yere su damlacıkları saçıyor. "Nikolai!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne?"

"Saçını kurut."

"Neden? Kendi kendine kurur."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve makyaj masasının önündeki tabureyi gösteriyorum. "Otur."

Zıplayıp koltuğa oturuyor ve ben saç kurutma makinesini en düşük ayarda, orta ısıda açıp saçlarını kurutmaya başlarken aynadan bana sırıtıyor.

"Yani?" Bakışlarına karşılık vermeyerek soruyorum. "Bana garip pozisyonlarda uyumanın belli bir olayla ilgisi olup olmadığını söyleyecektin."

"Pardon, saçların dağınıkken ne kadar seksi göründüğün dikkatimi dağıttı."

"Nikolai, odaklan."

İçini çekiyor. "Bu şekilde uyumaya onlu yaşlarımda başladım. Nöbetlerimin başladığı zamanlara denk geliyordu."

Parmaklarım saçlarında duraklıyor. "Ne tür bölümler?"

"Yüksek enerji. Yarışan düşünceler. Daha fazlasına, daha fazlasına ve daha fazlasına duyulan kontrol edilemez ihtiyaç. Sen Eva'yla flört ederken Kill'le dövüşüp onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğüm o gün de vardı."

"Adı Ava ve ben onunla flört *etmiyordum*." Aklıma o zaman geldi, gözlerinin kızardığı ve gergin göründüğü zaman. Yani bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmekte haklıydım. Bakışları boştu ve bir an için beni görmediğini düşündüm.

"Sana sarılıyordu."

"Biz çocukluk arkadaşıyız."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor." Çocuk gibi suratını asıyor ve ne kadar sevimli göründüğüne bakıp gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım. Hayattan daha büyük ve mafyanın bir parçası olan bu büyük dövmeli adam, ama yine de böyle davranıyor.

Etrafimda.

Sadece

benim

etrafımda.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, her noktada biraz fazla uzun süre kalıyorum. "Konumuza dönersek, bu tür olaylar sık sık olur mu?"

"Pek sayılmaz. Onları kontrol altında tutuyorum."

"O gün pek de kontrollü görünmüyordun." "Çünkü

sen bir pislik gibi davranıyordun." "Ben mi? Benim

bununla ne alakam var?"

Kolyesini okşuyor. "Bir şey yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biraz daha araştırmak istiyorum ama bakışlarımı aynada karşılıyor. "Ah, doğru ya. Ben de sana bir şey sormak istiyordum."

"Hmm?"

"Neden seksi sevmiyorsun?"

Parmaklarım saçlarında donuyor ve bakışlarıyla karşılaştığımda yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seksten hoşlanmadığını söylemiştin ama benimle hoşlanıyorsun. Neden daha önce yapmadın?"

"Hepimiz bu faaliyetten hoşlanmıyoruz."

"Neden? Bunu sadece kızlarla yaptığın için mi?"

Tanrım. Bunu anlattığım ilk kişinin o olduğuna inanamıyorum. Ama bana karşı o kadar açık ki, en azından ben de karşılığında bir şeyler paylaşabilirim. Sorularına cevap vermeyi reddettiğimde gözlerindeki reddedilmiş bakışı sevmiyorum.

"Mesele o değil. Hiçbir zaman, hangi cinsiyetten olursa olsun, bir insana bakıp ondan etkilendiğimi hissetmedim ya da onunla seks yapmak istemedim. Kendimi o ruh haline zorlamadığım sürece hiçbir zaman dış uyaranlarla sertleşmedim. Erotik görüntüler görmekten veya sevişen insanları izlemekten dolayı tahrik olma kavramı bana yabancı. Seks için kendimi zorlamam gerekmedikçe kendime hiç dokunmadım. Pornoyu hiç sevmedim ya da diğer erkeklerin her zaman sevişme ihtiyacını anlamadım. Bana kalsa yıllarca mutlu bir şekilde bekâr kalırdım."

"Ya da geçmişte yapardım." demeden önce duruyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda onun dokunuşunu özlediğim açıktı.

Tekrar onsuz kalma düşüncesi midemin tabanında bir bulantı hissini tetikliyor.

"Bebeğim, bu saçmalıktan nefret ettiğin için sana bir etiket koymak istemiyorum - bu arada ben de nefret ediyorum - ama bu biraz as. Aseksüel demek istedim, eğer bu terimi duyduysan."

"Öyle olduğumu düşündüm. Ya da *öyleydim*. Artık ne olduğumu bile bilmiyorum." "Ama... seks yaptınız."

"Çünkü bu bekleniyordu, istediğim için değil. Salınımlarım her zaman fiziksel bir tepkiydi ve beni zihinsel olarak asla etkilemedi. Bu eylemden hiçbir zaman zevk almadım. Daha çok bir angarya gibiydi, gerçekten... Neden aptal gibi gülümsüyorsun?"

"Sana bu muhteşem sevişme eyleminden zevk aldırdığım için gurur duymaktan kendimi alamıyorum."

"Kapa çeneni." Saç kurutma makinesini kapattım.

"Sadece benim tarafımdan iyi bir sikişe ihtiyacın vardı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nikolai!"

Ayağa kalkıyor ve kollarını belime doluyor, sonra parmaklarını gömleğin altından geçirerek tenimi okşuyor.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama onun yapışkanlığını özledim.

"Bahse girerim seni biraz öpsem hemen havaya girersin. Test etmek ister misin?"

"Hayır."

"Bebeğim, lütfen?" Dudaklarıma karşı konuşuyor ve göğsünü göğsüme bastırıyor.

İki elimi göğsüne koyarken bile derin derin nefes alıyorum. "Zaten üç raunt yaptık."

"On tane yapabilirim. Sana doyamıyorum. Buna ne dersin? Seni kaç kez boşaltabileceğime dair bahse girelim."

"Yapma."

"Vücudunuz ve ağzınız çok farklı bir melodi söylüyor. İtme-çekme oyunun tam isabet." Dilini çıkarıp alt dudağımı yalıyor ve dudağım onun dokunuşuyla titriyor. "Benden önce başkalarıyla da oynadın mı?"

"Hayır..." Sesimin düzgün çıkmasına şaşırdım. "Onları

istemedin ama beni istiyorsun diye mi?" "Kapa çeneni."

"Ne zamandan beri beni istiyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma. "Seni ormanda kıstırdığım zaman mı? Yoksa kucağıma oturduktan sonra mı?"

"Sen bilirsin."

"Mmm." Kulağımın kabuğunu ısırıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. "Seni bu şekilde gören tek kişinin ben olmama bayılıyorum, ateşli, rahatsız ve benimle sikişiyorsun."

Parmaklarımı ipeksi saç tellerine batırıyorum ve başını geriye doğru çekerek ona bakıyorum. "Sen benimsin, tam tersi değil."

"Bu bir rekabet değil. Sen benimken ben de senin olabilirim." Sırıtıyor. "Bu ani sahiplenme patlamalarına bayılıyorum bebeğim. Başkalarıyla yaşamamış olsan iyi edersin."

"Çok mu ikiyüzlüsün? Gerçekten herkesle yatıyorsun."

"Herkes değil... Şey, ben açığım sanırım, ama bu geçmişte kaldı. Artık bir erkek fahişesi değilim, Kolya'nın şerefi üzerine yemin ederim."

Saçlarını daha sıkı avuçluyorum. "Kolya da kim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Selam, nilüfer çiçeği." Ereksiyonunu benimkine sürtüyor. "Benim adım Kolya ve senin kocaman sikine ve güzel kıçına kafayı takmış durumdayım."

Bir kahkaha patlattım. Kendimi tutamadım. "Aletine isim mi verdin?"

"Herkes koyar."

"Hayır, yok."

"Evet, öyle."

"Madem öyle diyorsun. Neden Kolya?"

"Bu benim adımın Rusça küçültülmüş hali. Büyükbabam ve babamın ailesinden başka kimse bu ismi kullanmıyor."

"Peki *Kolya* ne zamandır aktif?" "Beş

yaşımdan beri mi?"

"Lütfen bana beşte seks yaptığını söyleme."

"Hayır. O zaman ilk muhteşem ereksiyonumu yaşadım. Etrafta çırılçıplak koşup herkese onu gösterdiğimde ve silahmış gibi davrandığımda annemin ve evdeki herkesin hoşuna gitmedi."

Kıkırdıyorum. "Bunu neden hayal edebiliyorum?"

"Sen de bunun çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Cidden gurur duyuyordum. Sadece babam benim saçmalıklarımı destekledi."

"İyi birine benziyor."

"Gelmiş geçmiş en havalı baba. Ergenliğe girmeden önce beni oturttu ve 'Beş yaşından beri beklediğin maceraya atılmak üzeresin. Şimdi aletini silah olarak kullanabileceğin zaman. İşini yap, evlat. Sadece korun ve beni dede yapma.'"

"Senin cinselliğini nasıl karşıladı? Eğer onlara açıldıysan." Duraksadım. "Sormamın sakıncası yoksa?"

"Sorularının hiçbiri umurumda değil bebeğim. Cidden, sinir bozucu bir şekilde İngiliz olmayı bırak. Cevap vermek gerekirse, açılmak zorunda değildim. Annem ve babam beni on beş yaşımda bir erkekle sevişirken ve bir kızı öperken yakaladılar. Şok oldular ama yargılayıcı bir şekilde değil. Annem zaten erkeklerden hoşlandığımı hissediyordu çünkü onlara kızlara yaptığım gibi göz kırpıyordum. Sadece emin değildi. Babam...şey, 'Tabii ki çeşitlilikten hoşlanacaksın. Yoksa sen olmazdın. Sonra bana sarıldı ve fısıldadı, 'Korunsan iyi olur ve ben bu kadar gençken beni dede yapma, orospu çocuğu. Ciddiyim. Babam zahmetsizce komiktir. Ayrıca İngiliz."

"Gerçekten mi?"

"Karmaşık bir aile geçmişi var ve kesinlikle Rus kanı taşıyor ama İngiltere'de büyüdü ve sizin aksanınızla konuşuyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Adı ne?" "Kyle Hunter."

"Hmm. Sanırım onu büyükbabamın çevresinde duymuş olabilirim. Bekle. Senin soyadın Sokolov, Hunter değil."

"Annemin adı. Babamın birkaç soyadı olduğu ve annemin soyadı da Rus Bratva kraliyet ailesine ait olduğu için çocuklarına bu soyadını vermeye karar vermişler. Nikolai Sokolov aslında benim rahmetli büyük büyükbabamın adı. Ben onun muhteşem vücut bulmuş haliyim."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Mafyanın içinde olmana rağmen ailenin seni kabul etmesine sevindim."

"Annem ve babam öyle. Teyzem ve eniştem de -Kill ve Gareth'ın ebeveynleri-. Diğerleri...meh, onlar hala geri kalmışlar. Mesela ben bir erkeği dedemle ya da amcalarımla tanıştırmaya götürmezdim. Bu sadece çirkinleşir ve kimsenin buna ihtiyacı yok."

"Bu, ailenle tanışması için bir adam götürdüğün anlamına mı geliyor?"

"Beni bastıkları zaman sayılıyor mu? Çünkü sadece o toplantılar oldu."

"Tanrım. Zeus'tan daha çok seks yapıyorsun."

"O kim? Porno yıldızı mı?"

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Gözlerini kısıyor. "Onu daha önce duyduğuma eminim. Aktör mü?" "O bir Yunan tanrısı."

"Ve o bir porno yıldızı mıydı?"

"Hayır. O sadece... diyelim ki çok sevişti. Senin gibi."

"Kıskanma bebeğim."

"Değilim."

"Evet, öyleyim."

"Kimin?"

"Siktiğimin Clara'sı ve seni çıplak gören herkes."

"Yardıma ihtiyacın var." Gülümsememi bastırıyorum. "Benden daha fazla seks yapan sensin."

"Evet, ama benim hiç ilişkim olmadı ve onlar hakkında seninle olduğu gibi öldürücü ş e y l e r hissetmiyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve boğazımı temizliyorum. "İlişkilerim göstermelikti. Onları hiç önemsemedim."

"Ve sen beni önemsiyorsun?"

"Kapa çeneni." Kıpırdayarak elinden kurtuldum. "Ben uyuyacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni bekle!"

Kocaman bir beden benimkine çarpıyor ve beni yatağa düşürüyor. Onu üzerimden itmeye çalışırken inliyorum ama bu imkansız.

Kısmen ağırlığının gitmesini istemediğim için.

Nikolai başını göğsüme yaslıyor, kolunu ortama doluyor ve bacağını benimkinin üzerine atıyor.

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun." Adem elmamı öpüyor. "İyi geceler, bebeğim."

Bir yumru nefesimi daraltıyor ve yüzünün boynuma gömüldüğünü, saçlarının yastığa döküldüğünü görmek için yana doğru bakarken yutkunamıyorum.

Nefes alış verişi kısa sürede düzeliyor ve ben de kendi

kendime gülümsüyorum. Yatakta uyumadığını

söylememiş miydi?

Kolunu okşuyorum ve başının üstünü öpüyorum. "İyi geceler Niko."

LEGACY OF GODS

Uyandığımda iki şeyin farkına varıyorum.

Gecenin bir yarısı pozisyonlarımız değişti ve şu anda başım Nikolai'nin göğsünde, o bana sarılmış, dövmeli kolu gömleğimin altından orta yerime uzanmış ve bacakları benimkilerin arasında.

İki, eğer komodinin üzerinde sabah yediyi gösteren saat doğruysa, o zaman sıçtım.

Sekiz yıldır ilk kez beşte uyanmadım. Artık çalar saat bile kullanmıyorum. Ben saatim. Her zaman beşte uyanırım. Her zaman beş buçukta koşarım.

Bugün olmaz.

Kutsal rutinimi bozdum ve şimdi, tüm kaos koşarak gelecek

içi

nd *Ne halt ettim ben?*

e. Panik beni bir anda ayıltıyor ve tüm uyku sisi kayboluyor. Kalkmaya başlıyorum ama Nikolai beni tekrar kucağına itiyor.

Parmakları sırtıma yayıldı ve mırıldanırken tenimi okşadı

boğuk bir sesle, "On dakika daha."

Nefes verişlerim kesik kesik ve dalgalı oluyor ve onun vücut kokusunu içime çekmek zorunda kalıyorum. Onun her şeyi kuşatan sıcaklığıyla çevriliyim ve bu beni çok garip bir nedenle sakinleştiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kayıyorum ve yüzüne bakmak için başımı eğiyorum.

"Gitme," diye uykulu bir ses çıkarıyor.

Ve kalbim o kadar şişiyor ki, patlamadığına şaşırıyorum. O böyle sorarken nasıl gidebilirim?

Keskin çenesini okşuyorum, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve Nikolai kemiklerimin arasına giren mutluluk dolu bir inilti çıkarıyor.

Gözleri yavaşça açılıyor ve sırıttığında içimde bir yerlerin paramparça olduğunu duyabildiğime yemin edebilirim. "Günaydın, bebeğim."

Kahretsin.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, şu anda ne sesime ne de kendime güveniyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni tekrar aşağı çekiyor.

"Hadi biraz daha sarılalım." "Sarılmayı seviyor musun?"

"Seninle yaparım."

"Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Egonu daha fazla okşamama ihtiyacın yok."

Gülümsüyorum. "Gel hadi. Bize kahvaltı hazırlayayım."

"On dakika."

"Sabah koşumu zaten kaçırdım. Dersi kaçırmak istemiyorum." "Koşuyu kaçırmak sorun değil. Dünyanın sonu değil."

Benim için öyle.

"Hayatımın düzenli olmasını isterim." "İçinde olmam çok kötü."

"Bu kaotik olduğunu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" "Asla inkar etmedim. Seni bozmayı seviyorum."

"Daha çok seni doğru yola yönlendiriyorum gibi."

Bir kahkaha patlatıyor, sesi boğuk ve zengin. "Denemekte iyi şanslar."

"Küçük bir meydan okumaya hazır değilsem ben bir hiçim." "*Büyük* demek istiyorsun."

Kıkırdama sırası bende ve beni kendine doğru çekiyor, göğsümü göğsüne bastırıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi elini sırtımda sıkıyor.

"Nikolai. Beni bırakmalısın." "Beş dakika."

"Güzel." Parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum ve sol göğüs kasının yakınındaki boş bir noktaya ulaştığımda duruyorum. "Burayı boş bırakmanın bir nedeni var mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ah, şu. Kalbimde yatıyor, bu yüzden ekstra özel bir şey d ü ş ü n e n e kadar beklemek istiyorum."

"Bu mürekkeple kaplanmayı planladığınız anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle. Sırtımda ve kalçalarımda çok yer var. Belki bana bir şeyler çizebilirsin."

"Bunu ister miydin?"

"Neden olmasın? Sen bir sanatçısın,

değil mi?" "Manzara resimleri

yapıyorum."

"Eminim benim kadar eşsiz bir şey bulabilirsin." "Kibrin hayret

verici."

"Sevmiyormuş gibi davranma." Boynumun arkasını okşuyor. "Hiç dövme yaptırmayı düşündün mü?"

"Hayır. Onları üzerimde sevmiyorum. Cildimi lekesiz bırakmayı tercih ederim."

"Çok ilkel ve düzgünsün."

"Hepimiz dövme yaptıramayız. Yine de sana yakışmışlar." "Az önce

dövmelerimi beğendiğini mi itiraf ettin?"

"Onları *sevdiğimi* söylemedim."

"Sik beni. *Yaparsın*. Kızarıyorsun, bebeğim."

"Rüya görüyorsun." Kendimi itiyorum ve bu sefer kendimi kurtarmayı başarıyorum. "Ben kahvaltı hazırlayacağım."

"Utanma. Buraya gel." İki kolunu da açıyor, ben banyoya doğru ilerlerken aptal gibi sırıtıyor.

Aynaya bakmadan yüzümü yıkamayı ve dişlerimi fırçalamayı başarıyorum, ancak dışarı çıkarken beni ellemeye çalıştığında Nikolai'den yine kaçmak zorunda kalıyorum.

O cidden imkansız.

Neredeyse hiç yiyecek olmadığından, çırpılmış yumurta yapmayı başarıyorum ve yarısı yenmiş bir kutu makaron bulup kalanını bir tabağa koyuyorum. Tatlı dişli bir canavar gibi sadece hamur işi almayı biliyor.

Sabah çayı için su ısıtıcısına su doldururken ağır bir kol ortama dolanıyor, iri bir göğüs sırtıma baskı yapıyor. Nikolai çenesini omzuma dayamadan önce dün gece bıraktığı morluğun üzerinden boğazıma bir öpücük konduruyor. "Yatağa geri dönemez miyiz?"

"Bebek gibi davranmayı bırak ve gitmeme izin ver. Sen üzerimdeyken hiçbir şey yapamam."

"Mesele de bu zaten."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şekerleme tabağını kaldırıyorum ve sırıtıyor, hemen beni bırakıp o.

"Makaronlar!"

Okuması o kadar kolay ki, insanın içini ısıtıyor. Nikolai'nin adı çıkmış olabilir. vahşi ve kaba bir dinsiz, ama aslında şaşırtıcı derecede basit bir adam ve ben onun bu yönünü seviyorum. Ben ikimiz için de yeterince karmaşık biriyim.

Yanımdaki tezgâha yaslanıp tek seferde iki makaron çıtırdatıyor. Üzerinde sadece boxer külotu var, iri kasları tam teşhir halinde ve saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Dürüst olmak gerekirse, şikayet etmiyorum. Ona bu şekilde bakmak ve tamamen benim olduğunu bilmek her zaman bir şölen. Bu canavar adam bana ait.

"Lotus çiçeği mi?"

"Hmm?" Su ısıtıcısına tıklıyorum ve iki poşet çay alıyorum.

Nikolai daha önce çayı hiç sevmezdi, ama ona bir fincan ikram ettiğimde hiç sızlanmadan içiyor. Onu yavaş ama emin adımlarla dönüştürüyorum.

"Sana ciddi bir soru soracağım." "Ne soracaksın?"

"Bir zamanlar aşık olduğunu söylemiştin. Kime aşıktın?" "Ha?" Sanki iki kafası birden çıkmış gibi ona bakıyorum.

"Hiç aşık olmadığım o gün. Kill 'hiç aşık olmadım' dediğinde atışı yapmıştın. Kalbini kim çaldı? Bilmek istiyorum."

Sikeyim.

O kadar ciddi ve yaralı görünüyor ki onu öpmek istiyorum.

Ben de öyle yaptım. Dudaklarım onunkilere yapışıyor ve iğrenç derecede tatlı makaronların kırıntılarını dudaklarından çekip alıyorum. "Yalan söyledim. Hiç aşık olmadım."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve benimkini kovalarcasına dudaklarını yalıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Neden yalan söyledin?"

"Bana tuhaf tuhaf bakıyordun." "Ne kadar garip?"

"Sanki beni oracıkta yiyip bitirmek istiyormuşsun gibi." "Seni her zaman yemek istedim, bebeğim."

"Oh, *gerçekten* mi? Bunu kaçırmış olmalıyım." "Tanrım. Yine mi iğneleme yaptın?"

Su ısıtıcısını aldım ve iki bardağa su doldurdum. "Bir işe yara ve masayı hazırlamama yardım et."

"Önce bana bir öpücük daha ver."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saçlarını avuçluyorum ve onu kendime doğru itiyorum, sonra yavaş, şehvetli bir öpücükle ağzını talep ediyorum, dilini büküyorum ve tatlılığın tadına bakıyorum.

Seks dışında onu öpmek farklıdır. *Yeni* bir şey. Göğsümü ağrıtıyor ve beynimi bulandırıyor ama ben her zaman acıya bayılmışımdır.

Onu bıraktığımda inliyor. "Mmm. Şu andan itibaren bana bu şekilde günaydın öpücüğü vermeni isteyeceğim."

Onu iterek serbest bırakıyorum. "Git."

"Tamam, gidiyorum, gidiyorum." Karşı t e z g â h a giderken kıçımı tokatlıyor.

"Nikolai!"

Sırıtarak neredeyse tüm dolapları karıştırıyor ve sonunda iki çatal bıçak buluyor.

İşin çoğunu ben yapıyorum çünkü her şeyi berbat etme şekli beni çıldırtıyor.

Oturduktan sonra, Nikolai makaronları bir canavar gibi yerken ben İngiliz Kahvaltısı çayımı yudumluyorum ve telefonumdaki e-gazeteyi inceliyorum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye soruyor yutkunduktan sonra. "Mesajlaşmıyorum. Haberleri okuyorum."

"Neden?"

"Çünkü dünyada olup bitenlerden haberdar olmayı seviyorum." "Ama ne anlamı var ki?"

"Ciddi misin? Umurunda değil mi?"

"Bunu yapsam bir şey değişir mi?"

"Bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

"Bu yüzden mi tüm o gönüllü çalışmalara katılıyorsunuz?"

"Evet. Ben ayrıcalıklı bir hayatın içinde doğdum ve o kadar şanslı olmayanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Hmm. Peki ya lakros? Neden oynuyorsun?"

Telefonumu bıraktım ve çayımdan bir yudum aldım. "Bu işte iyiyim." "Ve bu onu oynamak için yeterli bir sebep mi?"

"Sanırım."

"Lisedeyken futbol oynardım ama bunu sadece iyi olduğum için yapmazdım. Adrenalini seviyordum."

"Sanırım Amerikan futbolu." "Tek futbol."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Tek* futbol, gerçek bir ayakla vurulan futboldur ve dünyanın en popüler sporudur."

Omuz silkiyor. "*Futbolu* mu kastediyorsun?"

"Benim yanımda öyle deme. İğrenç."

Kıkırdıyor, ses nadir bir rahatlıkla etrafımızda yankılanıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu sabah rutinimin en önemli kısmını kaçırdığım için hayatımın alt üst olacağını düşünerek uyandım, ancak düşündüğüm kadar kıyamet gibi değil.

Aksine, aramızdaki rahat sohbet hoşuma gidiyor. "Cidden ama.

Lacrosse'u gerçekten seviyor musun?" diye ısrar ediyor.

"Sevmesem oynamazdım."

Gerçi bunun asıl nedeni Lan'ın oynamadığı tek spor olması. Büyürken birlikte polo oynardık ama ergenliğe girer girmez ondan ve polodan uzaklaştım.

Onun ilgi duymadığı bir şey oynamam gerekiyordu. Futbol, kriket ve çok sevdiğim polo dışarıdaydı. Rugby benim zevkime göre fazla fiziksel. Geriye lakros kalıyordu.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Nikolai'nin aşağılık kompleksimi sezip daha az mükemmel olduğumu düşünmesine izin veremem.

O yoğun gözleriyle beni izliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Konuyu değiştirmeliyim ki odak noktası onun üzerinde olsun.

"Hey, Nikolai." "Evet?"

"Dünyanın herhangi bir yerinde olabilseydin, nereye giderdin?" "Senin

içinde, bebeğim."

Neredeyse çayım boğazıma kaçacaktı. "Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim. Kolya'nın taleplerini ciddiye alıyorum, çok teşekkür ederim."

Bardağı ağzıma götürüp bir yudum almadan önce duraksıyorum. "Her zaman üstte olduğunu söylemiştin. Hiç alttan almayı düşündün mü?"

"Neden?" Kaşlarını kaldırıyor. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum ve ağzımda sıkışan çayı yutuyorum. "Kastettiğim bu değildi. Sadece soruyordum."

"Hoşuma gitmiyor ama denemek istersen sana izin veririm." "Ama

az önce sevmediğini söyledin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Başka biriyle deney yapmak için kaçıp gitmendense beni becermene izin vermeyi tercih ederim."

Dudaklarım ayrılıyor. Vay canına. Benim için gerçekten bu kadar ileri gitti mi?

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken ve ayrılmış kalçalarının arasında dururken bunu düşünmüyorum. Parmaklarım çenesinin altından geçiyor ve onun güzel gözlerine bakıyorum. "Seni becermek istemiyorum. Ama teklif ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten."

Elleri kalçalarıma iniyor. "Canın isterse söyle bana. Sırf hayranı olmadığımı biliyorsun diye bastırma."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Senin tarafından becerilmeyi gerçekten tercih ediyorum. Kendimi bırakma ve kontrolü kaybetme hissini seviyorum."

"Emin

misin?"

"Eminim."

Beni öne doğru çekiyor ve kucağına düştüğümde irkilerek bir ses çıkarıyorum. Ellerim denge için omuzlarını kavradı. "Ne yapıyorsun?"

"Yalan söyledim. Sadece bir sabah öpücüğü istemiyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Sabah sevişmesine de ihtiyacım var."

Bu adam beni mahvedecek.

Umarım bu süreçte onu mahvetmem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Sapıklık etmek istemem ama kendimi Bran'ın sık sık gittiği markette buldum.

Ne? Ayrı kaldığımız anda onu özlemem onun suçu.

Öğleden sonra ve tahmin et ne oldu? Bu erken saatte çatı katına geliyor. Gece kalmayı kabul ettiğinden beri yaklaşık bir hafta geçti ve ben yaşayan en mutlu adam oldum.

Hâlâ o geceyi ve sabahı düşündüğümden falan değil.

Her neyse, bu yerel organik marketin önünde olmamın nedeni yaklaşık yarım saat önce onunla yaptığım bir konuşma. Ben dersteyken.

BRAN

Bu gece neyin havasındasın?

BEN

Bu nasıl bir soru böyle? Her zaman kirli şeyler yapma havasındayım. Sen, bebeğim.

Yemek demek istedim. YEMEK.

Senin dışında mı demek istiyorsun? Boşalmak mı?

Tanrım. Evet, onun dışında.

Ben her şeyden memnunum. yemek yapıyorsun.

Emin misin? Bir şeyler yemek istersen söyle. Birazdan market alışverişine gideceğim.

Hayır. Pişirdiğin her şeye bayılırım. Ne istersen yap. Ayrıca, şu anda market alışverişi mi yapıyorsun? Bu Öğleden sonra.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dersleri erken bitirdim, o yüzden çatı katına çıkıyorum.

Aynen öyle. Ben de yol.

Senin üniversiten y o k m u ?

Önemli değil.

Dersleri asma, Nikolai. Sonra görüşürüz.

Evet, dersleri tamamen ektim. Aslında son mesajını okurken dersten çıktım ve buraya kadar bisikletimle geldim. Yerel bir otoparkta bıraktım ve onu yürüyerek takip ettim.

Bu kadar erken saatte çatı katına çıkarken benden uzak durmamı bekleyemez. Onu en son bu sabah gördüğüm doğru ama bir süredir yoksunluk çekiyorum.

Ruh halim tehlikeli bir şekilde ona bağlı ve bu artık komik bile değil, ama bunu anlamaya çalışmaktan bıktım.

Bu adama ve onunla ilgili her şeye takıntılıyım. Bazıları bunun takıntıdan çok daha vahim bir şey olduğunu iddia edebilir.

Beni tüketiyor ama aynı zamanda topraklıyor. Kendimi hiçbir zaman onunla olduğum zamanki kadar zihinsel olarak güçlü hissetmedim. Birlikte yaptığımız en sıradan şeyler bile -yemek yemek, film izlemek, sıkıcı sabah gazetelerini okurken onu dinlemek- yüzüme kocaman bir gülümseme getiriyor.

Brandon King beni canlı canlı mahvediyor ve tamamen içine girene kadar sabırsızlanıyorum.

Bu arada ben de sapık eğilimlerimi tatmin etmekle yetiniyorum. Marketin köşesinde bekliyorum. İçeri girmeyi çok isterdim, ama burası tamamen göze çarpacağım küçük dükkanlardan biri ve ben umursamasam da o umursar.

Nilüfer çiçeğim yerlilerin arasına karışıyor. Dükkân sahibinin söylediği bir şeye gülümserken sepetine birkaç domates koyduğunu görüyorum. Yaşlı bir kadın ama *o kadar* da yaşlı değil. Belki otuzlu yaşlarında ve bu etkileşim hiç hoşuma gitmiyor.

Bir gün daha yaşamak istiyorsa ona kalp gözüyle bakmayı bıraksa iyi olur.

Tam görüş alanına girip onu korkutmak üzereydim ki yan taraftan tuhaf bir görüntü yakaladım.

Bran beni profesyonel bir takipçiye dönüştürdüğünden beri, onu yakından ve kişisel olarak izlemek için her zaman en iyi noktaları seçiyorum ve bu nedenle bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

yerler... oldukça belirsiz. Sık sık çiftler, keşler ve evsizler de dahil olmak üzere her türlü tuhaf manzarayla karşılaşıyorum.

Ancak bu seferki farklı.

Genellikle köşelerde gizlenen çiftler, gerçek seks yapmasalar bile, ağır bir sevişme yaşıyorlar. Şu anki manzara bu görüntünün yakınından bile geçmiyor.

İri yarı bir adam diğerini tişörtünün yakasından sıkıca tutarak duvara doğru itiyor ve "Kapa çeneni!" dediğini duyuyorum.

Başka zaman olsa bunu görmezden gelir ve Bran'ımı takip etmeye devam etmek için pozisyonumu değiştirirdim.

Yine de bir şey beni durduruyor.

Duvara itilen adam tanıdık geliyor. Bekle... Bu...?

"Gaz?" Onlara doğru yürürken sordum.

Elbette, kuzenim yumruğunu diğer adamın gömleğine sıkmış bir şekilde yukarı bakıyor. Beyaz düğmeli gömlek, siyah pantolon ve deri ayakkabılar giymiş yaşlı bir adam - en azından otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında -. Koyu renk saçları geriye taranmış ve yüzünde ciddi bir ifade var.

Bana tamamen umursamaz bir şekilde bakıyor, sanki eğlencesine müdahale etmişim gibi.

Yumruğumu sıkıyorum ve gördüğünden emin oluyorum. Bu herif kuzenime zarar vermeye kalkışmadan önce yerin iki metre altına gömülecek. "Adın ne senin, orospu çocuğu ve ölmek için en sevdiğin yol ne?"

"Niko, bu..." Göt herif gömleğini sıkıca kavradığında Gareth yüzünü buruşturuyor.

"Ondan uzak dur." Onlara doğru ilerliyorum. "*Şimdi*."

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor adam, aksanı belirgin bir şekilde Amerikan, ifadesi tamamen ölümcül.

Aileme dokunmaya cüret ettiği için suratını dağıtacağım.

"Kuzenim, Nikolai." Gareth onu itti. "Lütfen gidin, efendim." "Efendim mi?" Yankıladım. "Ne sikime ona efendim diyorsun?"

"O benim profesörüm. Kayden Lockwood." Gareth yanımda duruyor, yüz ifadesi kapalı bir şekilde adama bakıyor.

Kuzenimi bir aşağı bir yukarı süzmeden önce gözlerini bana dikiyor. "İşimiz bitmedi, Carson. Yarın sabah seni ofisimde bekliyorum."

O uzaklaşırken, Gareth uzun bir nefes vermeden önce üzerinde bir gerilim dalgası y u v a r l a n ı r .

Onun önünde duruyorum. "Profesörün seni neden ara sokakta köşeye sıkıştırsın ki?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yukarı bakıyor, yeşil gözleri iri ve sarı saçları terden şakaklarına yapışmış. "Biz... küçük bir anlaşmazlık yaşadık."

"Ve diğer tüm profesörler gibi bunu sınıfta çözemedi mi?" "Ben... hukuk fakültesi dışında bir şey yaptım ve o da çok kızdı." "Bu yine de ona size saldırma hakkı vermez. Beni, Jer'i ve Onu kayıplar listesine eklemek için mi öldürdün?"

"Hayır, hayır. Buna gerek yok. Bu durumu ben halledebilirim." "Pek iyi bir iş çıkarıyormuşsun gibi görünmüyordu. Öldür ve ben sakatla o pisliği."

"Niko, hayır." Kolumu tuttu. "Sakın... Kill'e söyleme. *Kimseye* söyleme gördüğün şey hakkında."

"Neden olmasın...? Sik beni." Durakladım. "Bana o zaman bahsettiğin adam bu mu? İlgi duyduğun tek kişi?"

Gareth'ın dudakları aralanır. "Hayır."

"Sadece kekeledin. Sen hiç kekelemezsin."

"Unut gitsin. Ne zamandan beri bu kadar anlayışlısın?"

"Şu andan beri. Bu o, değil mi?"

"Hayır," diyor gereğinden fazla bir güçle.

"Bu durumda, sanırım bunu Kill ve Jer ile daha ayrıntılı olarak tartışabilir ve doğru mu yanlış mı olduğunu görebilirim."

"Nikolai!"

"Ya da sadece bana söyleyebilirsin."

"İyi! Bu o." Kelimeleri şişirirken sıkıntıdan çok rahatlamış görünüyor. Onu birden fazla yönden anlıyorum.

Kimsenin bilmesine izin verilmeyen gizli bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bazen boğucu oluyor ama buna değer.

Gareth'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da benimle aynı şeyleri hissediyor. İdeal değil ama benim gibi o da başka türlüsünü istemezdi.

"A çok daha yaşlı Profesör, huh?" I Sırıt. "Sen çok Düşündüğümden daha maceraperestmişsin kuzen. Gerçekten etkilendim."

"Ciddi bir şey değil, o yüzden kimseye söyleme."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

Onu omzundan tuttum. "Kıçla ilgili dersime devam etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Beni itti. "Ben... yürüyüşe çıkıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu daha fazla sorgulayamadan fırtına gibi uzaklaşıyor. Onu takip etmeyi düşünüyorum ama Bran'in elinde birkaç poşetle dükkândan çıktığını görünce bu fikrimden hemen vazgeçiyorum.

Gareth'ı unut. O hayatta kalabilir. Öte yandan benim nilüfer çiçeğimi boğarak enerji toplamaya ihtiyacım var.

Şehir merkezindeki küçük dükkânların önünden geçerken arkasında güvenli bir mesafede duruyorum. Koyu renk pantolon ve açık yeşil bir gömlek giymiş, gözlerini de şık bir güneş gözlüğüyle kapatmış. Onu daha sonra açmak için sabırsızlanıyorum.

Bir pastaneye uğruyor ve bir kutu makaron aldığında sırıtıyorum.

Bran daha sonra çatı katına doğru yürümeye devam eder. Bir arabası olmasına rağmen, genellikle onu kullanmıyor ve mümkün olduğunda bacaklarını kullanmayı tercih ediyor. Kasabadan yaklaşık yarım saatlik bir yürüyüş mesafesinde ama şikayet etmiyorum. Onu uzaktan izlemeyi ve nasıl durup köpeklerle oynadığını ya da gönüllü olarak çalıştığı yaşlıları nasıl kontrol ettiğini görmeyi seviyorum.

O altın gibi bir çocuk. En azından dışarıdan. Aslında onun ne kadar kontrol manyağı olduğunu bilen tek kişi olduğum için gurur duyuyorum.

Bran ana caddeden gitmek yerine ikincil bir yoldan gidiyor ve ben de kaşlarımı çatarak onu takip ediyorum. Buralarda ziyaret edeceği biri mi var?

Bir sokağın yanında durdu ve aniden arkasını döndü, saklanacak zamanım yoktu.

Bran güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gömleğinin açıklığına asıyor. Bana bir göz atıyor, bakışları pazularımın tişörtümle birleştiği yerde duruyor ve ben de onları esnetmekten kendimi alamıyorum. Beni kontrol etmesini *gerçekten* çok seviyorum.

Bu şekilde, beni istediğini bilerek biraz rahatlayabilirim. Onu tamamen saplantı haline getirecek kadar değil ama son zamanlarda sık sık bana bakarken yakalıyorum.

Geçen gün, ben jakuzide ıslanırken o banyoyu toparlıyordu, ama sonra onu şortu yırtılırken beni süzerken yakaladım. Küvette bana katılmayı kabul etmedi, peki ben ne yaptım? Elbette en mantıklı şeyi. Onu tezgâhın üzerine yatırdım ve iniltileriyle evi yıkarken onu becerdim.

Çok gürültülü, bayıldım.

Benim yanımdayken kendini bırakmasını seviyorum.

Şimdi uzun bir nefes veriyor. "Seni takip etme alışkanlığından vazgeçmelisin. Ben."

"Kurnazlık yaptığımı sanıyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İnce mi? Gözlerinin kafamın arkasında bir delik açtığını hissedebiliyorum."

"Daha doğrusu, kıçın, bebeğim."

"Bir mazeret bile sunmayacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "İhtiyacım var mı? Ben basit bir adamım. Seni özledim, bu yüzden seni görmeye geldim."

"Bu sabah beraberdik." "Her zaman
bir doz sana ihtiyacım var."

Yanaklarını pembe bir renk kaplıyor ve boğazını temizliyor. "Senin okulun yok mu?"

"Dediğim gibi, önemli değil. Ben evde yokken seni evin içinde dolaşırken hayal etmemi bekleyemezsin." En ağır görünen çantaları aldım. "Bunları ben taşırım. Sen önden git."

"Birlikte yürüyebiliriz. Bu bölge günün bu saatlerinde genellikle ıssız olur."

"Gerçekten mi?" Sırıtıyorum, kendimi onun yanına yapıştırıyorum.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin-" "Tabii ki
istiyorum."

Aramızda kısa bir mesafe bırakarak uzaklaşıyor, ama ben buna odaklanmıyorum ve onun küçük gülümsemesini ve yüzünün nadir güneş altında nasıl ışıldadığını izlemeyi seçiyorum. Gözleri parlak mavi bir renkte parlıyor ve saçlarının bir kısmı daha açık görünüyor.

İsa.

Bir adam nasıl bu kadar güzel olabilir? Onu kaçırıp kendime saklamak için duyduğum dürtü derimin altında bir ihtiyaç gibi çarpıyor. Bunun sadece geçip gidecek bir evre olduğunu ya da Bran'i görüp göğsümde bu mide bulandırıcı hissi hissetmeyeceğim bir gün olacağını düşünmekten vazgeçtim.

Boku yedim.

Bran boğazını temizler. "Bana öyle bakmayı kes." "Ne
gibi?"

"O. *O* her *neyse*."

"Yapabileceğimi sanmıyorum bebeğim. Konu sen olunca kendimi kontrol
edemiyorum."

Yutkunuyor ve ben de adem elmasının inip kalkmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Hay sikeyim. Elimi çantanın etrafına dolayarak onu çekip dolgun dudaklarından öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bu, diğer her şey söz konusu olduğunda kendini kontrol edebildiğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor ve hafif boğuk sesi Kolya'nın canlanma çabasını dağıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet."

"Yani şiddete olan eğiliminiz hakkındaki tüm söylentiler yanlış mı?" "Haklılar. Bir şeyleri ve insanları dövmeyi seviyorum ama
Durdurmak için yeterli ajans. Bunu seninle yapamam. Bu imkansız."

"Hmm. Yani ben şiddetten daha mı önemliyim?"

"Aynen öyle."

Biraz gülümsüyor. "Güzel."

"Bana işkence etmeyi seviyor
musun?" "Adil olan bu."

"Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir şey."

Yolun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz ve kendimi onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarırken buluyorum. Sessizliği hiçbir zaman sevmedim ve beynimin ne kadar gürültülü olduğu düşünüldüğünde bana pek seçenek sunulmadı. Bran'la bile sessizliği anlamsız konuşmalarla doldururdum. Kabul ediyorum, çok konuşuyorum. O konuşmuyor.

Bran'ım söyleyecek anlamlı bir şeyi olmadıkça konuşmayan insanlardan biridir ve ben onun rahatlatıcı sessizliğine alıştım. Gerilim dolu ya da söylenmemiş sözlerle dolu değil. Huzurlu, rahatlatıcı ve kendi içinde tatmin edici.

Bir keresinde bana söylediği gibi, bu onun anı yaşama biçimi ve ben de garip bir şekilde bu alışkanlığı ediniyorum.

Parmaklarımı onunkilere geçirmeyi çok isterdim ama şu anda böyle bir seçeneğim yok. Bir gün, sokakta onun elini tutabileceğim.

Bir gün.

Çatı katına çıktığımızda, onu yiyebilmek için çantaları mutfak masasının üzerine koymak için acele ediyorum. Onları girişte bırakırsam, dırdır etmeye başlar.

Yere çarpan bir şeyin sesi önce bana ulaşıyor, sonra güçlü bir kavrama pazıma iniyor.

Etrafımda dönüyorum ama Bran bir elini saçlarıma atıp dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakaladığında odaklanacak zamanım olmuyor. Dili ağzımı işgal ediyor ve bana ziyafet çekiyor. Bir an için afalladım ama sonra kollarımı sırtına doladım ve benim olanı sahiplendim.

Elim kıçına gidiyor ve onu yukarı itiyorum. Üstüne atlayıp bacaklarını belime doladığında hiç şikâyet etmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lanet olsun. Onu taşımama izin vermesine bayılıyorum. Geçen hafta ilk kez yaptığımdan beri bunu düzenli olarak yapıyorum.

Bran beni saatlerce öpüyor, parmakları saçlarımı okşuyor, nefesleri ve tüm varlığı benimkiyle kaynaşıyor.

Geri çekiliyor ve ağzıma gülümsüyor, sonra dudaklarımın kenarındaki bir şeyi siliyor.

"Siktir, bebeğim." Nefes nefese kaldım. "Bu ne içindi?"

"Seni gördüğümden beri bunu yapmak istiyorum." Yanağımı okşuyor. "Bırak beni. Elimi yüzümü yıkayıp yemek hazırlayayım."

"Bundan sonra gitmene asla izin vermeyeceğim. Kemerini bağla, bebeğim. Kolya merhaba demek istiyor."

Kahkahası havada yankılanırken onu yatak odasına götürüyorum.

Bir gün, yani çok ama *çok* yakında, Bran beni sadece kapalı kapılar ardında öpmekle yetinmeyecek.

Tıpkı benim onunla birlikte olmaktan gurur duyduğum gibi o da benimle birlikte olmaktan gurur duyacak.

LEGACY OF GODS

BU DA NE...?

Omzumda bir ağırlık ve yanıma sokulmuş rahatlatıcı bir sıcaklık hissettiğimde duraklıyorum.

Hatırladığım son şey Bran'ı beklerken sırtımı duvara dayayıp yerde oturduğumdu. Kardeşiyle buluşacağı için geç kalacağını söylemişti ve emin olun onu biriyle paylaşmak zorunda kaldığım için homurdanıp küplere binmiştim. Kardeşleriyse ne olmuş yani?

Bu noktada trajik olmaya başladı.

Onu takip ettikten sonra beni anlamsızca öptüğü ve bir şey yapmasına izin vermeden önce onu deli gibi becerdiği günden bu yana bir hafta geçti. Güzel günlerdi.

O zamandan beri, onu görmek için utanmazca bir doyumsuzluk içindeyim. Onu her gece görmem gerekiyor ama bu bile yetmiyor, bu yüzden fırsat buldukça onu takip ediyorum. Ama mesafeyi korumak zorundayım - bu noktada deneyimli bir takipçi haline geldiğimi düşünürsek çok da zor değil.

Her neyse, atlayamadığım aptal testler yüzünden bugün onu hiç görmedim ve saat 10'un gelmesini çok istiyordum çünkü o saat

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

genellikle ortaya çıktığında. Ancak, planlarıyla ilgili mesajı aldığımda umutlarım yıkıldı. Yerde uyuyakalmış olmalıyım çünkü şu anda tahtanın üzerinde sırtüstü yatıyorum ve Bran'in başı omzumda, vücudu yanıma yaslanmış durumda.

Ve en iyi kısmı? Eli göğsümün üzerinde benimkini örtüyor.

Üzerinde açık mavi bir gömlek ve siyah pantolon var, bu da pijamalarını değiştirmediği anlamına geliyor. Saatime baktım, sabahın ikisi olmuş.

Hay sikeyim.

Bu kadar uzun süre uyuduğuma ve Bran'ımı görme fırsatını kaçırdığıma inanamıyorum.

Yeniden yapılmasını talep ediyorum, şimdi ve lanet olası teşekkürler.

Kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve işaret parmağımla düzeltiyorum. Gözleri açılıyor ve boğazıma takılan bir şeyi yutmak zorunda kalıyorum, çünkü lanet olsun. Bir adam her geçen gün nasıl daha seksi görünebilir? Bu benim kontrol edilemez saplantım için iyi değil.

"Uyandırdım mı seni?" diye sordum.

"Zaten iyi bir uyku değildi," diye homurdanıyor doğrudan sikime ve göğsümün bir yerine giden o boğuk sesiyle.

"Ah, bebeğim? Neden yerde uyuyorsun?"

"İçeri girdiğimde yere yayılmıştınız ve ben de bunu sizin gibi deneyimlemek, göründüğü kadar rahat olup olmadığını görmek istedim. Cevabım kesinlikle hayır." Doğrulup omuzlarını ve boynunu yoğuruyor. "Bunu bir daha yapma Nikolai. Uzun vadede senin için iyi olmaz."

"Sadece sen varken bir yatakta uyuyabilirim." Arkasına oturuyorum, bacaklarımı iki yanına uzatıyorum ve omuzlarına masaj yapıyorum. "Burada ol ve ben de yerde uyumak zorunda kalmayayım."

"Anlaştık." Dokunuşuma doğru eğiliyor ve yumuşak bir iç çekiyor. Artık seks dışında da ona dokunmama izin verdiği için açlıktan ölüyorum. Başlangıçta bu ihtimalden rahatsız olduğunu biliyorum ama şimdi bunu o kadar doğal bir şekilde yapıyor ki, onu bütünüyle yutup hiçbir kırıntı bırakmamak için kendimi durdurmam gerekiyor.

Nasıl oluyor da birkaç sesle beni heyecanlandırabiliyor?

Yüce Nikolai Sokolov'u sadece onun varlığında hayatta kalabilen bu garip varlığa nasıl dönüştürdü? Artık ondan önceki halimi bile hatırlamıyorum. Ondan ayrılma fikrini kesinlikle reddediyorum.

"Dışarıdaki gecen nasıldı?" Bu mide bulandırıcı duyguya bir son vermek için soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kimse şikayet edemez."

"Yani ben perişan haldeyken sen zamanının tadını çıkardın."

"Çok dramatiksin. Ayrıca, dövüş kulübündeki maskaralıklarınla meşgul olacağını sanıyordum."

"Gitmedim. Seni görmek istedim."

"Öyle mi?" diyor hafif alaycı bir ses tonuyla.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Yan dönüp bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bugün onaylamadığım bir şey mi yaptın?"

"Ben mi? Beni hayalete çeviren sensin."

"Bugün erken saatlerde, uzun bacaklı bir esmerle fotoğraf çektirdin mi çektirmedin mi?"

"Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

Elini cebine atıyor, telefonunu çıkarıyor ve etiketlenmiş gönderiler bölümünden IG'mi açıp bana söz konusu fotoğrafı gösteriyor. Adını hatırlamadığım bir kız yanıma yapışmış, göğüslerini koluma dayamış. Alt yazıda *"Seni özledim,* yakışıklım." yazıyor.

"Kendini açıklamak ister misin?" Bran ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla soruyor. Kızdığı zaman korkutucu bir şekilde sakinleştiğini fark ettim.

"Ah, bebeğim. Bu resim aylar öncesine ait, muhtemelen seninle tanışmadan öncesine.

Bunu bugün yayınlamaya karar vermesi benim

suçum değil." "Sikiş arkadaşlarından biri

mi?"

"*Eski* dostum. Yüzünü zar zor hatırlıyorum. Sanırım okuldan."

"Ve yine de sana *yakışıklı* deme özgürlüğüne sahip mi?"

Sırıtıyorum. "Kıskandın mı, bebeğim?"

Saçlarımı acı verici bir şekilde kavrarken gülümsemiyor. "Sen bana aitsin Nikolai. Paylaşmıyorum, anlaşıldı mı?"

"Siktir. Bu kadar sahiplenici olmana bayılıyorum."

"Bu bir cevap değil. Seni koluna asılan ya da kucağına oturan kızlarla ya da erkeklerle görmek istemiyorum. Kimsenin sana dokunmasını istemiyorum, nokta."

"Sadece kimsenin sana dokunmasına izin

vermezsen." "Vermem."

"IG'deki *Clara*'lı fotoğrafını silecek misin?" "O kadar geriye mi gittin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yaptıysam ne olmuş? Onun varlığını hayatından silmeni istiyorum."

"O gönderiyi zaten uzun zaman önce sildim."

"Bu durumda..." Sırıtarak telefonumu çıkardım, gönderiye gittim ve bir yorum yazdım.

Hayır, senin yakışıklın değil. Sil şunu.

Bunu gören Bran'ın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor ve başını sallayarak onayladıktan sonra arkasını dönüyor, ben de omuzlarına masaj yapmaya devam ediyorum. Sik beni. Parmaklarımın altında gevşeyen kaslarının hissini ve çıkardığı memnun sesleri seviyorum.

"Bu arada, Brandon'ın anlamını Google'da araştırdım ve kelimenin tam anlamıyla prens ya da kral anlamına geliyor. Sana Beyaz Atlı Prens dediğim için brownie puanı almıyor muyum?"

"Daha çok takipçi eğilimleri puanları gibi. Kim başkalarının isimlerinin anlamını Google'da arar ki?"

"Merak ediyorum çünkü o sensin. Seni ilgilendiren her şeyi merak ediyorum."

Başını omzuma yaslıyor ve gözleri benimkilerle buluşup bana küçük bir gülümseme gösterdiğinde hareketlerim durma noktasına geliyor. Midemde pusuya yatmış o his yükseliyor ve kendimi kapana kısılmış hissediyorum, tamamen ve tamamen onun ve nadir gülümsemelerinin etkisi altına giriyorum.

Aman Tanrım. Bana ne oluyor böyle?

"Beni merak etmiyor musun?" Sesim alçak, biraz kırılgan çıkıyor ama bunu bile yapmıyorum. Neden Bran bana baktığında bir şüphe hissediyorum? Benden değil, onun bana karşı olan hislerinden.

Kendimi daha derine ve daha sert düşerken hissedebiliyorum, ama o hala çoğu zaman boş bir tahta ve bu beni çok etkiliyor.

"Öyleyim," diyor usulca.

"İsmimin anlamını Google'da mı aratacaksın?"

"Gerek yok. Yunan zafer tanrısı Nicholas'ın Slav versiyonu."

"Bunu bilmiyordum."

"Ciddi misin?"

"Evet, sadece sert bir Rus ismi olduğunu ve zafer ya da onun gibi bir şey anlamına geldiğini biliyorum."

"Rusça biliyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kesinlikle. Büyükbabam kız kardeşlerimin ve benim bunu yapmamızı sağladı, yoksa bize Rus kartımızı vermezdi."

"Bunu söylediğini hiç duymadım."

"Bazen Jeremy ve özellikle de çoğu Rus doğumlu olduğu için gardiyanlarla konuşuyorum."

"Bana Rusça bir şey söyle."

Çenesini kavrıyorum ve büyükbabamın Rusların ciddiye aldığını söylediği sözleri söylerken felaketim haline gelen o gözlerin derinliklerine bakıyorum. *"Ya nee ma goo bees tee byah zhit."*

"Bu ne anlama geliyor?"

"Çok tatlısın," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Kaşlarını çatıyor. "Bana öyle deme."

Kolumu beline dolayarak onu avucumun içine hapsediyorum. "Bende fark ettiğin ve kimsenin bilmediği bir şeyi söyle bana."

"Ne tür bir istek bu?" "Sadece yap."

Bir elini kaldırıyor ve alnımdan burnumun üzerine doğru bir çizgi çiziyor. "Bunu başka kimse bilmiyor mu bilmiyorum ama mükemmel simetrik bir yüzün var. Çoğu insanın bir gözü ya da kulağı diğerinden biraz daha büyüktür. Oransal olarak diğerinden daha iyi olduğu için iyi bir tarafları vardır ama sen her taraftan mükemmel görünüyorsun çünkü her şey dengeli. Üst ve alt dudağınız bile aynı boyutta. Aslında tüm vücudunuz mükemmel derecede simetrik."

Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarım isteyerek ayrılıyor. Allah kahretsin. Beni izlediğini ima eden birkaç kelime söylüyor ve ben parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. "Sen bir sanatçının hayalindeki ilham perisisin."

"O zaman beni senin yap."

Gülüyor. "Belki de zaten öylesindir." "Evet. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Belki." Yüzümü okşamaya devam ediyor. "Senin sıran." "Ne sırası?"

"Benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey fark ettiğini söyle." "Hmm. Vücudunda 11 tane ben var."

"Tamam..."

"Daha bitirmedim. Sağ gözüne iki yüz on yedi, sol gözüne ise iki yüz on iki kırbaç vuracağım."

Dudakları aralandı. "Sen... onları saydın mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen burada kaldığından beri neredeyse her gece. Bu dün gecenin sayısı. Bugün değişebilir. Sol gözünde biraz kaybetme eğilimindesin."

"Ama neden kirpiklerimi sayasın ki?"

"Onları seviyorum. Koyu renk, uzun ve uyurken çok güzel oluyorlar. Ayrıca, benden başka kimse onları sayamaz, bu da büyük bir bonus."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, ses bir ninni gibi etrafımızda yankılanıyor. "Çok tuhafsın."

"Her zaman öyleydim."

"Öyleydin."

"Tek fark artık kaçmıyor olman."

"Hayır, değilim." Tamamen göğsüme yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bana beş dakika ver, sonra seni yatağına götüreceğim. Şu andan itibaren yerde uyumana izin yok."

Söyleyecek sözüm yok, bu yüzden başımı eğiyorum ve dudaklarını yavaş bir öpücükle yakalıyorum. Bu mide bulandırıcı his, ağzım onunkini tahrip ettikçe daha da yoğunlaşıyor. İçim eriyor, o benimle okşaya okşaya, homurdana homurdana buluştuğunda.

Daha önce emin değildim ama şimdi eminim.

Brandon King yüzünden başım tamamen ve geri dönülmez bir şekilde belada.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Üç hafta mutluluk içinde geçti.

Mutluluk derken, en erotik, en güzel sikiş festivalini kastediyorum.

Şaka yapıyorum. Sikişmeye bayılıyorum, *gerçekten bayılıyorum*. Kolya'ya sor, ayakta alkışlayacaktır.

Ama Bran ve ben her zaman sikişmeyi merkezimize aldık. Bu yüzden en başta bana teslim oldu.

Elit bir baştan çıkarıcı olduğun için kendini tebrik et, Kolya.

Ancak artık ilişkimizdeki tek güçlü unsur bu değil. İlk kez bizde kaldıktan sonra bir şeyler değişti. Bu koşulu öne süren ben olmama rağmen, sanırım onu kaçmayı bırakmaya zorladığım için bir rahatlama hissetti.

Hayal görüyor ya da sanrılar görüyor olabilirim ama onu boğarak uyuduğumda ya da çenemi okşayarak uyandığında gerçekten huzurlu bir ifadesi var.

Artık gerçekten bir *yatakta* uyuyorum. Şok edici, biliyorum. Sekizinci dünya harikası ve tarihteki o gizemli kırılmalardan biri gibi. Eminim daha önceki işe yaramaz terapistlerim bunun nedenleriyle ilgili bir gün geçirirlerdi.

Ben basit bir adamım. Bran'in kokusunu alıyorum ve sert kaslarının benimkine yapıştığını hissediyorum ve ben gidiciyim. O orada güzel bir prens gibi yatarken benden ondan ayrı uyumamı beklemek küfürdür.

Beni uzaklaştırmaya çalışabilir ya da canını sıkıyormuşum ve onu eziyormuşum gibi davranabilir ama şöyle bir şey var. Ne zaman uykumda ondan uzaklaşsam, uyandığımda başını göğsümde ve kolunu ortama sarılmış buluyorum. Ya da göğsünü sırtıma bastırıyor, kolunu belime atıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

O kadar tatlı ki, onu hep yutmak istiyorum ve yutuyorum da,
sık sık.

Onu genellikle dudaklarımı sikinin etrafına koyarak ya da sikimi içine sokarak uyandırıyorum. O da bunu anladı ve sabah ilk iş beni emebilmek için benden önce uyanmaya çalışmaya başladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu şikayet ettiğim bir rekabet değil. Aslında, bana özensiz saksoların en özensizini çekerken yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye bayılıyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Bran bana dokunurken biraz daha rahat olmaya başladı ve artık her zaman seksi benim başlatmam gerekmiyor.

Eğer havasındaysa, ya eve girer girmez bana saldırarak ya da benim yapışkan doğamı taklit eden sürekli mesajlarıyla bunu kesinlikle belli ediyor.

Aynı zamanda şaşırtıcı derecede sahiplenici olabiliyor - gerçi benim kadar dengesiz değil çünkü ona dokunan herkesi kolunu kırmakla tehdit ediyorum. Geçen gün kafelerden birinde Simon'a rastladım ve ben onu itmeden önce her zamanki gibi dokunaklı davranmaya başladı.

Meğer Bran görmüş ve bana bu mücevher gibi mesajı
göndermiş. *Kime ait olduğunu hatırlasan iyi edersin Nikolai.* O
metnin çıktısını alıp çerçeveledim mi? Muhtemelen.

Son zamanlarda daha açık sözlü olmasına bayılıyorum. Benimle herkesin içinde konuşacak kadar değil-Tanrı bizi kimsenin bilmesini yasaklıyor. Ama oraya doğru gidiyor.

Ben aldırmıyorum. Hem *de çok*. Onun sırrı olmamı seviyorum. Toplum içindeyken mesafeli ve tamamen kontrollü olmasına, ama özel hayatında dilime, parmaklarıma ve sikime düşmesine bayılıyorum.

Herkes bakarken bana bakışlar fırlatmasını, sonra da sadece ikimiz varken onu sikmem için bana ne kadar ihtiyacı olduğunu fısıldamasını seviyorum.

O benim ve önemli olan tek şey bu.

Seks sırasında gürültücü bir orospu çocuğu olduğunu bilen tek kişi benim ve tek önemsediğim de bu. Yine de, diğerlerinin ona sahip olduğunu bilmesi için tenini morluklarla süslediğimden emin oluyorum. O sızlanana kadar onları koyu mora çevirmek için zaman ayırıyorum ve her gece yenilerini ekliyorum. Sonrasında bana verdiği kulak dolgunluğu buna değer.

Dışarı çıkacağı bir gün olacak. Bunu biliyorum. Toplum içindeyken bunu gözlerinde *hissediyorum*. Sanki bana doğru yürümek, sarılmak ve öpmek istiyormuş gibi kendini bana doğru çevirdiğinde vücut dilinde görüyorum. Her seferinde kendini durduruyor, ama son zamanlarda bu onun için daha acı verici görünüyor.

Bir gün kırılacak ve ben onu kollarımı ve ağzımı açarak kucağıma almak için orada olacağım.

Onu yıpratıyorum ve o da bana aşık oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamam, yine hayal görüyorum. Beni gerçekten *sevmese* de önemsiyor.

Bazen gereğinden fazla.

Mesele şu, Bran kavgaları küçümsüyor ve her seferinde beni pansuman ederken ve morluklara merhem sürerken bunu belli ediyor.

Ayrıca düzensiz bir şekilde güzel olmamdan da nefret ediyor - gerçi muhtemelen öyle demezdi. Ortalıkta bıraktığım eşyalar ya da banyodaki bulaşıklar - ne? Jakuzide ıslanırken bir şeyler atıştırmışım- ya da ıslak kafamı her salladığımda. Bunu sadece benim için kurulasın diye yapıyorum. Bazıları benim için çok tatlı bir şekilde endişelensin diye kavga ettiğimi de iddia edebilir.

En önemlisi, saçma sapan mesajlarıma cevap veriyor:

BEN

Bir sürü Yunanlı olduğunu biliyor muydun?

Tanrılar mı?

BRAN

Öyle mi?

Evet. Nasıl yetişebilirim ki? Neden orada Bu kadar çok mu?

Bu ne cüret?

Değil mi? Onlara biraz akıl verin, özellikle de Zeus'a. Bu kadar çok çocuk yapmayı ve sağda solda kadınlara tecavüz etmeyi bırakmalı. Tanrıların babası, benim Göt.

Onunla çok sert bir konuşma yapacağım.

Beni gerçekten onun gibi mi düşünüyorsun? Ben yaralıyım.

En içten özürlerimi sunarım. Bu karşılaştırmayı yapmak bile kötü bir davranıştı.

Bu özrünü tekrarlamak zorunda kalacaksın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudakların Kolya'ya sarılmış. Bilirsin, somurttuğu için.

Bütün bu dramı başlatmak yerine sikini emmemi istediğini söyleyebilirdin.

Hayır, hayır, konu bu değil. Kolya gerçekten incindi.

Bunu telafi edeceğim.

Şimdi mi?

Cidden seninle yapamam.

Bu bir evet mi?

Bir saat içinde görüşürüz.

Birini ölümüne dövdükten sonra iplerden aşağı atlıyorum, Jeremy'nin bana uzattığı bir şişe sudan içerken tüm çığlıkları ve kükreyen kalabalığı görmezden geliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başıma su döküp silkeliyorum, sonra gülümsüyorum - Bran'in burnunun kenarını çimdikleyip "Seninle cidden yapamam" dediğini hayal ediyorum.

"Niko?" Jeremy beni dikkatle izliyor. "Sakın bana başka bir kavga düşündüğünü söyleme?"

"Hayır. Bir tane yeter." Şişeyi göğsüne doğru itiyorum. "Görüşürüz, Jer."

"Bekle." Tünelden aşağı doğru yürürken yanıma geldi ve bir kolunu omzuma atıyor. "Son zamanlarda neyin var senin? Malikaneye zar zor dönüyorsun ve şüpheli davranıyorsun."

"Meşgul, meşgul."

"Neyle? Ya da daha doğrusu, kiminle?"

Soyunma odasının önünde durup Jer'e bakıyorum. O benim en iyi arkadaşım ve genellikle ona tüm sikiş festivallerini ve garip maceraları anlatırım. Ayrıntıları pek umursamasa da yargılamadan dinler. Bazen bana deli olduğumu söylemesi dışında, ki bu doğru.

Mesele şu ki, bu sır konusunda biraz huzursuz hissetmeye başladım. Bran'in tamamen bana ait olmasını seviyorum ama *kimsenin* bilmemesinden hoşlanmıyorum. Bazen Kill her şeyi anlamış gibi bana garip garip bakıyor ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman o psikopat bakışı var ve ona bir şey söylersem her şeyi dünyaya yayınlamayacağına kesinlikle güvenmiyorum.

Sırlarım konusunda güvenebileceğim biri varsa, o da Jeremy'dir. Hem siki hem de amı gerçekten sevdiğimi fark ettiğimde on dört yaşındaydım. O kadar genç, evet. Jeremy heteroseksüelden daha heteroseksüel - buna şüphe yok - ve beş yaş büyük, ama onu her zaman rahatsız ettim. Nereye gitse oradaydım, benden hoşlanana kadar maskaralıklarımla canını sıkıyordum. Bu benim yöntemim, bununla başa çık.

Her neyse, hem kızlardan hem de erkeklerden hoşlandığımı düşündüğümü söylediğim ilk kişi oydu ve hiç şaşırmadı. Diyelim ki o ve babam Kolya'yı ben onun huysuz ve hıyar dönemini kabullenmeden önce anladılar.

Jer bunu bir yıl kadar sır olarak sakladı, ta ki ailem öğrenene ve ben bir açılma partisi düzenleyene kadar. Jeremy o partiyi olabildiğince erken terk etti. Kill kaldı.

Yani, olay şu ki, o Sır Saklamanın 101'i gibi.

Kolyemi okşuyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Beni meşgul edenin *biri* olduğunu nereden biliyorsun?"

"Telefonunuza aptal gibi gülümsemeniz çoğu zaman mümkün olmuyor. Ayrıca..." Ensesine dokunuyor. "Genelde burada bir morluk olur. Göremezsiniz ama saçınızı ne zaman yukarı çekseniz görünür."

Boynumun arkasına dokunuyorum. Sinsi piç kurusu. Bunca zamandır morluk mu bırakıyormuş? Ben de beni oramdan öpmeyi sevdiğini sanıyordum.

"Jer."

"Ne?"

"Buna dayanamıyorum, o kadar sevimli ki." "Morluk

bıraktığı için mi?"

"*Hem* hak iddia edip hem de çok fazla bıraktığımdan şikayet ederek sinsice davrandığınız için."

"Tamam," diyor yavaşça. "Erkek mi?"

Ah, lanet olsun. Cinsiyetini açıklamayı planlamamıştım ama adını bilmediği sürece sorun yok. Kimse Bran olduğundan şüphelenmez. O çok tutucu bir sik kafalı ve iki beyin hücresi olan herkes benim onun tipi olmadığımı düşünür.

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Gelmiş geçmiş en güzel

adam." "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Kesinlikle."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Özel olacak kadar."

"Vay canına. Bir ilk."

"Biliyorum, değil mi? Artık tek eşlilikten yanayım."

"Ve sen hala onu benimle tanıştırmadın mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "Ben de senin kardeşin olduğumu sanıyordum."

"Şey... şey. Hâlâ dolaba zincirlenmiş durumda, o yüzden şimdilik hayır."

"Söylemem. Sen cinselliğini bir sır olarak saklamak istediğinde de söylemedim."

"Bu farklı."

Cinselliğimden asla *utanmadım*. Sadece aileme söylemeden önce bunun bir deneme aşaması olmadığından emin olmak istedim. Bran sakso çekmeyi ve götten sikilmeyi ne kadar çok sevdiği konusunda zorlanıyor gibi görünüyor. Toplum içinde yakınlaştığımızda ya da maçlarını izlemeye gittiğimde ve sonrasında onu görmeye çalıştığımda gerçekten paniğe kapılıyor. Bu yüzden onu strese sokmamak için bunu tamamen bıraktım.

Bunu yüksek sesle itiraf etmekten neden bu kadar korktuğundan emin değilim.

Acaba uzun duşları ve lanet olası kilitli banyo kapısıyla bir ilgisi var mı?

Bazen onu ayaklarına bakarken yakalıyorum, biraz ürkütücü bir hal alana kadar tamamen kendinden geçmiş bir halde. Diğer zamanlarda boynuna, hatta kalçalarına ve hayalarına jiletle rastgele çentikler atıyor. *Tabii ki* oraları da tıraş ediyor. Çok bakımlı ve lekesiz olmayı seviyor. Ayrıca benim için yüzümü tıraş etmeye başladı çünkü görünüşe göre yeterince iyi yapamıyorum. Ne zaman tezgâha otursa ve yüzümü tıraş etmek için beni kaslı kalçalarının arasına hapsetse çok ateşli hissediyorum.

Beni hiç kesmedi, bir kez bile, ama kendine karşı beceriksiz görünüyor.

Ona kesiklere neden olmayan yeni bir elektrikli tıraş makinesi aldım ama tıraş makinesini tercih ettiğini söylüyor.

Ne kadar küçük olsalar da, ne zaman bunları alsa beni gerçekten ürkütmeye başlıyor.

Jeremy bir süre beni izliyor, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Ne ile?"

"Onunla birlikte dolapta olmak. Sen zaten çıktın, bu yüzden onunla birlikte karanlığa itilmek zorunda değilsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir gün ortaya çıkacak."

"Ve beklemekten mutlu musun? Ne kadar sürerse sürsün?" "Eğer o ise, evet. Sanırım."

"Tamam." Omuzlarımı tutuyor. "Sadece ışıkta sevilmeyi hak ettiğini bilmeni istiyorum Niko. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Pfft. O beni *sevmiyor*."

"Bu adamdan hoşlanmıyorum." Jeremy gözlerini kısar. "Hayatında ilk kez özel biri oluyorsun ve onun iyiliği için bunu bir sır olarak saklıyorsun ve o seni sevmiyor mu? Ne yani? Aptal mı?"

"Hey, ona öyle deme."

"Onu mu savunuyorsun? Vay be. Vahşi arkadaşım Niko nerede ve ona ne yaptınız?"

"Ben değişmiş bir adamım Jer." Sırıtıyorum. "Gitmem gerek. Kimseye söyleme."

"Gitmek zorunda mısın? Yaptığı onca şeyden sonra Landon'ı nasıl dize getireceğimizi tartıştığımızı sanıyordum."

İrkildim. Kâfirlerin Landon King'den intikam alma planlarını geciktiren kişi ben olabilirdim. Bunu yapmak zorundayım ve yapacağım da çünkü o bir orospu çocuğu ama Bran'in tepkisini düşünmeden edemiyorum.

Bunca zamandır düşman olmalarını umuyordum ama pek takılmasalar da sürekli mesajlaşıyorlar.

Ya da daha çok Landon'ın Bran'i nevrotik bir şekilde kontrol etmesi ve nilüfer çiçeğimin, göt kardeşinin mesajlarını her okuduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme belirmesi gibi.

Farklı olduklarını ama ikiz olduklarını ve bunun ömür boyu sürecek bir bağ olduğunu söyledi.

Sanırım hak etse bile kardeşini yumruklayarak erken mezara göndermemden hoşlanmayacaktır.

"Sadece planla ve bana haber ver" dedim Jer'e. "Yapacak daha önemli işlerim var."

LEGACY OF GODS

"BEBEĞIM, BEN GELDIM!"

Bu kulağa çok mu evcilce geldi?

Çatı katını artık evim olarak görüyorum, ki bu çok garip. Bran da bugün erken saatlerde 'Evde görüşürüz' diye mesaj attı, yani en azından bunu düşünen tek kişi ben değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tişörtümü çıkarıp yere atıyorum, sonra da göt herifin dırdırını düşünerek yerden alıp sandalyeye daldırıyorum. İdeal değil, ama bir uzlaşma.

Onu mutfakta Mary Sue olmakla meşgul bulmadığımda kaşlarım çatılıyor. Yaptığı yemekler konusunda çok titizdir. Bran, sırf mükemmel malzemelere sahip olmak için olmadık saatlerde dışarı çıkacak türden bir aşçı.

O mükemmel bir aşçı. Keşke kendini biraz rahat bıraksa.

Sadece yemek pişirme konusunda değil, lakros, sayısız hayır işi ve resim yapma konusunda da. Her konuda çok titiz ve kendine o kadar çok yükleniyor ki, bu durum şüphe uyandırmaya başladı. Hiç kimse bu kadar mükemmel olmamalı ve öyle olmadığını düşünmemeli. Gerçekten hiç kimse.

Bazen vücudunu sevdiğinden bile şüphe ediyorum, çünkü sevişmediğimiz anda kıyafetlerini giymekte çok acele ediyor. Sanki o muhteşem, mükemmel tonlanmış kaslara bakmaktan hoşlanmıyor gibi.

Onu yarı çıplak görmek imkansız. Heathens'daki çocuklar genellikle duştan sonra ya da havuzun etrafında yarı çıplak dolaşırlar. Bran yüzmeyi sevmiyor, muhtemelen bunun için giyinmek zorunda olduğu için.

Keşke benimle daha çok konuşsa. Kahvaltı veya akşam yemeği sırasında sık sık sohbet etsek de, fark ettiğim bir düzen var.

Ne zaman onunla ilgili bir şey sorsam, konuşmayı kurnazca benim hakkımda olacak şekilde değiştiriyor.

Bana ailem, kardeşlerim, New York'taki hayatım ve hatta Heathens'taki rolüm hakkında sorular sormayı çok seviyor. Ne zaman konuşsam, her zaman ilgiyle dinliyor.

Ancak, onu tanımaya çalıştığımda, boş bir levha gibi. Kendisi yerine arkadaşları ve pislik kardeşi hakkında konuşmayı tercih ediyor.

Bu da en hafif tabirle sinir bozucu.

Mutfakta olmaması garip. Daha gelmedi mi?

Gözlerimi kısıyorum. Daha önce Mia ile aptal video oyunları oynadığını söylemişti, o yüzden zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olsa iyi olur.

Ve hayır, küçük kız kardeşimi kıskanmıyorum.

Hem de çok.

Koridorun sonunda mini bir sanat atölyesine dönüştürdüğü misafir odasına gidiyorum. Burada Elitlerin malikanesinden daha fazla zaman geçirdiği için en azından üretken olabileceğini ve sanatı üzerinde çalışabileceğini söyledi.

Ve cidden, bu şimdiye kadar verdiği en iyi kararlardan biri. Bu cesur vuruşları yaparken konsantre olmasını gizlice izlemeyi seviyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

renkli. Onları anlamıyorum, ama güzel görünüyorlar ve en önemlisi, havaya girdiğinde çok seksi görünüyor.

Üzerinde çalıştığı pitoresk bir dağ resmi var, ama bunu yaparken hiç de memnun görünmüyor.

Kapıyı açıyorum, ona arkadan saldırmaya ve kahkahayı patlatana kadar gıdıklanan yanlarına saldırmaya hazırım. Bu ses o kadar nadir çıkıyor ki, bunu gerçekleştirme şansına karşı koyamıyorum.

Ona okulda ya da annem ve babamla yaşadığım maceraları anlattığımda genellikle gülüyor ya da zahmetsizce gülümsüyor, bu yüzden bu gece bunları daha fazla anlatmam gerekiyor. Hatta annemi arayıp hatırlayamadığım saçmalıkları sordum.

Onu odanın ortasında, kaotik siyah darbelerle dolu bir tuvalin önünde dururken bulduğumda elim düğmeden düşüyor. Paleti yerde, sanki diğer tüm renkleri öldürmek için dökmüş gibi siyaha bulanmış.

Siyah lekeler ayaklarını, haki pantolonunu ve hatta her z a m a n lekesiz olan beyaz gömleğini boyuyor.

Bu ona göre değil. Bran çok düzenlidir ve kaos fikrinden nefret eder. Bu yüzden onu kaosun ortasında dururken görmek normal değil.

Yavaşça ona yaklaşıyorum ve boş bir yüzle tuvale baktığını görüyorum. Elini saçının arkasından sertçe çekiyor, ensesi kızarmış ve parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

"Lotus çiçeği?" Sesleniyorum ama varlığımı kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor.

Ben de onun önüne geçip tuvali görmesini engelledim.

Sanki bedeni burada ama ruhu başka bir yerde yüzüyormuş gibi doğrudan bana bakıyor. Eline uzanıyorum ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde duraklıyorum, sanki vücudunu bir tehdide karşı sertleştiriyor gibi.

Senin derdin ne Bran?

Parmaklarını saçlarından teker teker ayırmak için baskı uygulamam gerekiyor. Elindeki kahverengi saç tellerini gördüğümde göğsüm sıkışıyor. "Brandon?"

Ense kökünün etrafında dönerek taciz ettiği noktayı okşuyorum. "Bebeğim, bana bak."

Dudaklarım onunkilere değiyor ve seğiriyorlar. Geri çektiğimde, onun şaşkın ve kaybolmuş gözlerle beni izlediğini görüyorum.

"Nikolai? Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce," diye yalan söylüyorum, parmaklarım hâlâ ensesini okşuyor. "İyi misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Cildin solgun ve bir karmaşanın ortasında duruyorsun."

Etrafına sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

Yavaş yavaş, gözbebeklerinin arkasında yeniden ışık beliriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes amına koyayım." Sertçe nefes alıyorum, onu yakından izliyorum, bir dakika önceki zombi versiyonundan bir iz bulmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim... yani özür dilerim. Tanrım..." diye devam eder. "Sen gitmelisin. Ben temizlerim."

Bakışlarını benden başka bir yere çevirerek hareket etmeye başlıyor.

Tutuşum ensesinde sıkılaşıyor ve bana bakması için boştaki elimle çenesini kavrıyorum. "Ne oldu?"

Gözlerini doğal olmayan bir parlaklık kaplıyor ve bu yarı kamusal bir alanda ona dokunduğumda paniklemesine çok benziyor. "Bu... bir kazaydı."

"Kaza gibi görünmüyor." "Sadece

düşürdüm. Önemli bir şey değil."

Benden uzaklaşıp paleti alıyor ve dikkatlice eskiz masasındaki birkaç kağıt mendilin üzerine yerleştiriyor.

Birkaç saniye boyunca orada kalıyor, elleri masanın kenarını kavrıyor ve sanki şeytanlarıyla savaşıp onları kimsenin göremeyeceği bir yere itiyormuş gibi sırtı gerginlikle doluyor.

Arkasını döndüğünde daha kendinde görünüyor ve bu sefer bana bakıyor, *gerçekten* bana bakıyor ve anında dudakları onaylamaz bir şekilde büzülüyor. "Yine mi kavga ediyordunuz?"

Durumumu bana dokunması için bir bahane olarak kullanma zahmetine girmeden olumlu bir ses çıkarıyorum.

Onda bir sorun var ve o bunu sakladıkça ben daha net görüyorum. Ama bunu ona açıkça sorarsam, konuyu saptıracak ve yüksek duvarlarının arkasına çekilecek. Ya da daha kötüsü, eski alışkanlıklarına geri dönecek ve kaçacak.

Ama buna daha fazla katlanamam. Sessizce kırılmasını ve hiçbir şey yapmamasını izleyemem.

Bran ıslak mendilleri ellerinin üzerinde gezdirerek siyah boyayı temizliyor, sonra bana doğru yürüyor, çenemden tutuyor ve başımı soldan sağa çeviriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Doğru. "Cidden kavga etmeyi bırakmalısın. Bir gün gerçekten canın yanacak. Ölümsüz değilsin."

Parmağını çenemdeki bir çürüğe bastırıyor ve irkiliyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor, belli ki kendisinde olmayan bir endişeyle.

"Evet dersem, daha iyi öpecek misin?"

"Pes ediyorum." İç çekerek beni bırakıyor. "Gidip ilk yardım çantasını getireyim." "Ben kendim yaparım. Zaten banyoya ihtiyacım var." Girişe doğru yürüyorum ve
Geriye bak.

Bran sefil bir ifadeyle beni izliyor, vücudu toplum içinde olduğumuz her zamanki gibi bana doğru dönük, sonra ağzını açıyor ama her seferinde olduğu gibi yine kapatıyor.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var bebeğim?"

Bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey ama başını sallıyor. "Ben... ortalığı toplayıp yemeği hazırlayacağım."

Hışımla dışarı çıkıp banyoya girerken hiçbir şey söylemiyorum. Bu noktada onun yöntemlerine alışmış olmalıyım, ama bundan hoşlanmıyorum.

Bütün bu lanet şey tüylerimi diken diken ediyor.

Jakuzide sonsuza kadar oturacakmışım gibi geliyor ama yarım saat falan olmalı. Köpükler etrafımda yankılanıyor ama rahatlatıcı bir yanı yok, bu yüzden sessizce düşünmek için onları kapatıyorum.

Zihnim Bran'in az önceki halinin ardındaki nedene dair düşüncelerle dolup taşıyor ama ne kadar düşünürsem düşüneyim elim boş dönüyorum.

İç çekerek arkama yaslanıyorum ve küvetin kenarından telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ediyorum, çoğunlukla çocuklarla yaptığım grup sohbetinden.

KILLIAN

Neredesin Niko? JEREMY

O meşgul. Bırak meşgul olsun.

GARETH

Niko meşgul mü? Ve sen onu kontrol altında tutmak için orada değil misin? JEREMY

Diyelim k i son çalışmalarında benim hizmetlerime ihtiyacı yok.

KILLIAN

Bu ED durumu, değil mi? GARETH

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öldürmek mi, lanet olsun? Grup sohbetini sik resimleriyle dolduracak.

BEN

Kolya selam söylüyor, orospu çocukları.

Onlarla dalga geçmek için bir tane gönderdim.

Kapı açılıyor ve Bran'in girişte durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Flanel pijama pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, Noel hediyesi gibi görünüyor.

"Suda meditasyon yapmadığından emin olmak istedim." "Meditasyon yapmıyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum.

Neden bilmiyorum ama çok kızgınım. Kendini benden ilk kez saklamıyor ama onu hiç bu halde de görmemiştim.

Açık bir kitap olmama rağmen beni içeri almayı reddetmesi kafamı karıştırıyor.

Karmaşıklıktan *gerçekten* nefret ediyorum.

Etrafımda hareketler yankılanıyor ve ben onu bir kez olsun görmezden gelmeye çalışarak hareketsiz kalıyorum.

Suyun şırıltısı gözlerimi tam zamanında açmama neden oluyor ve Bran'in çırılçıplak banyoya girdiğini görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Her zaman sana katılmamı istiyorsun. Bu sefer farklı mı?" diye soruyor oturup bacaklarını iki yanıma uzatırken bile.

"Ne istiyorsan onu yap." Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum ama o bu kadar güzel görünürken bu çok zor.

Bu noktada, kaslarının her çıkıntısını ve benlerinin nerede olduğunu öğrendiğimi söyleyebilirim; sol omzunun üst kısmı, sağ kalçasının üstü, sağ dizinin arkası, sol dizi ve çenesinin hemen altı.

Saplantılı olduğumdan falan değil.

Ayağıyla kalçamı dürtüyor. "Bana kızgın falan mısın?" "Bu fikre nereden kapıldın?"

"B i r i n c i s i, kemiklerimi zıplatmıyorsun." Gülümsüyor ama zoraki. "İlgini mi kaybediyorsun?"

"Öyle misin?"

"Hayır."

"Hmm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir saniye sessiz kaldı. "Bu da ne demek oluyor? Sana kavga etmeyi bırakmanı söylediğim için mi?"

"Bunu
yapmayacağım."

"Bunu
söyleyebilirim."

"Kuzenin Creighton okula döner dönmez, bana olanlar yüzünden değil ama o gün sana yumruk atmaya cüret ettiği için yüzünü kana bulayacağım. Ayrıca değerli psikopat kardeşinle de dövüşüp onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim, bu yüzden kendini zihinsel olarak hazırlasan iyi edersin."

Yutkunuyor, boğazı aşağı yukarı sallanıyor. "Yapma bunu... lütfen." "Beni durdurmak için ne yapmak istiyorsun?"

"Ne istiyorsun?"

"Buraya geldiğimde ne olduğunu söyle ve sakın kaza olduğunu ya da bir şey olmadığını söyleme, çünkü bu saçmalıklara inanmıyorum."

Yüzü soluyor ve hareketsizleşiyor, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor, sonra daha yavaş nefes alıyor. "Bu... gerçekten hiçbir şey."

"Burada işimiz bitti. Defol git ve beni yalnız bırak."

Bran bana göz kırparken dudakları aralanıyor. Yani, hayır, onunla hiç bu tonda konuşmadım. O huysuz ve sinirli olduğunda hep şaklabanlık yapıyorum ama bundan bıktım.

Jeremy'nin söylediklerini düşünmeden edemiyorum ve bu kafamı karıştırıyor.

"Nikolai..." Bacaklarımın arasına diz çökecek şekilde kayarken su sıçrıyor ve sonra kollarını boynuma doluyor.

Geniş mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve ilk kez yüzünü gördüğümde ya da vücudundan yayılan sıcaklık karşısında yumuşamıyorum.

İlk defa, sırf adımı söylediği ya da bana dokunduğu için eriyip bir su birikintisine dönüşmüyorum.

"Çık dışarı."

Başını sallıyor ve elini sıkıyor. "Özür dilerim."

"Ne bok yemeye ani bir tepki olarak özür dileyip duruyorsun? Bu çok acınası."

İrkilir ve kollarını iki yanına bırakır. "Ben... sadece gideceğim." "Devam et. En iyi yaptığın gibi kaç."

"Benden ne bekliyorsun ki? Seninle aramı düzeltmeye çalışıyorum ve sen bana saldırıyorsun. Bu tonda konuşulacak hiçbir şey yapmadım."

"Hiçbir şey mi? Beni sanki kirli sırrınmışım gibi saklıyorsun. Sanki kıymetlinin önünde benimle birlikte olmaktan utanıyormuşsun gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkadaşların, ailen ve üstüne üstlük kendini benden gizliyorsun. Sen buna *hiçbir şey* mi diyorsun?"

"Sorun olmadığını söylemiştin." "Belki

artık değilimdir."

Dudakları titriyor. "Beni yine terk mi ediyorsun?" "Bu

hoşuna giderdi, değil mi?"

"Sevmezdim! Bunu sevmezdim!" Sesi yükseliyor ve bana öyle hüzünlü gözlerle bakarken eli titriyor ki, katılaşması gereken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Beni bırakma."

"O zaman bana bir şey ver. Herhangi bir şey. Duvarlarınızın dışında tutulmayacağım. Bu işler böyle yürümez."

"Neden benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsun ki?" Saçlarını çekiştiriyor, parmakları yüzü kıpkırmızı olana kadar çekiştiriyor. "Sadece *neden*?"

Dizlerimin üzerine çöküp elini itiyorum. "Kendine zarar vermeyi kes yoksa yemin ederim-"

Kalın saatinin altında, uyurken bile her zaman taktığı bir yara bandı gözüme ilişince sözlerim kesildi. Bunun annesinden bir hediye olduğunu ve manevi değeri olduğunu söyledi ve ben de onun her zaman annesinin bir anısına sahip olmayı seven bir ana kuzusu olduğunu düşündüm.

Ancak şu anda ne kadar saf olduğumu fark ediyorum.

Bileğini kavrıyorum ve çıkarmaya başladığımda gözleri büyüyor. Bran çılgına dönüyor ve bileğini kurtarmaya çalışıyor. Hatta göğsüme yumruk attı ve beni tekmelemeye çalıştı.

Ama hiç şansı yok. O bir atlet olabilir, ama ben ondan çok daha iriyim.

Onu küvetin kenarına doğru itiyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında, bileğini yakaladığım gibi onu yerinde hapsediyorum.

"Yapma, Nikolai. Yapma!" Daha önce hiç duymadığım bir tonda, kırık dökük ve panik dolu bir sesle konuşuyor ve fısıldıyor: "Lütfen, yalvarırım, o yanımı görme..."

Saati çekip çıkarırken gözlerimi onun kayıp gözlerinden ayırmıyorum ve saati yere fırlatıyorum.

Elbette, bileğinde bir yara bandı var.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor, eli elimde titriyor, kıvrılıyor, esniyor, bükülüyor. "Lütfen..."

Tek seferde koparıyorum ve bütün hava ciğerlerimden fışkırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bileğindeki çizgiyi kesen bir kesik yüzünden derisi kızarmış. Daha eski birkaç kesik daha derisini çiziyor, ilkine yatay olarak, değerli saatinin kayışını geçecek kadar geniş olmayacak şekilde metodik olarak yerleştirilmiş.

Eli avucumun içinde gevşiyor ve yüzüne bakıyorum. Sadece suya bakıyor, başı öne eğik, omuzları çökmüş.

Aman Tanrım.

Tüm öfkem kayboluyor. Onun yerine, iğrenç bir duygu orman yangını gibi içimi kasıp kavuruyor.

Lanet olası korku.

Usturadaki o çentikler tesadüf değildi. Onlar bir işaretti. "Bunun anlamı ne?"

Tanımadığım bir sesle sordum.

"Bana bak Brandon!"

Yavaşça başını kaldırıyor, dudakları titriyor.

"Kendini mi kestin?" Kelimelerim alçak sesle, ama sessizlikte çok yüksek sesle. "Neden?"

"Çünkü ben berbat durumdayım." Sesi ölümün ninnisi gibi, ıstıraplı ve paramparça. "Çünkü aynada kendime bakıyorum ve onu paramparça etme isteği duyuyorum. Çünkü mide bulantısı ve kendinden nefret etmenin acı tadı o kadar uzun zamandır peşimi bırakmıyor ki, onlar olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. İyi gidiyordum, rol yapıyordum ve kendimi göstermeye çalışıyordum, peki sen neden bunu mahvettin? Neden hayatıma girdin ve inşa ettiğim her duvarı yıktın ve kendime söylediğim her yalanı mahvettin? Neden bana güzelmişim gibi dokunuyorsun? Ben kendime bile katlanamazken neden benden nefret etmiyorsun?"

"Senden nefret edemem bebeğim. Bu imkânsız." Bileğini yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı kesiğin kenarına değdiriyorum.

Ağzından bir inilti dökülüyor ve kendini bana doğru atıyor. Sendeliyorum ama kollarını etrafıma sararak beni yerimde tutuyor.

Parmakları tenime batıyor ve beni k e n d i n e doğru çekerken canımı acıtıyor. Titreyen vücudu benimkiyle kaynaşıyor ve boynuma doğru sertçe nefes alıyor.

"Bebeğim? İyi misin?"

"Lütfen..." Sesi boğuk. "Lütfen sana böyle sarılmama izin ver. Bana dokunduğunda acımıyor."

Ona tutunuyorum, onu daha da içime bastırıyorum, daha sert, daha yakın, nerede bittiğimden ve onun başladığından emin olamayana kadar.

Görünüşe göre Bran düşündüğümden çok daha derinlere iniyor, ama tek dayanağı benmişim gibi bana tutunurken, onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla yansam bile. Onun için.
Onun *içinde*.
Eğer benden isteseydi, seve seve ateş yakardım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

"Hiç mantıklı değil."

Cecily ve Glyn'in ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı sallayarak eşlik ediyorum. Alışkanlıktan dolayı onlarla ikindi çayı için buluşmayı kabul ettim ve bu kararımdan hemen pişman oldum.

Kafam karmakarışık ve zar zor çalışıyorum. Gülümsemelerimi düzgün bir şekilde taklit etmek bir yana, bir cephe takınmak için bile enerji toplayamıyorum.

"Sence de öyle değil mi Bran?"

Başımı çay fincanımdan kaldırıp Cecy'ye bakıyorum. "Hmm?"

"Ava'nın iyi bir şey yapmadığı gerçeği hakkında. Son zamanlarda çok daha fazla sorun çıkarıyor ve tüm bu kavgalara gitmeye devam ediyor."

"Onun nasıl olduğunu bilirsin," diyorum fincanımın kenarına vurarak. "Ona biraz zaman tanı, kendine gelecektir."

Ayrıca, geçen gün beni görmeye 'gelmiş gibi' yaptığında tanık olduklarıma bakılırsa, onunla asi kuzenim arasında neler olup bittiğinin son derece farkındayım. Aslında, bu noktada, onun dışında herkes ne olduğunu biliyor. Gerçeğe boyun eğememesi ya da en azından kabullenememesi muhtemelen kontrolden çıkmasının nedeni. Ona tavsiyelerde bulunmaya çalıştım ama beni dinlemeyecek kadar asabi ve Lan'ın Eli'yi hedef alan kargaşa planlarına kapılmayı tercih ediyor.

Kardeşimin amacı tamamen Eli'yi teşvik etmek ve eğlenmek, ama o kendi mezarını kazıyor. Kasıtlı ya da kasıtsız, hiçbir fikrim yok.

Cecily kaşlarını çatarak, "Yine de endişeliyim," diyor.

"Ben de." Glyn yüzünü bir makaronla dolduruyor ve benim göğsüm düğümleniyor.

Getirdiğim her hamur işi kutusundan bir şeyler çalan tatlı dişli canavarı hatırlamadan edemiyorum.

Gerçi son zamanlarda hiç dokunmadı.

Kalbim ağrıyor ve boğazımı temizliyorum, ama bu orada sıkışmış yumruyu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sinir krizi geçirdiğim ve neredeyse parçalara ayrıldığım günden bu yana bir hafta geçti. Ama yapmadım, çünkü Nikolai beni tuttu.

Ve bunu uzun süre yaptı.

Dizlerim uyuşana ve uyuşuklaşana kadar. Kesik yanmayı, kaşınmayı ve beni delirtmeyi bırakana kadar.

Sonra beni ona yasladı ve ayakta duramadığım için beni küvetten dışarı taşıdı. Acınacak haldeydim, bir insanın gölgesiydim ve onun görmesinden korktuğum lanet şeyin ta kendisiydim.

İğrenmesini ya da daha kötüsü acımasını beklerdim ama yüzünde hiçbir şey göremedim.

Beni kurulayıp üzerime bir şeyler giymeme yardım ettikten sonra onu boğarken uyumama izin verirken son derece odaklanmış görünüyordu.

Gideceği düşüncesi o kadar derin bir paniği tetikledi ki, nefes nefese kalıyordum. Sanırım ona ne kadar sıkı sarıldığım için onu incittim, ama o aldırış etmedi. Aksine, bana daha sıkı sarıldı ve göz kapaklarımı, burnumu, yanağımı, başımın üstünü, ulaşabildiği her yeri öptü.

İşte o zaman uyuyakalmışım.

Ertesi gün beni yalnız bıraktı, ancak çok fazla sorusu olduğunu söyleyebilirim.

Ancak daha sonra iletişime geçmemesinin sebebinin ertesi gece kardeşimle kavga edecek olması olduğunu öğrendim.

Yapmamasını istedim. Hatta ona *yalvardım* ama o yine de kabul etti.

Nikolai'nin bilmediği bir şey var ve ben de bunu sır olarak saklıyordum - berbat ruh halim dışında. Kız kardeşi Mia'nın kardeşimle bir tür ilişkisi var.

Bunu öğrendiğimde onu uyarmaya çalıştım ama o da kardeşi kadar dik kafalıydı ve beni dinlemedi. Lan da ona karşı alışılmadık bir şekilde sahiplenici davranıyor ki bunu daha önceki fetihlerinde hiç yapmamıştı.

Bu yüzden bunu Nikolai'den sakladım çünkü Lan'a karşı büyük bir kin beslediğini söyleyebilirim - haklı olarak öyle.

Ancak bu bilgi olmadan da savaşmaya devam etti.

Orada durup Nikolai ve Lan'ın birbirlerini boğazlamalarını ve neredeyse birbirlerini öldüresiye dövmelerini izlemek zorunda kaldım.

Bu olaydan sonra çok öfkelendiğimi söylemek hafif kalır. Sadece Nikolai'nin yalvarmalarıma rağmen dövüşe devam etmesinden dolayı değil, aynı zamanda Lan yüzünden de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir şeylerden şüpheleniyor ve kavgadan sonra tam anlamıyla katil gibiydi. "Nikolai sana neden öyle bakıyordu?" diye sormadan duramıyordu.

'O' şeyin ne olduğunu belirtmese de, gözlerindeki suçlayıcı bakışı görebiliyor ve ses tonundan duyabiliyordum.

Ona bir şey söylemek sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket, bu yüzden konuyu saptırdım ve şimdilik işe yarıyor.

O gece doğal olarak çatı katına çıkamadım çünkü Lan beni bir şahin gibi izliyordu. Eğer gitseydim, beni takip edeceğinden emindim. Buna hiç şüphe yok.

Nikolai'ye mesaj attım.

BEN

Landon'la neden kavga ettin? Şimdi de beni rahatsız etmeyi bırakmıyor ve neden Bana bakıyordu.

NIKOLAI

Ve ona gerçeği söylemek dünyanın sonu m u olacaktı?

Eğer yaparsam, seni öldürür.

Önce onu öldürmezsem.

O benim ikiz kardeşim, Nikolai. Onu öldürmekten bahsedip benim için sorun olmamasını bekleyemezsin. o.

Ama beni öldürmeye çalışırsa sorun o l m a z m ı ?

Tabii ki hayır. Uzak durmanı tercih ederim. birbirlerinden.

Bu ona bizden asla bahsetmeyeceğini söyleme şeklin mi?

Bu sadece felaket için bir reçete. O senin en büyük hayranın değil.

Hislerimiz karşılıklı. O orospu çocuğundan nefret ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu görmezden gelemez misin? Eminim görmezden gelecektir.

Sen de.

Mia ile olan her şey umarım bitene kadar.

Sana sormama izin ver. Ona bizden bahsetmeyi düşünüyor musun?

Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Şu anda bir fikir.

Ne kadar beklemem gerekiyor? Bir ay mı? Bir yıl mı? On yıl mı? Kendimi seninle birlikte tekrar dolaba sokmak için ne kadar hazırlamalıyım?

Özür dilerim.

Seni de kardeşini de sikeyim.

Bu bana gönderdiği son mesajdı. Altı gün önce. Tam altı gün.

Çatı katında onu bekledim ama hiç gelmedi. Ona birkaç kez mesaj attım ama hiç cevap vermedi.

Her gece eve gelmesini umuyorum. Her gece uyuyana kadar asansörün karşısındaki kanepede oturuyorum. Bazen bütün geceyi takıntı yaparak ve bileğimi kanatmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalarak geçiriyorum.

Ona kısmen de olsa açıldıktan sonra beni terk etmesi, itiraf etmek istemediğim bir şekilde kafamı karıştırıyor. Nikolai benimle her zaman iletişim kurmuştur. İlk kez açık bir kitap gibi davranmıyor ve bu beni mahvediyor.

Kampüsüne ya da evine gidebileceğim gibi değil. Gerçi Mia beni bu akşamki doğum günü partisine davet etti, yani onu görmek için tek şansım bu.

"Bran!" Glyn yüzüme el sallıyor ve ben göz kırpıyorum. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yere. Sadece biraz yorgunum."

"Anladım." İç çekiyor. "Lan son zamanlarda seni izliyordu, değil mi?" "Evet."

"Bu çok can sıkıcı olmalı. Şimdi planı ne?"

"Bilmiyorum." Gerçi biliyorum ama Nikolai artık resimde olmadığı için bunun bir önemi yok.

Ya bu sefer gerçekten benimle işi bittiyse? Ya o çirkin tarafımı gördükten sonra sonunda pes ettiyse?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu düşünce boğazıma bir bulantı hücumu gönderiyor ve k u s a c a k m ı ş ı m gibi hissediyorum.

"Zavallı Bran sadece var oluyor ama psikopatlar onu rahat bırakmıyor." Cecily elimi okşayarak beni uçurumun kenarından geri getirdi.

"Psikopatlar mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Eli'ı mı kastediyorsun? O beni gerçekten rahatsız etmiyor.

Aslında benim yanımdayken oldukça mutlu." "Eli değil.

Nikolai."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Tanrım. Onun adından söz edildiğinde bile bu kadar telaşlanacak kadar çaresiz olabilir miydim?

"Nikolai?" Çok iyi taklit ettiğim aynı soğukkanlılıkla soruyorum.

"Evet, geçen gün Jeremy beni Heathens'ın malikanesine götürdüğünde bana seni sordu. Sana lotus çiçeği diyor." Cecily yüzünü buruşturdu. "Onun seninle bu kadar ilgilendiğini görmek tüylerimi ürpertti."

"Tamam!" Glyn parmaklarını şıklatıyor. "Ne zaman Kill'i ziyarete gitsem Nikolai kardeşlerimi soruyor ve ben de bunun Lan'dan nefret ettiği için olduğunu sanıyordum ama Bran'la ilgili herhangi bir bilgi daha çok ilgisini çekiyor gibi görünüyor. Sanatı hep sever miydi? İlk resmini ne zaman yaptı? Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanır? En sevdiği renk nedir? Film? Ebeveyn? Tanrım. Polis sorgusu gibi hissettiriyor."

"Onu ürkütücü yapan şey ne kadar yoğun ve ısrarcı olduğu. Jeremy onun böyle olduğunu ve eğer kendimi rahat hissetmiyorsam ona cevap vermememem gerektiğini söyledi ama yine de. Sence bunu neden yapıyor?"

"Bilmesem sana abayı yaktığını düşüneceğim Bran." Glyn kıkırdıyor ve kendi omzuyla benim omzuma vuruyor.

Bedenim kaskatı kesiliyor ve bir elimi enseme götürüp saçlarımı çekiyorum, ta ki acı sadece kafa derimde değil, ruhumun derinliklerinde de patlayana kadar.

"Bran?" Cecily beni dikkatle izliyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, kendi itirafımın ağırlığı altında boğulmaya karşı savaşıyorum.

Ben iyi değilim.

Hiç iyi oldum mu? En son ne zaman iyi olduğumu hatırlamıyorum.

Hayır. Ben biliyorum. Nikolai bana sarılıp uyuduğunda oldu. O gece iyiydim.

Siktir et. Nasıl olsa parçalanıyorum. Bari bunu muhteşem bir şekilde yapayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elimi yanıma bıraktım ve kız kardeşime döndüm. "Haklısın. Bana aşık. Ya da öyleydi."

Gözleri iki kat büyüdü. "Nereden biliyorsun? Sana söyledi mi?"

"Öyle de denebilir. Aslında bir süredir onunla birlikteyim."

Cecily çayını döktüğünde ve Glyn bana bir uzaylıymışım gibi baktığında her şeyi ortaya dökme kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Ve bu ikisinin gruptaki en az dramatik ve anlayışlı insanlar olması gerekiyordu.

Lanet olsun.

Çay fincanını daha sıkı tutuyorum. "Bir şey söyleyecek misin yoksa bakmaya devam mı edeceksin? Rahatsız edici ya da benzer bir şey olduğundan değil."

"Üzgünüm..." Cecily masanın üzerindeki çay lekelerini peçeteyle siler. "Sadece seni doğru duyduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Az önce bir süredir Nikolai ile birlikte *olduğunu* mu söyledin? Clara ile olduğun gibi mi?"

"Onu Clara ile kıyaslama. Onu daha az umursayamazdım." *Onun yüzünden kendimi kaybediyorum.*

"Aman Tanrım," diye nefes alıp ağzını kapatıyor Glyn, ama bu gülümsemesini gizlemeye yetmiyor. "O gün kafede Kill Nikolai'nin biriyle özel olduğunu söylemişti ya, o kişi sen olabilir misin acaba?"

"Evet."

"Şu anda bize açılıyor musun? Ne yapmam gerekiyor? Sana sarılabilir miyim?"

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum, gülümsediği için kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Bu iyi bir şey, değil mi?

Cecily elimi avuçlarının içine aldı. "Senin adına çok mutluyum Bran. Hoşlandığın birini bulduğunu görünce kendimi gururlu bir anne gibi hissediyorum."

"Evet! O kaltak Clara'dan nefret ederdim," diye katılıyor Glyn. "Tam bir fırsatçıydı. Biliyor musun, bunu sana söylemek istemiyordum ama Elitlerin malikanesinde parti verdiğimiz o gece, onu Lan'ı öpmeye çalışırken gördüm ve kendini onun her yerine sürtüyordu. Onu dışarı attı ve duygularını inciteceği için sana söylememi istedi. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, bunu ifade etmeye bile başlayamıyorum."

Lan bundan hiç bahsetmedi. Ama yine de bana hiçbir şey anlatmaz.

Peki ona ne diyeceksin? Onu uzun zaman önce dışarıda bıraktın.

"Sen..." Onları yakından izliyorum. "Bunca zaman sadece kızlarla çıktıktan sonra bir erkekten hoşlanmamın garip olduğunu düşünmüyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Cinsiyetin bununla ne ilgisi var?" Cecily elimi okşuyor. "Sadece mutlu olduğun için mutluyum."

"Ben de." Glyn kolunu benimkiyle birleştiriyor ve başını omzuma yaslıyor. "Kimden hoşlandığın senin kim olduğunu değiştirmez. Sen her zaman gelmiş geçmiş en havalı ağabey olacaksın."

"Yaşayanlar diyarındaki en iyi arkadaş." Cecily sandalyesini yana kaydırıyor ve diğer kolumu tutuyor.

"Teşekkürler." Sesim tutuklaşıyor ve boğazımı temizliyorum. "İkinize de sahip olduğum için şanslıyım."

Cecily bana gülümsüyor. "Peki, ne zamandır Nikolai ile birliktesin?"

"Evet!" Glyn çenesini omzuma yaslıyor. "Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Birkaç ay."

"Vay canına. Bunu gerçekten gizli tutmuşsunuz." Cecily başını sallar. "Hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Bunu gizli tuttum. Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemeyen *bendim*."

Bu gerçekten açılmakla ilgili değil. Açıldığımda itiraf etmem gereken diğer her şeyle ilgili.

Bu yüzden ne kadar normal olmadığıma inanmak istemedim.

"Zamana ihtiyacın vardı. Bu mantıklı," diyor Glyn. "Her zaman kızlarla birlikteydin, bu yüzden biseksüel olduğundan hiç şüphelenmedim."

"Biseksüel olduğumu sanmıyorum. Sadece eşcinselim." Kelimeler ağzımdan düşündüğümden daha kolay döküldü. "Aseksüel de. Ya da öyleydim. Sanırım doğru terim demiseksüel. Sadece hoşlandığım birine karşı cinsel arzu hissedebiliyorum."

"As kısmından biraz şüphelenmiştim." Cecily gülümsüyor. "Ne kadar seksi olurlarsa olsunlar hiç kimseden etkilenmezdin. Hayvanlara, kız arkadaşlarına baktığından daha fazla şefkatle bakardın."

"Hayvanlar altın avcısı değildir." Glyn havayı yumrukluyor. "Seni kullandıkları için o sürtükleri dövmek istiyorum."

Onlar beni kullanmadı. Ben onları kullandım. Ama bu benim yapmak istediğim bir konuşma değil.

"Öğrendiklerinde annemle babamın tepkilerini görmek için sabırsızlanıyorum." Glyn sırıtıyor ve sonra duraklıyor. "Yani, eğer onlara söylemek istersen?"

"Yapacağım."

"Kafayı yiyecekler." "İyi anlamda

mı, kötü anlamda mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bran, kelimenin tam anlamıyla bir uzaylı olsan bile seni sevecekler. Sen onların favorisisin."

"Hayır, değilim."

"Kesinlikle öylesin. Annem sana tapıyor ve babam seni çok seviyor, her zaman 'Bran şunu yaptı, Bran bunu yaptı' diyor." Duraksıyor. "Nikolai'yi seveceğinden emin değilim ama. O büyük bir tehdit."

Çekiniyorum. "Kill'in kuzeni olması da yardımcı olmuyor." "Kill medeni olabilir. Nikolai... şey, *değil mi*?"

"Neden Nikolai?" Cecily soruyor. "Ne kadar düşünürsem düşüneyim, karakter olarak birbirinizden çok farklısınız. Onun kaotik olduğu yerde sen son derece düzenlisin. O dengesiz, sen metodiksin. Birbirinizin zıttı gibisiniz."

"Belki de bu yüzden işe yaradı. Ayrıca, bana pek fazla seçenek bırakmadı. Hayatımı işgal etti ve onu ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırayım yerinden kıpırdamadı... yani şimdiye kadar."

"Sorun nedir?" Glyn kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Lütfen bana bunun Lan yüzünden olmadığını söyle."

"Geçen gece kavga ettiler, değil mi?" Cecily yüzünü buruşturdu. "Jeremy Nikolai'nin geçen hafta kendinde olmadığını söyledi."

"Sorun Lan değil, benim. Tereddütlü olmamdan hoşlanmadı."

"Ama bu senin için yeni bir şey Bran. Acele etmene gerek yok." Glyn omzumu ovuyor.

"Onu kaybedebileceğim anlamına geliyorsa hayır. Bunu her yaptığımda onu incittiğimi düşünüyorum, çünkü ondan utandığımı düşünüyor."

"Oh."

"Değilim," diye hızlıca ağzımdan kaçırdım. "Ben sadece... diğer tüm faktörleri, yani Lan'ı düşünmeden edemiyorum."

"Cidden, yaptığın her şeye Lan'ın vereceği tepkiye olan takıntını aşmalısın. Seni seviyorum Bran, *gerçekten* seviyorum ama yaptığı her şey için ona çok fazla özgürlük veriyorsun." Glyn iç geçiriyor. "Umurunda bile değil."

O yanılıyor. Ya da belki de asla doğru olmayan başka bir efsaneye tutunuyorum.

Ama cidden, Lan'ın tepkisini aileminkinden daha çok önemsemem ne anlama geliyor?

Annem ve babam için endişelenmediğimden değil - o konuşmayı düşünmek bile midemi bulandırıyor ama Lan...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanatıma sık sık verdiği o kibirli, hayal kırıklığına uğramış ifadeyi hayal ettiğimde midemin bulandığını hissedebiliyorum.

O her zaman mükemmeldi ve onun onaylamaması bana kabuslar gördürüyor.

"Yani, şeytanın avukatlığını yapmak için değil." Cecily yüzünü buruşturur. "Ama Lan Nikolai'yi öğrenirse iyi bir şey olmaz. Killian ve Glyn'i öğrendiği zamanki gibi olur."

"Ben de öyle dedim." Yüzümü ovuşturuyorum. "Nikolai aynı fikirde değil gibi görünüyor. Onların tekrar kavga etmesini gerçekten istemiyorum."

"Haklısın..." Glyn'in omuzları düşer. "Hoş olmayacak."

"Sizi kaltaklar!" Remi Ava'yı arkasından sürükleyerek masamıza doğru kayarken yüksek bir ses duyuluyor ve hepimiz inliyoruz. "Lordum olmadan ikindi çayı içtiğinize inanamıyorum. Glyn'in hikâyesini görmemiş olsaydım, hiçbir şeyden haberim olmayacaktı. Sonra bunu evde hırsız gibi gizlenirken buldum. Siz sürtükler benim ölümüm olacaksınız, cidden."

"Ben hırsız değilim, sadece Bran'i arıyordum." Ava yanağımdan öptü. "Merhaba, Bran."

"Hey."

Ava, Cecily'nin yanına oturur ve ona sarılır. "Seni özledim,

kankam." Cecily onun kolunu ovuyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yanağını öpüyor.

Remi bir sandalye çekip Cecily ile benim aramdaki boşluğu işgal ediyor ve yanıma kimin oturacağı konusunda kavga ediyorlar.

Gruptaki en aklı başında kişi ben olduğum için hep benimle olmak istiyorlar. Sık sık "*Sensiz çok sıkıcı, Bran*." gibi mesajlar alıyorum.

Remi gibi palyaço ya da Ava gibi hiper olmasam da grupta özel bir yerim var.

Neden en yakın arkadaşlarım tarafından yargılanacağımı düşündüm ki? Yakın destek çevrem tarafından?

Hayır, korktuğum onlar değil. *Kendimden*. Her zaman lanet olası kendim. Ben kendimin en büyük düşmanıyım.

"Lord hazretlerinin muhteşem gelişinden önce ne konuşuyordunuz?" Remi, Glyn'in makaronlarını ve Cecily'nin çayını çalar.

"Yok bir şey." Cecily bana göz kırpıyor.

Ona başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Remi, Ava. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily ve Glyn bana eşlik etse de, Heathen'ların malikanesine girerken hareketlerim en iyi ihtimalle sert.

Kız kardeşim ve arkadaşım erkek arkadaşlarını düşünerek sayısız kez buraya geldiler, ama benim için durum böyle değil.

Partiye katılanların yanından geçerken kendi halimdeydim. Heathens bu doğum günü partisinde her şeyi yapmış. Tavanı kaplayan sayısız ışık, modaya uygun müzikle zıplayan insanların üzerine mor ve mavi ışıklar saçıyor.

Her yere alkol atılıyor ve bunun için gerçekten ziyan olmak isterdim, ama bu sadece korkakça, bu yüzden kendimi bir içki kapmaktan alıkoyuyorum.

Göz alıcı beyaz bir elbise giymiş, tuhaf kıyafetler giymiş bir grup insanla dans eden Maya'ya bir an gözüm takılıyor. Ama Mia'yı göremiyorum.

Birkaç hafta önce Mia beni Maya ile tanıştırdı, o da iyi biri ama ben Mia'nın arkadaşlığını tercih ederim. İkimiz de içe dönük insanlarız ve fazla konuşmadan anlaşıyoruz.

Glyn bizi ikinci kata götürüyor ve yolumuza devam ediyoruz.

Maya'nın elbisesinin siyah versiyonunu giymiş Mia'nın Killian ve Nikolai'nin arasında dans ettiğini gördüğümde göğsüm ağrıyor. Gerçi birbirlerini tekmeliyor ve yumrukluyor gibi görünüyorlardı.

Killian'ın ona vurmasından gerçekten hoşlanmıyorum. Bunun onların dinamiği olduğunu ve hayatları boyunca böyle olduklarını biliyorum, ama lanet ellerini ona koymayı bırakması gerekiyor yoksa onları kıracağım.

Aman Tanrım.

Bu vahşi düşünce de nereden çıktı?

"Hey sen." Jeremy usulca yanımıza kayıyor ve Cecily'yi izleyebileceğimden biraz daha uzun süre öpüyor.

"Merhaba," diye nefes alıyor adam kolunu sırtına doladığında.

Bakışlarım kendiliğinden Nikolai'ye kayıyor. Siyah bir tişört ve kot pantolon içinde çok yapılı görünüyor. Birkaç asi saç teli at kuyruğundan kurtulup alnına düşüyor. Kasları her hareketinde dalgalanıyor ve pazuları ile kollarından aşağı doğru uzanan iç içe geçmiş dövmeler onu kalabalıktan anında ayırıyor.

Onu hep güzel bulmuşumdur. Hayır, sadece güzel değil. Kesinlikle *seksi.* Onunla birlikte olmaya başladığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla ilgili her şeyden umutsuzca etkileniyorum. Günlerdir ona dokunamadığım gerçeği kafamı karıştırıyor.

Bakışlarım onu daha yakından inceliyor, keskin çene hattını, dolgun dudaklarını ve-

Yüzünü net bir şekilde gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Gözleri karanlık, neredeyse dipsiz, ağzı bir çizgi halinde ve... kapalı görünüyor.

Dövüş sırasındaki gibi.

Nöbetlerinden birini geçiriyor olmalı. Ne tür bir nöbet olduğundan emin olmamakla birlikte, gelip gittiğinden bahsetmişti. Kavga gecesinden beri onu bu halde görmemiştim. Sadece, şimdi, daha kapalı görünüyor.

Ve ben istiyorum... ne?

Kendin kırılmışken ne yapabileceğini sanıyorsun?

Killian bizi fark ediyor, daha doğrusu Glyn'i fark ediyor ve dans etmeyi bırakıyor. Mia ve Nikolai de öyle. Arkadaşım bana gülümsüyor. Nikolai kaşlarını çatıyor.

Ensem yanıyor ve cildim siyah, mürekkep gibi ve yabancı hissetmeye başlıyor.

Onu son gördüğümden bu yana bir hafta geçti ve bir karşılama töreni beklemiyordum ama bu kadar hoşnutsuz görüneceğini de düşünmemiştim.

Glyn Mia'ya sarılır ve ona bir çanta uzatır. "Üçümüzden küçük hediyeler. Mutlu yıllar."

"Teşekkür ederim. Buna gerek yoktu," diye imzalıyor, sonra bana sırıtıyor ve bana göstermeden önce telefonuna bir şeyler yazıyor. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Beni bizzat davet ettiniz. Bunu kaçırmazdım." Kardeşine bakma isteğimle savaşarak gülümsüyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Nikolai, Mia'yı arkasından itip yüzüme baktı, sesi sertti, yüzü kapalıydı. Şimdi sigara ve alkolle karışmış olsa da tanıdık kokusu olmasaydı, bir yabancıya baktığımı düşünebilirdim.

Onu toplum içinde her görmemezlikten geldiğimde böyle mi hissediyordu? Çünkü bu, kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış olmasından farksız.

"Kardeşinden yine ayrıntılı bir plan mı? Bu seferki ne? Kundaklama mı? Saldırı mı? Cinayet, belki?" Sözlerinin ardındaki soğukluk beni suskun bıraktı.

Nikolai benimle asla bu tonda konuşmaz. Beni asla terslemez.

Ve bunu iki kez yapmış olması, onu kaybetme ihtimalini korkunç bir gerçek haline getiriyor.

Ama ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Beni bir hafta boyunca görmezden geldiği halde neden bu kadar kızgın?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bran benim arkadaşım. Onu doğum günüme davet ettim," diye işaret ediyor kız kardeşi, hareketleri yumuşak ve kararlı.

"Sorun değil Mia," diyorum ve ona ters ters bakmaya devam ediyorum. "Ağabeyinin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil ama gitmem daha iyi olacak."

Başını çılgınca sallıyor.

Jeremy arkamda bir yerden, "Mia haklı," diyor. "Misafirimizsin." Killian Nikolai'nin omzunu tutuyor. "Eğer Glyn ve Cecily'yi kabul edebiliyorsanız, Bran'i de kabul etmek zorundasınız. Onun Lan'la hiçbir ilgisi yok, ürkütücü fiziksel benzerliğe rağmen."

"O haklı." Glyn cesaret verici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bran, Lan'dan tamamen farklı. Söz veriyorum."

Tanrım. Sanki beni bir mevki için satıyormuş gibi konuşuyor.

Nikolai'nin gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve ben de bakmaktan kendimi alamıyorum.

Öfkesinden pek hoşlanmasam da, gözlerini benden kaçıramaması hoşuma gidiyor.

Ben bir hiçmişim gibi ortadan kaybolduktan sonra en azından bunu yapabilir.

Mia onun önüne atlar ve "Lütfen doğum günümü mahvetme" diye işaret eder.

Nikolai gırtlaktan bir ses çıkarıp masadan sigara paketini kapmadan önce bana son bir bakış fırlatıyor.

Kaşlarım çatıldı. Sigara içiyorsa işler iyi gitmez. Bana bir ruh hali tiryakisi olduğunu ve sadece kafasındaki kaos kontrol altına alınamayacak kadar büyük olduğunda sigaraya başvurduğunu söyledi.

Onu gerçekten yalnız yakalamalı, onunla konuşmalı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım.

Tam da bunu yapmanın en iyi yolunu düşünürken, ihtiyacım olan son kişi sahnenin tam ortasına sanki buranın sahibiymiş gibi vals yapıyor.

Lan etrafını tarıyor ve sonra bize şeytani bir sırıtış fırlatıyor. "Bu gergin atmosfer de neyin nesi? Bunun bir doğum günü olduğunu sanıyordum. Ayrıca biri 'harabe' kelimesinden mi bahsetti?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Hayatımda ilk defa kendimi kontrol edemiyorum.

Ve herkes her zaman gevşek bir vidam olduğunu ve hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından aklı başında olarak etiketlenemeyeceğimi düşündüğünden, bu bir şey söylüyor.

Bu sefer farklı.

Babamla konuşmak istemediğimde durumun *feci* şekilde farklı olduğunu anladım. Eğer konuşsaydım, o bile haplar konusunda ısrarcı olurdu.

Bir *parçam* lanet haplar için ısrar ediyor.

Bu ihtimali düşündüğüm gerçeğinden bile nefret ediyorum. Ama bu kaos halini yok etmenin başka yolu yok. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, *nefes alamıyorum* ve şiddet, sigara ve alkolle hayatta kalmaya çalışıyorum.

Hapların alternatifi, öngörülebilir bir gelecek için kara bir öfkenin ortasında sıkışıp kalmaktır.

Herhangi bir dövüşle, ata binmekle ya da uzun süre kan görmekle yatıştırılamayan bir öfke. Aksine, her gün ciğerlerime çektiğim tek oksijen biçimi olana kadar artıyor, yoğunlaşıyor.

Doğru düzgün nefes alabildiğim tek zaman Bran'in mesajlarına baktığım ve sosyal medyasını beşinci aşamadaki bir sürüngen gibi takip ettiğim zamanlar. Uyurken ona sarılamamaktan ya da onu öpememekten nefret ediyorum. Ona bakamamaktan ve sinir bozucu bir ahtapot gibi ona yapışamamaktan nefret ediyorum. Küvette bana içini döktükten sonra, en son istediğim şey onu terk etmekti ama bunu yapmak zorundaydım.

Hala *yapmak zorundayım*.

Şu anki durumum onu görmeme izin vermiyor. Onu incitmemek için kendime güvenmiyorum. Gerçekten ama *gerçekten* güvenmiyorum.

Şu anda bile onu boğazından yakalayıp tüm dünyanın önünde dudaklarını morartma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu sefer benden nefret edecekti ama kimin umurunda.

Planımı durduran tek şey, onun göze daha az hoş görünen ikizinin varlığı.

"Burada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" Jeremy herkes adına soruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Herkes, yani orada bulunan her bir kişi, bu pislik tarafından alarma geçirildi.

Landon'ın adına acı çeken kıymetli kardeşi hariç herkes.

Bana hiç öyle bakmadı. Kardeşi için koşulsuzca duyduğu endişenin bir zerresini bile bana göstermedi.

Mantıksız bir düşünce ama kırık zihnimden atamıyorum.

Kaslarım geriliyor ve bir öfke seli beni tek seferde ıslatıyor.

"Bunun bir doğum günü olduğunu ve herkesin davetli olduğunu sanıyordum." Landon, kararsız kararlılığımı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi çizen bir soğukkanlılıkla konuşuyor.

"Değilsin," diye yanıtlar Kill.

"Görünüşe göre artık öyleyim." Orospu çocuğu kız kardeşime yürümeye cüret ediyor. Lanet kız kardeşime. "Doğum günün kutlu olsun. Katılım hediyemin yanı sıra senin için başka bir şeyim daha var, ama bunu sana özel olarak vermeyi tercih ederim-"

Yumruğumu amcığın suratına indirirken vücudum otomatik pilotta hareket ediyor. Geriye doğru sendeledi ve dudağında kan patladı.

"Lan." Glyn Kill'i bırakır ve ona doğru koşar. "Sadece... git."

"Sırf gitmek için beceriksiz güvenlik görevlilerine rüşvet vererek onca zahmete girmedim," diye devam ediyor onu öldürtecek o rahat ses tonuyla konuşmaya. Tercihen bu gece.

İşi bitirmek ve kardeşini sonsuza dek kaybetmek için bir adım öne çıkıyorum, çünkü intihara meyilliyim, ama Mia kolumu tutuyor ve ardından, "O buna değmez Niko," diye işaret ediyor.

Onu öldüreceğim.

Onu öldüreceğim. Öldür-

"Mola." Bir elini kaldırdı. "Yüz hatlarımı yeniden düzenleme girişimlerinize devam etmeden önce, önemli bir unsuru açıklamama izin verin. Kız kardeşinize kur yapma sürecindeyim ve yüzümü mahvetmeye yönelik herhangi bir girişim söz konusu görevin lehine olmayacaktır."

Bu pislik az önce ne dedi?

Az önce *kur yapmaktan* mı bahsetti? Kiminle? Kız kardeşimle mi? Mia'm mı?

"Ona elini sürmeden önce seni öldüreceğim." Ona doğru fırladım.

"Oh, o zaten yapıldı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bran gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes alırken burnunun kenarını sıkıyor.

Ne oluyor lan? Hiç

şaşırmadı.

Neden şaşırmadı?

"Az önce ne dedin sen?" Yavaşça soruyorum, mahvolmuş beynim duyduğum kelimelere inanmayı reddediyor.

Hayır. Bran'in bu pisliği başından beri bildiğine inanmayı reddediyorum. O yapmaz.

Neden olmasın? Belli ki kardeşinin güvenliğini ve fikirlerini sizden daha çok önemsiyor.

"Dedim ya." Lan benimle burun buruna duruyor. "Dokunma kısmı çoktan gerçekleşti. Aslında buluşmamız dokunmaktan fazlasını içeriyordu, ama onun kardeşi olduğun için sana ayrıntıları anlatmayacağım."

"Seni lanet olası-" Yumruğumu kaldırıyorum ama tam suratına indirecekken Bran onun önüne geçiyor.

Artık çok geç.

Yumruğum Bran'in yüzüne

çarptı. Siktir, siktir, siktir!

Darbe o kadar güçlüdür ki Bran kardeşinin üzerine düşer ve Landon onu tutup dudağındaki kanı siler.

Eller beni geri çektiğinde direnmedim. Bran'in burnundan fışkıran kana bakarken kimin olduğunu bile bilmiyorum. Yüzü acı içinde, ama etkilenmemek için büyük çaba sarf ediyor.

Siktir!

Ne halt e t t i m ben? Bran'e vurmak mı? Bunu nasıl yapabildim?
İstemeden de olsa mı?

Çenem titriyor ve içimdeki her lif onun iyi olduğundan emin olmam için beni zorluyor. Ama lanet kardeşi onun üzerindeyken bunu yapamam.

Ben de öfkemi kız kardeşime yönelttim. "Bu doğru mu?"

Yapmaması gereken bir şey yaptığında olduğu gibi gözleri iki kat büyüyor. Ancak bu, geceleri gizlice dışarı çıkmaktan veya Maya ile sorun planlamaktan çok farklı.

"O herifin söyledikleri doğru mu Mia?" Boynumdaki bir damar neredeyse patlayacakmış gibi tekrar soruyorum. "Onunla yatıyor muydun?"

Landon'a bir bakış atıyor ve ardından "Düşündüğün gibi değil" diye işaret ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki o ne düşünüyor?" Landon Bran'i serbest bırakıyor ve ben de ona bakmamak ve onun yerine kardeşine odaklanmak için inanılmaz bir kararlılık göstermek zorunda kalıyorum.

"Sen kapa çeneni," diye işaret ediyor.

"Çenemi kapatmaya hazırım ama sadece ve sadece doğruyu söylerseniz."

"Neden bahsediyor bu?" Kill gergin bir ifadeyle soruyor.

Mia, Landon'a kendine özgü düşmanca bakışını fırlatır ve "Hiçbir anlamı olmayan bir numaraydı. Artık her şey bitti."

Bir sadizm notasıyla sırıtıyor. "Saygısızca katılmıyorum. Bu bir oyundan daha fazlasıydı ve bitmiş olmaktan çok uzak. Mia ve ben öncelikler ve benim anarşiye olan meşhur eğilimim konusunda ufak bir anlaşmazlığa düştük. Dramatik girişime rağmen, buraya ortalığı karıştırmak için gelmedim. Aksine, kulüplerimiz arasında uzun zamandır gecikmiş bir ateşkes önermek için geldim."

"Bir metre yerin altına gömülsen bile olmaz," diye çıkışıyorum ve bu sefer kendimi tutamıyorum. Bran'a bir göz atıyorum ve onun bana baktığını görünce duraklıyorum.

Gözleri yalvarıyor, *yalvarıyor*. Lanet kardeşi için.

Bunca zaman Landon sinir bozucu bir pislik oldu ve Jeremy'nin beni ona karşı kışkırtma çabalarına rağmen Kill'in tarafını tuttum ve yaptığı her şeyi görmezden geldim. Çünkü Kill gibi ben de Landon'ın kardeşiyle fazla içli dışlıydım ve kardeşiyle birlikte olmak istiyorsam ona zarar veremezdim.

Ama Mia'yı sikmek yasak.

Landon'ı kardeşime dokunduğu için öldüreceğim. Kimse beni durduramaz, Bran bile.

Landon hâlâ Mia'ya bakarak, "Ben olsam bu kadar çabuk göz ardı etmezdim," dedi. "Eğer denersen bu nadir şans ikimiz için de çok iyi olacak."

"Kız kardeşim satılık değil," diye homurdanıyorum, sesim kararsız ve içime dolan gerginlikle damlıyor.

"Bunu asla önermedim. Söylediğinin aksine, Mia her gece benimle buluşmaya gelirdi. Gece randevularımızda hiçbir zorlama yoktu."

Ne oluyor lan?

Mia'ya sanki bir uzaylı gerçek kız kardeşimi kaçırmış ve onun yerine bir sahtekâr koymuş gibi bakıyorum.

Landon'ın sahte cazibesine kanacak bir tip değil. O... Mia.

Kız kardeşim bundan daha iyidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden "Ateşkes olsa da olmasa da sana asla geri dönmeyeceğim" diye imza attığında gurur duyuyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Asla asla deme." "Sen delisin," diye işaret ediyor.

"Suçluyum."

"Bana sahip olamayacaksın." "Bir zamanlar sana sahiptim."

"Bir daha olmayacak." "Ben deneyene kadar bilemeyiz."

"Hayal kurmayı bırak."

"Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırak." *İşte bu kadar.*

Kendimi pek de nazik olmayan bir şekilde aralarına sıkıştırıyorum ve Jeremy de ben orospu çocuğuna ters ters bakarken bana eşlik ediyor. "Yüzünü mahvetmeden git buradan."

"Son baktığımda, bu bir ateşkes için iyi bir başlangıç noktası değildi, değil mi?"

Bran kardeşinin kolunu tutuyor ve bana bakmadan "Hadi gidelim" diyor.

"Ateşkes konusunda bana söz vermediğin sürece dışarı adım atmayacağım." Landon gözlerini Jeremy'ye diker. "Bunun herkesin yararına olduğunu biliyorsun. Cecily ve Glyn de dahil."

"Böyle bir şey olmayacak." Bran'i tutup yanıma itmemeye çalışarak güçlükle konuşuyorum.

Landon bana, "Bu senin de yararına olabilir," dedi. "Karşılığında, kardeşime verdiğin zarar için yüzünü kırmaktan kaçınacağım."

"Unut gitsin, Lan." Bran kolunu daha sert çekiştiriyor, sesi boğuk çıkıyor. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Landon başını eğdi ve bana dik dik baktı. "Başkalarının aileme zarar vermesinden hoşlanmıyorum."

"Bunu senden duymak komik. Seninle işim bittiğinde, kimsenin tanıyabileceği bir şey k a l m a y a c a k ."

Bran sonunda bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

Kardeşini öldüreceğim. Benden zaten nefret ettiğine göre, sonuna kadar gidebilirim.

"Lütfen dur," diye yalvarıyor Glyn kardeşinin tarafını tutarak Kill'e. "Lan ateşkes teklif eden biri değil, o yüzden kabul edebilir misin?"

"Ateşkesi kabul etsek bile," diyor kuzenim, "Mia masadan kalktı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buna sen karar veremezsin, değil mi?" Landon gülümsüyor ve yemin ederim bu gezegendeki en kışkırtıcı pislik o. Ben de Kill'in korkunç olduğunu düşünüyordum.

Jeremy omzumu sıkıca kavrıyor ama o bile beni yerimde tutamıyor. "Sana çoktan hayır dedi."

"Hayır cevabıyla çalışabilirim." Landon kız kardeşime doğru yürüdü, ona kadife bir kutu uzattı ve kulağına fısıldama cüretini gösterdi.

Jeremy'yi itiyorum ve Landon'ı öyle bir geri itiyorum ki kardeşlerinin üzerine düşüyor. Bran kardeşini dik tutmak için sendeliyor ve ben de içimden küfrediyorum.

Bu gece sadece lanet olası bir sikiklik vakası! Neden burada olmak zorundaydı ki?

İşte bu yüzden onu görmek istemedim. Siktir!

"Bunu teklifime evet dediğin şeklinde kabul ediyorum. Mia meselesine gelince, bunu ona bırakacağım. Sadece herhangi bir sansürü ya da beni ondan uzak tutma girişimlerini hafife almayacağımı bilin. İstersen bana işkence edebilirsin. Ayrıca beni kaçırmak ve geçmişte yaptığınız travmaların intikamını almak isterseniz diye kapımı açık bırakacağım, planınızı bana bildirin. Ya da söyleme. Sürprizlere açığım." Landon dikkatini Kill'e kaydırdı. "Glyn olayını düşünürsek, sen ve ben ödeştik."

Kuzenimin yüzü sertleşiyor ve bir adım öne çıkıyor ama Glyn ve Bran kardeşlerini geri çekiyorlar.

"Saçından uzak duracağım," diye sesleniyor. "Nedense burada istenmediğimi hissediyorum. Nedenini merak ediyorum."

"Seni orospu çocuğu-"

Ona doğru hamle yaptım ama Bran "Lütfen" deyince durdum. Lanet olsun.

Üçünün merdivenlerden inişini izlerken Jeremy ve diğerlerinin beni geri çekmesine izin verdim.

Bran bana son bir kez bakıyor, omuzları gerginlikten çökmüş, gözleri ıstırap dolu.

Küçük kız kardeşimin kelimenin tam anlamıyla düşmanla aynı yatağa girdiğini öğrendim ama aklımı kaçırmama neden olan şey Bran'in gözlerindeki o lanet acı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Konuşabilir miyiz?

Çatı katında kısa bir süre buluşabiliriz. İstemiyorsan geceyi orada geçirmek zorunda değilsin.

Gerçekten gergin görünüyordun. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Seni görebilir m i y i m ?

Yani bana yumruk attığın için özür dilemeyecek misin? Sana kızdığımdan falan değil.

Tamam, öyleyim ama yumruk konusunda değil. Bunu bilerek yapmadığını biliyorum ama beni kesinlikle bilerek görmezden geliyorsun.

Lan ve Mia hakkında, bunu bir sır olarak saklamak istemedim, ama öğrenirsen küplere bineceğini biliyordum ve... haklıydım, değil mi?

Eğer teselli olacaksa, bence Lan onun hakkında gerçekten ciddi. Hayatı boyunca hiç kimseyle ciddi olmamış. Ne bir ilişkisi oldu ne de bir ilişki için savaştı.

kızın sevgisi. Sırf kızı kazanmak için benden nasıl empati kurulacağını öğretmemi istediğine inanabiliyor musunuz? Benden ilk kez bir şey istiyor ve ben buna bayılıyorum. Bu hafta yakınlaştık ve birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif alıyorum.

Hatta ona sır olarak sakladığım resimlerden birkaçını gösterdim ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musunuz? Ian benimle gurur mu duyuyor? Bunu en son gençken söylemişti... Ayrılmamızda benim de payım olabilir ama her neyse, benim için doğru menajeri bildiğini söyledi ve bu menajer onun menajeri. Geçen gün bizi tanıştırdı ve onu annemin beni anlaşmaya zorladığı menajerden daha çok sevdim. Benim vizyonumu çok iyi anlıyor ve belki de yakında bu resimleri sır olarak saklamayı bırakacağım. Umutlanmaya başlıyorum ve bunun sebebi Lan'dan başkası değil. Öyle değil mi?

Deli m i ?

Gerçi pek iyi bir ruh halinde değilim.

İpucu. Senin yüzünden.

Seni özlüyorum.

Tamam, bu bir yalandı. Seni gerçekten özledim.

Nikolai, lütfen. Yapma bunu.

Mesajlarımı okuduğunuz belli, ama bana birkaç kelime ayıramıyor m u s u n u z ?

Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin.

BUNLAR Bran'ın geçen hafta bana gönderdiği mesajlardı ve evet, her birini okudum ama cevap veremedim.

Eğer yapsaydım, feci şekilde şiddete başvururdum. Koşuşturan düşüncelerim ve kafam henüz sakinleşmedi. Hayatımda ilk defa iki haftayı kafam güzel geçirdim. Tam iki lanet hafta.

Onunla konuşmak istediğim durum bu *değil*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama son zamanlarda kaybolan sağduyuma rağmen, her sabah onu beklediğim Elitlerin malikanesinin önündeyim.

Eğilmiş bir ağacın kamufle ettiği bisikletime yaslanıyorum ve buraya kadar gelmemin nedenine bakıyorum.

Mesajlarına cevap vermesem de, aslında onun ya da arkadaşlarının sosyal medyası aracılığıyla her hareketini takip ediyorum.

Bir saat önce, ikisi de gülerken Remington'ın onu boğarcasına tuttuğu bir fotoğraf paylaştı. Kahkahalarla *gülüyorlardı*.

Daha da kötüsü başlığıydı. *Remi ile gece sohbetleri en iyisidir. Sana sahip olduğum için çok minnettarım @lord-remington-astor*.

Ve sonra Remington'ın cevabı. *Şerefe, dostum. En sevdiğim olduğunu biliyorsun*.

Yavrularıma söyleme.

Buraya geldiğimde düşünmüyordum. Yeterince yapmadığım bir şey.

Bazen tüm bu saçmalıklar için en iyi çözümün Elitlerin malikanesine gidip Landon'ı öldürmek ve ardından kardeşini kaçırmak olduğuna inanıyorum ama içimden bir ses bunun pek de iyi gitmeyeceğini söylüyor.

Bu ikilem yetmiyormuş gibi bir de şu fotoğrafı paylaşmak zorunda kaldı *Remington*. Lanet yatak odasında.

Aman Tanrım.

"Unut gitsin" bu anlama mı geliyor? Çoktan yerine birini buldu ve beni bir kenara mı attı?

Rüyasında bile göremez.

Yazarken parmaklarım sertleşiyor.

BEN

Dışarı gel.

BRAN

Bakın kim sonunda varlığımı kabul etmeye karar vermiş.

Dışarı gel lan, Brandon.

Nerede? Lütfen bana burada olduğunu söyleme.

Dışarıda. Şimdi.

İyiyim. Bugün çok neşelisin.

Gözlerimi telefona diktim. Tabii ki o soytarı *Remington*'la kıyaslandığımda hiç de eğlenceli değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bran bir keresinde "O çok komik" bile demişti. *Hiç* de komik *değil.*

Kaslarım bu kadar gergin ve sıkı hissetmekten çatlamak üzere. İki haftadır yükseklerdeyim ve yakın zamanda düşeceğime dair hiçbir işaret hissetmiyorum.

Bran'e yumruk attığım gece hapları aldım çünkü artık kendime güvenemiyordum. Kontrolü kaybettiğimi kabul etmek zorundaydım.

Yardım etmediler. Havuzda neredeyse boğulmak yardım sayılmıyorsa tabii.

Yine de, pişman olacağım bir şey yapmamak için üç tanesini daha önce aldım. Onu incitme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ama işe yaradıklarını sanmıyorum. Birine yumruk atma dürtüsü kontrol edemeyeceğim kadar büyük.

Uzak durmalıydım.

Gerçekten burada olmamalıyım-

Bran'in aceleyle bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Tam olarak nerede bekleyeceğimi biliyor.

Lanet olsun. Onu ve sofistike duruşunu özlemişim. Sade siyah şortu ve gri tişörtü fit fiziğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Saçları biraz dağınık, alnının üzerine gelişigüzel düşüyor ve onu gergin tarafı yerine daha insani gösteriyor.

Önümde durdu ve ifadesi yavaşça öfkeden yumuşaklığa mı dönüştü? Ne zamandan beri yumuşuyor?

"Çatı katında da buluşabilirdik. Buraya gelmene gerek yoktu. Burada olmanı istemediğimden değil..."

Ona bakıyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum. Şu anda patlamamak için kendime güvenmiyorum.

"Nikolai, dinle." Motosikletin etrafında dönüyor ve önümde duruyor. "Seninle konuşmak istediğim pek çok şey var. Aslında arkadaşlarımla ve Glyn'le konuştum ve-"

"Kapa şu lanet çeneni." Onu boğazından tutup ağacın gövdesine doğru itiyorum. "Buraya konuşmaya gelmedim."

Dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum ve irkilmiş bir ses çıkarıyor, ama ben onu yutuyorum. Limon, zencefil ve bal tadı var.

Tadı benim çöküşüm gibi.

Dilimi onunkine doğru itiyorum, o inleyene kadar şapırdatıyorum, çekiştiriyorum ve ısırıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki bunu bekliyormuş gibi benim için inliyor. Sanki benim yerime başkasını koymamış gibi.

"Niko... bekle." Dudaklarını uzaklaştırdı.

"Beklemekten bıktım." Ağzını kovalıyorum, sonra tekrar sahipleniyorum. Saçımı çekiyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Acı hissetmiyorum. Düşünce yok.

Sadece kör bir sahiplenme. Çarpık arzu.

Ona *sahip* olma ihtiyacı içimi bir canavar gibi pençeliyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekip etrafında dönüyorum, sonra yüzünü ağaca yaslıyorum, parmaklarım ensesini sarıyor. Şortunu aşağı çekip kıçını ortaya çıkarıyorum.

"Nikolai...?"

Dudaklarım kulağıyla aynı hizaya geliyor ve o kadar sert nefes alıyorum ki neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. "Bana durmamı söyle. Bunu yapmak için tek şansın bu. Beni artık istemediğini söyle. Söyle ve gideyim."

"O değil..." Kesik kesik verdiği nefesler havada benim afrodizyağım gibi yankılanıyor.

"Eğer o değilse, kapa şu lanet çeneni." "Sorun
ne?"

"Kapa çeneni." Onu gördüğümden beri sertleşmiş olan sikimi çıkardım ve elime tükürdüm. "Kayganlaştırıcı yok. Bu iş görür."

Olumlu bir ses çıkarıyor, ama sıkı kas halkasını ittiğimde bir homurtuyla sona eriyor.

Son iki haftadır alışılmadık bir şekilde ölü olan bedenim, onun içinde kılıflandığımda hayata geri dönüyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, dişlerim boğazının çukurunu ısırıyor. Bran
bana bakmak için yüzünü çeviriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Sanki beni özlemiş gibi o yumuşak gözlerle bana bakmasından hoşlanmıyorum. Sanki benim *yerime* geçmemiş gibi.

Bu yüzden daha sert itiyorum, daha derine ulaşıyorum, daha hızlı gidiyorum.

"Niko..." diye inliyor piercinglerimin olduğu noktaya vurduğumda. "Siktir... Halkın içindeyiz."

"Yine de o kadar sertsin ki ağaca sürtünüyorsun. Yakalanma ihtimali seni kızdırıyor ve rahatsız ediyor."

"Tanrım... mmfuck... Beni becerme şeklini özledim."

"Kapa şu lanet çeneni." Bu sefer parmaklarımı ağzının etrafına doluyorum. Onun sesini duymak istemiyorum. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun içinde tekrar kaybolmak istemiyorum.

Sadece bir noktayı kanıtlıyorum. Onun sadece ve sadece *bana* ait olduğu gerçeğini.

Hâlâ sadece beni istediği ve asla yerimi dolduramayacağı gerçeği.

"Sen benimsin, Brandon. Lanet olası *benim*. Senin için benden başka bir seçenek olduğunu düşünüyorsan, sana flaş bir haberim var." Kulağının kabuğunu ısırıyorum ve inliyor, sesi elimle boğuluyor. "Hiç de değil. Sana yaklaşmasına izin verdiğin *herkesi* katledeceğimi ve kanlarıyla seni becereceğimi bil."

Aletini sıkıp hızlı ve sert bir şekilde sarsıyorum, aletimin kıçındaki ritmine uyuyorum. Kalçalarını önce ileri sonra geri itiyor, çılgınlığı benimkini yansıtana kadar kıçını kasıklarıma defalarca çarpıyor. Ben ona sert ve çılgınca vurdukça etin ete çarpma sesleri havada yankılanıyor.

Lanet olsun.

Elimin üzerine boşalıyor, inliyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ağzını tutmam buna izin vermiyor.

Boşaldıktan sonra bile sikime binmeye devam ediyor, ileri geri sarsıyor, beni sağıyor, orgazmı bedenim yerine berbat ruhumun derinliklerinde bir yerden sürüklüyor.

İçine boşalıyorum ve inliyor, dişleri parmaklarıma batıyor ve vücudu benimkinin altında titriyor.

Daha önce bilmiyorsam bile şimdi eminim. Onunla olmadıkça bir daha asla sevişmekten zevk alamayacağım.

Beni mahvetti. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

İçinden çıkarken bile aklım hâlâ karmakarışık. Döllerim taşaklarından ve kalçalarından aşağı süzülüyor ve her zaman yaptığım gibi onu tekrar içine almak istiyorum, ama bu dokunmakla ilgili değil.

Bu lanet bir noktayı kanıtlamakla ilgili.

Elimi çektiğimde Bran'in dudakları dudaklarıma uzanıyor ama ben geri çekiliyorum ve ulaşamıyorum.

Onu hiç bu kadar incinmiş, şu an göründüğü kadar perişan görmemiştim. Tüm zevki kayboldu ve sanki gözlerimi ilk kez görüyormuş gibi beni yavaşça, temkinli bir şekilde izliyor.

O bana bakarken biz kendimizi içeri sokuyoruz.

Elini tutuyorum ve saati çıkarıp altını kontrol ederken sertleşiyor. Eski bir yara izi var ama görebildiğim kadarıyla yenisi yok. Yine de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

'tıraş' nedeniyle oluşan çentikler gibi gizli bir yerde yapıyor olabilir.

"Ben yapmadım..." Elini yavaşça serbest bırakıyor. "Son seferden beri yapmadım."

"Güzel."

Başını eğiyor, yüzü okunmuyor. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sana kimsenin dokunmasına izin vermesen iyi edersin yoksa yemin ederim cinayet tehditlerim gerçeğe dönüşür."

Başını sallıyor, ifadesi ciddi. "Biz özeliz, unuttun mu?" "Bunu hatırlayan sen olmalısın."

"Bu da ne demek şimdi?" Arkamı döndüm ve bisikletime atladım.

"Bekle. Gidiyor musun? Öylece mi?" "Aynen öyle."

"Nikolai. Sakın beni bırakıp gitmeye cüret etme." "Bunu sayısız kez yaptın. Ben neden yapamayayım?"

Yüz ifadesinden acı damlıyor ve ağzını açıyor. Yola koyulmalıyım ama yapamam. Söyleyecek bir şeyi varken olmaz.

"Özür dilerim."

"Özür dilemekle ilgili ne dedim ben?"

"Ne söylememi ya da ne yapmamı istiyorsun? Sana yaklaşmaya çalışıyorum ama ben çabaladıkça sen daha da uzaklaşıyorsun."

"Sana bir şey sorayım." Yan dönüp ona bakıyorum. "Benimle kardeşin arasında seçim yapmak zorunda kalsaydın. Kimi seçerdin?"

"İkisi de değil. Bunun bir seçim olması gerekmiyor. Ayrıca, sen onu Mia'yla kabul edersen, onun da seni benimle kabul etmekten başka çaresi kalmaz."

"Kız kardeşim pazarlığa açık değil."

Yüzü düşüyor ve kalın kalın yutkunuyor. "O zaman sanırım seçimini yaptın."

"Sen de öyle." Motoru deviriyorum.

Onu kaçırmak gibi çok mantıksız bir fikre kapılmadan önce buradan çıkmam gerekiyor.

İçimden bir ses bunu talep ediyor, onu yakınımda tutmak için varlığımın temelini tırmalıyor ve pençeliyor.

Ama bunu yaparsam, onu alırsam, ona zarar veririm. Yapacağımı biliyorum. onu *kaybetmek*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dikiz aynasından ona bakmaya devam etsem de, orada eli saçlarında dursa da geri dönmüyorum.

Landon King denen haşereyi ortadan kaldırmalıyım. O zaman bana bir şişe hap lazım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

NIKOLAI

Landon'la ilgili seçimi senin yerine ben yapacağım. Onu halledilmiş say.

Nikolai'den bir hafta daha sessizlikten sonra aldığım mesaj bu.

Beni ağaca yaslayıp siktikten sonra gitti. Onu öpmeme izin vermeden. Onunla konuşmama. Hiçbir şey yapmadan.

Kendi kız kardeşi hakkında pazarlık yapmazken bana ültimatom bile verdi.

Lan ve benim sorunlarımız olabilir ama o benim ikiz kardeşim. En iyi tanıdığım kişi. Kendimden nefret ederken boğulduğumda baktığım kişi. Onu utanmaz ve kendinden emin haliyle izlemek bana iyi olabileceğime dair umut veriyor. Eğer tek yumurta ikizim iyiyse, ben de iyi olabilirim.

İlişkimizin karmaşıklığını Lan ve benden başka kimse anlayamaz.

Annem ve babam bile bunu bilmiyor.

Nikolai bana nasıl böyle bir ültimatom verebilir? Nasıl olur da kardeşimle 'anlaşacağını' söyler ve benim de buna izin vereceğimi düşünür?

Bana nasıl seçim *yaptırabilir* ki?

Mia'nın doğum günü partisinde, kendinde olmadığını fark ettim. Boş, dipsiz bir ifadesi vardı ve bazen bana bakıyordu ve beni gördüğünü sanmıyordum.

Onun için orada olmak istedim ve bu konuda sayısız kez denedim. Kapıyı suratıma çarpan o oldu.

Bunun onu uzakta tuttuğum onca zamanın intikamı olduğunu düşünmeden edemiyorum. İtme-çekme oyunu tersine döndü ve ben şimdi alıcı taraftayım.

Ama ailesini asla tehdit etmedim. Lan ve Mia'nın kaçamağını gizlemiş olabilirim, ama gerçekten bunun unutulup gideceğini ve ona haber vermenin yarardan çok zarar getireceğini düşündüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve evet, zaman zaman mesafeli davranmış olabilirim ama benden istediği zaman yanındaydım.

Öte yandan o, artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti.

İletişim kurmuyor. Çatı katına gelmiyor. Ve kardeşime zarar vererek beni kaybetme ihtimalini tamamen kabullenmiş durumda.

Kalbimin kırılmasını unut. Şu an çok öfkeliyim.

Mia'ya kardeşinin planları hakkında mesaj attım ve o da bana Heathen'ların malikânesine giriş için bir kod verdi.

Deli gibi araba sürdükten sonra şu anda bulunduğum yer burası.

Ancak, Mia'nın onunla buluşmamı söylediği ek binaya vardığımda, üç iri yarı muhafız tarafından durduruldum. İkisi kaya gibi yapılıydı ve bana hamamböceğiymişim gibi bakıyorlardı.

Metal kapının iki yanında duruyorlar, kollarını önlerinde kavuşturmuşlar, ama bellerinde kılıflı silahlarını bir an için görebiliyorum.

Öne çıkan kişi benden daha yaşlı görünmeyen genç ve sarışın bir adam ama Rus aksanıyla "Geri çekil" diye emrederken yüzünde ciddi bir ifade var.

"Mia'yı görmeye geldim," diyorum kararlı sesimle.

"Bu mümkün değil. Mülkü terk edin yoksa size dışarı kadar eşlik edeceğiz. İkinci seçenek hiç de hoş olmayacaktır."

"Mia ve kardeşimi görene kadar yerimden kıpırdamayacağım."

O ileri doğru adım atıyor ama ben yerimde sabit kalıyorum. Beni yere sereceğinden hiç şüphem yok ama umurumda değil. Şu anda tek istediğim kardeşimi tek parça halinde eve götürmek.

"Nikolai'ye burada olduğumu söyle," diyorum bana uzandığında.

"Ne?"

"Onu görmek istediğimi söyle, ama o test yapmak istemiyor. Ben."

"Nikolai *seni* neden görmek istesin ki?" diye soruyor. küçümseme beni sinirlendiriyor.

Onun gözünde ben Lan'ın tek yumurta ikiziyim ve bu nedenle Nikolai'nin de beni aynı derecede hor görmesi gerekirdi. Ama bu doğru değil. Jeremy ve Killian bile aslında benden hoşlanıyor ve beni her zaman Lan'ın maskaralıklarından ayırdılar.

Nikolai de başından beri öyle. Bu yüzden bana lotus çiçeği diyor. Ama şimdi, büyük bir pislik gibi davranıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gardiyan beni itmeye başladı ve ben ona karşı koydum. Ama yüzüme yumruk atamadan kapı gıcırdayarak açıldı.

Lan dışarı çıktığında nefesim kesiliyor, dengesiz bacakları üzerinde sallanıyor. Dudağının kenarından kan fışkırıyor ve mor çürükler yanaklarını ve boynunu süslüyor.

Ama beni felç eden kısım, ön kolunu tutarken sol elinin yanında gevşek bir şekilde durması.

Hayır, hayır, hayır.

Kendimi muhafızın elinden kurtarıyorum ve ona doğru koşuyorum. "Lan... iyi misin?"

"Burada ne halt ediyorsun Bran?" diye çıkışıyor ve beni ensemden yakalıyor. "Neden işgüzarlığı bırakıp kıpırdamadan duramıyorsun?"

"Canının yanmasını izleyip hiçbir şey yapamam." Kolunu inceliyorum, bileğine dokunduğumda kalbim gümbür gümbür atıyor ve o da inliyor. "Bileğin... iyi mi?"

Bana el sallıyor. "Nikolai kıskandı ve kırmaya çalıştı, ama sanırım bir burkulmayla kurtuldum."

"Nikolai mi yaptı?"

"Ya Mia'yı terk edeceğimi ya da sanatçı bileğimi kıracağını söyledi."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ama bu, içime dolan acıyı dağıtmak için hiçbir şey yapmıyor. "Mia'yı sen seçtin."

Bu bir soru değil, çünkü artık onun için kendini ne kadar feda edebileceğini biliyorum. Kendini ona adadığı kadar kimseye adadığını görmemiştim.

Dudaklarında acı dolu, kanlı bir sırıtış beliriyor. "Kesinlikle. Gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

Öksürüyor ve sonra beton zemine bir ağız dolusu kan tükürüyor. Onu belinden tuttum ve arabayı girişin yakınında bırakmak zorunda kaldığım yere doğru sürüklemeye başladım.

"Seni bir doktora götürelim."

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ama bana yaslanıyor ve onu yarı yarıya taşımama izin veriyor.

"Söylemeliyim ki, benim için endişelendiğini görmek rahatlatıcı." Saçımı karıştırdı.

"Oyalanmayı bırak, Lan. Bileğini mahvettin ve tek düşünebildiğin senin için endişelenmem mi?"

"Bu çok önemli bir unsur." "Ciddi

misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Uh-huh. Bu önemsediğiniz anlamına gelir."

"Ben her zaman önemserim. Umursamayan sensin."

"Sikerim öyle işi. Sen burada olmasaydın, o bir avuç dinsizi benim özel berbatlığımla tanıştıracaktım."

"Ve kendini öldürtmek mi?"

"Cenazemde ağlayacak mısın?"

"Lan! Böyle saçma sapan şakalar yapma." "Ama

bilmek istiyorum. Öğrenecek misin?"

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken iç geçirdim. "Sen benim ikiz

kardeşimsin." "Ve?" Beklentiyle bana bakıyor, sanki bir sırtlan gibi. Avına saldırmak için bekliyor. Ya da belki de bu sadece bir beklentidir ve ben çok fazla anlam çıkarıyorumdur.

"Bu da sensiz aynı olamayacağım anlamına geliyor. Bu duyguyu paylaştığından değil." Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama o ayağını kapıya doğru iterek açık kalmasını sağlıyor.

"Biliyor musun, bu senin sorunun Bran. Benimle *konuşmak* yerine hep hakkımda bir şeyler varsayıyorsun. Bu gitmesi gereken kötü bir alışkanlık." Aynı bakışlarıyla bakışlarımı yakalıyor. "Ben de sensiz aynı olmazdım, amcık. Sen benim bir parçamsın."

"Yine mi sahiplik? Klasik."

"Bu lanet olası bir sahiplik değil. Eğer sana *sahip* olsaydım, seninle ilgili hiçbir şey umurumda olmazdı çünkü seni çoktan avucumun içine almış olurdum." Elimi tutuyor ve ne kadar sert olduğunu görünce irkiliyorum. "Beni dinlemeni ve dikkatle dinlemeni istiyorum. Sen benim bir *parçamsın*. Bu da kendime karşı eleştirel olduğum gibi sana karşı da eleştirel olduğum anlamına geliyor. Senin güvenliğini kendi güvenliğim gibi görüyorum, hatta bazen daha fazla çünkü başkalarının rahatını kendininkinden daha fazla düşünme eğilimindesin. Kendini bir kalenin arkasına kapatıp beni dışarıda tutmandan nefret ettim. Bunu anlamana *ihtiyacım* var."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sözleri içimdeki bir duvarı tuğla tuğla yıkıyor.

"On üç yaşındayken beni telefonuna Yedek Parça olarak kaydetmiştin."

"Çünkü kendi odanızı talep ettiniz. Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'O haşaratla aynı yeri paylaşmak istemiyorum. Ben önemsiz biri değilim."

İrkildim. Bu, her şeyin dağılmaya başladığı zamandı. Tek yapabildiğim

başımı sallamak ve elimi onunkinden çekmek.

Bileğini kalçasına koyduğunda inliyor ve az önceki öfke tekrar üzerime çöküyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana bir saniye ver."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ama onu arabaya kilitliyorum, böylece takip etmeye çalışmıyor.

Sonra ek binaya geri dönüyorum. Killian ve Mia'nın ana eve doğru yürüdüklerini, Mia'nın öfkeyle işaret ettiğini ve Mia'nın da gergin bir ifadeyle dinlediğini görüyorum.

Jeremy, Nikolai ile muhafızların hâlâ yakınlarda beklediği ek binanın önünde konuşmaktadır.

Onlara doğru ilerliyorum, ama bir kez daha sarışın adam tarafından durduruluyorum.

Nikolai başını kaldırır ve kaşlarının arasında bir çatıklık belirir. Saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve aslında üzerinde bir tişört ve pantolon var. Ama yine de kardeşimin lanet kanını üzerine bulaştırmak istemezdi.

"Bırak onu, Ilya," diyor sarışına ve o da isteksizce beni bırakıyor.

Öne doğru yürüyorum ve yumruğumu suratına indiriyorum. Geri çekiliyor ve kararmış gözleri benimkilere kayarken yanağını sıkıyor.

Jeremy bir an için afalladı. Elimi sıkma dürtüsüne karşı koyarken ben de öyle. Bu çok *acıtıyor*.

Yine de buna değer.

"Tebrikler, Nikolai. Dileğin gerçekleşti." Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Bitti."

Jeremy sanki kalıpları birleştiriyormuş gibi hesapçı bir ifadeyle aramıza bakıyor ama açıkçası artık daha az umursayamazdım.

Gitmek için dönüyorum ama Nikolai beni kolumdan tutuyor ve kulağıma "Rüyanda görürsün bebeğim" diye hırlarken sert göğsü sırtıma bastırıyor.

Siktir et onu.

Ona dirsek atıyorum ve kendimi onun elinden kurtarıyorum. Arkama bakmadan, Lan'ı bıraktığım yere doğru koşuyorum.

Belki de tüm bunları arkamda bırakmanın zamanı

gelmiştir. Temelli olarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

"Dikkatini kaybediyorsun evlat."

Başımı kaldırıyorum ve yanlışlıkla sıcak tencereye dokunduğumda sarsılıyorum. "Bran!" Babam elimi tutuyor ve parmaklarımı inceliyor.

Dokunuşu lanetli bileğimi yakıyor. Sanki lazer gözleri saatin altına ulaşacak ve ne kadar berbat durumda olduğumun kanıtını görecekmiş gibi hissediyorum.

Glyn haklıydı. Ailem beni seviyor, *hep* sevdiler. Ama bir parçam, bunun çok iyi takındığım dış görünüşümden kaynaklandığını düşünmeden edemiyor. İtaatkâr oğulları, itaatkâr bir genç, asla şikâyet etmez ve asla kriz çıkarmaz.

Asla yollarına çıkmaz. Lan'ın yaptığı gibi başlarını ağrıtmaz.

Bir parçam, beni gerçekte olduğum gibi görürlerse, Yılın Oğlu Ödülü'nü şimşekten daha hızlı kaybedeceğime inanıyor.

Bu ihtimal beni çok korkutuyor.

Elimi kurnazca babamdan çekiyorum ve bir gülümseme yerleştiriyorum. "Önemli bir şey değil.

Sadece küçük bir yanık."

"Mutfakta dikkatli olmanız gerekir. Yemek pişirmenin ilk kuralı budur."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Babam omzumu şefkatle okşuyor ve havuç doğramaya geri dönüyor, ama bana altın gülümsemesini sunmadan önce değil. Lan ve bana miras kalan gülümseme. Gerçi o bizim daha sarışın, daha kaslı bir versiyonumuz.

Annem onun okuldaki en popüler çocuk olduğunu ve olması gerekenden daha fazla ilgi çektiğini söyledi. Ben de bunu görebiliyorum. Büyükbaba Jonathan'ın deyimiyle 'üstün' King genlerini taşımakla kalmıyor, aynı zamanda son derece aklı başında ve karizmatik biri.

Seçkin birkaç kişi Aiden Amca yerine onunla iş yapmayı tercih ediyor çünkü o çok daha cana yakın. Amca...şey, onun sloganı ya onun yolu ya da otoyol diyelim. Eli ve Lan bu konuda kesinlikle ona çekmişler.

Birçok kişi Aiden Amca'ya akın etse de, babam yoğun ama şefkatli kişiliğiyle asıl cevherdir. Dıştan acımasızlığı ama içten sıcaklığı. Sert talepleri ve ayı kucaklamaları. Babam her zaman en büyük rol modelim ve olmak için çabaladığım erkek tipi olmuştur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sorumluluk sahibi. Güvenilir. Kontrollü.

Ne yazık ki bunu başaramayacak kadar kafam karışık.

Zamanla her şeyin daha iyiye gideceğini düşünmüştüm ama mürekkep içimi kemiriyor ve her güzel rengi ve anıyı siyaha boyuyor.

Ve bu sürecin sonunda herkesin beni göreceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Birinin beni böyle görmesindense kan kaybından ölmeyi tercih ederim. "Bran?"

Babama göz kırpıyorum, gülümserken bu son düşünce hâlâ midemi bulandırıyor. "Öyle mi?"

"Baharatları şimdi eklemen gerekmiyor mu?"

"Ah, doğru." Buna odaklanıyorum ve metodik olarak her birinden kesin miktarlarda tencereye serpiyorum.

Ancak eskiden büyük zevk aldığım bu faaliyet bile artık bana sadece acı veriyor.

Çatı katında yemek pişirdiğim ve Nikolai'nin yapışkan davrandığı zamanları düşünmeden edemiyorum ve onu sinir bozucu olarak adlandırsam da, aslında onun etrafımda olmasını seviyordum.

Benden bir dakika bile uzak kalamamasını seviyordum. Sanki çeliğinin mıknatısıymışım gibi sürekli bana dokunmayı kendine görev edinmişti.

Sonra her şey sona erdi.

"Bunca zaman okuldan uzak kalmanın sorun olmayacağına emin misin?" Babam doğrama sesleri arasında soruyor. "Eve geleli bir hafta oldu."

"Evet. Danışman hocama mezuniyet çalışmamı buradan yapacağımı söyledim." Gülümsüyorum ve "Benden sıkıldın mı?" diye şaka yapıyorum.

"Saçmalık. Geri taşınmanı tercih ederim. Bunu biliyorsun." İç çekti. "Çocuk yap, dediler. Sana arkadaşlık edecekler, dediler. Ve ben burada üçünüzü eve geri götürmemeye çalışıyorum."

"Sen ve Aiden Amca da büyükbabamı terk ettiniz."

"Bu farklı. Deden kanlı bir diktatör ve acımasız bir otokrat. Dünyayı fethetme planına devam edebilmek için bizim defolup gitmemizi bekleyemezdi."

"Nan'in ayaklarına kapanan ve Glyn'e şımarık bir prenses gibi davranan aynı büyükbaba mı?"

"Şu, evet. Ninen onu evcilleştirdi. Ondan önce çekilmez bir hıyardı ve sık sık bize küserdi. Sürekli çatışırdık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

zaman." Belirgin bir nostaljiyle başını sallıyor ve elini uzatıyor.

O daha istemeden patates kasesini ona uzatıyorum. Babam ve ben böyle uyumluyuz.

"Gerçekten mi? Ama artık iyi bir ilişkiniz var."

"İlişkiler böyle bir şeydir. Emek ve zaman ister. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, gençken küçük bir serseriydim. Malikanesini yakmış ve okulda onu daimi ziyaretçi yapacak kadar sorun çıkarmış olabilirim."

Elim çorbayı karıştırırken duraksıyor. "İmkânı yok."

"Diyelim ki vahşiydim."

"Buna inanamıyorum. Sen, vahşi misin? Yoğun, evet. Ama *vahşi*?"

"Evcilleşmemiş siyah bir attan daha vahşi. Kimse beni kısıtlayamaz. Büyükbaban bile."

"Vay canına. Tüm bunları yaptığını hayal etmek zor."

"Kardeşinin davranış sorunlarını kimden aldığını düşünüyorsun?"

"Oh." Aromatik fesleğen ve kekik kokusunu içime çekerek karıştırmaya devam ediyorum. "*Oh*! Bu yüzden mi bir noktada ona karşı katıydın?"

"Kendimi izlemek ve görüntüyü Amca'nın bakış açısından görmek gibiydi. Hoş bir duygu değil." Omuzlarımı tutuyor. "Ama sen varsın, o yüzden şikayet edemem."

Beni geçip dolaba doğru ilerliyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, az önceki düşüncelerim aç bir köpekbalığı gibi yüzeye fırlıyor.

Bir salata kâsesi getirirken "Yirmi dakika içinde servise hazır olur musunuz?" diye sorar.

"Evet, sanırım başarabilirim."

"Ne yapacaksın?" Annem arkamdan bir sarılma saldırısına uğramadan önce sesleniyor.

Benden çok daha kısa ve beni yanağımdan öpebilmesi için eğilmem gerekiyor.

Annemin saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve gömleğinin kollarına boya bulaşmış. Ne yazık ki, son teslim tarihi ile mücadele ettiği bir zamanda geldim, bu yüzden onu pek göremedim ve bunun için sürekli özür diliyor, ama anlıyorum. Benim de bir şey üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu. Anahtar kelime *sözde*.

O akılsız doğa manzaralarını resmetme düşüncesi beni ölümüne sıkıyor.

"İlahi bir şey kokuyor." Babamın yanından gizlice geçmeye çalışır, ama babam kollarını beline dolayıp onu öper, sonra da onu şu yöne doğru iter

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

yemek odası.

"Git dinlen. Birazdan servis yapacağız."

"Oğullarımın beni şımartmasına bayılıyorum." Saçlarını okşuyor ve yakasını düzeltiyor.

Karıştırmaya devam ederken, onları izlemekten kendimi alamıyorum.

Onların tutkulu, koşulsuz sevgisiyle çevrili olarak büyüdüm ve bu, umudun içimde canlı tutulmasının nedenlerinden biri - her ne kadar boş olsa da.

"Baba, fırın," diyorum ve sonunda onu serbest bırakıyor.

"Bu arada, Grace akşam yemeğinde bize katılacak. Onu da sayabilir misin?" Yanımda durdu ve bulaşıcı bir şekilde sırıttı. "Bu senin için iyi bir fırsat bebeğim. Seninle sözleşme imzalamayı gerçekten düşünüyor. Bu harika değil mi?"

"Çoktan bir menajer buldum anne."

"Oh. Kim?"

"Maxine Saul."

"Landon'ın menajeri mi? Heykeltraşlık konusunda kafası iyi ve seni almaz. Ayrıca Grace çok daha iyi tanınan ve saygı duyulan bir isim. Çalışmalarınızı kısa sürede duyuracaktır. Beni işe aldığında çok şanslıydım."

"Tarzımı takdir ettiğini sanmıyorum."

"Öyle olduğunu söyledi. Hadi, Bran. Sadece söyleyeceklerini dinle. Hoşuna gitmezse ve yine de Maxine'le gitmeyi tercih edersen, seçimine saygı duyarım."

Başımı sallıyorum ve yemek odasında kaybolmadan önce bana tekrar sarılıyor.

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin," diyor babam. "Annen ünlü bir menajerle anlaşmanı istiyor çünkü geleceğinden endişe ediyor, özellikle de Lan'ın aksine sergilere katılmayı reddettiğinden beri. Ama bize bir şey söylemek istersen, seni dinleriz. Belki de sanata devam etmek istemiyorsun. Belki de farklı bir yol izlemeyi tercih ediyorsunuz. Her ne olursa olsun, biz buradayız."

Gülümseyerek başımı salladığımda omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor. Neden beni rahatlatmak için her zaman doğru kelimeleri söylüyor?

Ancak dördümüz akşam yemeğine oturduğumuzda, bu gerginlik dalga dalga geri dönüyor.

Annemin yaklaşan sergisi ve nasıl parlak sonuçlar bekledikleri hakkında konuşurlarken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Herkes bunun için sabırsızlanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Orada olacaksın, değil mi Bran?" Grace bana gösterişli, hafif züppe üst sınıf aksanıyla soruyor.

Grace Bruckner gerçekten de tanınan bir isim. Kanatları altında, hepsi de dünyaca ünlü ve çok sayıda ödül kazanmış üç sanatçı var. Annemle yaşıt ama ondan daha farklı olamazdı.

Çoğu zaman kırmızı giyinir. Şu anda bile üzerinde kırmızı bir kaşkorse, topuklu ayakkabılar, küpeler ve ruj var. Tek farklı renk siyah kalem eteği.

Platin sarısı saçları mükemmel bir bob şeklinde omuzlarına düşüyor ve muhtemelen botoks nedeniyle sık sık sahte bir gülümseme takıyor.

"Elbette. Annem için her şeyi yaparım." Gülümsüyorum ve annem bana kalp gözleriyle bakıyor.

"Lan da mı?" Grace zorlar.

"Ona sormanız gerekecek. Son zamanlarda... oldukça meşgul."

"Görünüşe göre onu hizada tutan bir kız arkadaşı var." Annemin sözleri, ona Mia'dan ve 'vahşi çocuğunu' nasıl evcilleştirdiğinden ilk bahsettiğim zamanki gibi neşeyle damlıyor.

"*Sırada* mı?" Babam alay ediyor. "Gördüğüm zaman inanırım."

"Sana söz veriyorum baba. Onu hiç kimseye ona olduğu gibi adanmış görmedim. Benden empati dersi bile istedi."

"Ciddi görünüyor."

"Çok ciddi."

"Ne kadar büyüleyici." Grace şarabından bir yudum alır. "Peki ya sen Bran? Kız arkadaşın var mı?"

Bunun üzerine acı içimi parçalıyor ve yüzümü yemekle doldururken sessiz kalmayı seçiyorum.

"Kimse yok mu?" diye ısrar ediyor.

"Unut bunu, Grace. Bran ilişkilerini kendine saklamayı sever." Annem gülüyor. "Belki bir gün senin özel biriyle tanışırız, tatlım."

Büyük şans.

"Ee, Bran." Grace koltuğunda öne doğru eğildi. "Eminim Astrid sana söylemiştir ama seninle resmi olarak sözleşme imzalamayı düşünüyorum. Bunu daha detaylı konuşmak için bize zaman ayırabilir misin? Tercihen stüdyoda, son çalışmalarını görebileceğim bir yerde."

"Peki ya Glyn?" Ben soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Roze şarabını yudumlamaya devam ediyor. "Glyn hala çok genç ve tarzını geliştirme sürecinde. Ona geçmeden önce birkaç yıl bekleyeceğim. Şimdi sana odaklanalım."

"Heyecan verici değil mi?" Annem bana sırıtıyor. "İleride birlikte sergiler açabiliriz."

"Bu harika bir fikir," diye kabul ediyor Grace. "Aslında, gördüklerime bağlı olarak, gelecek serginize bir ya da iki resim ekleyebileceğimizi düşünüyorum."

"Aman Tanrım. Bunu yapabiliyor musun?"

"Bu kolay bir iş değil ama ikiniz için de bunu başarabilirim."

"Bran? Ne düşünüyorsun?" O kadar kocaman gülümsüyor ki midem bulanıyor. "Lev, tatlım, bir şişe şampanya açmalıyız."

Yüz ifademi ölçüyor. "Bu adımı atmaya hazır mısın, evlat?" "Bunu düşünmem gerek." Peçeteyle dudaklarımı sildim ve ayağa kalktım.

hafif dengesiz ayakları üzerinde. "Bir ödev üzerinde çalışmam gerekiyor. Lütfen yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın."

Hissetmediğim bir sakinlikle yemek odasından çıkıyorum. Stüdyoya gitmek yerine merdivenlerden odama çıkıyorum.

İçeri girer girmez yatağa kafa üstü düşüyorum ve keşke kendimi lanet yastıkla boğabilseydim diyorum.

Siyah mürekkep ü z e r i m e çöküyor, nefes nefese kalana kadar sırtıma ağırlık bindiriyor.

Yastığın altına uzanıp İsviçre çakımı kapıyorum, sonra saatimi çekip alıyorum ve bıçağı bileğime dayıyorum.

Bir kesik. Küçük bir

tane. Sadece nefes

almam gerek.

Nefes almak istiyorum.

Telefonum titriyor ve irkiliyorum. Ekranı aydınlatan ismi gördüğümde bıçağın yatağa düşmesine izin verdim.

Nikolai.

Telefon titredikçe daha çok nefes alıyorum, çırpınıyorum, var olmayan hava için savaşıyorum. Titreyen parmağım her aradığında olduğu gibi ekranın üzerinde geziniyor ama her zamanki gibi cevap vermiyorum.

Ekranda bir cevapsız çağrı görünüyor.

Ardından, her zamanki gibi bir metin gelir.

NIKOLAI

Aç şu lanet telefonu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Metinlerini açıyorum ve okumak için sırt üstü dönüyorum, derin bir nefes alıyorum, çalkalanan midemde tutuyorum, sonra uzun, titrek bir nefesle havayı dışarı üflüyorum.

Görünmez elleri hâlâ lanetli bileğimi boğuyor olsa da mürekkebin yavaş yavaş gölgelere çekildiğini hissedebiliyorum.

Lan'ın bileğinin güvende olduğundan emin olduktan sonra adadan ayrıldığımdan beri gönderdiği tüm mesajları okuyarak yukarı kaydırıyorum.

O zamanlar her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve ailemle birlikte olmanın mükemmel bir çözüm olduğunu düşündüm.

Artık o kadar emin değilim.

Adada da olsam, burada da olsam her yerim ağrıyor.

Yine de mesajlarını tekrar okumaktan kendimi alamıyorum. Öfkeden yalvarmaya, yalvarmadan tekrar öfkelenmeye geçtiler. Lanet bir sapık gibi beni günde yirmi kez arıyor.

Birkaç gün önce mesaj atmayı ve aramayı tamamen bıraktı, ben de vazgeçtiğini düşündüm ama az önce beni aradı. Bu ne anlama geliyor?

Bu yüzden umutlu mu hissetmem gerekiyor?

Mesajlardan çıkıp Instagram'ı açıyorum, sonra da bir keş gibi profiline giriyorum. Uzun zamandır bir şey paylaşmamış ama eski fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Sanki her biri telefonumda özel bir klasörde kayıtlı değilmiş gibi.

Annemin sesi süzülmeden önce kapının çalınmasıyla irkiliyorum. "Bran, tatlım, uyanık mısın?"

Bıçağı yastığın altına atıyorum ve saatimi takmak için yatakta doğruluyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Evet. İçeri gel."

Kapı açılırken parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor ve onu derme çatma bir zırh gibi göğsümde tutuyor.

Annem ve babam ellerinde atıştırmalıklar, patlamış mısır ve birayla içeri girerler. "Film gecesi," diyor babam. "Kaçtığınızı sanmayın."

Gülümsüyorum ve telefonumu cebime atıyorum. "Bunun için ev sinemasına gitmemiz gerekmiyor mu?"

Kollarının içindekileri masamın üzerine bırakıp iki yanıma oturdular.

"Bunu yapmadan önce..." Annem sözünü keser. "Önce biraz sohbet etmek istedim."

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Özür dilemek istiyorum tatlım. Sözlerimi gözden geçiriyordum ve sana mümkün olan en iyi anlaşmayı sunmaya çalışırken seni zorladığımı fark ettim ve sanırım bu seni rahatsız etti. Grace yerine Maxine'i tercih ediyorsan, et. Her adımında arkanda olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette Bran. Bana bunları d o ğ r u d a n anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Beni affediyor musun?"

"Affedilecek bir şey yok anne. Senin konumunda olan herkes Grace tarafından temsil edilmenin bir onur olduğunu düşünür. Ama ben henüz senin seviyende değilim. Bu baskıyı istemiyorum."

"Anlıyorum. Her seferinde bir adım, değil mi?" Gülümsemem bu sefer çok daha samimi.

"Kendini ifade etmek o kadar da zor değildi, değil mi oğlum?" Babam omzuma rahatlatıcı bir kol atarak soruyor.

"Biz senin ebeveynleriniz, vasilerin ya da etrafında dikkatli olman gereken insanlar değiliz." Annem elimi küçük ellerinin arasına aldı. "Bizimle konuşurken bunu düşünmek zorunda değilsin. Aklından geçenleri bize özgürce anlatabilirsin."

Tüm cesaretimi toplayıp "Anne, baba. Size bir şey söylemek istiyorum."

"Her şeyi yaparım," diyor ve babam cesaretlendirici bir şekilde başını sallıyor.

"Yani... olay şu ki. Ben...şey, bunu yüksek sesle konuşmak düşündüğümden çok daha zormuş."

"Acele etme." Babam sırtımı okşuyor. "Her neyse, yalnız değilsin Bran."

"Sağ ol baba." Boğazımı temizliyorum. "Uzun zaman önce sana neden normal olmadığımı sorduğumu hatırlıyor musun?"

"On dört yaşındayken mi?"

"Evet. Bana hangi bölümde kendimi normal hissetmediğimi sormuştun, ben de omuz silkip geçiştireceğini ummuştum. Lan ve diğer herkesin okulda seviştiğini gördüğümde bu düşünce aklıma geldi. Lan ilk kez on üç yaşında seks yaptı. O zamanlar bunu düşünmemiştim bile."

"Aman Tanrım." Annemin nefesi kesildi.

"Bunu bilmemen gerekiyordu." Yüzümü buruşturdum. "Her neyse, bana her şeyi anlattı, kendim halledeceğimi söyledi ve bana bir sürü ipucu verdi. İlgilenmekten çok şaşırmıştım. Seks kavramını sevmiyordum. Sevmiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

herhangi bir şekil veya biçimde çekici bulmadım. Geç olgunlaşan biri olduğumu düşünüyordum ve Lan da aynı fikirdeydi. Ama on beş, on altı, on yedi ya da daha ileri yaşlarda bile bu fikir hoşuma gitmiyordu. Buna sahip olmak istemiyordum ve kimseyi çekici bulmuyordum."

"Ama..." Babam duraksıyor, sözlerini ölçüp biçiyor gibi. "Kız arkadaşların vardı."

"Evet. Seks yaptım. Hoşuma gitmedi ama yine de ortama uyum sağlamak için yaptım." "Oh, tatlım." Annem sefil bir ifadeyle beni izliyor. "Neden? bizimle konuşmadın mı? Konuşabilirdik-"

"Hayır. Farklı olma fikri beni çok rahatsız ediyordu. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Size bile. Bir ucube olarak görülmek istemedim." "Seks yapmak istememek seni ucube yapmaz, Bran," diyor babam kararlı bir şekilde. "Herkes farklıdır ve işin güzelliği de burada. Sırf sen cinsel dürtülere sahip olmamanız sizi olduğunuz kişiden daha az biri yapmaz."

"Bunu şimdi öğrenmeye başlıyorum. Keşke kişinin kendini ifade etmesi kolay olsaydı. farklı cinsellikler için yargılanmadan." "Seni asla yargılamayız, tatlım."

"Sen yapmazdın ama toplum yapardı anne. Toplum beni seks tanrısı ikiz kardeşimle karşılaştırır ve beni kusurlu olarak etiketler. Sanat camiasında zaten böyle düşünüyorlar. Buna bir de cinselliğimi eklemek istemedim."

"Toplum siktir olup gidebilir," diyor babam. "Önemli olan *sensin*. Sen kendi derinin içinde rahat olduğun sürece, diğer herkes siktirip gidebilir. Eğer bir şey söylerlerse, onları mahkemelerde süründüreceğim ve seninle hiç karşılaşmamış olmayı dileyecekler."

Biraz gülümsedim. "Teşekkürler, baba."

"Bir şey mi değişti?" Annem umutlu bir ses tonuyla soruyor.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Sık sık telefonunuza bakıyorsunuz ve yüzünüzde özlem dolu bir ifade var."

"Öyle mi?"

İkisi de başını salladı ve ben irkildim. *Bu kadar* belli ettiğimi fark etmemiştim. "Seni anlayan birini buldun mu?" Babam soruyor.

"Bir erkek olduğunu söylersem çok mu şaşırırsın?"

Annemin dudakları bir sırıtışa dönüşür.

"*Biliyordum*." "Ben de," diyor babam.

"Ne?" Sanki uzaylılarmış gibi onlara bakıyorum. "Nasıl...? Neden...? Ne zaman? Ben bile bilmiyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tatlım, ilk kez bir erkeğe aşık oldun." "Ne?"

"Üvey kardeşim, Jayden." "Jay

mi?"

"Onunla ilk tanıştığında ona prens dedin ve 'Anne, o *çok* güzel' dedin. Kaç yaşındaydın? O zaman beş yaşında mıydın? I, kızların onun için kavga etmesini izlerken eğleniyordu ama sen Jay'in peşinden ayrılmıyordun. Bu uzun sürmedi ve sonunda arkadaş oldunuz ama küçük gözlerindeki çekimi kesinlikle gördüm."

Doğru. Onun gerçekten güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra ergenlik geldi ve onu hiç bu anlamda düşünmedim. Hiç *kimseyi* bu anlamda düşünmedim.

Tek bir istisna dışında.

"Sonrasında," diye devam ediyor annem. "Kızlardan daha çok hoşlanıyordun, bu yüzden belki de biseksüel olduğunu düşündüm, ama sen bana söyleyene kadar konuyu açmak istemedim. Bize söyleyecek kadar rahat hissetmene sevindim."

Ona gülümsüyorum, bu konuda bu kadar aptalca endişelendiğim için kendimi biraz aptal hissediyorum. Sonra başımı son derece sessiz olan babama doğru eğiyorum.

Şeytanlarıyla savaşıyor gibi göründüğü için yüzü okunmuyor. "Baba?

Senin için sorun değil mi?"

"Cinselliğiniz mi? Doğal olarak. Ancak bu adamdan henüz emin değilim.
Adı ne? Yaşı? Ebeveynlerinin isimleri?" "Uh... yani... Killian'ı

hatırlıyor musun?"

Dudakları ayrılıyor. "Lütfen bana kız kardeşinin erkek arkadaşıyla birlikte

olduğunu söyleme.

Eski erkek arkadaşın mı?"

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır baba."

"Ew, Levi." Annem onun eline vuruyor.

"İyi, tamam." Bir nefes bırakır. "Bundan daha kötü olamaz." "O onun

kuzeni."

"Oh, Tanrı aşkına." Babamın yüzü kelimenin tam anlamıyla soluyor ve onun için üzülüyorum. Hayatı boyunca Lan'la uğraştı, sonra Kill'i doğurdu, o da psikopat teşhisi konmuş biri ve bunu sindirebildiğini bile sanmıyorum.

"Lütfen bana onu kontrol altında tutan aklı başında kuzeninin o olduğunu

söyleyin." "Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğime inanamıyorum ama

Killian

kesinlikle Nikolai'yi kontrol altında tutan kişi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayatımı sikeyim." Nefes verir. "Astrid, Prenses. Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

"Baba... iyi misin?" Onu yakından inceliyorum. "Aslında şu anda onunla birlikte değilim, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Oh, siktir et." Annem onu tekrar sallar. "Babanın bebek gibi davranmayı bırakması gerekiyor."

Tesadüfen, Babamın ifade geri döner için Normal."Sen "Birlikte değiliz mi demiştiniz?"

"Levi!" Annem azarlıyor.

"Ne? Bu psikopatların çocuklarımı yoldan çıkarmasına izin veremem. Daha iyi birini bulacağına eminim, evlat."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Hiç sanmıyorum baba." "Ne oldu?" Annem yumuşak bir ses tonuyla soruyor. "Mia'yla ilgili bir şey."

"Lan'ın kız arkadaşı mı?"

"Evet. O aynı zamanda Nikolai'nin küçük kız kardeşi ve Nikolai *gerçekten* ama *gerçekten* Lan'dan nefret ediyor. Bunun en büyük sebebi de sevgili kardeşimin onun ve arkadaşlarının başına bir sürü bela açmış olması."

Annem teslimiyetle iç çekiyor. "Lan, ah, Lan."

"Lan onu dövdü mü?" Babam bir beklenti notuyla soruyor. "Levi!" Annem yine azarlıyor.

"Lan'ın kardeşlerini korumasını onaylıyorum."

"Çocuklarına örnek olacaksın, tatlım." "Öyle mi?" diye sordu bana.

"Tam tersi oldu ve ben bunun için Nikolai'ye kızgınım." "Peki, Lan bir keresinde Kill'i dövmemiş miydi?" Annem sordu.

"İşte benim oğlum." Babam başıyla onaylıyor ve annem gözlerini deviriyor.

"Yine de bunu yapmamalıydı. Yapmaması için yalvardım ama umurunda değil gibiydi." Uzun bir iç çekiyorum. "Her neyse, ben iyi olacağım."

"Eğer değilsen sorun değil." Babam sırtıma şefkatli bir tokat attı.

Annem bana sarılıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum tatlım, seni olduğun gibi seviyorum" diye fısıldarken kokusu ve sıcaklığı beni içine çekiyor.

Düşünürken bile kolumu ona doluyorum.

Keşke yapmasaydın.

Şimdi bu itiraf açıkta olduğuna göre. Geri kalanının zayıf savunmamı buldozer gibi ezip geçmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu olduğunda, ona tekrar sarılabileceğimden şüpheliyim.

ERTESİ SABAH, koşudan döndükten sonra duş alıyorum ve aileme kahvaltı hazırlamak için mutfağa g i d i y o r u m .

Dün gece bana gösterdikleri sevgi ve anlayıştan sonra en azından bunu yapabilirim. Yıllardır bu umut ipine tutunmamın sebebi onlar. Onlar hayatımda olmasaydı... Düşünmek bile istemiyorum.

Annemin son teslim tarihi olmasına rağmen ev sinemasına gittik ve en sevdiğim *Poirot* bölümü olan "The Murder of Roger Ackroyd "u izledik.

Babam yarı yolda uyuyakaldı ve annem beni onun yüzünü boyamam için ikna etti - ne zaman yanımızda uyuyakalsa hep yaptığımız bir şeydi bu. Dördümüz. Ailede dört kaotik sanatçı varken babamın kazanma şansı yoktu.

Gerçi sadece Glyn kaotik bir yaratıcı olma konusunda anneme çekmiş. Ian ve ben mükemmelliğe çok düşkünüz. Çok metodik. Fazla odaklanmış.

Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Lan bir heykeltıraş ve ben bir ressamım, ama aynı yaratıcı enerjiyi paylaşıyoruz.

Sanırım ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da hep benzer özelliklerimiz vardı.

Neyse, kahvaltı.

Babam birazdan kalkacak ve annem bütün geceyi stüdyoda geçirdi. Bu serginin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İki yıldır bir sonraki büyük işi üzerinde çalışıyor ve ben de her adımında onun yanında olmak istiyorum.

Hiçbir koşulda onun dikkatini dağıtmayacağım. Bu da
muhtemelen yakında üniversiteye dönmem gerektiği
anlamına geliyor.

Bir nefes çekiyorum, adada beni neyin beklediğini düşündükçe içimi bir korku ve başka bir mide bulantısı kaplıyor.

Uşağımız Nolan, kusursuz takım elbisesi ve hafif yamuk papyonuyla içeri giriyor.

"Ben h a l l e d e r i m , Nolan. Teşekkürler," diyorum ona buzdolabından yumurta alırken.

"Efendim, öyle değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman nedir?"

"Tuhaf bir ziyaretçiniz var." "Bu kadar erken...?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerim o masmavi gözlerle buluştuğunda paramparça olan kalbimin sesini duyabiliyorum.

Nikolai ailemin evinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Geçtiğimiz hafta kırmızı bir sis vardı.

Hayır. *Siyah* daha doğru bir tanım olurdu.

Memlekette patlayan her şeyin ardından Amerika'ya gidip bu rezilliği kendim değerlendirmek zorunda kaldım. Sanki her şey zaten berbat değilmiş gibi, bir de Landon'dan başkasıyla, yani son birkaç haftadır yaşadığım tüm berbat duyguların sebebi olan kişiyle çatışmak zorunda kaldım.

Bran'in beni tamamen görmezden gelmesinin sebebi.

Landon aileme yaptığı ani ziyaretten bahsetmememem gerektiğini söyledi diyelim. O heriften hâlâ nefret ediyorum ve kız kardeşimle birlikte olmaktansa onun kazıkta yanmasını tercih ederim ama kız kardeşimi ölümden kurtardıktan sonra başka seçeneğim de yok.

Orospu çocuğu babamı bile kızdırmamayı başardı. *Benim. Babam*. Kendisinden sonra ikizlerin ikinci bekçi köpeği olmam için beni yetiştiren adam.

Ailevi konuşmalar ve rahatsız edici ifşaatlar da dahil olmak üzere pek çok saçmalık yaşandı. Tüm bunlar olurken, kalbimi adada bıraktığım için tam olarak orada olamadım. Olabildiğince çabuk geri döndüm ama Bran'in başından beri orada olmadığı ortaya çıktı.

Glyn ve Cecily bana kızgın oldukları için Kill ve Jer aracılığıyla onun nerede olduğu hakkında bilgi almak zorunda kaldım. Muhtemelen Landon'ın dövülmesinde oynadığım rol yüzünden.

Kayıtlara geçsin, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Belki de onun değerli bileğini tehdit etmezdim. Sadece yüzüne zarar verirdim, böylece artık dünyadaki en güzel adama benzemezdi.

Söz konusu adam bana sanki imparatorluğuna ilkel silahlarla giren ve kalelerini yakıp yıkmaya niyetli bir barbarmışım gibi bakıyor.

Yanılmıyor.

Üzerine atlamamak ve o ayrık dudakları zedelememek, dişlerimin arasına almamak ve dilimle yutmamak için aslında sahip olmadığım bir özdenetim uygulamak zorundayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Misafirimiz var. Sakin ol, Kolya. Sadece sakin ol. Bu davranış senin lehine olmaz.

Bran tam boyuna doğru doğrulur, kontrolünü bir zırh gibi kuşanırken şaşkın ifadesi yavaş yavaş kaybolur.

Bakışlarım açgözlülükle yüzünün soğuk çizgilerini, gözlerinin sessiz mavisini, keskin çene hattındaki hafif tiki ve lekesiz boynunda benim izimin talihsiz yokluğunu alıyor.

Karmakarışık birkaç kahverengi saç teli alnına düşüyor, sanki duştan yeni çıkmış gibi yarı nemli. Yeterince derin nefes alırsam, narenciye ve yoncayı aç ciğerlerime çekebilirim.

Dikkatim onun beyaz polo tişörtüne ve kaslarının üzerinde nasıl gerildiğine takılıyor. Buzdolabını yavaşça kapattığında tişört yukarı kalkıyor, pürüzsüz karın kaslarını ve ne yazık ki lacivert pantolonunun altında kaybolan o nefis V çizgisini ortaya çıkarıyor.

Yanımda duran ve bana sahibini ısırmaya çalışan hırçın bir sokak köpeğiymişim gibi bakan adama gülümsüyor. Bran'den brownie puanı almaya çalışmıyor olsaydım, o soğuk suratına bir yumruk atardım.

Şiddet Bran'de işe yaramaz. Şiddet. Yarıyor. Yaramıyor. İşe Yaramıyor.

Bunu tekrarlamaya devam edersem, belki yumruklarımı kavga çıkarmayacak kadar unutabilirim.

"Teşekkür ederim, Nolan. Bundan sonrasını ben hallederim." Medeni kalmaya yönelik tüm zayıf girişimlerimi yok eden, toparlanmış bir sesle konuşuyor.

Ben o gittiğinden beri doğru düzgün nefes alamazken o nasıl bu kadar etkilenmez?

Hayatım boyunca içmediğim kadar hap içtim, sırf kafam iyi olsun diye. Böylece ona zarar verebileceğim gerçeğini garipsemeden onu görebilecektim.

Haplar Takımı'ndan olan annem bile aşırı dozda ilaç alma ihtimalimden çok endişelendi ve ilaçları benden sakladı.

"Emin misin?" Lanet olası Nolan, tamamen giyinik olmama, hatta dövmelerimi gizlemek için tişörtümün üzerine lanet olası bir deri ceket giymiş olmama rağmen bana yargılayıcı bir bakış atıyor.

'Yüzünü şimdi ve burada mahvederim' dercesine bakışlarım karşısında soluklaşıyor, sonra tekrar Bran'a odaklanıyor.

"Evet. Devam et."

Nolan ona kararsız bir bakış daha attıktan sonra başını sallar ve lanet bir sürüngen gibi ses çıkarmadan uzaklaşır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Burada ne halt ediyorsun?" Bran tersliyor ve sesi sert ve alçak olmasına rağmen, kontrolündeki çatlakları izlemekten zevk alıyorum.

Bu kadar. Benim için ayrıl, bebeğim.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Yerçekimsel varlığına karşı koyamayarak ona doğru ilerliyorum. "Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap verme zahmetine katlanmadığın için seni görmeye geldim."

"Bu yeterli bir cevaptı. Sizinle temasa geçmek gibi bir arzum ya da niyetim yoktu. Size daha önce de söylediğim gibi. İşimiz bitti."

"Sana daha önce de söylediğim gibi. Rüyanda görürsün." Onunla burun buruna durup onu tezgâha sıkıştırırken sesim alçalıyor.

Sıcaklığı tenime nüfuz ediyor ve gözümün önünden kaybolduğundan beri beni saran buzları eritiyor.

Allah kahretsin.

Onun rahatlatıcı sıcaklığını ve gözlerindeki o bakışı özledim. Belki de her zamankinden daha uzun süre kafayı bulmamın nedeni ona sahip olmamamdı. Beni topraklayan, yükseldiğimde beni aşağı çeken bir yolu var.

O hayatıma girdiğinden beri, son birkaç hafta hariç, kendime zarar veren çılgınlıklar yapmadım.

Geçmişte, şiddet ve kargaşadan sağ çıkıp çıkmadığım umurumda bile değildi. Şimdi durum farklı.

Şimdi, onsuz olma düşüncesi beni korkutuyor. Ölüm beni korkutuyor çünkü beni *ondan* uzaklaştıracak.

Onu bir daha asla bırakmayacağım. Hapları içime çekmem ve bunun için nefret ettiğim bir zombiye dönüşmem gerekse bile.

Bran kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüz hatları soğuk bir kayıtsızlığa bürünürken kılını bile kıpırdatmıyor ama çenesindeki sıkılaşmayı kaçırmıyorum.

"Hayır cevabını kabul edemiyor musun? Zavallı."

"O zaman ben zavallıyım. Kimin umurunda? Oh, bekle. Senin umurunda."

Kendisine hiç yakışmayan zalim kahkahalar atıyor. Pisliğin teki ama asla alaycı değil. Küçümseyici ama şeytani değil. "Seni hiç önemsediğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Sadece *fizikseldi*, hatırladın mı? Beni ağaca yaslayıp arkana bile bakmadan gitmen, sonra da saçma sapan gururun yüzünden kardeşimin tüm geleceğini tehdit etmen gibi."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor ve onun benim olduğunu ve bununla başa çıkması gerektiğini haykırmamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

Ama bu ne cüret?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne *cüretle* bunun sadece fiziksel olduğunu söyler?

O ve ben hiçbir zaman sadece *fiziksel* olmadık, ne onu ilk öptüğümde ne de son becerdiğimde ya da aradaki herhangi bir zamanda. O da bunu *biliyor*.

Bunu bilse iyi olur ve sadece içindeki pislik enerjisini toplamaya çalışıyor.

"Kardeşinizin bileği gayet iyi," diye mırıldandım.

Şimdi, *bu* onu kızdırıyor. Hem de titreyerek sinirleniyor. Soluk tenini kırmızı lekeler kaplıyor ve gözleri bir ton daha koyulaşıyor, neredeyse yüzüme lazer ışınları fırlatıyor.

İşte böyle, bebeğim. Bana kimsenin görmediği tarafını göster.

Kollarını açıp işaret parmağını göğsüme bastırıyor ve neredeyse öfkeden köpürecek olsa bile dokunuşundan hoşlanmam yanlış mı?

"Mesele bu değil!" "O zaman ne?"

"En başta onu kaçırıp dövdüğün gerçeği." "Kız kardeşime bulaştığında bunu hak etmişti."

"Onun lanet kardeşiyle uğraşıyordun!" "Seni hiç zorlamadım."

"Ve onu *zorladığını* mı düşünüyorsun? Eğer kendi kıçının derdinde olmasaydın, ona nasıl baktığını görürdün. Onu seviyor, Nikolai. Ona *aşık*. Ve buna inanmak istemeyebilirsin ama o da onu seviyor, kendi boktan yöntemiyle."

Yine dilimi ısırıyorum, bu kez Amerika'dan döndüğüm görüntüler yüzünden. Bir parçam bu fikrin temeline katılmayı reddediyor ama o haklı. Can sıkıcı bir şekilde.

"Tamam."

Parmağı göğsümden düşüyor, öfke kenarlarda eriyip yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Tamam mı?"

"Evet, tamam. Evdeydim ve Landon da oradaydı, aileme kur yapmaya çalışıyordu."

Yüzündeki buruşuk ifadeye bakılırsa, az önce tarif ettiğim senaryonun felakete davetiye çıkardığını çok iyi biliyor. Landon ve Bran arasındaki fark bu. Psikopat her şeyin üstesinden gelir ve en iyisini umar. Benim lotus çiçeğim çok daha hesaplı ve kontrollü. İyice düşünmeden asla bir karar vermez.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama bazen gerçekten kardeşi gibi olmasını diliyorum. Karakteri değil - iğrenç bir şey - ama kendini serbest bırakma şekli.

"Ne yaptı?" diye dikkatle soruyor. "Yine kavga mı ettiniz?" "Hayır."

"Lan ile aynı odada olduğunuzu ve ona yumruk atmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Çok isterdim."

"O zaman neden yapmadın? Kendini dizginlemenin nedeninin önce yumruk at-sonra düşün zihniyetin olmadığından eminim."

"Hayır, değildi. Ama onu bir daha incitirsem seni kaybedeceğimi biliyordum ve böyle bir seçeneğim yoktu."

Dudakları ayrılıyor ve ben alttakini dişlerimin arasına alıp onunla ziyafet çekmek, onu bütünüyle yutmak ve bu hastalıklı gerilimi ikimizin de içinden söküp atmak istiyorum.

Ama sonra o aptal ağzını açtı. "Çok kötü. Beni çoktan kaybettin."

Avuçlarımı tezgahın iki yanına koyuyorum ve geri çekilmekten ya da onu öpmeme izin vermekten başka çaresi kalmayana kadar yüzüne doğru eğiliyorum.

İlkine yöneliyor ama bu onu benimle tezgah arasında sıkışıp bırakıyor.

"Bunu test etmek ister misin, bebeğim?" Dudaklarım dudaklarına sadece birkaç santim yaklaşana kadar onun alanını işgal ediyorum.

"Geri çekil," diye emrediyor, sikimi kasıp kavuran o otoriter ses tonuyla.

"Bu hayatta olmaz."

Ön kolunu boğazıma dayıyor, gözleri tehlikeli bir öfke ve zapt edilemez bir şehvetle parlarken neredeyse nefes borumu ezecek. "Bana dokunmayı aklından bile geçirme."

"Bunu yapan sensin. Ellerini benden uzak tutamıyor musun, bebeğim?"

"Seni kendimden uzaklaştırıyorum."

"Hala sayılıyor. Mmm. Tenini tenimde hissetmeyi özledim." "Sen delisin."

"Senin hakkında. Her zaman."

"Nikolai..."

"Evet, bebeğim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzun bir nefes veriyor ve ben de ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Bitki çayı ve bal. Tabii ki sabah ilk iş çay içecek, benim beyaz atlı prensim.

"Dinle, seni lanet dangalak." Sesi derin ve sertti, emir veriyordu. "Beni görmezden gelemezsin, ben yokmuşum gibi davranamazsın, sonra sana yapmaman için yalvardığım halde kardeşimi incitmeye devam edemezsin ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönemezsin."

"Olmamış gibi davranmıyorum. Sadece olan her şeye *rağmen* hayatında olduğumu söylüyorum. Ve seni görmezden gelmedim çünkü bunu istedim. Kafam iyiydi ve yaklaşsaydım işler çirkinleşebilirdi, özellikle de Landon'ın başına gelenlerden sonra. Sana yumruk attım Bran."

"Bunu yapmak istememiştin."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor. İstemeden de olsa seni incitme fikrinden nefret ediyorum. Burnundan fışkıran kanın görüntüsü haftalarca aklımdan çıkmadı. Çok özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Elitlerin malikanesinin önündeki o gece, kontrolümün olmadığının ve sana zarar verebileceğimin yeterli kanıtıydı. Ayrıca, sen yokmuşsun gibi davranamazdım, orospu çocuğu. Hava gibi her yerdesin."

Kavrayışı biraz gevşiyor ve bana nefes almam için daha fazla alan sağlıyor. "Bana söyleyebilirdin."

"Kesikler hakkında bana hemen söylediğin gibi mi?"

Kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor ve daha sert nefes alıyor, göğsü zorlukla inip kalkıyor, ama cevap veremiyor, çünkü ikiyüzlü benzetmesi bile bir anlam ifade etmiyor.

"Şimdi beni dinle, orospu çocuğu." Bir elimle boğazına sarılıyorum. "Benden saklanamazsın ve beni tanımayı talep edemezsin. Kendini bir metre derine gömüp beni hâlâ bir kitap gibi okuyabileceğini düşünemezsin. Eğer ben senin için kendimi açıyor ve kimsenin bilmediği yanlarımı görmene izin veriyorsam, sen de aynısını yapmalısın. Bana bu kadarını borçlusun."

Dudakları bir çizgi halinde ve reddetmesini ya da bana şaşırtıcı derecede yıkıcı öfkesini göstermesini bekliyorum, ama o bir iç çekiyor. "Landon olayını gerçekten bırakacak mısın?"

"Seni dinlemeli ve seni Mia'yla değiştirmeliydim. Sana söylemiştim diyebilirsin."

"Hayır, Nikolai. Seni incinmiş ya da çelişkili görmekten zevk almıyorum ve kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ama bu ikiyüzlülük.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lan'ı kendisinden uzak tutmak isterken bana sahip olmakta ısrar ediyor. Lan benim ikiz kardeşim ve her zaman hayatımın büyük bir parçası olacak. Hiçbir koşul altında bana seçim yaptıramazsınız. Bunu anlaman gerekiyor."

"Anladım. Özür dilerim."

Yüz ifadesi yumuşar. "Özrün kabul edildi. Bir dahaki sefere onu gördüğünde yumruklamamaya çalışacak mısın?"

"Evet. Yine de onun da aynı şeyi yapacağından

emin değilim." "Şimdi ne yaptın?"

"Ben mi? Beni kendi evimde tehdit eden oydu. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Kardeşime nasıl baktığını gördüm, seni kültürsüz domuz, ve şimdi sana söylüyorum, eğer ona yaklaşırsan, lanet olası bacaklarını kırarım."

Bran'in yüzü soluyor. "O... biliyor

mu?" "Ben hiçbir şey söylemedim.

Söz veriyorum."

Başını sallıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bundan nefret mi ediyorsun?"

"Nefret ettiğimi söyleyemem... Sadece bana neden bir şey söylemediğini anlamaya çalışıyorum. O da mı bekliyor?"

"Neyi bekliyorsun?"

"Önemli bir şey

değil."

"Brandon," diye bağırıyorum ve o bana hayal kırıklığıyla mı bakıyor? Acıyla

mı? "Ne?" diye soruyor incinmiş bir ses tonuyla.

"Hiçbir şey kelimesinden nefret ediyorum. Bok listemin *en başında fine* ve *Üzgünüm*."

"Ben de bana tam adımla hitap etmenden nefret ediyorum." Hay

sikeyim.

Alt dudağını hafifçe öne doğru iterek dudak büküyor ve içimi kaplayan hayranlık duygusuna engel olamıyorum.

Bir pisliğe göre çok tatlı.

"Bir daha olmayacak, bebeğim." Ensesini kavrıyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

Bran'ın nefesi kesiliyor ve ben bu sesi yutuyorum. Dilim dişlerini itiyor, sadece onun istekli diliyle karşılaşıyor. Parmaklarını saçlarımda kenetleyip, sırtım tezgâha değecek şekilde yerimizi değiştirdiğinde içimden bir hırıltı dökülüyor ve beni sıkıştıran o oluyor, yoğun, öfkeli tutkuyu içime çekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu tekrar çevirirken ağızlarımız savaşıyor, onu sadece onun evcilleştirebileceği saldırganlığımın tadını yalayıp yutmaya zorluyorum.

Lanet olsun. Onu özledim.

Çılgınlığı, baskıyı, savaşı istiyorum. Onun hepsini içimde istiyorum.

İçimde kanıyor. Benim *için* parçalanıyor.

"Bunu bir daha asla yapma." Dudaklarıma yapışıyor, parmakları acı verene kadar saçlarımı çekiyor. "Sakın benden uzaklaşmaya ya da beni terk etmeye cüret etme. Kafanın güzel olması ya da cinayet işlemen umurumda değil. Bana zarar vermen umurumda değil. Bana sadece iyi olduğunda gelmiyorsun, her zaman geliyorsun. Anlaşıldı mı?"

Alt dudağını yalayıp ısırıyorum. "Sen de benden saklanmayacaksın. Seni çiğ istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sıcak nefesi sert bir şekilde ağzıma çarpıyor. "Ya gördüklerin hoşuna gitmezse?"

"Fark ettin mi bilmiyorum ama seninle ilgili her şeyi seviyorum; kontrol manyağı eğilimlerini ve dırdırını da buna dahil edebilirim."

Bunu bir öpücükle daha mühürlemek üzereydim ki arkamda bir kargaşa olduğunu fark ettim.

Seyirci varken genelde durmam ama bu herhangi biri değil. Benim Bran'ım.

Onu serbest bırakmak ve geri çekilmek için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Bran beni bırakmaya zorlanırken belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor. Ceketimin koluyla hızlıca ağzını siliyorum ama korkarım hiçbir şey şişmiş dudaklarını gizleyemez.

Ya da

benimkin

i.

İsa.

Bununla başa çıkmanın en iyi yolunu düşünüyorum ama artık çok geç.

Yaşlı bir erkek sesi havada gürlerken Bran'in gözleri büyüyor. "Günaydın Prenses."

"Daha çok gece gibi," diyor kadınsı bir ses ve ardından bir esneme geliyor.

Arkamı dönüp Bran'in yanında duruyorum ve onun sarı saçlı daha yaşlı bir versiyonunun, Glyn'e ürkütücü bir şekilde benzeyen daha küçük bir kadının beline kolunu dolamasını izliyorum.

Mutfağa doğru yürürlerken ona gülümsüyor. "Oğlum, uyandın mı-"

Başını kaldırıp oğlunun yanında durduğumu fark edince sesi kesildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Amerika'dan ilk uçağa bindiğimde fazla uyumamıştım. Tek düşüncem Bran'i geri getirmekti, bu yüzden ailesini gerçekten göreceğimi fark edecek kadar ileri görüşlü olmamı beklemeyin.

Ve babasının sertleşen yüz hatlarına bakılırsa, işlerin iyi gitmediğini söyleyebilirim.

Aklıma bir fikir geliyor ve aslında ne kadar kıvrak zekâlı olduğumla gurur duyuyorum.

"Merhaba, günaydın," diyorum sadece aileme gösterdiğim en sıcak gülümsememle. "Ben Bran'in okuldan arkadaşıyım."

Annesi gülümsüyor. "Sen Nikolai olabilir misin acaba?"

Bran'a bir bakış fırlatıyorum. Benden *bahsetti* mi?

Aman Tanrım. Ailesinin önünde adımı söylediği için bu kadar mutlu mu olmalıyım?

Ve neden aynı halka açık yerde olduğumuzda olduğu gibi çıldırmıyor?

Yüz ifadesi huzurlu. Bu beni korkutmaya

başladı.

Bu yüzden parmaklarını benimkilerin arasından geçirip ailesine gülümsediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. "Evet, anne. Bu Nikolai ve bir arkadaştan daha fazlası."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

LEVI

Killian'dan daha kötü olamaz.

Herkes Killian'dan iyidir.

Bran'in beni duygusal olarak hazırlamak için yaptığı bir abartıydı.

Tekrar söylüyorum, kimse Killian'dan daha kötü *olamaz.*

Dün gece yatmadan önce aklımdan geçenler bunlardı ve bugün tam anlamıyla harika bir ruh haliyle uyandım.

Şimdiye kadar.

Ya da daha doğrusu mutfağa girdiğimde oğlumun yanında duran, duvar gibi yapılı o lanet gangsteri gördüğümden beri.

Bran daha onu tanıştırmadan önce Nikolai olduğunu biliyordum. Bran'in dudakları şiştiğinde ve piçin uzun saçları parmakla tarandığında bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yüce Tanrım, dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum ve sana yalvarıyorum, bu pisliği al ve oğluma normal bir sevgili ver. Sadece bir kez, normal birini istiyorum.

Önce psikopat bir oğlum oldu. Peki, tamam. Bunu sevdim. Hayatımın en iyi meydan okumasıydı ve bunu geçtiğime eminim. Kızımın psikopat bir erkek arkadaşı olmasına gerek yoktu.

Şimdi de psikopatın psikopat kuzeni.

Bunu hak edecek ne yaptım ben? Geçmiş hayatımda bir seri katil falan mıydım?

"Levi!" Karım yanımdaki masada oturduğu yerden gömleğimin kolunu çekiyor. "Bakıyorsun."

"Ah, özür dilerim. Gözlerimi dikip bakmam gerekiyordu," diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kahvaltı için yemek masasının etrafında oturuyoruz. Yerel fırından paket sipariş etmek zorunda kaldık çünkü bir şeyler pişirecek kafa yapısında değilim.

Ve hepsi solumda, oğlumun hemen yanında duran lanet olası otuzbirci yüzünden. Her iki kolunu da süsleyen dövmelere gözlerimi kısarak bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lanet olası gangster. İyi huylu, tamamen özverili oğlumla birlikte olmaya hiçbir şekilde uygun olmayan suçlu bir piç.

Bizi, yani kendi ailesini rahatsız etmemek için kendini gizleyen oğlum. Onun en yakını.

Neden Killian'ın daha asi kuzeniyle birlikte olsun ki? En azından o yer israfı düzgün. Bu sanki bir dövme tabancasıyla çiğnenmiş, lanet şeyi kırmış ve tükürülmüş gibi görünüyor.

Beni yanlış anlamayın. Benim dövmelerim var, Lan'ın da var ama lanet mafyalar gibi her tarafımız dövmelerle kaplı değil.

Astrid boğazını temizliyor ve ben konuşurken çatalını ve bıçağını bırakma nezaketini gösteren Nikolai'ye gülümsüyor.

Saçları arkadan bağlı olsa bile, hala büyük bir sürüngen havası veriyor.

Bran onda ne buluyor? O vahşi serserilerden birine benziyor. Gençken ben de öyleydim. Bir adrenalin bağımlısını gördüğümde tanırım.

"Peki kaç yaşındasın Nikolai?" diye soruyor karım yumuşak bir ses tonuyla. "Bran'ın yaşlarında görünüyorsun."

Bran ağız dolusu tostu yutuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Aslında dört yaş daha genç."

"Buzdolabını kapat." Nefes nefese kaldı. "Bir gün bile genç görünmüyor."

"Teşekkürler hanımefendi. Ben de bunu söylüyordum." Çatalını kaydırıyor ve Bıçağı tekrar tabağının iki yanına koydu. "Ayrıca, sadece üç buçuk yıl oldu. Birkaç hafta sonra yirmi yaşında olacağım."

"Bana hanımefendi deme. Bana sadece Astrid de. Rahatınıza bakın ve buraya evinizmiş gibi davranın."

"Ben olsam bunu tavsiye etmezdim." Çırpılmış yumurtalı tostumu kestim ve ona ters ters baktım.

Hakkını vermek gerekirse, bakışlarımı tutmuyor ya da sikik kuzeni gibi ters ters bakmıyor.

Başını eğdi ve "Önceden haber vermeden geldiğim için bir kez daha özür dilerim. Bran'i görüp gideceğimi düşünmüştüm."

"Ne kadar iyi bir davranış." Karım gülümsüyor. "Merak etme, istediğin zaman gelebilirsin."

"*Hoş geldiniz* kelimesini kullanmazdım."

"Baba," diyor Bran yalvarırcasına ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

İşte o küçük pisliği savunmaya gidiyor. Çocuklarımı bir avuç serseri yüzünden teker teker kaybediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nerede tanıştınız?" diye soruyor karım, onu korkutup kaçırmak için yaptığım tüm girişimlere karşı savaşarak. Umarım o da harekete geçer ve Bran Nikolai'nin ona göre olmadığını anlar.

Bu mutlu son için parmaklarımızı çapraz yapalım.

"Bir..." Bran sözünü kesiyor. "Parti."

Nikolai sırıtıyor. "Evet. Bir parti. Kısa sürede onun her yerindeydim."

"*Neydin*?" Tersledim.

"Yani." Sırıtışı kaybolur. "Onu ilk fark eden bendim." "Ve sen dikkatini kendine veremedin?"

"Levi." Astrid masanın altından bacağımı çimdikliyor.

"Korkarım hayır, efendim," diye cevap verdi dürüst bir yüz ifadesiyle. "Oğlunuzla tanışmak benim kaderimdi ve başka türlü olmasını da istemezdim."

İşte bu. Killian'ın damarlarında kan yerine dolaşan aynı kibir.

Bran başını eğiyor ve kızarmış ekmeğin üzerine sağlıksız miktarda kayısı reçeli sürerken gülümsüyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Oğlumun ergenlik öncesi yıllarından beri bu kadar geniş gülümsediğini görmemiştim. Ergenlik onu bu aşırı sorumluluk sahibi, hafif depresif adama dönüştürdü. Lan'ın iğrenç, dışa dönük haline dönüştüğü yerde Bran içe döndü.

Dün gece bize bunun sebebinin anormal görünmek istememesi olduğunu söylediğinde kendimi boktan bir baba gibi hissettim. Sık sık kendisini kardeşi kadar özel hissetmesini sağlamaya çalıştım ama kendisi buna inanmadığı sürece bunun bir önemi yoktu.

"Çok tatlısın." Küçük Nikolai'den çoktan etkilenmiş görünen karım gülümsüyor ve ona bir tabak Benedict usulü yumurta uzatıyor.

"O tatlı bir kahvaltıyı tercih ediyor, anne." Bran, kendisi için hazırladığını düşündüğüm reçelli sandviçi Nikolai'nin önüne koyuyor ve hatta ona bir tabak makaron veriyor.

"Rolüne uygun görünmüyor," diyor.

"Kaslarına aldanmayın. Şahit olma talihsizliğini yaşadığım en trajik tatlıya düşkünlük onda."

Nikolai tostu bir barbar gibi iki lokmada bitirdikten sonra "Suçluyum," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, mümkün olduğunca çok hamur işi tüketebilmek için çalışıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir gün şeker komasına gireceksin," diyor Bran iç çekerek, sanki bundan daha önce sayısız kez bahsetmiş gibi.

"Buna değer."

"İşte ruh bu." Astrid elindeki portakal suyu bardağını ona doğru kaldırıyor, o da elindekini bardağa vuruyor.

"Peki üniversitede ne okuyorsun Nikolai?" Astrid soruyor.

"İş yönetimi. Ailemin onlarca yıldır liderliğini yaptığı aile şirketini devralmam gerekiyor."

"Oh, ne kadar heyecan verici. Bran'la ortak bir yönünüz var." "Gerçekten mi?" diye soruyor, çok hevesli. "Ne?"

"Bir aile şirketinin varisleri. Gerçi Bran yönetimle hiçbir ilgisi olmayacağını açıkça ifade etti."

"Eli, Lan ve Creigh bunu gayet iyi yapacaktır. Ben sanatı tercih ederim."

"İşte benim oğlum." Masanın öbür ucuna uzanıyor ve onun elini okşuyor.

"Okulda başarılı olduğuna inanmakta zorlanıyorum," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

"Aslında not ortalamam 4.15 efendim. Öyle görünmüyor olabilirim ama müthiş bir hafızam var. Gerçi diğer oğlunuz bana aptal demeyi seviyor."

Lan'la gurur duyarak kendi kendime gülümsüyorum, ama sonra Bran Nikolai'nin kolunu okşuyor. "Sen aptal değilsin. Ayrıca, Lan insan nüfusunun yüzde doksan dokuzunu zihinsel engelli buluyor, yani sorun o."

Şu anda onu teselli mi ediyor?

Tanrım, lütfen gözlerimi kör et.

"Sen böyle düşünmediğin sürece Landon'ın benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil."

"Sizler çok tatlısınız." Astrid'in yüzünde sadece baygınlık olarak tanımlanabilecek rüya gibi bir ifade var.

"Öyleyiz, değil mi?" Nikolai lanet bir aptal gibi sırıtıyor ve oğlumun omzunu dürtüyor. "Duydun mu? Annen bile tatlı olduğumuzu düşünüyor."

"Kes şunu," diye tıslıyor nefesinin altından, kızgınlıktan çok utançtan.

Keşke gerçekten sinir bozucu olsaydı.

"Peki oğlumun nesini seviyorsun?" Ciddi bir ses tonuyla soruyorum ve bu neşeli havayı hemen bozuyor.

Nikolai, lafı ya da tonu anlamayan ya da anlasa bile tamamen görmezden gelen tek kişi. "Doğru soru onda neyi sevmediğim olurdu. Belki üç şey... Aslında sözümü geri alıyorum. Bazen o şeyleri de seviyorum, o yüzden sayılmazlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana sevdiğin tek bir şeyi bile vermemenin yolu bu mu?"

"Memnuniyetle. Ne kadar zamanınız var, efendim?"

"İhtiyacın olduğu kadar."

"Tamam o zaman." Derin bir nefes alıyor ve sürekli tek bir nefeste konuşuyor. "Sorumluluk sahibi olmasını, dakik olmasını, tüm işlerini ciddiye almasını, adalet için adım atmasını ve mümkün olan her şekilde yardımcı olmasını seviyorum. Yemek yapmasını, nadiren gülümsemesini ve kendini koşmaya ve sağlıklı kalmaya adamasını seviyorum. Onu güldürmeyi ve uyumasını izlemeyi seviyorum. Sanat atölyesindeyken tamamen konsantre olmasını seviyorum, ama en çok da beni hayatına almasını ve orada bana bir yer açmasını seviyorum. Artık sıkıcı Agatha Christie film uyarlamalarını bile seviyorum, iyi oldukları için değil, bu *şeylere* gerçekten takıntılı olduğu için. Çoğu zaman dırdırcı ve kontrol manyağı eğilimlerini bile seviyorum, yani evet, sevmediğim bir şey yok... aslında bir şey var. Başkalarının rahatını kendi rahatının önüne koyma gibi bir alışkanlığı var ya da belli ki iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranıyor. Sadece bundan hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum."

Karım sandalyesinin üzerinde onarılamaz bir su birikintisine düştü ama kanımı donduran şey o değil. Bran'in tüm vücudu Nikolai'ye doğru eğilirken gözlerindeki bakış.

Huşu ve şefkat ama aynı zamanda korku. O kadar derin bir korku ki, ben bile görebiliyorum.

Neden korkuyor?

Nikolai'dan korkuyor gibi görünmüyor, daha çok onun *için* korkuyor gibi.

Ama neden ve neyden?

Ayrıca rahatsız edici başka bir duygu daha var. Bu bakışı tanıyorum. Annesine karşı hissettiğim duyguların derinliğini ilk fark ettiğimde ben de öyle bakmıştım.

Ona *aşık*. Bu bir aşk, hayranlık ya da kaçamak değil. Oğlum gangstere tamamen, gerçekten ve geri dönülmez bir şekilde aşık.

Tanrı ruhumu paramparça etsin.

"Bu arada." Nikolai Bran'e sırıtıyor. "Babama, onunla tanıştığında sana da aynı soruyu sormasını söyleyeceğim. Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Bran yine gülümsüyor ve ona birkaç reçelli çörek uzatıyor, o da canavar gibi mideye indiriyor.

Kahvaltıdan sonra Astrid onları oturma odasına götürür.

"Anne, dinlenmen gerekmiyor mu? Bütün geceyi stüdyoda geçirdin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Saçmalık. Nikolai ile tanışma fırsatını hayatta kaçırmazdım. İngiliz Kahvaltısı çayımı içtim. İyi olacağım."

"Hanımefendi..." diye devam ediyor, kadın ona ters ters bakınca. "*Astrid*... Dinlenme zamanınızı böldüğüm için özür dilerim."

"En azından bunun farkındasın," diye mırıldanıyorum, arkalarından yaklaşarak.

Karım, değerli Bran'ımı bu serseriye teslim etmem *dışında* bana her şeyi - kesinlikle *her şeyi* - yaptırabilecek o parlak yeşil gözleriyle beni azarlıyor.

"Daha iyiyse gidebilirim-" Bran bileğini tutup başını sallayınca sözleri yarıda kesiliyor.

"Kesinlikle olmaz," dedi karım. "Sen bizim misafirimizsin." "Onayladığım bir misafir değil."

"Levi, cidden. İşe gitmen gerekmiyor mu?" Elini kalçasına götürüyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Hasta olduğumu söyleyeceğim."

Çocuklarımdan birinin daha yuvadan ayrılacağı düşüncesi *gerçekten* midemi bulandırıyor.

Evet, onlar birkaç yıldır üniversiteye gidiyorlar ve benim bu duyguya alışkın olmam gerekirdi ama kesinlikle değilim. Ayrıca, bir parçam Bran'in eve geri dönmeyi ve ömür boyu bizimle kalmayı seçeceğini düşünüyordu.

Şu anda hayallerime veda mı ediyorum?

"Her neyse Nikolai," diyor karım bana başını salladıktan sonra. "Bran'ın bebeklik fotoğraflarını görmek ister misin?"

"Tabii ki," diye hevesli bir çocuk gibi hemen kabul ediyor, sonra da "Yani evet, lütfen," diye geveliyor.

"Anne." Bran ona kuşkulu bir bakış atar.

"Bunu yapmak için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Astrid Nikolai'yi bahçeye bakan en sevdiği kanepeye götürür, ardından dolaba gidip hazine gibi gördüğü tüm albümleri getirir.

Bran geri çekiliyor, böylece benimle birlikte, onlardan güvenli bir mesafede duruyor.

Annesinin Nikolai'nin yanına oturup ikizlere hamile olduğunu öğrendiği günün fotoğraflarını göstermeye başlamasını izliyoruz. O zamanlar ikiz olduklarını bilmiyorduk.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Kendi ailemize sahip olma düşüncesiyle içimizi kaplayan sevinç o kadar aşikârdı ki, tadı hâlâ damağımda. Dün gibi geliyor, ama değil, çünkü ilk bebeklerimden biri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Artık kendi hayatı var ve muhtemelen moral bulmaya ihtiyacı olduğunda beni aramaz ya da mesaj atmaz.

Astrid Nikolai'ye her resmin ardındaki hikâyeyi anlatırken Nikolai dikkatle dinliyor, bir yandan da kucağındaki albüme ilgiyle bakıyor.

Siktiğimin sürüngeni.

Bran bana yaklaşıyor, ensesini ovuştururken yüzünde mahcup bir ifade beliriyor ve sonra onu duyan tek kişi ben olayım diye alçak sesle konuşuyor. "Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsun baba?"

"Aman Tanrım, bu izlenime nasıl kapıldınız?"

"Bunu belli ettin ve hâlâ ona ters ters bakıyorsun."

Nikolai'nin kafatasına bakma yarışıma ara verdim. Yeterince sert bakarsam çatlayacağını ve bu baş belasından kurtulacağımızı düşündüm.

"Artık birlikte olmadığınızı söylediğini sanıyordum?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç çeker ve başını sallar. "Ondan uzak durmak imkânsız. İnan bana, denedim. Birçok kez. Her seferinde daha da zorlaştı, kolaylaşmadı ve artık hayatımı onsuz hayal edemiyorum. Cinselliğimi ve onu inkâr ederek onu yeterince incittim. Sabırlı davrandı ve açıkça biseksüel olmasına rağmen beni gizlice görmeyi bile kabul etti. Artık onu incitemem, bu kendime acı vermekten daha kötü olur. Onu kaybetme fikri beni çok korkutuyor baba."

Lanet olsun.

Tekrar görüyorum. Daha önceki bakışını. Bu sefer, ona bakarken daha yoğun.

Onun *için* korkmuyor, onu *kaybetmekten* korkuyor.

Suçlu gangster orospu çocuğu.

O piç Killian'ın bela olduğunu biliyordum. Sadece istenmeyen varlığını hayatımıza sokmakla kalmadı, şimdi bir de kuzeni var.

Gerçi Nikolai'nin o psikopattan çok daha terbiyeli olduğunu kabul ediyorum.

Bran dikkatini tekrar bana kaydırıyor. "Hayatım boyunca yalnız kalması gereken insanlardan biri olduğumu düşündüm ama o bunu değiştirdi. Tek başına. Beni kovaladı ve onu görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Daha iyi bir adam olmama yardım etti; daha dengeli, daha az tedirgin ve yalnız. O benim için tek kişi. Eğer ondan nefret etmiyorsan, onu kabul etmeyi deneyebilir misin? Seni seviyorum ve sana çok saygı duyuyorum baba. Onayının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buraya gel oğlum." Ona yarı sarılıyorum. "Aslında ondan *nefret etmiyorum*. Sadece benim yerime geçmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bu imkansız. Kimse senin hayatımdaki rolünü alamaz." Geri adım atıyor. "Ayrıca sen benim tek değerli mutfak arkadaşımsın. Nikolai hayatını kurtarmak için yemek yapamaz."

"Hayatını kurtarmak için pek bir şey yapamayacağından eminim."

"Bir de bana sor. O kadar düzensiz ki, beni deli ediyor. Her şeyi etrafa atıyor, sütü buzdolabının dışında bırakıyor ve suyun altında meditasyon yapıyor. Fesleğen, kekik ve kişniş arasındaki farkı bile ayırt edemez. "Hepsi ot" diyor. Yakın zamana kadar Agatha Christie'nin kim olduğunu da bilmiyordu. Zeus'un ya da çoğu tarihi figürün kim olduğunu bile zar zor biliyor. Tek üstün olanın Hannibal olduğunu, çünkü neredeyse bir imparatorluğu yıkacak olan belalı bir general olduğunu ve diğerlerinin kafasında bir yeri olmadığını söyledi. Buna inanabiliyor musunuz?"

Derin ve mağlup bir iç çekiş. "Onu o kadar çok seviyorsun, ha?" "Evet-"

Sözünü kesiyor ve yutkunurken gözleri açılıyor

kalın bir şekilde. "Yani... Ben... Ben..."

"Sorun yok." Omzunu tuttum. "Bunu kabullenmek için kendine zaman tanı. Korkutucu olduğunu biliyorum ama daha iyi olacak."

"Teşekkürler, baba."

Gülümsüyorum. "Annen seni daha fazla utandırmadan onlara katılalım."

O da sırıtıyor ve Astrid "Bu Jayden, ya da kısaca Jay" derken içeri giriyoruz.

"Bir akraba mı?" Nikolai sorar.

"Öyle de denebilir. Üvey kız kardeşimin üvey kardeşi ve Bran'in ilk aşkı." Oğlumuza göz kırpıyor ve o da başını sallıyor.

"İlk aşk mı dediniz?" Nikolai, Bran ve Jay'in Minion tulumları giydikleri, birbirlerini omuzlarından tuttukları ve neşeyle sırıttıkları resme bakarken ses tonu gizemli bir hal alıyor.

"Evet," diyor karım, Nikolai'nin bakışlarında tutuşan kıskançlık ateşinden tamamen habersiz. "Bran, Minion'la ilgili her şeyi takıntı haline getirdiği bir dönemden geçti ve Jay de onun suç ortağıydı."

"Hmm. Peki şimdi nerede?"

"Amerika'da. NASA'nın en genç bilim adamı. Onunla çok gurur duyuyorum."

"Merkezde mi yoksa diğer saha merkezlerinden birinde mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Karargâh, sanırım."

"Bildiğim iyi oldu. Jayden Clifford mı?"

"Hayır, Adler."

"Jayden Adler. DC. Harika."

Aman Tanrım.

Potansiyel bir hedef hakkında bilgi toplayan lanet bir mafya babası gibi konuşuyor.

Astrid ona başka fotoğraflar göstermeye devam ediyor ama Bran kesinlikle enerjiyi yakalamış çünkü şöyle diyor: "Jay ve ben yıllar boyunca birbirimizi pek görmedik. Kendisi dahi bir öğrenci ve ders çalışmak dışında neredeyse hiçbir şeye vakit ayıramıyor."

Nikolai bugün ilk kez poker yüzü gösteriyor. "Bir şey söyledim mi?"

Bran alçak sesle, "Aklından bile geçirme," diyor ama ben onu duyuyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Nikolai," diye uyarıyor.

"Evet?" Gülümsüyor ve ben onu yumruklamak istiyorum ama yapamıyorum çünkü oğlum bu dangalağı seviyor.

Nikolai esnemesini gizler. "Affedersiniz. Doğruca Amerika'dan geldim ve uçakta uyuyamadım."

"Aman Tanrım." Astrid albümü kapatır. "Bran, onu dinlenmeye götürmelisin."

"Hayır." Nikolai albümü tutuyor. "Ben çocukluk fotoğraflarını tercih ederim."

"Saçmalama. Uyandığında seni bekliyor olacaklar, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ben de birkaç saat uyumalıyım." Yüzündeki yorgunluğu atmaya çalışırken perişan görünüyor.

Nikolai ayağa kalktı ve bana başıyla selam verdi. "Evinizde kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim efendim."

Tam "Hayır, izin vermiyorum" diyecektim ki Bran'in yüzündeki beklenti fikrimi değiştirmeme neden oldu ve onun yerine istemeyerek de olsa olumlu bir ses çıkardım.

Oğlum gülümsüyor ve o piçle birlikte merdivenlerden çıkmadan önce "Teşekkürler" diyor.

Onu misafir odasına götürse iyi olur.

Tam bunu ona hatırlatacaktım ki Astrid başını salladı. "Hıyarlık yapmayı aklından bile geçirme. Tüm bu süreçte yeterince zarar verdin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sabah."

"Onun oğlumuzun odasında olması fikri hoşuma gitmiyor."

"O yirmi üç yaşında bir adam, Levi. Ona çocukmuş gibi davranmayı bırak. Ayrıca Nikolai çok terbiyeli biri."

"Dövmeleri gördün mü?"

"Ne kadar güzel olduklarını mı kastediyorsun?" "Ne kadar çok olduklarını, Prenses."

"Ne olmuş yani? Bunlar onun kişiliğini oluşturmaz. Ne zamandan beri bir kitabı kapağına göre yargılıyorsun?"

"Evime girip oğlumu çaldığından beri."

Gülüyor ve kolunu benimkine doluyor, sonra başını omzuma yaslıyor. "Sen tam bir baba ayısın. Bran, Nikolai gibi onu önemseyen birini bulduğu için mutlu ol. Nefret ettiği kısmı duydun, değil mi? Bu tam da bizim mücadele ettiğimiz şey ve bunu anlamakla kalmadı, sevmediği tek şey olarak da bunu seçti. Bran'in ne kadar içine kapanık olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden birinin ona yaklaşmasına izin vermesini kutlamalıyız, bu konuda bebek gibi davranmamalıyız."

Bir homurtu bırakıyorum.

"Levi, hadi ama. Bran'i hiç bu kadar gülerken gördün mü?"

İnledim. Demek o da bunu fark etti. Tabii ki fark etti. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama kesinlikle haklı. Onu hiç bu sabahki kadar mutlu görmemiştim.

Lanet olsun.

"İçten içe senin de mutlu olduğunu biliyorum." Yanağımdan öptü. "Nikolai'nin başına dert açmasan iyi edersin."

"Yani artık Nikolai Takımı mısın?"

"Ben Bran Takımı'ndanım ve o da bu adamı seviyor. Ayrıca, o gerçek bir delikanlı." "*Gerçek* bir delikanlı mı? Ciddi misiniz, Prenses?"

"Benim onayımı aldı." Beni tekrar öpüyor. "Hasta olduğun için biraz daha uyumak ister misin?"

"Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun."

Yatak odasına gittikten ve Astrid hızlı bir duş almak için içeri girdikten sonra kuzenim ve arkadaşlarımla grup sohbetimi açıyorum.

LEVI

Sanırım depresyondayım.

AIDEN

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orta yaş krizi mi? Bu yüzden mi hastayım dedin?

Daha çok çocuklarımın çalınması krizi gibi. Kimse bana teker teker kaçacaklarını söylemedi.

Bir.

XANDER

Bir de bana sor, Kaptan. Hala bebek arımın kertenkele bir erkek arkadaşı olduğuna inanamıyorum.

RONAN

Gerçek bir kertenkele mi? Lanet olsun, Xan. Bebek Cecy'ye ne oldu? XANDER

O da bir insan, ama onu bir kertenkele olarak düşünmeyi tercih ederim, böylece beni etkilemez.

Bu fikri sevdim. İnsanlıktan çıkarılmaları beni etkilemelerine izin vermez. Gerçi bu s e f e r gerçekten şüpheliyim. Neden genç kalmaları için bir zaman makinesi icat etmiyoruz? Sonsuza dek m i ?

COLE

Bana bunu hatırlatmayın bile, Kaptan. Bebeklerimin beni bazı piçlerle tanıştıracağı gün hakkında kabuslar görüyorum.

AIDEN

İkisini değilse bile en az birini tanıdığınıza eminim. COLE

Ne ima ediyorsun?

AIDEN

Bunun için oturmak isteyebilirsiniz. COLE

Ne için oturayım?

AIDEN

Bir gün benim Eli'm senin Ava'nla evlenecek ve dünür olacağız.

XANDER

Tanrım. Bu bir korku filmi senaryosu m u ?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AIDEN

Bir reality şov.

COLE

Onu önce ben öldüreceğim, Aiden. Bunu biliyorsun.

AIDEN

Oğlumu durdurmaya çalışırken iyi şanslar. Biz Kral erkekler her zaman istediğimizi alırız.

O haklı. Bu sadece onunla, benimle ya da amcamla ilgili değil. Genç nesil de aynı. Bran de dahil.

Bunu daha önce gözlerinde gördüm. Nikolai ile birlikte olmak istiyor ve ne pahasına olursa olsun bunu yapacak.

Tüm dünya ona karşı olsa bile onunla birlikte olacaktır.

Sanırım Astrid haklı. Nikolai'nin varlığını sabote etmeye çalışmaktansa onun adına mutlu olmak daha iyi.

Ve Killian'dan çok daha uslu, bu da iyi bir şey.

"Hâlâ kıymetli bebeğini mi düşünüyorsun?" Astrid havluya sarınmış bir halde banyodan çıkıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Kaç yaşına gelirsek gelelim, o her zaman aklımı başımdan alan kadın olacak. Kelimenin her heyecan verici anlamıyla.

"Artık değil." Kollarımı beline doladım. "Daha iyi uyumanıza yardım edeyim, Prenses."

"Seni çok seviyorum." Beni öptü ve ben bittim.

Diğer her şeyi sonra düşüneceğim. Şimdi, hayatımın aşkı için orada olmalıyım.

Benim

karım.

Sonsuza dek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

"Belki de bu iyi bir fikir değildir." Nikolai odamın eşiğinden geçer geçmez durakladı.

Elinde deri ceketi, ensesini ovuşturarak beyaz tişörtünün mürekkepli karın kaslarını yukarı kaldırmasına neden oluyor.

Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, kaslı kalçalarına doğru uzanıyor ve ona ölümcül derecede çekici bir hava veriyor. Tüm görünüşü öyle. Deri ceketinden, ne yazık ki artık toplanmış olan saçlarına kadar.

Pazuları esniyor ve dikkatimi kollarındaki, ellerinin arkasına kadar uzanan dövmelere çekiyor. Nikolai'ye kadar bu kadar çok d ö v m e n i n bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama belki de dövmeler onun *üzerinde* olduğu içindir. *Onunla* ilgili her şey beni geri dönülmez bir şekilde çekiyor gibi.

Bugün gelmemiş olsaydı, bir şekilde, bir şekilde yine ona yöneleceğimden hiç şüphem yok. Uzak durmaya çalışırdım ve başarısız olurdum.

Gururluymuş gibi davranır, sonra da gururumu parçalayıp ona doğru koşardım.

Üzerimde yadsınamaz bir etkisi olmaya başladı ve bu beni korkutuyor. Onun yüzünden değil, kendim yüzünden.

Başlangıcı büyük bir yalan olsa da. Uzun zamandır vardı ama ben kabul etmeyi reddettim.

Nikolai kolunu yana bırakarak benim utanmaz bakışlarımı durdurdu.

"Misafir odasında kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum," diyor dikkatli bir ses tonuyla. "Babana benden nefret etmesi için daha fazla sebep vermek istemiyorum."

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. O kadar sevimli ki. Ailemin önünde saygılı bir beyefendi gibi davranıyordu ve her şeyi çok ciddiye aldığını söyleyebilirim.

"Öyle gülümseme bebeğim. Senin kemiklerinin üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Konu sen olunca kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önünde duruyorum ve cazibeli dudaklarına karşı konuşabilmek için eğiliyorum. "Neden şimdi başlıyorsun o zaman?"

Ağzından çıkan sıcak nefesler çenemde dans ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Beni öpmek üzere olduğuna yemin edebilirim, ama sonra gözle görülür bir güçlükle geri adım atıyor. "Baban, unuttun mu? Onun bok listesinde zaten olduğumdan daha fazla yer almak istemiyorum."

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor ama yatak odamın kapısını kapatırken başımı sallıyorum. "Senden gerçekten nefret etmiyor. Sadece aşırı korumacı. Eğer bunun nefret olduğunu düşünüyorsan, Killian ziyaret ettiğinde gönderdiği Kral elçisini görmeliydin."

Yüzünde bir umut ışıltısı beliriyor. "Kill'in durumu daha mı kötüydü?"

"Kesinlikle. Sen o n d a n çok daha az düşmanca davranıyorsun, bu yüzden babam
aslında sadece prensip olarak sana zor zamanlar yaşatıyor. Eninde sonunda sana ısınacaktır."

"Sevmese bile, benim görevim onun beni sevmesini sağlamak."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü o senin baban ve belli ki onu önemsiyorsun," diyor sanki bu bir veriymiş gibi ve ben yine gülümsüyorum.

Bugün çene kaslarımı kontrol edemiyorum.

"Sadece çok üstüne gitme. O çok İngiliz, bu yüzden yüzünüzdeki duygular son derece hoş karşılanmıyor. Bu arada aynı şey büyükbabalarımın ikisi için de geçerli."

"Beni büyükbabalarını görmeye mi götürüyorsun? Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın, ha?"

Ah, kahretsin. "Yani bir gün. Eğer istersen. Yakın sayılırız, o yüzden boş ver diye düşündüm. Ve bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Beni yakından izlerken lanet bir aptal gibi sırıtıyor. "Kibirli bir dangalak gibi."

"Böbürlenmek için her hakka sahibim, bebeğim." Bir kolunu belime doluyor ve beni sert göğsüne bastırıyor. "Ailene benden bahsedecek kadar benden hoşlandığını düşünmemiştim. Şimdi, ailenin diğer üyelerine söylemeyi bile düşünüyorsun."

"Senden *pek* hoşlanmıyorum."

"Bebeğim, ailene açıldın ve beni onlarla tanıştırdın. Eğer bu beni ilgilendirmiyorsa, ne ilgilendirir bilmiyorum."

"Buraya kadar gelen sensin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onlara arkadaş olduğumu söyledim, bununla gidebilirdin."

"Hayır." Yanağını okşuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor, hevesli bir köpek yavrusu gibi tenini avucuma sürtüyor. Tanrım. Bir adam aynı anda nasıl bu kadar acımasızca ateşli ve sevimli olabilir? "Seni saklamak istemiyorum Nikolai. Glyn'e ve arkadaşlarıma da bizden bahsettim."

"Sen... yaptın mı?"

"Birkaç hafta önce, evet. Sen benim kirli sırrım değilsin ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, senden asla utanmadım."

Kendimden utanıyordum ve hâlâ utanıyorum.

"Bebeğim, böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın çünkü artık seni asla bırakmayacağım."

"Yapmak zorunda olduğunu kim söyledi?"

"Bu... bir ilişkimiz olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum?"

"Öyle miydik?"

"Bu bir sırdı ama sadece fiziksel de değildi, değil mi?"

"Kesinlikle. Bunu daha önce söylediğinde beni gerçekten kızdırmıştın. Sevişsek de sevişmesek de seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de."

"Yani şimdi halka mı açılıyoruz? Aslında soru işareti yok, kesinlikle halka açılıyoruz. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Solunum yolum daralsa da başımı sallıyorum. Yutkunarak geçiştiriyorum ve bulantının duygularımı yönetmesine daha fazla izin vermiyorum.

"*Sen* benimsin, Niko." Saçını çekiştiriyorum. "Bunu belirlediğimizi sanıyordum, hmm?"

"Yüce Tanrım. Bana sahiplenmene bayılıyorum. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

"Uyu da sana izin vereyim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve ereksiyonunu kalçalarıma bastırıyor. "Seni yutmadan önce uyuyabilmemin imkanı yok, nilüfer çiçeğim."

"Babam için endişelendiğini sanıyordum?" Dudaklarına gülümsüyorum ve kalçası sertleşen sikime sürtündüğünde tıslıyorum.

"Kapıyı kilitleyebiliriz. Ellerimi senden uzak tutamıyorum bebeğim. Beni deli ediyorsun. Ayrıca, Kolya benden nefret ediyor ve onu senden mahrum bıraktığımdan beri tam bir pislik gibi davranıyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir kahkaha patlatıyorum ve alt dudağımı ağzına alıp ısırmadan önce gözlerinde yoğun bir bakış var. Dişlerini hassas etime batırdığında inliyorum ve sonra dilini bıraktığı iz boyunca kaydırıyor.

Onunla ziyafet çekemeden ağzını geri çekiyor ve ona sorgulayıcı bir bakış atarken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Duşunuzu kullanabilir miyim? Uçuşun kirini üzerimden atmam lazım." "Evet, tabii." En sağ tarafı gösteriyorum. "Şurada. Bulmaya çalışacağım

"Sana bol kıyafetlerimden giydireyim."

"Hemen döneceğim." Beni tekrar öpeceğini sanıyorum ama yüzümü tutuyor ve dudaklarını alnıma sürterek yumuşak, samimi bir öpücük konduruyor. "Seni çok özledim bebeğim."

O banyoda kaybolduktan sonra uzun süre yerimde sabit duruyorum. Yüzüm o kadar sıcak ki, alev almadığıma şaşırıyorum.

Sikeyim.

Ayakta duramayınca duvara yaslanıyorum ve kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğu yere avucumu bastırıyorum.

Lanet olsun.

Geri dönülmez bir şekilde

lanetlendim. Siktir et.

Banyoya giderken tişörtümü çıkarıp eşofmanlarımı ve boxer'larımı çıkarıyorum. Nikolai gibi onları yere atmış olmam umurumda bile değil.

Ayaklarım ahşap zemin üzerinde ilerliyor ve aralık kapıdan içeri süzülüyorum, çünkü Nikolai banyo kapısını hiç kapatmamış. Bir kere bile.

Benim aksime, onun saklayacak bir şeyi yok.

Benim aksime o, hataları ve zihinsel sorunları da dahil olmak üzere kendisiyle ilgili her şeyi sahipleniyor.

Ve bir kez olsun onun kitabından bir sayfa koparmak ve onun kadar açık olmak istiyorum. Onun kadar ileri. Sadece bu seferlik olsa bile.

Banyoda buhar dönüyor ve duşun olduğu yöne döndüğümde aynayı kaplayan sis için şükrediyorum.

Nikolai'nin kıyafetleri her zamanki gibi yerlere saçılmıştı ama bu umurumda bile değildi.

Onu duş başlığının altında dururken gördüğümde nefesim kesiliyor, duvara bakıyor, su sırtındaki karmaşık mürekkepten aşağıya doğru akıyor, kıçındaki çukurlara ve kaslı dövmeli kalçalarına doğru kayıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şampuanı durulamak için başını arkaya yatırıyor ve siyah saçları ensesine yapışarak dalgalı omuzlarına kadar uzanıyor.

Akıntının altında kapalı gözlerini, çenesinin keskin çizgisini ve kirli sakalının koyu gölgesini izlerken dudaklarım aralanıyor.

Dünya üzerinde yürüyen en ateşli adam o. Gözlerimi ve ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Cam kapıya ulaşıp çekerek açtığımda havada yürüyorum.

Duş jeli şişesini alırken fark etmemiş gibi görünüyor ve kokladığında biraz gülümsüyor.

Arkasında duruyorum, bir saniye içinde sırılsıklam oluyorum, kollarımı iki yanına kaydırıyorum ve şişeyi alıyorum ya da almaya başlıyorum.

Hızla dönüyor ve ön kolunu boğazıma d a y a y a r a k beni kapıya çarpıyor. Aletim seğiriyor ve anında ayakta alkışlanıyorum.

Tanrım. Neden sertleşmesini bu kadar çok seviyorum?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda Nikolai'nin tutuşu gevşiyor. "Bebeğim? Burada ne yapıyorsun... oh, sik beni. Sakın bana duşta eşlik edeceğini söyleme?"

"Bu çok açık değil mi?" Kolunu çekiyorum ve beni bırakıyor ama sadece duş jelini ondan aldığım için.

"Uzak kalamadın, ha?"

"Hayır, yapamam. Sana dokunmam gerek."

Dudakları aralanıyor ve sikinin kalınlaştığını görüyorum. "Vay anasını. Her zamanki çeneni kapatmanı beklerdim."

"Bugün değil." Vücut yıkayıcısını avucuma sıkıyorum ve ellerimin altındaki kaslarının dalgalanmasının tadını çıkararak kürek kemiklerinin üzerine köpürtüyorum.

Onu yıkamayı gerçekten sevdiğimi çabucak fark ettim. Bunu neden daha önce yapmadım k i ?

Doğru ya. Çünkü kırılmışsın ve öyle görünmemek için çok çabalıyorsun.

"Yüce T a n r ı m . Bana dokunmana bayılıyorum." İnliyor, avuç içleri kalçalarıma iniyor, beni okşuyor ve hissediyor.

Bu en tatlı dikkat dağıtıcı şey.

"Öyle mi?"

"Dokunuşun için ne kadar obur olduğumu biliyor olmalısın bebeğim. Çok sertim, içinde olmak için patlıyorum."

Gülümsüyorum ama göğüs kaslarına ulaştığımda ve bilerek boş bıraktığı yerde yeni bir dövme bulduğumda gülümsemem azalıyor.

Lotus çiçeğinin sanatsal desenlerini incelerken ellerim donuyor ve altındaki zarif yazı tipinde *Property of B. King* yazdığını fark ediyorum. B. King'in

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Özel bir şey için olduğunu söylediği bir yere yazdırmış.

"Siktir..." Nefes alıyorum, ona bakarken gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. "Bunu ne zaman... aldın?"

"Seni konağın dışında görmeye geldiğim o geceden sonra." "Kafan güzelken mi?"

"Eğer sorduğunuz buysa, bu bir dürtü değildi. Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

Kalbim sızlıyor ve o kadar çok şey söylemek istiyorum ki tek yapabildiğim boğuk bir "Teşekkürler" demek oluyor.

Gözlerini kısıyor ve yüzünden aşağı akan su ile çok erotik görünüyor. "Panik yapmıyorsun değil mi?"

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü bu seni çok sevdiğim anlamına geliyor bebeğim. Sensiz yaşayamam ve sen de beni terk edemezsin."

Dudaklarım aralanıyor ve boğazımda bir yumru ve kulaklarımdaki uğultudan duyabileceğim kadar yüksek sesle çarpan kalbimle onu izliyorum.

"Alo?" Yüzüme doğru bir el sallıyor. "Bir şey mi söyleyeceksin? Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Seni terk etmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, sanki hırpalanmış ruhumun derinliklerinden çekilip çıkarılmış gibi hissettiren kelimeleri.

"O zaman yapma."

Sanki basit bir şeymiş gibi söylüyor. Ve onun için basit. Keşke benim için de öyle olsaydı.

Keşke onun hak ettiği adam olabilseydim.

Keşke kelimeleri geri söyleyebilseydim ve siyah mürekkep ve mide bulantısı ile dolmasaydım.

Yapamadığım için parmak uçlarıma çıkıyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. İlk defa öpücüğüm nazik, yalvaran, onu keşfetmek isteyen, yüksek sesle söyleyemediğim yakıcı duyguları ifade etmek isteyen bir öpücük.

Parmaklarım saçlarında kayıyor ve göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime çekiyorum ve suyun altında öpüşüyoruz.

Nikolai'nin kolları bizi yakınlaştırmak için sırtıma dolanıyor, ama acele etmiyor, alıştığımız gibi şehvet dolu bir çılgınlığa dönüştürmüyor.

Belki o da bunun artık şehvetle ilgili olmadığını bildiği içindir. Uzun zaman önce şehvetle ilgili olmaktan çıktı.

Benim için bu *asla* şehvetle ilgili değildi. Ona çekildim, bu yüzden onu istedim. Tam tersi değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saatlerce öpüşüyoruz. Birbirimizin havasından başka bir şey solumak imkansız olana kadar öpüşüyoruz.

Elim saçlarını okşarken diğer elim omzunda, sırtında ve belinde geziniyor, sonra kıçını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarından göğsüne doğru patlayan alçak bir gümbürtü çıkarıyor. Her titreşimi sıcak tenimde hissediyorum.

Tüm kan zaten ağrıyan sikime hücum ediyor ve ihtiyaçla nabız gibi atıyor.

Bir bacağımı onunkinin arasına yerleştirip diğerini kalçasına doladığımda Nikolai tıslıyor. Aleti benimkine sürtünüyor, delinmiş tepesi içimin derinliklerinden gelen ilkel zevki ortaya çıkarıyor. Yeni açı sayesinde sikinin uzunluğunu benimkine sürtüyor, kayıyor, birbirimizin ağzında nefes nefese kalana kadar sürtünüyoruz.

Dudaklarımızın emme sesleri daha yüksek, daha muhtaç bir şekilde yankılanıyor, şimdi akan suyun ortasında, ona dokunmazsam hayatta kalamayacağımı hissettiğim devasa bir arzuyla onu becerirken.

Aramıza uzanıyorum ve önce siklerimizin etrafını sıkıyorum, bizi sıkıca kavrıyorum, onun sevdiği şekilde sıkıyorum.

Tüm bu zaman boyunca, neye ve nereye dokunulmasından hoşlandığını o kadar iyi anladım ki taşaklarını emme konusunda uzmanlaştım. Tam anlamıyla.

Onun deneyimine ve doğal yeteneğine kıyasla benim zamanımı aldı ama ben hızlı öğrenen biri değilim.

Keskin bir şekilde hava alması, kalçalarını sallayıp elimi sikene kadar daha sert davranmam için beni teşvik ediyor.

"Tanrım, siktir, bebeğim. Bir erkeğin aklını nasıl kaçıracağını biliyorsun." Şişmiş dudaklarıma doğru keskin bir nefes üflüyor.

Saçlarını daha sıkı avuçluyorum. "Herhangi bir adam değil. *Sen*."

"Herhangi bir adam değil," diye tekrarlıyor kör edici bir sahiplenmeyle. "*Ben*. Sadece *beni* becer."

"Bana benim olduğunu söyle," diye emrediyorum ve şehvet bulutuna hapsolmuşken bu çok alçak bir darbe ama duymak istiyorum.

"Seni tanıdığımdan beri seninim bebeğim." Göğsünü benimkine sürtüyor. "Kelimenin tam anlamıyla bunu kanıtlayacak mürekkebim var."

"Umm. Siktir. Dövmene bayıldım."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Bu senin en sevdiğin şey. Onunla ve seninle ziyafet çekmek istiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lanet olsun. Edepsiz konuşmayı kes yoksa hemen buraya gelirim."

"O zaman gel."

"Hayır." Alt dudağımı ısırıyor. "İhtiyacım var." *Öpücük.* "İçeri." *Yala.* "Seni."

Kafam allak bullak ama onu bileğinden tutup arkama çekecek kadar kendime geldim. Bizi kurulama zahmetine bile girmiyorum ama o pantolonunu çıkarıp cüzdanını alıyor, sonra tekrar yere atıyor.

"Ah, bebeğim? Seni korkutmak istemem ama her yerimiz damlıyor."

"Siktir et."

"Vay canına. Sen kimsin ve benim OKB lotus çiçeğime ne yaptın?"

"Az konuş, çok seviş Niko." Onu yatağıma ittim ve kıçımı ereksiyonuna doğru sürterek üzerine çıktım.

"Lanet olsun, bugün çok iyisin. Dediğin gibi, beni *delirtiyorsun*." Kalbimi perişan eden o seksi şekilde sırıtıyor.

Onu öpüyorum çünkü onu *öpmeden* edemiyorum. Tadına, çenesinin parmaklarımın altında sıkışma şekline, bana doyamıyormuş gibi hırlamasına bağımlıyım.

Ona bağımlıyım ve bir ömür boyu yetecek kadar yoksunluk yaşadım.

Şu andan itibaren, gözümün önünden ayrılmasına izin yok.

Nikolai geri çekilir ve cüzdanından bir paket çıkarıp yana fırlatır.

Derin bir nefes alıyorum, kaşlarım çatık. "Ne zamandan beri prezervatif kullanıyoruz?" "Prezervatif değil. Kayganlaştırıcı. Burada hiç olmadığını düşündüm."

"Buraya geleceğini düşünmemiştim... Etrafta kayganlaştırıcı paketleri taşıyarak mı dolaşıyorsun?"

"Sadece seni göreceğim zaman."

"Bir kez olsun gerçekten ileriyi düşünüyorsun." "Seni etkilemeliyim, bebeğim."

"Etkilendiğimi düşün."

"Mmm. Boğuk sesin çok ateşli." Dişleriyle kayganlaştırıcı paketini yırtıyor ve bu görüntünün karın kaslarımın üzerine umutsuzca sızmama neden olmaması gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Avucundaki sıvıyı fışkırtıp kenarımda daireler çizerken koyu mavi gözlerinde şakacılık ve yoğunluk dans ediyor. Daha iyi erişebilmesi için kendimi daha yükseğe kaldırıyorum. Parmağını içime sokuyor ve ikinci bir parmak eklemeden önce elinin sığ pompalarıyla beni açarken eğiliyorum.

İçimdeki zevk düğmesiyle oynadığında içimden bir zevk patlaması geçiyor, ama tüm bunlar olurken ona bakmaktan, onu izlemekten, o büyüleyici bakışlarda boğulmaktan vazgeçmiyorum.

Tanrım, onu özledim.

Bir daha asla gözümün önünden ayrılmasına izin

vermeyeceğim. O benim.

Benimkini.

Benimkini

sikeyim.

"Ağzının suyu akıyor, bebeğim. O kadar ateşli

miyim?" "Bana sorarsan en ateşlisi."

"Yüce Tanrım. Bugün benim ölümüm olacaksın." "Sakın ölme."

Kayganlaştırıcının bir kısmını uzunluğuna sürdüm. "Sikine ihtiyacım var içimde."

"Lanet olsun. Seni düzgün bir şekilde hazırlamak istemiştim ama artık buna dayanamıyorum." Parmaklarını çekip kalçalarımı kavrıyor ve beni üstüne o t u r t u y o r. "Sikimin üzerine otur. Bana binerken seksi yüzünü izlememe izin ver."

Arzunun sıcaklığı içimde patlıyor ve bir elimle onun kaya gibi sert aletini avuçlarken diğer elimle kendimi tutuyorum ve sonra onu içime yönlendiriyorum. Taç içeri girdiğinde aletim seğiriyor ve sonuna kadar inerken dudağımın köşesini ısırıyorum.

İniltilerim Nikolai'ınkilere karışıyor ve kocaman siki beni açarken sertçe nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıp onun içimdeki hissini ve uhrevi duygusunu içime çekiyorum.

"Aç o güzel gözlerini. Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve onun yoğun bakışlarının beni tamamen yuttuğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

Hay sikeyim.

Bana bakışını hep sevmişimdir, benim kendimle olan uyumumdan çok daha fazla benimle uyum içinde görünmesini.

Ama en çok, ben kendi varlığımı bile umursamazken onun beni sevmesini seviyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. Sonsuza kadar içine gömülebilirim, bunu biliyor musun?"

"Mmmfuck. Çok dolu hissettiriyor." Kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra sığ itişlerle aşağı iniyorum. "İçimdeki sikini özledim."

"Lanet olsun. Şu andan itibaren, bugün hangi ilacı kullanıyorsan onu kullanmanı isteyeceğim."

"Bu çok kolay." Hızımı artırıyorum, uzun, telaşsız bir ritimle ona biniyorum, sonra bir avucumu göğsüne koyuyorum ve parmaklarımı lotus çiçeği dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "İçimdeki uyuşturucu sensin."

O küfrederken sikinin içimde kalınlaştığını hissedebiliyorum. Düşüşümü karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırıyor, ama acele etmiyor ve kendimi yavaşça sikmeme izin veriyor, arzunun her yalamasının ve onu tamamen almak için kalçalarımın her yuvarlanmasının tadını çıkarıyor.

Piercinglerinin her sıyrığı ve her zevk iniltisi beni yavaş yavaş parçalıyor.

Yeterince derine inemiyor ya da beni yeterince sert beceremiyor. Yanılıyor. Uyuşturucuya ihtiyacım yok. Onun kokusu, dokunuşu, ama en çok da gözlerindeki o bakış beni uçuruyor.

Bu şehvet değil. Aşk. Bana beni seviyormuş gibi bakıyor ve bu beni neredeyse hem zevk hem de gözyaşlarına boğuyor.

Gözlerimiz çarpışırken ve kalbim neredeyse dışarı taşarken, sikimi yumruklamadan önce elini kalçamda ve uyluğumda gezdiriyor ve onu becerdiğim aynı ritimde, yavaş ve ölçülü bir şekilde beni sarsıyor. Eğer parmaklarımın altındaki atış bir gösterge ise, o zaman onun kalbi de patlamanın eşiğinde.

Şaşırtıcı bir netlikle onu becermediğimi fark ettim. Ben yapıyorum
Onu *seviyorum*.

Sadece bedenime dokunmuyor. Yeni doğmuş kalbime ve yaralanmış ruhuma da dokunuyor.

Sünnet derisini geri çekiyor ve ucumu okşuyor, özensiz sesler havada yankılanana kadar beni yağlamak için prekumu kullanıyor. Sayıklayana kadar taşaklarımı doğru yerlerden sıkıyor ve okşuyor.

"Sikime binişini seviyorum bebeğim, ama daha çok neyi seviyorum biliyor musun?" Bana en muhteşem gülümsemesini gösterdi. "Seni."

Dalga beni batırana kadar hissetmiyorum bile. Taşaklarım sıkılaşıyor ve güçlü dalgalar halinde içime boşalıyor. İçimde daha derine iterken, orgazmım boyunca beni unutana kadar becerirken, spermim elinin ve karın kaslarının her tarafına fışkırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tanrım, boşalmanı izlemeye bayılıyorum." Beni dölleriyle doldurmadan önce homurdanıyor.

Kalçalarımı döndürüyorum, siki içimde sönene kadar ona biniyorum, sonra kendimi yukarı kaldırıyorum ve dölünün içimden damladığını hissettiğimde inliyorum.

İkimiz de onun sikini ve taşaklarını ıslatışını izliyoruz, sonra ben onun sert göğsünün üzerine yığılıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum.

Ben burnumu ıslak saçlarına sokarken ve o bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırırken derin derin nefes alıyoruz.

"Üzgünüm... Siktir." Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Seni eziyor muyum?"

Nikolai kollarını belime doluyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Şu anda hareket etmene imkan yok."

Boynuna karşı kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse yapabileceğimi sanmıyorum." "Aynen öyle. Bu hayatımın en iyi beş sikişinden biriydi."

Zevk bulanıklığı yavaş yavaş kaybolurken boğazım yutkunmak için çalışıyor. "İlk dördün ne?"

"Özel bir sıralama yok. Seni ilk kez boşalttığım zaman. Sana ilk kez sakso çektiğimde. Seni ilk kez becerdiğimde. Sen kıskandıktan sonra seni ikinci kez becerdiğimde. Benim için ilk kez diz çöktüğünde. Çatı katına adım atar atmaz üzerime atlayıp seni sikmemi istediğinde. Kalmayı kabul ettiğin zaman. Dudakların sikimin etrafındayken beni uyandırdığın zaman."

"Dörtten fazla ve hepsi benimle ilgili." "Sen hayatımın en iyi sikişisin, bebeğim."

Kendimi kaldırıyorum ve kollarımı göğsünde kavuşturuyorum, böylece yakışıklı yüzüne ve yastığın üzerine yayılmış muhteşem nemli saçlarına bakıyorum. "Becerdiğin tüm kadın ve erkeklerden daha iyi olduğuma inanmamı mı istiyorsun?"

"Onlar sadece fizikseldi. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı." "Peki benim var mı?"

"Bebeğim, her şeyi kastediyorsun."

Kalbim yine o şiddetli gümbürtüyü yapıyor ve göğsünde hissettiğine yemin edebilirim ama ondan uzaklaşacak kadar umursamıyorum.

Parmaklarımı yeni dövmesinin üzerinde gezdiriyorum, öfkeli bir sahiplenme duygusu beni sarıyor. "Güzel. Çünkü sen benim malımsın Niko. Bunu kanıtlayacak mürekkebin var."

"Ve sen de benimsin," diye aynı yoğun sahiplenmeyle nefes alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudaklarımı dudaklarına götürüyor ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca öpüşüyoruz. Sonra tekrar göğsüne yaslanmadan önce bizi temizlemek için birkaç ıslak mendil alacak kadar kendimi kaldırıyorum.

Nikolai elini başının altına koyuyor ve sadece benim bildiğim o daimi sırıtışıyla beni izliyor.

Yavaşça kayboluyor ve kaşları çatılıyor. "Sorun nedir?"

diye sordum.

Bileğimi tutuyor ve saatimi çıkardığında nefesim kesiliyor. Varlığımın her zerresi bunu yapmamı talep etse de onu durdurmuyorum.

Kendimi yok etme alışkanlıklarımdan vazgeçmediğimi görünce rahat bir nefes aldığında kalbim sızlıyor.

Beni bırakmasını bekliyorum ama başparmağını yaralı derimin üzerinde gezdiriyor ve o bana dokundukça nefes almak daha da zorlaşıyor.

Boktan kafam buğulanmaya başlıyor ve zihinsel durumumun mürekkepli gölüne b a l ı k l a m a dalıyorum.

Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama Nikolai yüz ifademi ölçerken elimi sıkıca tutuyor.

"Artık benden saklanamayacağın kısmı hatırlıyor musun?" "Şu anın iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum..."

Başını sallıyor ve kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Nikolai'nin dokunuşu yumuşar ve sesi daha nazik hale gelir. "Anlat bana bebeğim. Sadece seni anlamak ve sana yardım etmek istiyorum. Eğer benimle konuşmazsan, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Ben iyiyim-"

"O lanet kelime hakkında ne dedim ben?"

"Artık gerçekten iyiyim. Bunu aştım."

"Bu noktada bana mı yoksa kendine mi yalan söylediğinden emin değilim." "Bu işin peşini bırakamaz mısın?"

"Hayır, bu senin k i m l i ğ i n i n büyük bir parçasıyken öylece bırakamam. Neden bana söyleyemiyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır, hayır, tabii ki istiyorum." Çünkü ona o kadar g ü v e n i y o r u m ki tepkisinden ölesiye korkuyorum.

Ne yaptığını öğrendiğinde seni terk edecek. Diğer herkes seni zayıf biri olarak görecek.

O ses kafamın içinde çınlarken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman neden benden saklanıyorsun?" Sesinde hayal kırıklığı var ve ben bunu silmek istiyorum, onu korumak istiyorum, özellikle de kendimden.

Çünkü beni sevmemeli. İstemeden de olsa onu inciteceğim, biliyorum.

Ama ona bir şey teklif ediyorum, sadece küçük bir gerçek. "Sana kendimden nefret ettiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor ve tamamen hareketsiz kalıyor, sanki sözlerim bozmaya cesaret edemeyeceği bir törenmiş gibi.

"Uzun zaman önce çok berbat bir şey yaptım ve bunun için kendimi asla affetmedim. Aynaya her baktığımda o halimi görüyorum ve buna dayanamıyorum. Her lanet günün her saniyesinde onu yakıp yıkma ihtiyacı içimde akıyor. Bu yüzden insan, hayvan ya da gözleri olan herhangi bir şey çizmeyi bıraktım. Sanki aynadaki yansımam beni her yerde takip ediyormuş gibi hissediyorum." Zorlukla gülümsüyorum. "Seninle hiç duş almamamın tek nedeni, banyo aynasına her baktığımda benim o halime tanık olmanı istememmemdi. Özür dilerim."

"Özür dileme." Sesi yumuşar. "Böyle hissetmene neden olacak ne yaptığını bana söyleyebilir misin?"

"Bir gün. Bu konuda konuşabilmek için kendimi toparlamam gerekiyor. Bekleyebilir misin?"

"Kesinlikle, ve bebeğim?" Başımın tepesini öpüyor ve bir sonraki sözleri neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor. "Kendinden nefret etsen bile, seni ikimiz için de seveceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Birkaç hafta önce biri bana nilüfer çiçeğimin beni bırakın *üç* randevuya, bir randevuya bile götüreceğini söyleseydi, ambulans çağırırdım.

Ama işte üçüncü randevumuzdayız. Bu doğru. *Üçüncü*. *Dışarıda*. Etrafımızda insanlar varken. Ve o paniklemiyor.

Parmaklarımızın iç içe geçtiği elime bakıyorum ve gizlice ensemi çimdikliyorum. Bu acıtıyor. Bu lanet bir rüya değil.

Londra'da yaşadığı yere yakın olan Hampstead Heath'teki en sevdiği parkta toprak bir patikada yürüyoruz.

Ona benimle birlikte yaptırdığım onca turistik şeyden sonra basit bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. London Eye, London Bridge -ya da son derece züppe bir ifadeyle bana düzeltmeyi sevdiği şekliyle Tower Bridge- Camden Lock ve gıda pazarında bütün bir gün. Dün, Coal Drops Yard'dan Doğu Londra'ya kadar her yere gittik ve sonra Londra'nın merkezine ve Kraliyet Opera Binası'nda bir opera gösterisi izlediğimiz Covent Garden'a geri döndük.

Kesinlikle bana göre değildi ve resmi kıyafetlerle bile göze çarpıyordum.

Ama Bran'in hatırı için gittim, çünkü o bu tür ilkel ve düzgün şeyleri sever. Ayrıca, takım elbise içinde ağız sulandırıcı görünüyordu, bu yüzden şikayet etmiyordum. Kalmaya gerek yok, ilk on dakikadan sonra uykuya daldım ve omzunu yastık olarak kullanmama izin verdi. Bu yüzden gereğinden uzun süre uyuyormuş gibi davranmış olabilirim.

Bugün şaşırtıcı bir şekilde hava o kadar da bulutlu değil ve güneş parkın devasa orman benzeri ağaçlarının arasından parlıyor. Birkaç asfalt yol ve toprak olarak bırakılmış diğerleri ile yarı bakımlı ve yarı bakımsız görünüyor.

Dünden daha iyi bir hava olduğu kesin. Ani bir sağanaktan sonra sığınağa koşmak zorunda kaldık ve Bran beni bir köşeye çekip öpücüklere boğdu. İnsanlar geçerken.

O anda neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Bu kadar açık davrandığı için turnayı gözünden vurmuş gibi hissetmem normal mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dört gün önce çok yavaş ve sevgi dolu bir şekilde seviştiğimizden beri son derece sevecen davranıyor. Kıyafetleri bana küçük geldiği için beni alışverişe de götürdü.

Ve evet, beni büyükbabaları, büyükannesi, amcası ve eşiyle tanıştırdı ve onları babasıyla birlikte pişirdiği akşam yemeğine davet etti. Amcası Aiden, Levi 2.0'dır ve bana "Dinle evlat, yeğenime zarar verirsen kimse nereye kaybolduğunu bilmez, anladın mı?" bile dedi.

Levi gülümseyip başını sallayınca ben de onlara "Tehditler beni etkilemez ama buna saygı duyuyorum efendim. Bran ile arama girmediğiniz sürece onayınızı almak için elimden geleni yapacağım."

Aiden kaşlarını kaldırdı ve Levi homurdanarak uzaklaştı ama nilüfer çiçeğimin gülümsediğini gördüm.

Göl kenarında yürürken yine gülümsüyor ve beni suya bakan ahşap bir güverteye çekiyor. Güneş yüzeyden yansıyarak onu parıltılı hale getiriyor. Etrafta birkaç kuş dolaşıyor ve lanet olası koca bir martı bana ciyak ciyak bağırıyor ve yemin ederim ben yaklaşınca gözlerini dikip bakıyor, sonra da kanatlarını çırpıp öfke nöbeti geçirerek uçup gidiyor.

Tanrım.

Bran kollarını ahşap korkuluklara dayıyor ve elimi bırakarak uçsuz bucaksız gölü işaret ediyor. "Kuğular bugün burada, gördün mü?"

Sırtımı eski tahtaya dayayıp dirseklerimi korkuluklara dayarken artık bana dokunmadığı için on iki yaşındaymışım gibi somurtmamaya çalışıyorum. Ördeklerin arasında suda süzülen birkaç kuğuya yan gözle bakıyorum.

"Genelde burada değiller mi?" Ben soruyorum.

"Öyleler ama bazen diğer gölete gidiyorlar." Gülümsüyor ve ben de onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Kot pantolon, polo tişört ve rahat bir ceketle çok çekici görünüyor. Beyaz atlı prens saçları tam şık modunda ama farklı bir şey var.

Bu onun ifadesi. Şimdi

çok daha hafif.

Son birkaç gündür, benim sormama gerek kalmadan kendisinden ve ailesinden bahsediyordu. Beni lisesine ve genellikle kardeşi ya da arkadaşlarıyla gittiği yerlere götürdü.

Bu sonuncusu. Daha önce, sonunda ulaşmamız bir buçuk saatimizi alan gizli bir köşeye kadar yürüdük. Buranın onun gizli noktası olduğunu ve zihnini boşaltmak için gittiği yer olduğunu söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başka kimse bilmiyorken bunu bana nasıl açıkladığını özlemedim. Benim yanımda çok daha rahat görünüyor ve geçmişin aksine, söylediği her şey hakkında iki kez düşünmüyor.

Bileği hariç.

Çok fazla burnumu sokmamaya çalışıyorum, özellikle de ona bekleyeceğime dair söz verdikten sonra, ama duştan her çıktığımızda gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum ve sanki onu yok etmek istiyormuş gibi yansımasına bakıyor.

Ama en azından artık beni kendinden uzaklaştırmıyor.

En azından uyumak için bana sarılıyor ve hatta gece boyunca ayrılırsak sinirleniyor.

Ona kadar yatakta uyumayı hiç sevmemiştim. Ve birlikte uykuya dalmaya başladıktan sonra bunu test ettim. Onsuz işe yaramıyor. O yanımda olmadığında hala uykuya dalamıyorum. İçimdeki şeytanları gizemli yollarla yatıştırıyor ve ben bir deli olsam da o beni yine de kucaklayacakmış gibi hissediyorum.

Bunca zaman, kendimi tek bir kişiye adamaktansa bir şiddet çukuruna serbest düşüş yapıp bir kazada ölmeyi tercih edeceğimi düşündüm. Kendimi hiçbir zaman tek eşli olarak görmedim. Ama Bran ile çok kolay oldu.

Aslında, Clara'nın pençelerini onun üzerinde gördüğümden beri onu sahiplenmeye başlamıştım ve ona tamamen kendim için sahip olmak istiyordum.

Bu yüzden, eğer onunla olacaksa bağlılığa karşı olmadığımı fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Bazıları en başından beri bu amaçla onun peşinde olanın ben olduğumu iddia edebilir. Eğer bir on yıl daha dolapta kalsaydı, muhtemelen onunla birlikte olmak için kendimi tekrar içeri iterdim.

Bu pisliğe o kadar aşığım. Son birkaç gündür pek de götlük yapmayan birine.

Kollarını korkuluklara dayamış, başını yana eğmiş beni izliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen."

Dudaklarında tam bir sırıtış beliriyor. "Vay canına. *O kadar* takıntılı mısın?" "Evet. Artık komik bile değil."

Omzunu benimkine çarpıyor. "Ben buradayken beni düşünmek zorunda değilsin."

"Bunu Kolya'ya söyle. Artık beni dinlemiyor gibi görünüyor."

Gülüyor, sesi uzun ve o kadar mutlu ki, bunun sebebi ben olduğum için muazzam bir gurur duyuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lotus çiçeğimin gülümsemesini izlemek, beni de anında mutlu eden göz alıcı bir beş yıldızlı deneyim.

"Mücadelemden zevk alıyor musun, bebeğim?"

"Aletinize ayrı bir varlıkmış gibi davranmanız çok komik."

"Seni benden daha çok dinlediğini düşünürsek, kesinlikle öyle."

Kasıklarıma bakıyor ve fısıldıyor, "Uslu dur, Kolya. Bunu daha sonra t e l a f i edeceğim."

"Ah, bebeğim. Kolya'nın çok önemli bir sorusu var. Daha sonra olabilir mi?"

Kıkırdıyor ve alaycı bir şekilde omzuma tekrar vuruyor. "İkiniz de terbiyeli olun. Halka açık bir yerdeyiz."

"Fiiine."

"Surat asmayı bırak. Kaç yaşındasın sen? Beş mi?"

"Düşünüyordum da, odana geri dönebiliriz, böylece baban işten gelmeden önce seni yiyip bitirebilirim."

"Nikolai Sokolov." Alaycı bir şekilde soluk soluğa kalmış, gücenmiş gibi davranıyor. "Beni sadece seks için mi kullanıyorsun?"

"Sabahın beşinde dudaklarını sikime dolayarak beni uyandıran adam söylüyor bunu."

Gülümsemesinden baştan çıkarıcılık akıyor. "Benimle koşuya çıkman için seni ikna etmek zorundaydım."

"Bana rüşvet vermene gerek yok. Zaten seninle koşardım."

"Bu, seni bu şekilde uyandırmayı bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Sanki duracaksın da. Aslında, bu para birimini biraz daha kullanmalısın." Bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken duraklıyorum. Bran saçıma *takıntılı* olduğu için bilerek açık bırakmıştım. Sık sık saç tellerimle oynuyor ya da şu anda olduğu gibi kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Koşmayı neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Bu bir alışkanlık." Gözleri gölde kayboluyor. "Bir başa çıkma mekanizması olarak başladı. Beşte uyan, beş buçukta koş, yedide duş, yedi buçukta kahvaltı, yedi buçukta stüdyo, dokuzda okul, okuldan sonra arkadaşlar veya aktiviteler, sekizde duş, sekiz buçukta stüdyo, on buçukta uyku. Hayatımı programa göre sürdürmek, yalnız zaman geçirmemi ve dolayısıyla kendi kafamın içinde sıkışıp kalmamı engelliyor."

"Bu yüzden mi kontrol için bu kadar çok savaşıyorsunuz?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Kalıpları, metodik kararları ve bir plana göre yaşamayı seviyorum. Mantıklı geliyorlar ve beni kontrol altında tutuyorlar." Dudaklarından küçük, hüzünlü bir gülümseme geçiyor. "İşte bu yüzden matristeki devasa bir aksaklıksın. Sen dayanamadığım ve on metrelik bir sopayla bile dokunamayacağım her şeysin."

"Bebeğim, çok farklı olduğumuz için uzak duramadın."

"Kafana girmesine izin verme."

"Çok geç. Damlayan cazibeme karşı koyamamana bayılıyorum." "Daha

çok utanmazca flört etmek ve sürekli itmek gibi."

"Bu cazibeyle birlikte geliyor."

"Sen imkansızsın."

"Sevdiğini biliyorsun." Göz kırpıyorum. "Ayrıca, benim yanımda kendini bırakıyorsun ve bununla gurur duyuyorum. Kontrolden vazgeçebileceğini bilmeni ve zayıflıklarını sana karşı asla kullanmayacağıma güvenmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, ama sesindeki hüzünlü nota beni şaşırtıyor, ama yüzü normale dönmeden önce sadece bir saniyeliğine.

O konuşmadan önce konunun kapandığını fark ediyorum. "Ne yapmak istiyorsun? Başka turistik şeyler? Belki bir hamur işi turu? Kuzey Batı ve Orta Londra civarında birkaç gizli İtalyan ve Fransız fırını biliyorum."

"Turistik şeylerden nefret ettiğinizi sanıyordum, hatta birçok kişiden özür dileyip 'O Amerikalı, kusura bakmayın' diye fısıldadınız. Anlayışla başlarını salladıklarına ve sana acıyormuş gibi bakma cüretini gösterdiklerine inanamıyorum."

"Çok yüksek sesle konuşuyorsunuz ve neredeyse büzüşüp ölene kadar yabancılarla göz teması kurmaya devam ediyorsunuz."

"Yakışıklılığım karşısında afalladıklarını düşünmüştüm."

"İstenmeyen ilginiz karşısında dehşete düştüm desem daha doğru olur. Londra'da böyle şeyler yapmayız."

"Tamam, Londralı çocuk. Görünüşe göre herkes senin gibi bir avuç züppe."

"Biz züppe değiliz. Sadece başkalarının kişisel alanına ve mahremiyetine saygı duymanın büyük savunucularıyız."

"Bunu seninle yapmam."

"Bilmiyor muyum?" Koluma dokunuyor. "Söyle bana. Ne için havandasın?"

"Sen zaten benim istediklerimi yerine getirdin. Bugün ne istersen yapabiliriz. Parkta dolaşın ya da bütün gün ördekleri izleyin. Fark etmez."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Londra'ya ilk kez geliyorsun. Kırmızı telefon kulübelerinin önünde çektireceğin klişe fotoğraflar da dahil olmak üzere tüm deneyimi yaşamanı istiyorum."

"Bu benim ilk gelişim değil. Daha önce annem, babam ve kız kardeşlerimle ve babamla birlikte burada yaşayan vaftiz babasıyla tanışmak için birkaç kez gelmiştim."

"Oh. O zaman neden sanki bu ilkmiş gibi konuştunuz?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bunu seninle birlikte yaşamak istedim. Sanki ilk kezmiş gibi geliyor. Beni bir randevuya götüreceğini söylediğinde bu fırsatı kaçıramazdım."

"Seninle yapamam."

"En sevdiğin kişi olduğumu biliyorum. Şimdi sen söyle. Ne yapmak istiyorsun? ne yapacaksın?"

"Seni yine de o fırınlara götüreceğim. Şeker ihtiyacımızı karşılamalıyız. Karnında kirasız yaşayan canavar. Ondan sonra..." Bir elini geriye uzatıyor ve ben saçını çekmesini bekleyerek geriliyorum, ama o sadece ensesini ovuşturuyor. "Benim için tekrar modellik yapar mısın?"

"Hiç de bile." Kocaman gülümsüyorum ve yanağından öpüyorum. "Senin için soyunmaya bayılıyorum."

"Her yerde soyunmayı seviyorsun."

"Her yerde değil. *Senin* için bebeğim." Sesim alçalıyor. "Sikimi kıçına gömmek ve altımda yalvarıp kıvranmanı sağlamak için sabırsızlanıyorum."

"Konuşmayı kes," diye tıslıyor nefesinin altından ama hem gülümsemesiyle hem de ereksiyonuyla savaştığını anlayabiliyorum.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, o resimleri üzerinde çalışırken ben de sadece şort giyerek onun atölyesinde takıldım.

O sırada, Bran tarafından iptal edilmeden Landon'ın heykellerini parçalara ayırmanın en iyi yolunun doksanlar şovundan daha hızlı olduğunu düşünüyordum.

Elinde bir fırçayla bana doğru yürüyüp göğsümün her yerini boyamaya başladığında ve sonra şortumu indirip devam ettiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Şimdiye kadarki en iyi ön sevişmeydi.

Söylemeye gerek yok, hemen sonra onu yere karşı becerdim. O zamandan beri, onun için modellik yapıp yapamayacağımı sordu ve ben de bu fırsatın üzerine atladım.

Gözüme çarpan eskizlerden anladığım kadarıyla dövmelerimi taklit ediyor ve bu iyiye işaret bence. İnsan resmi yapamama sorununu aşmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaparım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Astrid bana onun gençliğinden kalma birçok resmini gösterdi ve tanrı vergisi bir yeteneği olduğu çok açık. İnsanları o kadar çok ayrıntı ve ruhla resmediyordu ki, benim gibi sanattan anlamayan birini bile büyülüyordu. Şu anda yaptığı manzaralarda bu ruh trajik bir şekilde eksik.

Bran tam bir şey söyleyecekken esmer tenli, saçları renkli kurdelelerle tutturulmuş küçük bir kız önünde durup ona bir papatya veriyor. "Bu senin için."

Gülümseyerek kadının önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve çiçeği kabul etme cüretini gösteriyor. "Teşekkür ederim. Kayıp mı oldunuz?"

"Hayır, annem sadece yavaş."

Gülüyor, sesi pürüzsüz bal gibi. Ve bunun

arkasındaki sebep ben *değilim*.

Küçük bir kızı ördeklere katılsın diye suya atmayı mı düşünüyorum?

Evet, evet, öyleyim.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırıp bana bakıyor. Belli ki çoğu insan korkarken bu küçük pislik benden korkmuyor. Diyelim ki yürüyüşlerimiz sırasında köpekler beni seviyor ama sahipleri kesinlikle sevmiyor. Yine de hem köpekler hem de insanlar Bran'ı seviyor.

Umursadığımdan falan değil.

Ona kirpiklerini fırlatan herkese ters ters bakmak dışında. Bran onların ilgisinden o kadar habersiz ki, ama aynı zamanda benim hoşuma gitmeyecek kadar kibar ve insanların başlattığı her sohbete katılıyor. Neden benim meşhur "siktir git" havamı veremiyor?

Çünkü o tam bir Beyaz Atlı Prens, işte bu yüzden. Onu başkalarıyla sohbet ederken gördüğümde cani olmamak ya da adam kaçırma düşüncelerine kapılmamak için çabalamam gerekiyor.

Yine de bu küçük kız yeni bir durum. Özellikle de benim üstün bakışlarıma karşı bağışıklığı olduğu için.

Bran'in kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor ve Bran de bir şeyler fısıldamadan önce dikkatle dinliyor.

Kız bıkkın bir iç çekiş salıverir. "Ama neden? Sen peri masallarındaki prens gibisin."

"Öyle miyim?"

"Kesinlikle."

Tamam, bu kadar *yeter*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hey, evlat." Bran'ı yukarı çekip kolumu beline doladım. "O Prensim. Geri çekil."

"Nikolai!" Bana dirsek attı. "Onu korkutacaksın. Kes şunu."

"Kışt." Ona el salladım.

"Nikolai!"

"Hmph." Bir elini kalçasına götürdü. "Büyüdüğümde onunla evleneceğim."

"Hayal kurmaya devam et."

Bran şimdiye kadar yanımda bir çukur kazmıştır.

"Nur!" diye sesleniyor yaşlı bir kadın nefes nefese bize doğru koşarken. "Kaçmakla ilgili ne demiştim...?"

Bran'in tüm değerli Londralılarının aksine önümüzde duruyor ve bakıyor. Benden uzaklaşıyor ve bu belli belirsiz olsa da hoşuma gitmiyor. Ama yine de pek çok insan homofobik pisliklerden oluşuyor, gerçi burada böyle bir şeyle karşılaşmadım ve kendi adıma değil ama Bran'ınki adına şükrediyorum. İnsanların ne düşündüğü benim umurumda değil, onun umurunda.

Gerçi dün ya da ondan önceki gün beni herkesin içinde öptüğünde aldırmamış gibi görünüyordu.

Aramıza mesafe koymasını bekliyorum ama parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Hay sikeyim.

Belki de artık gerçekten umurunda değildir. Zerre kadar utanç hissetmeden elimi tutuyor olması -ki hissetmemeli- onu öpmek istememe neden oluyor.

"Bak, anne. Bir peri masalı prensi ve uşağını buldum."

"Bu onun hizmetçisi değil, Nur." Özür dileyerek gülümsüyor. "Çok özür dilerim. Etrafta koşturmaya bayılıyor."

"Endişelenme." Bran gülümsüyor. "Çok sevimli bir kız."

"Ah, teşekkür ederim." Kadın kızının elinden tutar ve onu sürükleyerek götürmeye başlar.

Çocuk Bran'e "Beni bekle. Büyüdüğümde senin için geri geleceğim."

Annesi gülerek tekrar özür diliyor ve ben gidip onu seri katil gibi göle atmadan önce kızı uzaklaştırıyor.

"Dik dik bakmayı kes, Nikolai."

"Bu küçük bokun cesareti." Ona verdiği çiçeği kaptım ve yere attım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Cidden bir çocuğa küfrediyor musun?" "Sana ne fısıldadı?"

"Yardıma ihtiyacın var mı, peri masalı prensi?" "O lanet-"

"Yani, korkutucu hisler yayıyorsun." "Peki ona ne söyledin?"

"Bu bir sır."

"Sır derken ne demek istiyorsun? Sakın bana benim yerime bir çocuğun tarafını tuttuğunu söyleme."

"Sakın bana bir çocuğu gerçekten *kıskandığını* söyleme?"

"Ya öyleysem?"

"Ciddi misin sen? Senden önce hiç gerçek bir ilişkim olmadı, sana kadar hiç kimseyle yakınlaşmadım, seninle olduğu gibi yaptığı çoğu şeyden hoşlanmadığım halde hiç kimseden hoşlanmadım. Nasıl hala kıskanç hissedebiliyorsun?"

Gülümsememeye çalışıyorum, sonra burnumu kıvırıyorum. "Bilmiyorum. Belli ki *aşık* olmuşsun. Ona *prens* de dedin. Jayden Adler. NASA Genel Merkezi. DC."

"Şu monoton ses tonuyla detayları söylemeyi kes. Sırtına hedef tahtası koyuyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Belki de öyleyimdir."

"Nikolai!"

"Evet, bebeğim?"

Aileden geldiğini öğrendiğim karanlık bakışlarıyla beni delip geçiyor. Büyükbabasından babasına, amcasına ve hatta psikopat kardeşine kadar. "Jay'e zarar vermeyeceksin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Onu savunmaya gelmen davasına yardımcı olmuyor. Annemin DC'de güçlü birini tanıdığına eminim. Hmm..."

"Annem tekrar bahsedinceye kadar her şeyi unutmuştum. Jay ve ben sadece arkadaşız ve artık İngiltere'ye dönecek zamanı bile olmuyor."

"Yani zamanı olsaydı her şey farklı mı olurdu?" "Hayır. Neden biliyor musun?"

"Buna izin vermeyeceğim için mi?"

"Çünkü ben asla bir prens istemedim. Akli dengesi yerinde olmayan bir orospu çocuğunu tercih ederim." "Hey! Bu benim!" O kadar geniş sırıtıyorum ki, yansımamı onun parlak yüzünde görebiliyorum.

Gözler.

"Gülümseme. Bana alışacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Awe. Zaten öyle olduğumu sanıyordum."

"Cidden, sırıtmayı kes. Bunu başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmıyorum."

"Şimdi kıskanç olan kim?"

"Paylaşmıyorum Niko. Anlaşıldı mı?"

"Ortak bir noktamız var."

"Yüzündeki o bakışı hâlâ silemedin."

"Tanrım, sakin ol. Aslında tam bir kontrol manyağı olduğun halde herkesin senin altın çocuk olduğunu düşünmesine inanamıyorum."

"Şikâyetlerin mi var bebeğim? Bunları dile getirebilirsin ama dikkate alacağımın garantisi yok."

Dudaklarım aralanıyor ve kalbimin ağzıma kadar gelip ayaklarının dibinde yere döküldüğünü hissedebiliyorum.

Gülümsemesi duraksıyor. "Neyin var?"

"Az önce bana bebeğim dedin."

"Oh. Bu-"

"Bunun bir hata olduğunu söyleme."

"Değildi. Sana bazen böyle hitap etmek istiyorum."

Ceketinden bir avuç tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Seni öpmem gerek-"

Dudaklarını dudaklarıma mühürlediğinde ve en tutkulu öpücükle kendini lanet kalbime işlediğinde kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmamıştı. Beni özlemle, hasretle ve hala itiraf etmekten çekindiği duygularla öpüyor.

Beni hiç bırakmayacakmış gibi öpüyor.

Sanki benim onun için yandığım kadar o da benim için yanacakmış gibi.

Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum, lütfen ve teşekkürler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Bunu söyleyeceğimi hiç d ü ş ü n m e z d i m ama sanırım yoğun bir şeker komasına giriyorum.

Son iki gündür Bran beni İtalyan, Fransız ve Çin mahallelerindeki pastanelere götürüyor ve ben de onun arkasından tükettiğim bir kucak dolusu şekerlemeyle çıkıyorum. Benim hamur işleri almama bir şey demiyor ama porsiyonlama denen sinir bozucu bir kavrama inanıyor.

Şekerin en büyük düşmanı.

Her neyse, şu mide bulandırıcı tatlı kremalı çörekleri bitirmem gerekiyor ve sonra huzur içinde komaya girebilirim.

Ne yazık ki benim için yarın ayrılmak zorundayız. Bran burada daha uzun süre kalıp projesi üzerinde çalışabilecek olsa da, iki sınavı kaçırdım ve notlarımın düşme riski var. Ve bu umurumda olmasa da, ailesinin önünde sorumsuz görünmek istemiyorum.

Neden okula gitmediğimi sorup duran kendi ailemden bahsetmiyorum bile. Babama ondan bahsettim ama yine de Landon'ın ikizi olduğundan bahsetmedim. Psikopat kardeşi gibi olduğu fikrine kapılmak yerine onunla doğrudan tanışmasını tercih ederim.

Astrid bu sabah bana söylediği gibi beni kesinlikle özleyecek. Aramızda bir bağ oluştu ve size söylüyorum, bu harika kadın bir gün benim kayınvalidem olacak. Müstakbel kayınpederim ise elde edilmesi zoru oynamayı seviyor. Şimdi oğlunun bu özelliği nereden aldığını biliyorum. Ama sanırım onun huysuz hali bile beni özleyecek.

Bran'in benimle hiç şansı yoktu, onun da olmayacak.

Astrid'le artık çok iyi arkadaş olduğumuz için Bran'in kesiklerinden haberi olup olmadığını öğrenmeye çalıştım ama sanmıyorum. Yine, onlar gerçekten harika ebeveynler, bu yüzden kötü alışkanlıklarını fark etselerdi onu kendi haline bırakacaklarından şüpheliyim.

Yapmamış olmaları mantıklı. Her zaman bir saat takıyor ve en sinir bozucu kısmı da hangi duyguları göstereceği konusunda çelik gibi bir kontrole sahip olması. Onu ilk tanıdığımda sık sık buz gibi olduğunu düşünürdüm, oysa aslında her şeyi içine atmakta son derece başarılıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ailesinin bile ona açılmak için mücadele ettiğini söyleyebilirim. Kesiklerden haberdar olmamın tek nedeni bir tesadüftü ve onu panik atağa sürükledikten *sonra* öğrendim.

Annesi ve babası kesinlikle onu zorlamaktan hoşlanmıyor. Bu da benim nilüfer çiçeğim kadar kapalı ve içe dönük biriyle başa çıkmak için en iyi strateji olmayabilir.

Ama sorun değil. Kötü adam olup onu itebilirim. Yapmak zorundayım çünkü kendini kesen insanlar ve bunun zihinsel sonuçları hakkında bir şeyler okuyorum ve onları yalnız bırakmak asla iyi bir fikir değil.

Söylemeyi sevdiği gibi daha iyiye gitmiyor. Bu, ilk etapta bunu yapma nedenini ele almadan geri çekilebileceği bir bağımlılık değil.

Kendini kesen insanlarla dolu forumlardaki genel fikir birliği, acıdan arınmaya ihtiyaç duydukları yönündedir. Bir kişi, kanının aktığını gördüğünde sonunda rahat bir nefes alabildiğini söyledi.

Bu görüntü midemi bulandırdı çünkü Bran'in de aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyordum. O lanet kapalı banyoda. Şeytanlarına karşı savaşıyor ve kan kaybediyordu.

Tek başına.

Bu artık olmayacak.

Adaya döner dönmez, kafasını kemiren zihinsel kanseri ele almak zorundayız.

Onun varlığı beni intihara meyilli görevlere gitmekten alıkoydu, bu yüzden onun kendini yok etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Belki de ona sağlıklı olması gerekenden daha fazla uyum sağladığım içindir, ama bugün kendinde değildi. Bu sabah başladı ama dışarı çıktıktan sonra biraz rahatladı. Ancak akşam yemeği sırasında gerginleşti.

Minimum kelime. Tek heceli cevaplar. Babasıyla her zamanki şakalaşmalarında gözle görülür bir eksiklik. En kötüsü de benden uzak durmasıydı - çocukluğunun geçtiği evde geçirdiğim süre boyunca hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Önceki yemeklere kıyasla değişen tek değişken Astrid'in menajeri Grace'di. Sahte bir kahkahası ve saçma sapan şarap tüketimi olan orta yaşlı sarışın bir kadın.

Astrid bir yanlış anlaşılma yaşadıklarını çünkü Bran'in kendisiyle anlaşmasını istediğini ama Bran'in Landon'ın tanıştırdığı menajeri seçtiğini söyledi.

Mesajda bu konudan bahsederken sesinin ne kadar mutlu geldiğini hatırlıyorum. Kardeşinin yeteneğinin farkına varması onu çok mutlu etmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu menajeriyle tanıştırdı.

Astrid'e göre o menajer Grace'in yeteneğinin yanından bile geçemez ama Bran'in kararını anlamasa da saygı duyar.

Yemekten sonra Bran'in bulaşıkları mutfağa taşımasına yardım ettim. Gitmek için dönüyor ama bileğinden tutup onu tezgahın yanında durduruyorum.

Bana bakıyor, muhtemelen geç yattığı ve erken kalkmaya çalıştığı için bitkin görünüyor. Bu sabah, yatakta kalmamız ve bu saatte koşuya çıkmamamız konusunda ısrar ettim. Bunu çatı katında birkaç kez yapmıştı ve bugün daha rahat hissetmesine yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama bu onu daha da tedirgin etti.

Hareketlerinden ya da ifadesinden anlaşılmıyor ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor.

İçlerindeki boşluğu görmek, karnımın derinliklerine bir bıçak saplanmasından farksız.

Elinin arkasını okşadım. "İyi misin?" "Evet.

Neden olmayayım ki?"

"Orada rahatsızdın, bebeğim. Eğer baskı ya da her neyse, o kadından hoşlanmıyorsan, artık onunla yemek yemeyi reddet. Eminim ailen anlayışla karşılayacaktır."

"O annemin menajeri ve bu noktada aileden sayılır."

"Aile her şeyden muaf değildir. Beni kızdıran aile üyelerimi ziyaret etmiyorum. Mesela, bir kadınla evlenip ona Rus yeğenler verdiğim sürece erkeklerle yatmamın sorun olmayacağını söyleyen homofobik amcam."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve derin nefeslerinin her birinde o boşluğun bir kısmı çatlayıp yok oluyor. "Özür dilerim."

"Sebepsiz yere özür dilemekle ilgili ne demiştim?" "Bir
sebebi var. Kendini yargılanmış hissetmenden nefret
ediyorum."

"O ve onun işe yaramaz, tamamen anlamsız fikirleri umurumda bile değil. Babamın dediği gibi, gidip kendini becerebilir."

"Tanrım. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan dünyaya orta parmağını göstermene bayılıyorum."

"Hak ettikleri buysa, alacakları da tam olarak budur." "Sen..." diye
devam etti. "Unut gitsin."

"Bana sormak istediğin bir şey varsa, sadece sor."

Elleri kalçalarımın üzerine düşüyor, yüzü biraz kırılgan, hatta savunmasız görünüyor. "Mafya içindeki geleceğinizi düşündünüz mü? Senin

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Amcanın söyledikleri mantıklı ve kadınlara ilgi duymuyor değilsin, bu yüzden bunu imaj için yapabilirsin-"

"Sözünü bitirme yoksa sana çok kızarım. Sırf mafyanın hatırı ya da imajı için evleneceğimi ya da bir bok yapacağımı mı sanıyorsun? Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Boğazı bir yudumla yukarı aşağı çalışıyor. "Hayır, ama çocuk sahibi olman gerekmiyor mu?"

"İstemiyorsam yapmam. Bu benim kararım ve kimseyi ilgilendirmez."

"Ama bir erkekle birlikte olmak pozisyonuna zarar vermez mi? Bu hayatın heyecanını ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden onu kaybettiğini görmekten nefret ederim."

"Yapmayacağım. Jeremy, Vaughn ve ben o imparatorluğu yöneteceğiz. İkisi Bratva'nın en önemli varisleri ve benim cinselliğim onların umurunda değil, dolayısıyla kafasını yerinde tutmak isteyen hiç kimse de umurunda olmayacak."

"Vaughn?"

"Pakhan'ın oğlu. Onu kabul töreninde görmüş olabilirsin. Beyaz maske takıyordu."

"Ah, doğru ya. Ama onu buralarda hiç görmedim."

"Ve asla da olmayacak - en azından adada. Amerika'da yaşıyor ve sadece kabul törenleri için geliyor." Çenesini kavrıyorum. "Demek istediğim, benim konumum hakkında o güzel kafanı yorma. İstediğim şey için dişimi tırnağıma takıp savaşacağım. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor.

Başımı yemek odasına doğru eğiyorum. "İstediğini yapacak ve cadalozu görmezden mi geleceksin?"

"Annemin sergisinden sonra. Ya Nikolai?" "Hmm?"

"Grace'le konuşmayacağına söz ver." "Neden konuşmayayım?"

Avuçlarını yanaklarıma sararken titriyor. Sesindeki tedirginlik bir saniye içinde tüylerimin diken diken olmasına yol açıyor. "Bana söz ver. Lütfen."

"Tamam, söz veriyorum."

Uzun bir nefes veriyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Teşekkürler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni bıraktığında hareketleri akıcı ve hatta gülümsüyor. "Benim için modellik yapmak ister misin?"

"Her zaman."

"Beni stüdyoda bekle. Babamla konuşmam gerekiyor, hemen geliyorum." Gitmeye başlıyor ama dönüp beni tekrar öpüyor, sert ve hızlı bir şekilde, sonra dudaklarıma fısıldıyor, "Sana doyamıyorum bebeğim."

Sonra da sanki kalbimi söküp yanında götürmemiş gibi çekip gidiyor.
Onu.

Hay sikeyim.

Onu gerçekten ıssız bir yere kaçırmadan önce sakinleşmem lazım.
Onu başkasıyla paylaşmak zorunda kalmayacağım bir ada.

Ellerimi yıkamak için banyoya gidiyorum ve çıkarken Grace'in koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Bran'e onunla konuşmayacağıma dair söz verdiğimi biliyorum ama önümde duran o. Teknik olarak, sözünü tutmayan ben değilim.

Sanki topuğunun altına sıkışmış bir hamamböceğiymişim gibi bana bir göz atıyor, sonra da kibirli bir tavırla çenesini kaldırıyor.

Kollarını kavuşturmuş, cadı gibi uzun kırmızı tırnakları siyah ceketinin koluna sabırsızca vuruyor. "Adın neydi senin?"

"Eğer hatırlamıyorsanız, bu bunamanın erken bir belirtisi olabilir. Doktorunuzu aramanızı öneririm."

"Komik olduğuna inanıyor musun?"

"Kasıtlı olarak değil."

"Bunu göremiyorum."

"Demansınız mı? Erken evrelerde kimse bilmez."

"*Senin* gibi birinin" -yine küçümseyici bir tavırla- "Bran gibi zarif bir adamla nasıl birlikte olabileceğini anlamıyorum. Akla yatkın değil."

"Ve bu seni ilgilendirir çünkü?"

"Yeteneklerini ya da zamanını senin gibi suçlular için harcamasından hoşlanmıyorum. Onu bir şeyle tehdit etmiş olmalısın."

Duvara yaslanıyorum. "Tekrar söylüyorum, bunun seni neden ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sinir bozucu bir Karen gibi görünmeye ve konuşmaya başladın. Bran ve benim ilişkimizde ne yaptığımızın seninle hiçbir ilgisi yok. Ne kadar haysiyetin kaldıysa topla ve çek git."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*İlişki* mi?" Gülüyor, sesi gırtlaktan geliyor ve şeytani. "İlişki diyorsun. Hayal görüyorsun, evlat. Bran öyle şeyler yapmaz."

"Benimle birlikte."

"Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" Sesi ve yüzü taş kesildi. "Bu büyük planın içinde sen bir *hiçsin*."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Kollarını açıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Bu, geri çekilmen ve onu rahat bırakman gerektiği anlamına geliyor."

"Yoksa ne olur?"

"Bunun cevabını bilmek istemezsin."

"Hayır, istiyorum."

Boncuk gözlerinden hınzır bir bakış geçiyor, sonra saçlarını savuruyor. "Bana numaranı ver. Sana bir veda hediyesi göndereceğim."

O n u n l a dalga geçmek için bunu yaptıktan sonra, kalçalarını sallayarak ve saçlarını savurarak uzaklaşıyor.

Bran'in onun yanında rahatsız olmasını unut. O kaltaktan hiç hoşlanmıyorum. Toplum içinde o kadar iyi sakladığı ve özel hayatında o kadar kolay gösterdiği sinsi bir tarafı var ki, bu bile başlı başına bir tehlike işareti.

Acaba sadece temsilci meselesi yüzünden stresli değil midir? Bunu

ona daha sonra sormak için bir not aldım.

Ayaklarım beni stüdyoya götürüyor ve Bran'ın haberi olmadan etrafı gözetleyebileceğimi fark ettiğimde muzipçe gülümsüyorum.

Üzerinde çalıştığı şey hakkında çok ketum davrandı ve bana sabırlı olmamı söyledi ama ikimiz de biliyoruz ki bende o yok.

Eskiz defterini kapıyorum ve düzinelerce eskizimi karıştırırken dudaklarım aralanıyor. Düşündüğüm gibi dövmelerim değil, gerçek yüzüm.

Yüzümün farklı açılardan, saçlarım çoğunlukla açıkken çekilmiş sayfalarca fotoğrafı var, ama saçlarımın at kuyruğu ya da topuz şeklinde bağlanmış olduğu fotoğraflar da var.

Ve gözlerime o kadar çok ayrıntı yerleştirdi ki. Bazıları göz kamaştırıcı, diğerleri gülümserken ona baktığım zamanlar, ama benim favorilerim seks sırasında gözlerimin yoğun bakışı.

Hay sikeyim. Yıllar sonra ilk kez gözlerini çizdi ve onlar *benim*.

Sonraki sayfalar tüm vücut çizimleri. Kaşımı kavislendirişimden gülümsediğimde ağzımın köşesindeki minik gamzeye kadar ayrıntılar konusunda çok titiz. Sanki bir aynaya bakıyor gibiyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yarım saat gibi görünen bir süreyi eskizleri inceleyerek geçirdim. İşim bittiğinde, iki not defterinin daha benimle dolu olduğunu görüyorum -çoğu çıplak.

Nilüfer çiçeğim namuslu biri gibi davranabilirdi ama beni çıplak görmeye bayıldığını biliyordum.

Kendime not: Şu andan itibaren, çatı katında kıyafetsiz dolaş.

Her ayrıntıyı açgözlülükle hafızama kaydederek onları karıştırırken sırıtışım kalıcı oluyor.

Ama sonra değişiyor.

Farklı bir şey gördüğümde gülümsemem azalıyor.

Beni yarı çıplak çizmiş ve yanımda onun silueti olduğunu tahmin ettiğim bir şey var ama yüzü yok. Bir sonraki sayfada, yüzünün bir konturu var, ancak kaotik siyah çizgiler yüz hatlarını dolduruyor. Bir sonraki sayfada ise o kadar derin siyah çizgiler çizmiş ki kağıdı delmişler.

Sikeyim.

Lütfen bana kendini böyle gördüğünü söyleme.

Telefonum titriyor ve o olduğunu düşünüyorum, bu yüzden eskiz kağıtlarını tam olarak bulduğum yere koyuyorum.

Telefonumu çıkardıktan sonra aniden susadığımı hissediyorum, bu yüzden masanın üzerinde tuttuğu sürahiden bir bardak su dolduruyorum.

Tanımadığım bir numaradan gelen mesajı açtığımda bardak havada asılı kalıyor.

Veda hediyen.

Ekteki videoya tıklıyorum ve tüm vücudum geriliyor.

Kamera kayıtlarında pelüş halılı ve beyaz kanepeli abartılı bir oturma odası görülüyor. Bran'in daha genç bir versiyonu, on beş ya da on altı yaşlarında, köşede oturmuş, bir deftere bir şeyler karalıyor. Parmaklarım camı sıktığında Grace'in ince kolunu omzuna atmış, onun yanında oturduğunu görüyorum. Üzerinde kırmızı saten bir kaşkorse ve kesinlikle uygun olmayan bir şort var.

"Anlamıyorum." İç çekiyor. "Lan'da olup da bende olmayan ne var?" "Hiçbir şey, tatlım," diye cıvıldıyor ve onun saçlarını okşuyor.

"Ama bütün kızları o kapıyor."

"Onlar önemli değil. Büyüklük için yaratılmış olan sensin."

"Gerçekten mi?" Ona bakıyor, mahcup ve umutlu ve kalbim göğüs kafesimin altında hızla çarpmaya başlıyor.

"Gerçekten mi?" Sahte yumuşak sesi havada yankılanıyor. "Kızlara gelince, onlar bir hiç. Ben daha olgun ve güzelim. Ve tahmin et ne oldu? I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

seni ondan çok daha karizmatik buluyorum."

"Sen...öyle mi?"

Kadın onu öpüyor ve adam da onu öpmek için bir elini boynuna doluyor, ama bu en iyi ihtimalle garip ve emin değil.

Lanet olası pislik, gömleğinin düğmelerini açarken bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Sana ondan daha iyi olduğunu hissettireceğim ve bir gün seni onun tanrısı yapacağım."

Bir kez başını sallıyor ama kadın boynunu ve göğsünü öpüp pantolonunu indirirken ona dokunmuyor. Kadın elini aletine doladığında adam kıvranıyor. Kadın şortunu bacaklarından aşağı kaydırıp onun üzerine çıktığında adam kaçmaya çalışıyor.

"Ben... bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor ve sesi o kadar kısık ki, sesi sonuna kadar açmasaydım duyamayacaktım.

"Şşş, tatlım. Söz veriyorum hoşuna gidecek." Onu birkaç kez daha sarsıyor. "Gördün mü, şimdiden sertleşmişsin."

"Grace..." Yutkunuyor, tüm vücudunu kırmızı bir leke kaplıyor. "Seksten hoşlandığımı sanmıyorum... lütfen dur..."

"Saçmalama, tatlım. Herkes seksi sever." Saçlarını okşuyor ve sonra fısıldıyor, "Kardeşinle kıyaslandığında bir ucube olarak görülmek istemezsin, değil mi Bran? Annen ve baban hayal kırıklığına uğrar."

Adam başını bir kez sallar ve kadın tek seferde adamın üzerine iner. Adam çığlık atıyor. Ve bu zevkten değil.

Çığlık atıyor ve sesi "Hayır..." gibi geliyor.

Ama artık söyleyeceklerini dinleyemiyorum çünkü kadın inlerken bir eliyle adamın ağzına vuruyor. Kıpırdanmaya çalışırken ağzından çıkan boğuk sesler hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

"Mmmmno... Mmmm... Mmmm..."

Havada bir kırılma sesi yankılanıyor ve koluma bir yanık yayılıyor. Camı kırdığımı söyleyebilirim ve bileğimden aşağı kayan ve yere damlayan su ve kanı hissedebiliyorum, ama yüzüne bakamıyorum.

Kafa karışıklığı.

Acı.

Öfke.

Hayvani hırıltılar etrafımda yankılanıyor ve onların benim olduğunu fark ediyorum. Vücudum öfkeyle titreşiyor, öyle ki görüşümü siyahla dolduruyor. Varlığından haberdar olmadığım iblisler kan dolaşımımı dolduruyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İzledikçe ve dinledikçe, biliyorum, sadece biliyorum ki bundan asla geri dönemeyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Bazı günler kendimi iyi hissediyorum. Nefes alabiliyorum, *bir şekilde* hareket edebiliyorum, koşabiliyorum, konuşabiliyorum ve gülümseyebiliyorum.

Var olabilirim ve kafamdaki metaforik kanamadan dolayı acı çekmem.

Diğer günlerde, iyi zamanlarım için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Mutlu olmaya hakkım olmadığı halde mutlu hissettiğim için cezalandırılıyorum.

Bileğimin kaşındığı ve zihnimin yanan duygular ve zonklayan nabızlardan oluşan bir hicve dönüştüğü günler.

Berbat gururum yüzünden kontrolü bıraktığım günden beri beynime akan yapışkan mürekkeple boğulmadan nefes almanın zor olduğu günler.

Bugün de o günlerden biri.

Bugün, tanıdığım en güzel, en sevecen ruhun kucağında uyanmakla ve her tarafına mürekkebimi bulaştırmış gibi hissetmekle başladı.

Onu lekelediğimi, varlığımın kara, boktan çukuruna o da batana kadar onu daha da derine gömdüğümü hissediyordum.

Ta ki benim gibi hiçbir çıkış yolu kalmayana kadar.

Bu yüzden beni görmesini istemedim. *Kimsenin* beni görmesini istemedim. Çünkü mükemmel görüntüyü geçip içime baktıklarında, en büyük düşmanı kendi zihni olan pis, omurgasız bir pislik bulacaklardı.

Nikolai uyandığında göğsündeki lekeleri siliyordum ve onu okşadığımı sanıyordu. Gülümsedi ve ruhumdaki o çamurlu deliğin derinliklerine düşmeden gözlerinin içine bakamadım.

Gülümsedi ve bir süre için her şey yolundaydı. Ta ki iyi olmayana kadar.

Ta ki Grace akşam yemeğine gelmeye karar verene ve ben yine onun karşısına oturup şeytanlarım tarafından parçalanmıyormuşum gibi davranmak zorunda kalana kadar. Yemeği yutmak ve midem geri atmamı istediğinde zorla yutmak zorunda kaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai etrafımdayken daha da kötüydü. Dış katmanımı soyup tüm çirkin kısımlarımı görebilecekmiş gibi beni izledikçe, mide bulantım daha da kötüleşiyordu.

Migrenim başımın arkasına vuruyor ve stüdyoya doğru yürümeye çalışırken görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ofisinden çıkmadan önce babama yarınki ayrılma planlarımızdan bahsetmeyi zar zor başarabildim.

Eğer kalsaydım, patlardım. Son zamanlarda kendimi saatli bir bomba gibi hissediyorum, içimi dökmenin ve nankör bir velet gibi annem için her şeyi mahvetmenin eşiğindeyim.

Grace onunla sözleşme imzaladığında havalara uçmuştu. Lan yerine bana özel ders vermeye karar verdiğinde çok mutlu oldum.

İlk defa, sanat camiasından biri, kendini beğenmiş ikizim yerine *bana* dahi dedi.

İlk defa kendimi ondan daha *önemli* hissettim.

I, Grace'i hiç sevmedi ya da onunla hiç anlaşamadı ve bu da beni onun tuzağına daha çok düşürdü.

Bana onun derslerine girmememi ve resim öğretmeniyle konuşacağını, böylece bize birlikte ders verebileceğini söyledi. Ama ben "Bu seni ilgilendirmez, pislik" ve "Bu kadar kıskanç olmayı bırak" gibi şeylerle karşılık verdim ve sonra sırf inat olsun diye ona gittim.

Ancak büyüdükten sonra iki şeyin farkına vardım. Birincisi, küçük yaştan itibaren Lan'ın narsisizmi onunkiyle çatıştı ve muhtemelen istemeden de olsa onu olduğu gibi gördü. Onu seçmemesinin nedeni onu kontrol edememesiydi. O her zaman çok zeki ve manipülatifti, taktikleri onun üzerinde işe yaramazdı.

İkincisi, o sırada beni tımar ediyordu. Doğru şeyleri söyledi, doğru düğmelere bastı ve beni istediği yere itmek için sanata ve aileme olan sevgimi kullandı.

Ve bir cazibe gibi çalıştı.

Onun için. Benim için değil.

Grace'den önce bile fiziksel dokunuştan hoşlanmazdım. Birkaç kızla öpüştüm ve bazıları ara sıra bana oral seks yaptı, ama bana her dokunduklarında onları itmek için kendimi durdurmam gerekiyordu. Oyun oynamak ve sorun yokmuş gibi davranmak zorundaydım.

Lan, Eli ve Remi sevişmenin harika bir şey olduğunu söyleyip duruyorlardı ve ben onların erkek muhabbetleri içinde kendimi son derece yabancılaşmış hissediyordum. Bu yüzden kısa bir süre için

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki de eşcinseldim. Belki de fiziksel dokunuşun tiksindirici olmasının nedeni farklı bir takımda oynamamdı.

Bu düşünce beni çok korkutmuştu. Neden Ian eşcinsel ikiz olamıyor diye düşündüğümü hatırlıyorum. Neden ben olmak zorundayım? Zaten herkesin dikkatini çekme konusunda çok başarılı, neden en azından farklı olan o olmasın?

Ama bu düşüncenin hiçbir inandırıcılığı yoktu. Soyunma odasında soyunan takım arkadaşlarıma hiçbir zaman ilgi duymadım ve oldukça fit vücutları vardı. Onları hiçbir zaman bilinçaltımda bile süzmedim ve onları takım arkadaşından öte bir şey olarak görmedim. Ancak, teoriyi test etmem gerekiyordu.

Bir gece, onun için gittim. Okulda açık eşcinsel bir çocuk vardı ve sık sık yakışıklı heteroseksüel erkeklerle flört ediyordu -Lan ve ben de dahil. Bir parti sırasında beni takip edip flört edip dokunduğunda, hoşuma gidip gitmediğini görmek için onu öptüm.

Neredeyse ağzına kusacaktım.

Belki de çok gösterişli olduğu içindir diye düşündüm ve bundan hoşlanmadım. Birkaç erkekle daha denedim ama sonuç aynıydı. Kendimi iğrenmiş hissediyordum ve bir öpücükten öteye gidemiyordum.

Heteroseksüel, biseksüel ya da gey olmadığım ortaya çıktı. Sadece lanet olası arızalı bir makine gibi bozukmuşum. Lan ve ben annemin karnındayken, babam her şeyimi aldı ve bana hiçbir şey bırakmadı. Bu durum o zamanlar beni çok strese sokmuştu ve bu konuyu babamla konuşmak istemiştim ama bir türlü cesaret edemiyordum. Hayal kırıklığına uğrayacağını falan düşündüm.

Lan yüzünden baş ağrıları vardı ama kardeşim ona bitmek bilmeyen sevişme maceralarını anlattığında sırıtarak dinlerdi. Babam onun pek çok hareketini onaylamazdı ama kardeşimin dış dünyada kendini nasıl idare ettiğiyle her zaman geri dönülmez bir şekilde gurur duydu.

Lan'ı o kadar kıskanıyordum, o kadar haset doluydum ki kendimi ondan uzaklaştırmaya başladım. Nasıl kırıldığım için onu suçladım. Ondan nefret ettim çünkü onun gibi değildim. Benim *hiçbir şeyim* yokken *her şeye* sahip olduğu için onu küçümsedim.

Son derece mantıksızdı, ama on beş yaşımdaki aptal, öfkeli bende mantık yoktu.

En büyük hatam Lan hakkındaki hoşnutsuzluğumu Grace'e dile getirmek oldu. Sırtlan gibi yapıştı ve beni tam istediği yere götürdü.

Güçsüz. Umutsuz. *Kullanılmış.*

O zamandan beri, üzerimde kendini becerdiği süre boyunca baktığım elimdeki mürekkep noktasına dalmış durumdayım. Ben çığlık atıp durması için yalvarırken. Lanet bir zayıf gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla dövüşebilir ya da onu itebilirdim. Ergenliğe oldukça sert giriyordum ve fiziksel olarak kesinlikle ondan daha güçlüydüm. Ama kafam çok karışıktı, bana gösterdiği ilgiye çok kapılmıştım, herkesle seks yapma fikrinden nefret etme düşüncesinden çok korkmuş ve dehşete düşmüştüm.

Sol elimi kesmemin nedeni, o gün onu öptüğümde ensesine sardığım elimdi. Ona beni iyice taciz etmesi için fırsat verdiğimde.

Sık sık o eli kesmekle ilgili fanteziler kurmuşumdur. Parçalara ayırmayı. Zihinsel ölüm belgemi imzalayan kanserli organı çıkarmak.

Her gün #YeniGün etiketiyle hikayeler paylaşmamın nedeni, bir gün daha hayatta kaldığım için, aklımın beni yenmesine ve akıl sağlığımın uçurumundan aşağı itmesine izin vermediğim için gurur duymamdı.

Üzerinden sekiz yıldan fazla zaman geçti, ancak tüm bu deneyim sırasında beni saran mürekkep ve mide bulantısından hala kurtulamıyorum.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Dairesinden tökezleyerek çıktıktan sonra, o günü sokaklarda dolaşarak, yağmur altında şaşkın bir ifadeyle yürüyerek geçirdim. Sırılsıklam olmama rağmen hissettiğim şey fiziksel rahatsızlık değildi.

Hayır.

Donmuştum, soğuk ve buz gibiydim, ta ki lanet olası aklıma kadar.

Eve geldiğimde, iki saat boyunca duşta durdum. Ama beni durulayan su değildi.

Siyah mürekkep üzerime döküldü, gözlerimi, burnumu ve kulaklarımı kapladı ve duş zemininde tekrar tekrar öğürene kadar boğazımın içine sıkıştı. Bir noktada kuru kusuyordum. Tüm bu süre boyunca, güçlü bir çiçek parfümü burun deliklerimi ve boğazımı tıkadı ve kırmızı tırnakları beni boğdu.

Yatağıma gitmedim. *Gidemezdim*.

Ne zaman hareket etsem, onun hayaletini tam arkamda hissediyordum, kıkırdıyor ve cıvıldıyor, tırnakları koluma batıyordu.

Bunu tekrar yapacağından korkuyordum.

Ben de Lan'ın odasına koştum. İronikti aslında, çünkü iki yıl önce ayrı odalarımız olmasını talep eden bendim. Lan bunu hiç istemedi ve daha sonra çok dar kafalı oldu.

Ancak kapısında durduğumda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Yatağından fırladı ve bana sorunun ne olduğunu sordu.

Fısıldadım, "Hiçbir şey. Bana sarılır mısın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kolları beni sardığı anda yıkıldım. Göğsünde o kadar uzun süre ağladım ki sanırım bayıldım.

Kardeşim her şey boyunca bana sarıldı ve insanları nasıl sakinleştireceğini bilmemesine rağmen, tüm bu süre boyunca sırtımı sıvazladı. Beni yatağına taşıdı ve kollarında uyumama izin verdi.

"Bunu sana kimin yaptığını söyle ki onları öldürebileyim" diye fısıldadı. Sonra hayatında ilk kez bana yalvardı.

Ona gerçek nedeni söylemedim. Bunun yerine, sanatla, okulla ve dikkatle nasıl mücadele ettiğimi içimi dökerek anlattım. Ayrıca onun kadar güçlü fikirlere sahip olmadığımdan nefret ettiğimi de yüksek sesle itiraf ettim.

Bu bir süre işe yaradı ama bana inandığını hiç sanmıyorum.

Sonra yaşadığım deneme aşaması beni kıçımdan ısırdı ve bazı homofobikler benimle alay etmeye ve bana hakaretler yağdırmaya başladı.

I, çöküşün bu yüzden olduğunu düşündü ve onları nasıl hedef aldığını ve hayatlarını nasıl bir kabusa dönüştürdüğünü ilk elden gördüm. Bugüne kadar hiçbiri toplumun işlevsel bir üyesi olamadı.

Lan uzun süre beni izlemeye devam etti, ama ben zaten dış görünüşümü oluşturmakta ve imajımı mükemmelleştirmekte iyiydim.

Erkeklerle deney yapmayı bıraktım ve kızlara yöneldim çünkü beni Lan gibi hissettiriyorlardı. Heteroseksüel. Yüksek cinsel dürtü. *Normal.*

Grace'e gelince, onu kısa süre sonra hallettim.

Olanların görüntüsünü bir başlıkla birlikte bana gönderme hatasını yaptı: *Bunu çalış ve ham yeteneğini serbest bırak.*

Ona, anneme iş nedeniyle derslerime ara verdiğini söyleyen kişi olması gerektiğini söyledim ya da ne bahane bulursa bulsun. Söylemezse, görüntüleri anneme gösterecektim.

Bu bir yalandı. Bunu kimseye göstermektense ölmeyi tercih ederim.

Grace dehşete düşmüştü. Birlikte olduğumuzu ve ondan hoşlandığımı sanıyordu. Hatta bana onu kullanmışım gibi hissettiğini söyledi.

Onu *kullandım*.

Ben.

Bana saldırdığını düşündüğü için değil. Hayır. Reşit olmayan biriyle seks yapmanın yaratacağı skandaldan korkuyordu. Bugüne kadar bunun rızaya dayalı olduğuna inandı ve bana sık sık 'eski güzel günleri' tekrar yaşayabileceğimizi söyledi.

Yakın hayatımdan çıktı ama asla tamamen çıkmadı, annemin kariyeri yüce Grace Bruckner'a bağlıyken değil. Onun tarafından dikkate alınmak için çok çalıştı ve bunu mahveden ben olamazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de bıçağı kanıyla birlikte yuttum ve her şey yoluna girecekmiş gibi davrandım. Onu cesaretlendirdim. Ben de onu öptüm. Bana sunduğu güç duygusuyla sarhoş oldum.

Bir erkeğe bir kadın tecavüz edemez.

O dönemden kalan mide bulantısı hayatımın geri kalanında beni takip etse de kafamda kalan damga buydu.

İyileşmedi, daha da kötüleşti ama kontrolüm altındaydı. *İyi* olduğuma inanıyordum.

Nikolai hayatımı işgal edip beni ne kadar temelden kırık olduğumu görmeye zorlayana kadar. Ne kadar saklanırsam saklanayım, hala çıplak ve ıssızdım.

Yıllarca sakladığım gerçek, küllerinden sarmaş dolaş oldu. On beş yaşındaki halime *ihanet* ettim ve o çürümekten kurtulup aynadaki yansımama dönüştü. Mürekkep havuzuna ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni asla affetmeyecek gözlere dönüştü.

Nikolai beni temelden değiştirdi, çünkü yıllardır kendime söylediğim yalanları yerle bir etti. Kendimi normal, heteroseksüel ve geçmişten tamamen etkilenmemiş olduğuma ikna edersem, sonunda buna inanacağımı düşündüm. Ama bu boş bir hayalmiş.

Nikolai ile birlikte olmak acı veriyor çünkü kendimden nefret etmeme rağmen onu arzuluyorum. Ona ihtiyacım var, böylece iskelet dolabımın arkasına ittiğim kırık parçaları onarabilirim.

Ve bu yanlış.

Onu kullanıyorum ve bana ne kadar aşık olursa olsun, bu eninde sonunda geri tepecek ve bizi paramparça edecek.

Eğer onu tutmak istiyorsam, kendimi düzeltmeliyim.

Onu bu kadar uzun süre dışladıktan, bir kenara attıktan ve susturduktan sonra on beş yaşındaki benle konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Koridorun sonunda beni bekleyen kadını gördüğümde kaslarım geriliyor ve migrenim daha da şiddetleniyor.

Kaçma ve saklanma ihtiyacı içimde öyle güçlü bir şekilde titreşiyor ki, görüşüm bulanıklaşıyor. Yine de, bu kadına duyduğum derin nefreti bastırmaya çalışarak sabit adımlarla yürüyorum.

Sadece birkaç hafta daha bastır.

Bu sergi annemi ölçülemez bir şöhrete ulaştıracak ve artık Grace'e ihtiyacı kalmayacak. İşte o zaman aileme ve Nikolai'ye anlatabilirim. İşte o zaman ona ve 15 yaşındaki halime karşı doğru olanı yapabileceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne istiyorsun?" İç çekerek soruyorum, sakin sesim tanınmaz halde.

Gülümsüyor ve parfümünün kokusundan neredeyse öğüreceğim. "Oh, Bran. Geçmişteki küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden hayatında bir kez karşına çıkacak bu fırsatı geri mi çevireceksin?"

"Yanlış anlama mı?" Dişlerimi sıkıyorum, tüm şeytanlarım bir anda ortaya çıkıyor ve kontrolümün parçalara ayrıldığını hissediyorum. "Az önce buna *yanlış anlaşılma* mı dedin? Bana saldırdın Grace."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Bunu açıkça kabul ettin. Sen de beni öptün ve beni yönlendirdin. O yüzden orada durup saldırı iddiasında bulunma."

"Sana hayır dedim!"

"Şşş." Etrafını tarıyor. "Bu ses tonu da ne? Neden tıslıyor ve yanında getirdiğin o suçlu çocuk oyuncağı gibi davranıyorsun? Siz çok daha zarif ve sofistikesiniz ve şirketinizi düşünmelisiniz. O Nikolai senin için iyi değil-"

Bir an orada dururken, bir an sonra avucumu yüzüne bastırıp kafasını güm diye duvara vuruyorum. Parmaklarımın arasından bana kocaman gözlerle bakıyor ve ilk kez korku görüyorum.

Benden korkuyor. Güzel.

"Sakın o kokuşmuş ağzınla onun adını ağzına almaya cüret etme. Ondan *bahsetme*. Onunla *konuşmayacaksın* ve onu görürsen diğer tarafa *yürüyeceksin* yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Bir kez başını sallıyor, yüzü kızarıyor.

Kafatasını parmaklarımın arasında ezme dürtüsü çarpan kafamın içinde parlıyor, ama onu serbest bırakıyorum. Çünkü cinayetten hapisteyken Nikolai ile nasıl birlikte olabilirim?

Doğruldu ve sanki birkaç kafa büyümüşüm gibi bana baktı, sonra muhtemelen üzerimden sızan ölümcül enerjiyi hissederek benden uzaklaştı.

O gittikten sonra duvara yaslanıyorum, ama hâlâ içimde zonklayan migreni dışarı atamıyorum. Belki de eve gelmemeliydim.

Hayır.

Nefes alıyorum.

Nikolai ile geçirdiğim son haftayı dünyalara değişmezdim. El ele tutuşmak, toplum içinde olmak, onu ailemle tanıştırmak ve onların kabulüyle karşılanmak. Hayatımın en mutlu haftasıydı.

Ta ki şimdiye kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey yoluna girecek.

Yıllarca hayatta kaldım. Birkaç hafta daha dayanabilirim.

Stüdyomun kapısını iterek açarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Üzgünüm geciktim bebeğim. İşim uzadı-"

Ne bir gece, ne bir yıl, ne de sekizinden sonra asla unutamayacağım o sesi duyduğumda kelimelerim takılıyor.

"Mmmmno... Mmmm... Mmmm..."

Mürekkep boğazımın arkasından patlıyor ve o gece duşun altında yaptığım gibi boğuluyorum. Gözlerimi, burnumu ve kulaklarımı dolduruyor. Nikolai'yi sadece siyah bir sisin içinden görebilene kadar tüm bedenimi yutuyor.

Gözleri telefonunun ekranına yapışmış, o ses yankılandıkça yankılanıyor ve kulaklarımı bir balyoz gibi kırıp açıyor.

Bacaklarımı hissetmezken ona nasıl yürüyeceğimi bilmiyorum.

Hırıltılı nefes alırken nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

Kırık bir bardağın dibini kavrarken elinden kan damlıyor. Durmadan, kanı beni yutan kara göle sızıyor.

Beni duyduğunu sanmıyorum. Beni kesinlikle görmüyor, çünkü o güzel gözleri şimdi benimkiler kadar boş.

Tıpkı on beş yaşındaki beni mahvettiğim gibi onu da mahvettim. Hepsi *benim yüzümden*.

Lanet olası sorun benim.

Nikolai sonunda başını kaldırıyor ve bana baktığında, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinde yansımamı göremiyorum.

Beni *gördüğünde* olacak olan bu. Herkes beni gördüğünde de böyle olacak.

Bu yüzden saklandım. Bu yüzden dışarı çıkmak bile istemedim.

Diğer tüm berbat itirafların bunu takip etmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Zamanım olduğunu düşünecek kadar

safmışım. Ama yokmuş.

Ben hiç yapmadım.

"Sen...sen gördün...sen *gördün*..." Görüşüm nemden bulanıklaşırken sesim suyun altından geliyormuş gibi çıkıyor.

"Gördün..."

Ve artık bana bakamazsın.

"Bran-" Cam parçasını elinden kapıp boynuma sıkıştırdığımda sözleri kesildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey bir sis bulutu içinde, ama aniden olur.

Kendimi nasıl yerde bulduğumu, kendi kanımda ve siyah mürekkepte nasıl boğulduğumu bilmiyorum.

Artık çok fazla mürekkep var, beni boğuyor, dipsiz derinliklerine çekiyor. Boğuk nefeslerim kısa ve kesik kesik geliyor.

Sonra tam ortasında güçlü eller beni sarıyor ve yüzüme nem damlarken başım sert bir yüzeyde dengeleniyor.

Boynumda basınç var. Her yerde kan var. Ağzımda. Kıyafetlerimde. Ellerinde.

Onu puslu kırmızının içinden görüyorum, göz kapaklarım neredeyse kapanıyor.

"Bebeğim, lütfen... lütfen..." diye kırık bir sesle yalvarıyor ve ben onun güzel gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

Boş çevirdiğim gözler. Yok

ettiğim gözler.

"Lütfen gitme bebeğim, lütfen... beni bırakma... lütfen... benimle kal... benimle kal... benimle kalmalısın..." Dudakları alnımda, burnumda, yanaklarımda, ağzımda.

Kapıya doğru bir şeyler bağırıyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum.

Saçlarına son bir kez dokunmak için elimi ona doğru uzatıyorum.

Özür dilerim.

Kelimeler dilimin ucunda ama hiç ses çıkmıyor. Mürekkep beni bütünüyle yutarken elim düşüyor.

Sonunda bitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NIKOLAI

Gençken dünyayı algılayışımın yaşıtlarımdan farklı olduğunu fark ettim.

Şiddet damarlarımda fokurduyor ve beni gerçekliğe karşı körleştiriyordu. Hayatı kırmızı merceklerle görüyordum ve hoşuma gidiyordu. Hayır. Çok *sevdim*.

Farklı olmaktan, birçok insanın yanına yaklaşmaya cesaret edemeyeceği çemberlerden atlamaktan gurur duydum. Cinselliğimden, tercihlerimden ya da eğilimlerimden dolayı kendimi asla baskı altında hissetmedim. Aslında, bunları bir rozet gibi taktım ve herkesin görmesi için sergiledim.

Annemin bana uzun zaman önce söylediği gibi, biseksüel olmak utanılacak bir şey değildir.

"Bu seni çoğunluktan farklı kılıyor ama sen her zaman özeldin oğlum. Her zaman," dedi babam.

Ben de kendimi hep özel hissettim, sanki daha derine, daha yükseğe çıkabilirmişim ve hiçbir şey beni durduramazmış gibi.

İlk defa kendimi özel hissetmiyorum.

İlk kez, parlak kanla çevrili kalıntıların içinde dururken hayatımın etrafımda paramparça olmasını izledim.

Her yerdeydi; boynunda, gömleğinde, ellerinde, yerde, bende. Her yerdeydi.

Hastanenin bekleme salonunun ortasındayım ama Bran'ı kollarımda taşırken yere damlayan suyu hâlâ görebiliyorum. Soluk beyaz tenini hâlâ görebiliyorum ve gözlerini kapatmadan önce boğazından çıkan o unutulmaz sesi duyabiliyorum.

Yedi saattir ameliyatta. Yedi lanet saat ve hemşire iki kez kan almaya geldi. *İki kez.*

Yedi saattir ameliyathane kapısının önündeki pozisyonumdan bir santim bile kıpırdamadım. Elimi bandajlamak için bir hemşire gelmek zorunda kaldı çünkü hareket etmemin imkanı yoktu.

Yedi saat boyunca Astrid'in ağladığını duydum. Glyn ve Lan haberi duyar duymaz adadan uçtular ve birkaç saat önce adaya vardılar.

Glyn annesine sarılmış ağlıyordu. Lan ve Levi milyonuncu kez koridorda volta atmayı bitirdikten sonra şimdi yanımda duruyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zaman. Levi bizi deli gibi hastaneye götürürken, ben Bran'ı arka koltukta kucağıma aldım ve boynuna baskı uyguladım.

Kanama hiç durmadı. Geçici olarak bile. Zaman geçtikçe onu kaybetmeye daha da yaklaşıyordum.

Nabzının parmaklarımın altında nasıl azaldığını, yalvarışımı, mavi dudaklarını öpüşümü ve asla inanmadığım bir Tanrı'dan onu bana geri vermesini isteyişimi, yalvarışımı, dua edişimi asla unutmayacağım.

Onu geri verirsen her şeyi yaparım.

Eğer karşılığında hayatımı isteseydi, bağırsaklarımı bir tepside dökerdim. Onsuz bir hayat istemiyorum.

Onsuz bir hayatım olamaz.

"Ne dedim ben baba?" Landon'ın ürkütücü derecede sakin sesi boğucu sessizliği yırtıyor. Sesi sakindi ama onu hayatımda hiç telaşlı görmemiştim. Yüce Landon King'in ona o videoyu gösterdiğim zamanki gibi öfkeyle titrediğini hiç görmemiştim.

Bran acil ameliyat için götürülür götürülmez Astrid ve Levi'ye gösterdim. Sinir onarımı konusunda uzman bir cerrah çağırmak zorunda kaldılar.

Bran'ım bu acıyı sekiz lanet yıl boyunca kendine sakladı, onları korumak için - lanet olası ebeveynlerini, kardeşlerini ve tüm dünyayı. Ben hayırsever falan değilim. O videoyu suratlarına fırlattım ki acının ne kadar büyüdüğünü görsünler ve acıyı dindirmek için kendini bıçaklamak zorunda kalsın.

Orada durup o cam parçasını boynuna sıkıştırmasını izledim ve dünyanın ayaklarımın altında kendi ekseninde döndüğünü hissettim.

Yere düşen tek şey bedeni değildi. Akıl sağlığım da yere düştü ve hâlâ orada, kanının ortasında çırpınıyor, boğuluyor ve nefes alamıyor.

Astrid videoyu görünce bayıldı. Levi hasta olacakmış gibi görünüyordu ama o da benim gibi videoyu sonuna kadar izledi.

Landon öfkeyle titriyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, yumruğunu sıkıp sıkıp açıyordu ve üst dudağı şu anda olduğu gibi hırıltıyla kalkmıştı.

"Ne dedim ben baba?" diye tekrarlıyor kırpılmış bir ses tonuyla. "Ona hizmet etmemen gerektiğini söyledim. Gösterdiğinden daha fazlasını saklayan lanet bir buzdağı olduğunu söyledim. Onu itmek gerektiğini söyledim ama hayır. Sen *boşluğa* inandın. Ona çocuk eldivenleriyle, barışla, sevgiyle ve lanet olası bir anlayışla davranmaya inandın. Bak bu bizi nereye getirdi!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lanet sesini alçalt." Astrid ve Glyn arka planda bir yerlerde hep bir ağızdan hıçkırırken Levi ona ters ters bakıyor.

Onlara bakmıyorum. Bakamıyorum.

Bu yüzden Landon'ın öfkesine odaklandım. Landon'ın öfkesi benimkiyle konuşuyor.

"Lanet olası sesimi alçaltmayacağım." Kaslarını sararken titriyor, boynundaki bir damar neredeyse patlayacak. "O benim ikiz kardeşim. Benim diğer *yarım*. Anlamıyorsun baba. O... o benim. Diğer yarım. *Yarısı*. Ve kendi canına kıymaya çalışmasını engellemek için yanında olamadım. Çok fazla olduğunda yanında olamadım. Beni kendinden uzaklaştırdı ve ben de *benden* nefret ettiğini düşündüm. Bunca zaman *kendinden* nefret ettiğini fark edemedim."

Yaralı yumruğum, yaralarımın yanmasını hissedene kadar sıkılıyor ve parmaklarımı orada tutuyorum.

Levi, Landon'ı omuzlarından kavrar. "Suçlanması gereken biri varsa, o da *benim*. Bir baba olarak onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu senin suçun değil, Lan. Sen bilemezdin."

"Tabii ki yaparım. Ben onun *ikiz* kardeşiyim. Önemli olan tek kişiyi kurtaramadıktan sonra dahi olarak etiketlenmenin ne faydası var?"

"Hiçbiriniz bilemezdiniz." Kulaklarıma bile uzak gelen bir sesle konuşuyorum. "O bir cephenin arkasına saklanmayı ve iyiymiş gibi davranmayı kendine görev edindi. *Eğer* uyanırsa, onun önünde bu suçlama oyununu oynamayacaksın. Bu onu sadece suçlu ve rahatsız hissettirir. Zaten hayatı boyunca bunu yaşadı, o yüzden onu gördüğünde kendini toparlasan iyi edersin."

Levi ellerini iki yanında gevşek bir şekilde bırakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

Landon bana psikopat bakışlarını fırlatıyor, sonra da parmağını göğsüme bastırıyor. "Neden onu durdurmadın? Sen de oradaydın. Neden onu durduramadın, seni işe yaramaz yer israfı!"

"Landon!" Levi onu benden uzaklaştırıyor. "Hâlâ nefes almasının sebebi Nikolai. Kardeşin bunu kimsenin bakmadığı bir yerde yapmış olabilir ve biri onu bulana kadar çok geç olurdu-"

"Haklısın, yapamadım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Sesim boğuklaştı. "Ama sen ya da senin fikirlerin umurumda değil Landon. Bana kızabilecek tek kişi o. Ne sen ne de bir başkası."

Bana hırlıyor ama babası onu geri itmeyi başarıyor.

O pislikten ne kadar nefret etsem de, o haklı. O cam parçasını kapmasına izin vermeseydim, o camı kırmasaydım, Play'e vurmasaydım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

o lanet videoda bunların hiçbiri olmazdı.

Ama oldu.

Ve burada Ölüm'ün kapısında durmuş, Bran'ımı almaması için ona yalvarıyorum.

Kendisinin her şeyi berbat ettiğine inanıyor, ama beni şimdiki zamanda tutmayı başaran tek kişi o, düşüncelerimin doğal olmayan kalıplarla farklı yönlere koşmasını engellemeyi başaran tek kişi.

Geri döndüğü sürece, tekrar aynaya bakmaya hazır olana kadar şeytanlarını teker teker öldüreceğim.

Ta ki kendi hatası *olmayan* bir şey için kendini affedene kadar.

Güneydoğu Asyalı yüz hatlarına sahip orta yaşlı bir doktor dışarı çıkıp kepini çıkarıyor, yüzü asık ve hareketleri durgun.

Kalbim neredeyse yere düşecek. Lütfen bana bunun sadece yorgun olduğu için olduğunu söyle-

"Doktor..." Levi'nin sesi gergin geliyor. "Nasıl... oğlum?"

"Sinirleri ve damarları onarmayı başardık. Şahdamarını kesmiş ama neyse ki ilk yardım müdahalesi yeterince hızlıydı ve zamanında buraya ulaştı. Ses tellerine zarar gelmediği için de şanslıydı." Biraz gülümsüyor. "Şu anda durumu stabil ama bu gece yoğun bakım ünitesinde gözümüz üzerinde olacak."

"Oh, teşekkür ederim. Teşekkür ederim..." Astrid gözyaşlarını tutamıyor ve ben onun ve Glyn'in yanımıza geldiklerini fark ediyorum.

Psikiyatri bölümünün iletişime geçmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor ama dinlemiyorum.

Kalbim gürleyerek hayata geri dönüyor, tek bir hareketle küllerinden doğuyor. Benden uzun bir nefes kaçarken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

O yaşıyor.

Ondan beni terk etmemesini istedim, yalvardım ve o da beni

dinledi. Beni terk etmedi.

Lanet olsun.

Siktir!

Yakıcı duyguların içimde patlayarak onun için atan orga dönüşmesine izin veriyorum. Etrafımdaki herkes ilk kez nefes alıyor, titrek nefesler verirken şükran duaları mırıldanılıyor, ama biliyorum ki onlar bile bunun bir son olmadığını anlıyorlar.

Bu daha başlangıç.

Ve ilk adımı ben atacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her parçam kalıp onu görmemi, elini tutmamı ve beni itse bile asla gitmeyeceğimi söylememi istiyor.

Ama bunu yapmadan önce, ilk iblislerini katletmeliyim.

Tek kelime etmeden olay yerinden uzaklaşıyorum ve buraya geldikten sonra aradığım numarayı çeviriyorum.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "O iyi mi?"

Başımı sallarken kırık bir nefes veriyorum. "Evet, baba. Şimdilik iyi." "Çok şükür."

Telefona doğru titrek bir şekilde nefes veriyorum, onu sıkıca kavradığım için lanet şeyi çatlatmamaya çalışıyorum.

Bran ameliyata girdikten kısa bir süre sonra babamı aradım, parçalanıyordum, nefesim kesilmişti. Bana nefes almamı söyledi ve ben de hayatımın aşkı bir cerrahın masasında ölümle savaşırken bunu nasıl yapmam gerektiğini sordum.

İşte o zaman ona her şeyi kusarcasına anlattım. Bran ve benim hakkımda her şeyi. O sübyancının onu benden nasıl uzaklaştırdığına ve onun gitmesine ihtiyacım olduğuna dair her şeyi. Silinmesini. Yok edilmesini.

Babam basitçe, "O zaman hallederiz," dedi.

Ben onunla konuşurken özel uçağına atladı ve haşeratı bulmak için vaftiz babasıyla ayarlamalar yapacağını söyledi.

"Daha yeni indim, evlat. Kuzey Batı Londra'ya varmam yaklaşık bir saat sürecek."

"Bana bir adres ver baba. Lanet olası adrese ihtiyacım var."

"Beni dinle Nikolai. Tedirgin olduğunu biliyorum. Sesinde bunu duyabiliyorum ve böyle hissetmende bir sorun yok ama seni tutuklatacak pervasız bir hata yapmayacaksın. Sana söyledim, eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız."

Sinirli bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Daha fazla bekleyemem. Onun lanet kanına ihtiyacım var."

"Nikolai. Brandon'ı düşün, tamam mı? Uyandığında senin cinayetten tutuklandığını öğrenirse neler hissedeceğini düşün."

"Siktir!" Yumruğumu duvara vuruyorum ve parmak eklemlerimde patlayan acıyı görmezden geliyorum.

"Birleşik Krallık Amerika'dan farklı," diye devam ediyor sakin bir ses tonuyla. "Daha küçük ve daha sınırlı, dolayısıyla hataya yer yok. Bana bunu anladığınızı söyleyin."

"Hemen buraya gel baba. Lütfen, acele et."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Elli üç dakika içinde orada olacağım. Sana koordinatları iletirim. Orada buluşalım."

Telefonu kapattıktan sonra, hastane kapısından içeri girerken bana gönderdiği haritayı kontrol ediyorum.

Bir el omzuma konuyor ve Landon'ın sert gözlerle bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Her ne yapıyorsanız, ben de dahil olmak istiyorum."

GRACE, St John's Wood'da kameralar ve özel güvenlik önlemleriyle dolu göz alıcı bir yerleşim bölgesinde yaşıyor. Bu yüzden babam bağlantıları her şeyi kontrol altına alana kadar beklememizde ısrar etti.

Onayı aldığımızda, babam, Landon ve benim gizlice dolaşmamıza bile gerek kalmadı. Binasına girip asansörle dairesine çıktık.

Kodu girip hemen içeri giriyoruz.

Videonun çekildiği oturma odasına girdiğimizde boğazım tiksintiyle doluyor. Kanepe ve dekor değişmiş ama nilüfer çiçeğimin bir parçasını çaldığı yer hâlâ aynı iğrenç yer.

Geri verme zamanı geldi.

Landon da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü yumruklarını sıkarak hırlıyor.

Yatak odasından bir kargaşa geliyor, eşyalar devriliyor, küfürler havada uçuşuyor.

Babam kapıda duruyor ve bize başını sallıyor. "Gidin işinizi yapın. Ben burada olacağım."

Sertçe başımı sallıyorum, babam olduğu için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım. Pek çok kişi çocuklarının ölümcül fikirlerini ya da intikam ihtiyaçlarını teşvik etmez.

Babam Kyle Hunter, karşılaşabileceğiniz en seçkin keskin nişancı, eğilimlerimi mümkün olan en sağlıklı yollarla besliyor.

Landon ve ben sessizce seslerin geldiği yere doğru ilerliyoruz. Grace bizi ya da kendisi için kazdığı derin çukuru fark etmemiş gibi görünüyor.

Bir bavul hazırlıyor, kıyafetleri askılarıyla birlikte içine sokuyor ve sığmadıklarında küfrediyor. Kırmızı saten bir bornoz vücudunu kaplıyor ve makyajsız yüzü altında gizlenen canavarı ortaya çıkarıyor.

Landon içeri giriyor, iki eli cebinde ıslık çalıyor. "Bir yere mi gidiyorsun Grace?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sarsılıyor ve dev bavulu yatağın üzerinden düşürüyor.

Bizi izlerken boncuk gibi kahverengi gözleri açılıyor, bakışları aramızda gidip geliyor. "Ne... İçeri nasıl girdiniz...?"

"Bu önemli değil." Landon onu saçından bir avuç yakaladı ve kadın çığlık attı. İyi ki zengin ve ses geçirmez bir daire alabiliyor. "Ancak önemli olan, kardeşime ne yaptığın. *Benim.* Lanet olası. Kardeşime!"

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Lan, bırak gideyim. Beni incitiyorsun."

"Güzel. Bir dakika içinde çok daha kötü acıyacak, seni değersiz orospu!"

"Lan... lütfen..." Sesi çatlıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Yalvarmak için çok erken. Hâlâ hiçbir şey yapmadık."

"Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Özür dilemek ondan aldığın yılları geri getirmez." İlk kez konuşuyorum. "Özür dilemek ona bu gece kaybettiği kanı geri vermiyor!"

"Gerçekten onun da benden hoşlandığını düşünmüştüm. Beni öptü." Dudakları titriyor. "Beni *hep öperdi*."

"Senden durmanı istedi. Sayısız kez," diye yüzüne karşı hırladım. "Onu susturdun ve istediğini aldın."

"Şimdi bunu yüksek sesle söylemeni istiyorum Grace." Lan kafa derisindeki tüyleri yoluyor. "Ben senin tanrınım ve yaptığın şeyi itiraf etmeni istiyorum."

"Lan, lütfen."

"*Söyle* amına *koyayım*," diye kükrüyorum ve belimden bir silah çıkarıp alnına dayıyorum.

"Ben yaptım! On beş yaşındayken ona saldırdım. Özür dilerim, çok özür dilerim, gerçekten nefret ettiğini düşünmemiştim. Lütfen beni öldürmeyin. Çok özür dilerim!"

Şu anda hıçkıra hıçkıra ağlıyor, titriyor, sümük ve gözyaşlarıyla dolup taşıyor. Landon onu tutmasaydı, bir yığın halinde yere düşecekti.

"Bu enerjiyi kanalize et ve yaz." Onu makyaj sandalyesine itiyor ve ben de yatağının başucundaki not defteri ve kalemi alıp önüne atıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaybolmuş bir ifadeyle bize bakıyor.

"Ona yaptığın her şeyi yaz," diyorum. "Ayrıntılı olarak. Günahlarını itiraf et."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tımar da dahil." Landon onun elini tutuyor, kalemi parmaklarının arasına sokuyor ve kâğıda çarpıyor.

Başını sallamaya çalışıyor ama arkasındaki silahım onu durduruyor.

"Çabuk ol. Bütün gece bekleyemeyiz."

Grace yazdığı süre boyunca ağlıyor, elleri titriyor ve gözyaşları kelimeleri lekeliyor.

Emrimle imzalamayı bitirdikten sonra sanki maraton koşmuş gibi kesik kesik nefes alıyor. Landon mektubu okuyor ve sonra tekrar önüne koyuyor. "Ondan af dile. Güvenini kırdığın için annemden af dile. Söyleyeceğin hiçbir şeyin yaptıklarını affettiremeyeceğini bildiğini ama yıllarca işkence gördüğünü ve bunun için kendini asla affetmediğini yaz."

Burnunu çekerek kelimeleri not alıyor. Bitirdikten sonra Landon tekrar okuyor ve başıyla onaylıyor. Sonra onu saçlarından yakalıyor ve çığlıklar atarken banyoya sürüklüyor.

Onları takip ettiğimde onu devasa küvetine soktuğunu ve musluğu sonuna kadar açtığını görüyorum.

Çırpınıyor, her yere su gönderiyor. "Ne yapıyorsunuz? Hemen bırak beni! İstediğin şeyi yaptım zaten!"

"Bunun bir ceza olduğunu mu sanıyordun?" Landon sağ bileğini tutarken ben de sol bileğini tutuyorum ve sanki çarmıha gerilmek üzereymiş gibi kollarını birbirinden ayırıyoruz.

Kaçmaya çalışırken ayakları küvetin içinde kayıyor ama bizden kaçışı yok.

Önce bıçağımı çıkardım ve bileğini öyle bir kestim ki kan yüzüme fışkırdı. "Bu, yıllar boyunca döktüğü her damla kan için, aynaya baktığı ve senin yüzünden yansımasından nefret ettiği her an için."

Landon onun diğer bileğini keser. "Bu, ellerini onun üzerine koyup onu uçuruma sürüklediğin için. Beni cehennemde beklesen iyi edersin, sürtük. Seni tekrar öldüreceğim."

Kan yüzüne sıçrar ve küveti doldurarak suyu kırmızıya çevirir. Grace çırpınmaya çalışıyor, hayatta kalma içgüdüsü tüm gücüyle devreye giriyor ve çığlık atıyor.

Kadın öyle bir çığlık atar ki, babası kapıda belirir ama o bir şey yapmaz. Hayır, sadece oğlunun ve müstakbel damadının bir kadının canını almasını izliyor ve gülümsüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tıpkı Bran durması için yalvardığında yaptığı gibi, avucumu ağzına vururken ben de acımasızca gülümsüyorum.

Ve sonra boğuk çığlıkları iniltiye dönüşürken ona bakıyorum.

Sonunda sessizleşene ve cansız gözleri hiçbir şeye bakmayana kadar ona bakıyorum.

Ben adalete inanmıyorum. İntikama inanırım. Ve bu kadın Bran'ime dokunduğu anda ölüm fermanını imzaladı.

Babam ve adamları bunu bir intihar gibi gösterecekler ve yazdığı not da onun sebebi. Ona işkence ederek öldürebilirdim ya da ortadan kaybolmasını sağlayabilirdim ama hayır, bu onunla ilgili değil. Bran'le ilgili.

Umarım kadının yaptıklarından pişmanlık duyduğunu ve kendi acınası hayatına son verecek kadar yıllarca işkence çektiğini görürse rahatlar.

Bir iblis öldü. Bir düzine daha var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BRANDON

Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda içime dolan ilk his ezici bir rahatlama oluyor.

Ne boynumdaki yanma, ne de boğazımın arkasındaki kumlu his.

Tavana ve ışığın üzerime düştüğü dört deliğe bakarken ve makinelerin bip seslerini duyarken, içimi kaplayan rahatlama duygusundan gözlerim yanıyor.

Kanlar içinde yatarken Nikolai'nin adımı haykırışını ve onu bırakmamam için yalvarışını izlediğimde her şeyden pişmanlık duydum. Kalmak, her şeye rağmen bir geleceğim olabileceğini düşünmek istedim.

Ama artık çok geçti.

Mürekkep beni batırdı ve onun tarafından bu şekilde görülmeye dayanamadım. Bunu yaşayamazdım.

Ben de her şeyi bitirebilecek tek şeyi yaptım.

Ama bitmedi.

İkinci his annemin sesiyle birlikte hızla geliyor. "Bran...?"

Suçluluk duygusu. Normalde ışıl ışıl olan yüzüne kazınan şey bu, gözleri kan çanağı, dudakları şiş.

Dalgalar halinde yansıttığı suçluluk duygusu, nefes alamayana kadar benimkine çarpıyor.

"Oğlum?" Babam diğer tarafımda. "Geri döndün, oh, şükürler olsun." Bir şeyi itmek için başımın üstüne uzanıyor.

Başarısızlık. Babam böyle görünüyor. Başarısızlık duygusu hissediyor. Benim neredeyse on yıl boyunca hissettiğim gibi.

"Bran?" Kırık ses Glyn'e ait. Ağlıyor, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı süzülüyor.

Onun kederli duyguları, ben boğulana kadar içimde dalgalanan sayısız duyguyla karışıyor.

Ne yaptım ben?

"Tatlım, bizi duyabiliyor musun?" Annem soruyor.

"Evet..." Doğrulmaya çalışırken sesim sersemlemiş ve boğuk çıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Üçü de bana dikkatlice yardım ediyor, sanki yanlış bir şekilde dokunurlarsa kırılacakmışım gibi. Ve onları bu duruma soktuğum için nefret ediyorum. Benim için önemli olan insanların mücadele etmesinin sebebi olduğum için nefret ediyorum.

Yeterince güçlü olamadığım için onları tek başıma ezdim.

Doktorlar beni kontrol etmek ve birkaç soru sormak için geldiler. Tüm bu süre boyunca annem sağ elimi, Glyn de sol elimi tutuyor. Babam kenardan izliyor, gerçek yaşından on yaş daha yaşlı görünüyor.

Ne halt ettim ben?

Doktorlar odadan çıkar çıkmaz arkalarına bakıyorum ve şu anda yanımda olmasına en çok ihtiyaç duyduğum varlığı arıyorum.

Ama iri dövmeli bir adam göremiyorum.

Ona ne kadar berbat biri olduğunu gösterdikten sonra kalmasını mı bekliyordun?

Annem elimi sıktı. "Çok üzgünüm, tatlım. Çok, çok üzgünüm."

Babamla onun arasına bakıyorum. "Ne... Ne için üzgünsün? Asıl üzgün olması gereken benim."

"Bran, hayır." Babam başını sallıyor, bitkin yüz hatlarında acı fışkırıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Kesinlikle *hiçbir şey,* beni duyuyor musun? Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için özür dilemesi gereken biziz."

"Hayır, baba..."

"Klibi gördük." Kelimeler dudaklarından eski bir yıkıcı lanet gibi dökülüyor. Ve kendimi bir başka çöküşün eşiğinde hissediyorum.

Ama şimdi, şaşırtıcı bir şekilde, siyah mürekkep yok.

Annem ağlıyor ve bu Glyn'i daha çok ağlatıyor.

Babası onun omzunu okşuyor. "Astrid, topla kendini lütfen."

"Özür dilerim." Ağır bir nefes alıyor ve uzun bir nefes vererek bana bakıyor. "Onu hayatımıza soktuğum için kendimi asla affetmeyeceğim. İşaretleri görmediğim ve hatta onu menajerin yapman için seni zorladığım için, senin yanında olmadığım için-"

"Hayır, anne, hayır," diye kestim sözünü. "Sen her zaman benim yanımdaydın. *Her zaman*. Kararlarıma ve seçimlerime saygı duydun ve beni asla yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadın. Kendimi saklayan bendim. Hiçbir şey söylememeye karar veren bendim. Seni *asla* suçlamadım, bu yüzden lütfen bunu yapma. Lütfen."

"Yapamam." Gözlerinden taze yaşlar akıyor. "Düşünmeden edemiyorum, eğer ben olmasaydım-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Böyle söyleme, lütfen. Ben de her gün kendime bunu söylerdim. Ben olmasaydım bu ailenin mükemmel olacağını düşünürdüm. Senin de bu düşüncelere sahip olduğunu duymak istemiyorum."

"Brandon, oğlum." Babam annemin yanına oturuyor ve ikisi de elimi sıkıca tutuyor. "Bu aile sensiz var olamaz, anlıyor musun?"

"Sensiz istemiyorum," diyor annem hıçkırıklar içinde.

"Evet, Bran." Glyn yanağımı okşuyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. "Burada olabilmemin tek nedeni senin ilgi ve anlayışın. Bana sayısız kez yardım ettin. Siz olmasaydınız buraya gelemezdim. Bu yüzden lütfen, *lütfen,* bu sefer *sana* yardım etmemize izin ver."

Babam "Ailen olalım," diyor ve ben yanağımdan süzülen gözyaşlarına hâkim olamıyorum.

Tüm bu zaman boyunca, mükemmel bir ailenin çürümesi olduğumu düşündüm. Lan'a karşı duyduğum gülünç kıskançlık ve aşağılık kompleksi beni yiyip bitirdi ve bunun beni tüketmesine izin verdim, bu da beni Grace'e götürdü. Ondan sonra her şey felakete sürüklendi.

Ruhsal durumum kötüleştikçe, ayakta kalmak için daha çok mücadele ettim. Şeytanlarım daha da kötüleştikçe, kaçınma ve rol yapma mantram konusunda daha da ısrarcı oldum.

Bir noktada zihnim bana sırt çevirdi ve kendimin en büyük düşmanı haline geldim. Her şeye rağmen, içine doğduğum için şanslı olduğum bu aileye ait olmaya devam etmek için savaştım ve mücadele ettim.

Beni zayıf biri olarak, evet dedikten sonra bunu inkar eden ve haksızlığa uğradığını iddia eden biri olarak görürlerse hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündüm. Beni hiçbir şekilde mükemmel olmayan biri olarak görürlerse, bana sırtlarını döneceklerini düşündüm.

Ama yüzlerine, rahatlamayla karışık kederlerine baktığımda, durumun asla böyle olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Karanlık düşüncelerin kafamı istila etmesine ve beni kendimden nefret etmenin kara deliğine sürüklemesine izin verdim. Ve bunu yaparken, bu insanlar için ne kadar önemli olduğumu göremedim. Beni kaybetme düşüncesinin onları nasıl şoka soktuğunu ve tanınmaz hale getirdiğini.

Hayattan daha büyük olan babamın benim yüzümden yıkılmanın eşiğine geleceğini hiç düşünmemiştim. Ve ona sarılmak istiyorum. Ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum.

Ama önce...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve anneme bakmadan önce yutkunuyorum. "Sergine ne oldu? Mahvettim, değil mi?"

"Boş ver onu. Sen yanımda olduğun sürece ne ona ne de tüm kariyerime ihtiyacım var Bran. Bunu bilmeni istiyorum."

O zaman ona sarılıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum, k u c a ğ ı n d a titriyorum. "Teşekkür ederim anne."

"Hayır, bana geri döndüğün için teşekkür *ederim* tatlım. Teşekkür e d e r i m ... teşekkür ederim..."

Babam sırtımı sıvazlıyor ve Glyn, vücudu titreyerek usulca ağlarken omzuma yaslanıyor.

Ve biliyorum, onlar bende olduğu sürece iyi olacağımı biliyorum.

Acıtacak.

Ama kendimi onlardan saklamak kadar acı verici olmayacak.

Sekiz yıl önce haykırmam gereken sözleri düzgünce söylemenin zamanı geldi.

Annemin kucağından çekiliyorum ve keskin bir nefes alıyorum. "Anne, Baba. Sana söylemem gereken bir şey

var." "Ne istersen, oğlum."

"Sanırım yardıma ihtiyacım var. Lütfen iyileşmeme yardım edin."

Aileme ve Glyn'e içimi dökmek için saatlerimi harcadım. Daha önce söyleyemediğim, göğsüme gömdüğüm ve havayla yuttuğum her şeyi.

Çok fazla ağlama ve sarılma oldu ama sonrasında üzgün hissetmedim, hayır. Daha çok umutlu ve hafif hissettim. Sanki sekiz yıldır içinde boğulduğum mürekkep gölünün yüzeyine nihayet çıkabildim.

Babam Grace hakkında reşit olmayan birine cinsel saldırıda bulunmaktan suç duyurusunda bulunacağını, annem de şu anda başkanlığını yaptığı sanat konseyinden men edilmesini sağlayacağını söyledi. Lordlar Kamarası'ndaki akran unvanını elinden aldıracak ve onu çamura sürükleyecek.

Mahkeme ve yasal süreç düşüncesi başımı ağrıtıyor ama adalet istiyorum.

Sonunda on beş yaşındaki bana her zaman istediği şeyi, yani adaleti vermek ve bir gün beni affedeceğini ummak istiyorum.

Bir gün aynada bana bakacak ve gülümseyecek. Sadece bir kez bile olsa.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun zaman alacağını ve bir ton terapi gerektireceğini biliyorum ama bekleyebilirim. Sekiz yıl boyunca benim yetişmemi bekledi, en azından onu uzun süre içine ittiğim mağaradan çıkarken sabırlı olabilirim.

Daha önce, NHS'nin bana gönderdiği terapistle konuştum ve zor oldu ama kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

Sadece kendim için değil, sevdiğim adam için de daha iyi olmak istiyorum.

Hiçbir yerde bulunamayan adam. Babam hayatta olmamın sebebinin Nikolai olduğunu söyledi. Hayatı buna bağlıymış gibi boynuma baskı uygulayan ve onlar beni buraya getirmeden önce arabaya kadar taşıyan oymuş.

Yedi saat boyunca ameliyatta kaldı ama görünüşe göre durumumun stabil olduğu söylenir söylenmez ayrıldı.

Benimle hiçbir şey yapmak istememe ihtimalini düşünmek beni tedirgin ediyor.

İlk başta yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Onun beni farklı görmesi ve benden nefret etmesi düşüncesi beni uçurumun kenarına itti.

Glyn'e bakıyorum ve o da bana avokado keserken gülümsüyor. Babam polisle konuşuyor. Annem doktorlarla birlikte.

Ama kız kardeşim yanımdan ayrılmayı reddediyor.

"Telefonumun nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum." diye sordum.

"Olmaz. Ama benimkini kullanabilirsin." Kilidini açıyor ve uzatıyor.

"Teşekkürler."

Nikolai'nin adını yazıp onu arıyorum. Telefon kulağımda çaldıkça kalbim daha yüksek sesle çarpıyor.

Telesekretere düştüğünde göğsüm sıkışıyor. Onları hiç kontrol etmez. Neden servise sahip olduğunu bile bilmiyorum.

Bir keresinde ona bunu sorduğumda "Yani kaldırabilir miyim?" diye cevap vermişti.

"Eminim yola gelecektir." Glyn bana cesaret verici bir bakış attı. "Gelmezse kıçına tekmeyi basarım... ya da belki Kill'i gönderirim çünkü o gerçekten korkutucu."

Gülümsüyorum ve telefonunu geri veriyorum.

Kapı açılıyor ve yukarı bakıyorum, göğsümde canımı acıtan bir güçle umut filizleniyor.

Ama umut böyle bir şeydir, yok edilmek için vardır. İçeri

giren Nikolai değil.

Hayal kırıklığım kısa sürdü, ancak gözlerim aynı gözlerimle çarpıştığında. Yutkunuyorum, kalbim kendi su birikintimin içinde dönüyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kısa bir süre önce aileme itiraf ettiğim aşağılayıcı duygular.

Lan'ı sormak istedim ama cesaret edemedim. Bir parçam burada olduğu için rahatladı. Herkes umursamadığını söylese de umursadığı gerçeğine tutunan yanım.

Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en perişan ifade. Ian duygularını belli etmez. Hem de hiç. Bunun tek istisnasının Mia olduğunu sanıyordum ama yıpranmış bakışlarına ve gözlerinin etrafındaki rahatlama çizgilerine bakarken belki de yanıldığımı düşünüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yanımda dururken. Sesi doğru değil. Çok dikkatli. Çok ölçülü. Hayatım boyunca tanıdığım Lan'a kesinlikle uymuyor.

Başımı salladım.

"Glyn, çık dışarı," diyor.

"Hayır." Bana bakarken bakışları endişeli. "Sorun

değil," diyorum gülümseyerek. "Git."

Bana sarılmadan önce emin olmayan bir bakış atıyor ve gözlerini kardeşimize dikiyor. "Komik bir şey söylemesen iyi olur, Lan."

Cevap vermiyor ya da ona bakmıyor bile. Kapı arkasından kapanıncaya kadar yoğun ilgisi üzerimde kalıyor, eli yumruk şeklinde kıvrılıp açılıyor.

"Tek yumurta ikizini incitmeye cüret ettiğim için beni yumruklayacak mısın?" Gerginliği azaltmak için şaka yapmaya çalıştım.

Bu sadece boynundaki bir damarın zonklamasına ve neredeyse deriden fırlamasına neden oluyor. "Senin için adam öldürürüm, seni gölgelemeden daha iyi nefes almanı sağlayacaksa kendimi vururum ama sana asla... *asla* zarar vermem Bran."

Dudaklarım aralanıyor, yüzündeki gergin ifadeye bakıyorum ve her kelimesinde ciddi olduğunu anlıyorum.

"Şaka yapıyordum," diye nefes veriyorum.

"Böyle şeylerin şakasını yapma. Hayatın bir şaka *değil.* Siktir!" Göğsü art arda inip kalkıyor ve bir damarı patlayacak ya da felç geçirecek diye ciddi ciddi korkuyorum.

Yatakta kayıyorum, boynumdaki yara nedense yanıyor ve kaşınıyor. "Lan-"

"Özür dilerim."

Bu sözler beni neredeyse ikiye bölecekti. Bunu annemden, babamdan ya da Glyn'den duymak farklı ama bu Lan. Asla ama *asla* özür dilemez. Mia'yı neredeyse sonsuza dek uzaklaştırdığında bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duygu yoğunluğundan kurtulduğumu sanmıştım ama göğsüm kabarana kadar tekrar yüzeye çıktılar.

Sert nefeslerimiz, en kötü anıma tanıklık eden o lanet hastane odasında yankılanıyor.

"Ne için üzgünsün?"

"O gece seni takip etmediğim için. Dedikodular yüzünden olduğunu düşündüğüm ve öylece bıraktığım için. Bu konuda hiçbir şey yapmadan benden nefret etmene izin verdiğim için özür dilerim."

"Senden hiç *nefret etmedim*, Lan. Kendimden nefret ettim, evet, ama senden asla." Sahte bir kahkaha attım. "Ne zaman umuda ihtiyacım olsa baktığım yarım sendin. Seni o özür dilemeyen, kendine güvenen anarşist halinle görmek eninde sonunda iyi olacağıma inanmamı sağladı. Bilmeden de olsa bana güç verdin, bu yüzden özür dilemene gerek yok. Bu senin suçun değil, *benim* suçum. Seni içeri almadığım zaman bunu bilemezdin. Ve ben kimseyi içeri almadım."

"Ne yapabilirim?" diye sorar sefil bir ifadeyle. "Bunu tekrar yapmanı engellemek için ne yapabilirim? Ben duyguları anlamıyorum ama sen anlıyorsun Bran. Olağanüstü derecede iyi anlıyorsun ve senden bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söylemeni istiyorum, hayır, *yalvarıyorum*. Hayatından defolup gitmeli miyim? İletişimi keseyim mi? Sen oradayken annemle babamı ziyaret etmemeli miyim? Benim ortadan kaybolmam senin o saçma sapan aşağılık kompleksine kapılmanı engelleyecek mi?"

"Bu yapabileceğin en kötü şey Lan. Sana yanımda ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım vardı. İhtiyacım yokmuş gibi davranmak beni en başta o karanlık deliğe iten şeydi." Gülümsüyorum. "Sana empati öğretmemi istediğin zamanki kadar kendimi hiç mutlu hissetmemiştim. Bir kez olsun bana ihtiyaç duyduğun için gurur duydum."

"Sana her zaman ihtiyacım vardı, aptal. Bunu seninle vakit geçirmek için bir bahane olarak kullandım çünkü son sekiz yıldır benden uzak durmayı kendine görev edinmiştin. Bundan *nefret ediyordum*. Beni en iyi anlayan kişinin sen olması gerekiyordu ama sen bana sırtını döndün."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece... bunu yapmayı *bırak*. Onun yerine orta parmağını göster. Çok daha işe yarıyor."

"Eğer bunu yaparsam, bu kadar tedirgin olmayı bırakacak mısın? Beni ürkütmeye başlıyorsun."

Uzun bir nefes alır ve bir kez başını sallar.

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum ve şefkat göstermeye alerjisi olduğu için beni iteceğinden şüpheleniyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak kardeşim sekiz yıl önceki o geceden beri ilk kez kollarımın arasından kayarak bana sarılıyor.

Omzuma doğru titreyerek nefes alıyor, elleri beni o kadar sıkıyor ki gerçekten acıyor. Ama ben de onun canını yakıyor olmalıyım.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim," diye fısıldar. "Bunu bilmeni *istiyorum*. Koşulsuz sevdiğim ve her zaman seveceğim ilk insan olduğunu bilmeni istiyorum. Seni kızdırabilirim, dikkatini çekmek için bir pislik gibi davranabilirim, ama bunun tek nedeni seni kaybetme düşüncesinin ödümü koparması."

"Ben de seni seviyorum, Lan." Boynuna doğru nefes veriyorum, göğsüm neredeyse duygularla dolup taşıyor.

İsteksizce geri çekilmeden önce sonsuza kadar öyle kalacakmışız gibi geliyor. "Az önce söylediklerimi birine söylersen ölene kadar inkar ederim."

Gülüyorum. "Seni yakaladım, kardeşim."

"Aynen öyle." Büyüleyici gülümsemesi etrafa yayılıyor ve kardeşim sonunda o sonsuz ukalalığına geri dönüyor.

Dürüst olmak gerekirse, başka türlü olmasını

istemezdim. "Hey, Lan?"

"Bu ses tonundan hoşlanmadım. Ne?"

"Madem duygularımızı paylaşıyoruz-"

"Tanrım, hayır. Lütfen hayır. Şimdi ne var?"

"Sanırım zaten biliyorsun, çünkü sen Amerika'ya gittin ve Nikolai oradaydı... Mesele şu ki, onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Tabii bana izin verirse." Son kısmı o kadar hızlı söyledim ki, duyup duymadığından, duyduysa da söylediğim tek kelimeyi anlayıp anlamadığından emin değilim.

"Neden sana izin vermedi ki?" Burnunu kibirli bir edayla yukarı kaldırıyor. "Köylü, ona doğru baktığın için bile onur duymalı ve ayaklarına kapanmalı."

"Sen... senin için sorun değil mi?"

"Birinin seni alıp götürmesi fikrinden hoşlanmıyorum, hele o iğrenç zalimden hiç hoşlanmıyorum, ama sanırım senin ve Mia'nın iyiliği için ona tahammül etmeye çalışabilirim."

"Teşekkürler." Kalbim daha hızlı atıyor. "Şiddet dolu dış görünüşüne rağmen, aslında derinlerde bir oyuncak ayıdır. Baştan aşağı bir golden retriever. Son derece sevecen ve saygılıdır ve benim rahat ve mutlu olmamı sağlar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kontrol manyağı kardeşimin üzerinde ne tür bir vudu kullandı? Daha da önemlisi, neden *o* olmak zorundaydı? Senin şiddete alerjin var ve onun da okuma yazma bilmediğine eminim."

"Lan! Onun not ortalamasının 4.15 olduğunu bilmeni isterim. Bir daha onun zekasıyla dalga geçme yoksa sana çok kızarım."

"Yüce İsa. Onu mu *savunuyorsun*?"

"Buna alışın. Senin ya da bir başkasının ona hakaret etmesine izin vermeyeceğim."

"Vay canına. Tamam. Korumacılığı bir kademe azalt. Bu iğrenç." "Hayır. Alış buna." Boğazımı temizlerken keyfim yavaş yavaş kaçıyor.

"Onu aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Gerek yok. Benimle birlikteydi ve şu anda odanın dışında bir otuzbirci gibi bekliyor." Ayağa kalktı. "Onu senin için getireceğim."

Ateş göğsüme yayılıyor ve nedense yutkunmakta zorlanıyorum ama yine de başımı sallıyorum.

O rahatsız edici his devam etse bile.

Ya beni görmek istemezse? Ya Lan onu zorlarsa? Kardeşim kapıda durdu. "Bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"Lütfen bana o orospu çocuğunun üstesinden geldiğini söyle."

Başımı sallarken dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum. Lan'ın yüzü düşüyor ve kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Lanet olsun!" Kapıyı fırlatıp açıyor ve "Nikolai, seni lanet olası otuzbirci, buraya gel" diye bağırıyor.

Biraz kargaşa var ve kavga ettiklerinden korkuyorum. Yataktan kalkıp serumu alıyorum ama ben daha kıpırdayamadan odama hayattan daha büyük bir varlık giriyor.

Lan kapıyı kapatmadan önce bana göz kırpıyor ve beni Nikolai ile birlikte hapsediyor.

Onu incelerken elim yavaşça yanıma düşüyor. Dün gece giydiğinden farklı bir kot pantolon ve tişört giymiş, saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve yüzü... sikeyim.

Istırap ve hoşnutsuzluk sıkı bir düğüm halinde savaşıyor. Dudakları büzülmüş, gözleri karanlık ve öfkeli.

Ama en azından boş değiller. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Tek bir sorun var.

Bana bakmıyor.

İçeri girdiğinden beri bana bir kez bile bakmadı. Bakışları yere sabitlenmiş ve iki elini de ceplerine sokmuş durumda.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nikolai...?"

Genişleyen göğsünden sert bir nefes çıkıyor, çenesi kenetleniyor ve pazuları sıkılaşarak dövmelerin dalgalanmasına neden oluyor.

"Yakın zamanda bana bakacak mısın yoksa dışarıda kalmayı mı tercih edersin-"

Başını kaldırıyor ve kelimeler boğazımda düğümleniyor. Gözlerindeki korku ve öfke beni suskun bırakıyor, tamamen etkisi altına alıyor.

"Bunu nasıl *yaparsın*?" Bana doğru adım atıyor, sesi öfke yerine korkuyla titriyor. "Beni nasıl terk etmeye çalışırsın? Artık sensiz yaşayamayacağımı bilmiyor musun?"

Ulaşabildiğim anda, elini elime alıyorum. Tenini hissetmek damarlarıma dopamin pompalanması gibi bir şey.

"Özür dilerim. Beni zayıf ve iğrenç bulacağını düşünmüştüm. Beni farklı görme fikrin beni rahatsız ediyor Nikolai. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama *seni* kaybetmem *senin* için sorun değil mi? Sensiz ben bir kabuğum, Bran." Elimi kendine doğru çekti ve göğsüne bastırdı. "Bu şey sadece senin için ve senin sayende atıyor. Eskiden adrenalinin tanrım olduğu amaçsız bir hayat yaşardım, ama sen geldin ve şeytanlarımı evcilleştirdin. Beni dengeledin. Beni tamamlıyorsun. Sen benim *içimdesin*. Yani seni yerde kanlar içinde görmek, kendimi ölürken görmekten farksızdı. Hayır, daha kötüydü. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım, ama sen... sen benim her şeyimsin. Bunu bana nasıl yapabildin? Bize?"

"Çok özür dilerim. İstediğim son şey seni incitmek."

"Özür dileme. Bana bunu bir daha yapmayacağını söyle. Bana söz ver."

"Söz veriyorum Niko. Bir daha asla. İyileşmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Terapiye gideceğim ve seni hak edecek kadar güçlü olmak için kendimi parçalayacağım. Sadece beni bırakma, lütfen."

"Bunun için yalvarsan bile olmaz. Seni seviyorum lotus çiçeği ve bu da iblislerinle olan tüm savaşlarında yanında olacağım anlamına geliyor. İzin verirsen onları senin için öldürürüm. Eğer istersen onları dinlerim. Ama seni asla terk etmeyeceğim, bu yüzden bana bağlısın."

Kirli sakalının üzerinden yanağını okşuyorum ve kalbimin alev almasını engellemeye çalışıyorum. "Bana yapışıp kalan sensin. Bu dünyada beni senin gibi anlayabilecek ve sevebilecek kimse yok. Bu yüzden farkına bile varmadan sana yöneldim. Sana aşık olmak zahmetsizdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve son. Sana layık olmadığımı düşündüm, seninle birlikte olmak için kendimle savaştım ama boşunaydı. Kendimi asla seni sevdiğim gibi sevmedim bebeğim."

O güzel sırıtış acıyı kırıyor ve kalbimin yükseldiğini hissedebiliyorum. "Bu artık benim olduğun anlamına mı geliyor?"

"Sanırım hep öyleydim."

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim, bebeğim."

"Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim
Niko."

Sonra dudaklarımı onunkilere bastırarak ne kadar minnettar olduğumu hissettirdim. Birlikte yeni hayatımızın ilk öpücüğü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPİLOG 1-BRANDON

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai'nin elini belimden iterek, "Kıpırdama," diye azarlıyorum.

İnliyor ve avucu lastik bir bant gibi kalçama geri iniyor. "Bu lanet olası bir işkence."

Lotus çiçeğine kırmızı boya bulaştırmamaya dikkat ederek fırçamı göğüs kasının çıkıntısı üzerinde gezdiriyorum.

İnce vuruşlarım yavaşça kolyesinin görüntüsüne dönüşüyor, mermiyi tenine boyuyor, sonra zinciri lotus çiçeği şeklinde etrafına sarılacak şekilde çiziyorum.

Ve sırf onunla dalga geçmek için, göğüs ucuna hafif vuruşlar yapıyorum. Parmaklarımın altındaki seksi gümbürtü, kendi zevk seslerimi bastırmak için alt dudağımı ısırmama neden oluyor.

Zahmetsizce yeryüzünün gelmiş geçmiş en çekici örneği, özgüveniyle güzel, atılganlığıyla gürültülü ve sadakatiyle kesinlikle öfkeli.

Her gün onun çarpıcı yüzüyle uyanıyorum ve onu yoluma çıkardığı için tüm tanrılara ve dinlere şükrediyorum. Bu dağ gibi adam dünyamı alt üst edip her saniyesini sevmemi sağlayana kadar kadere hiç inanmamıştım.

Yolculuğumuz kolay olmadı. Hem de hiç. Ama yolun her adımında yanımda durdu.

Babam Grace'in banyosunda intihar ettiği haberini verdiğinde ve yaptıklarını itiraf edip annemden ve benden af dilediği bir not bıraktığında o da oradaydı.

Annem buna, onu sanat camiasında gözden düşürerek ve Sanat Konseyi'nin Onur Listesi'nden kalıcı olarak çıkararak cevap verdi. Ayrıca akran unvanı da elinden alındı.

Bir parçam bu sonuçtan memnundu. En azından bu, kendimi mahkemeye sürüklemek zorunda kalmadan adaletin yerini bulması anlamına geliyordu.

Ölmesini hiç istememiş olmama rağmen, onun yasını da tutmuyorum. Kendim için yas tuttum. Bu yüzden bir sonraki zor kısım sonunda yardım almaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Terapi iyidir ama zordur. En önemli kısmı işe yarıyor olması, ancak bunu kendi başıma yapabileceğimi düşünecek kadar kandırılmış değilim.

Çok sevgi dolu ve anlayışlı ebeveynlere, beni destekleyen arkadaşlara, sevimli bir şekilde destekleyici bir kız kardeşe ve hatta Lan'a sahip olduğum için şanslıyım. İkiz kardeşim sekiz yıl birbirimizle saklambaç oynadıktan sonra nihayet yeniden benim ikizim oldu.

Hiçbir zaman duygusal olmayacak ama her zaman benim kardeşim olacak. Bana sık sık hatırlattığı gibi, onun bir *parçası*. Sonunda rehberimizde birbirimizin 'Diğer Yarısı' olarak yer alıyoruz.

Ancak, karşımda duran adam olmasaydı bu süreç mümkün olmazdı. Kendi sorunlarıyla uğraşırken bana sarılması her şeye değdi.

Nikolai kötü günlerinde onu görmeme izin veriyor. Kıpırdamadan duramadığı, volta attığı, sigara içtiği ve uyuyamadığı günler... Ama bunlar şiddet çılgınlığı yaptığı günlerden pek de farklı değil. Ve en iyi tarafı, o günlerde beni gerçekten çok yıpratıyor. Fiziksel olarak, duygusal olarak değil. Ellerini üzerimden çekemiyor ve beni karanlık köşelere çekiyor, böylece birbirimize iğrenç şeyler yapabiliyoruz.

Şikayet ettiğimden değil. Sertleşmesine bayılıyorum.

Şeytanlarını sakinleştirdiğimi söylüyor ve bu bana verebileceği en iyi iltifat, özellikle de kendi şeytanlarımla savaşabilmemin ana nedeni o olduğu için.

Diğer zamanlarda, aklının çok fazla kontrolden çıktığını düşündüğünde, hapları alıyor ve onlar... şey, onları sevmiyorum. Gözlerindeki ışığı öldürüyorlar ve onu robot gibi hareket eden, tonlamasız konuşan ve evden çıkmayı reddeden uyuşuk bir zombiye dönüştürüyorlar. Bana bile gülümsemiyor ve depresif görünüyor.

Bu konuda hemen babasının tarafını tuttum ve onlardan kurtulmasını söyledim. Ama Nikolai beni incitme ihtimalinden ciddi şekilde ürküyor - ki böyle bir şey hiç olmadı.

"Bir kere yeter bebeğim," dedi bana o sefil ifadesiyle. "Kazara bile olsa seni incitirsem, sana çok sert dokunursam ya da seni çok fazla itersem kendimle asla yaşayamam. Sana bunu yapmaktansa kendi ruhumu ikiye bölmeyi tercih ederim."

O zamanki bakışlarındaki korku kalbimi kırmıştı. Muhtemelen bunu söyleyen Nikolai'ydi çünkü babasına göre Nikolai

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

hapları erken fark ettim.

Ama onları benim için kucakladı.

Doktoruyla konuştuk ve bu süreçte ruhunu öldürmeden manik atakları kontrol altına alabilecek yeni bir ilaç olasılığı olduğunu söyledi. Henüz test aşamasındayız ve sadece bir kez kullandı ama ben daha çok beğendim.

En azından içime bakmadan bana bakmasını sağlıyorlar. Sadece daha az oyuncu, bu da arada bir yaşayabileceğim bir şey. Ve gerçekten, son altı ayda tam dört kez nöbet geçirdi. Biri sevişme festivaliydi, ikincisi ve üçüncüsü gülünç haplar nedeniyle zombi gibiydi, ama dördüncüsü her ikisinin karışımıydı ve ben bununla iyiyim. O da bu durumdan memnundu ve iki gün içinde kendini toparladı.

Başlangıçta, kendini kötü hissettiğinde bana bir mesaj gönderirdi.

> Zihnimin sesi yükseliyor. Kötüleşiyorum. Belki de bir haftalığına aileni ziyaret etmelisin. Sadece benden uzak dur, bebeğim.

Bunu yapmamın imkanı yoktu, ama yine de beni ikinci kez uzak durmaya ikna etmeye çalıştı. Yine olmadı. Aksine, onun her zaman benim yanımda olduğu gibi ben de onun yanında olmak için her şeyi bıraktım. Ve bunu ona söyledim. Ona bir ilişkinin iyi günde de kötü günde de birbirinin yanında olmak olduğunu söyledim. O verirken ben almayacağım, bu işler böyle yürümez.

Üçüncü ve dördüncü seferde dersini aldı ve mesajlarının tonu değişti.

> Kötüleşiyorum. Sana ihtiyacım var, bebeğim.

Bunlar şimdiye kadar gönderdiği en sevimli mesajlardı ve bana güvenmeye ve bana karşı açıkça savunmasız olmaya başladığı zamandan daha mutlu hissetmemiştim. Beni en kötü halimde görüp toparladıktan sonra bu adil oldu. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Elini sinsice gömleğimin altından belime kaydırıyor. Parmaklarının ritmik bir hızla tenimi okşadığı yerde tüylerim diken diken oluyor.

Ne kadar uzun süredir birlikte olduğumuz ya da bana ne kadar sık dokunduğu önemli değil - ki bu *çok fazla* - onunla birlikte olduğumda, bedenim, kalbim ve ruhum kontrol edilemez bir enerjiyle uğulduyor.

Ona dokunma ihtiyacı sürekli, canlı ve zamanla daha da yoğunlaşıyor.

Ancak şu anda bunun için en kötü durumdayız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nikolai," diye
uyarıyorum. "Evet,
bebeğim?"

"Sabırsız bir çocuk gibi davranmayı bırak ve elini çek."

"Ama senin bana dokunman ve benim sana dokunmamam hiç adil değil."

"Terbiyeli ol, yoksa ödülünü alamazsın."

"Yok artık. Kolya ve ben ödüle susamış durumdayız." Kalçalarını döndürüyor ve iplerimi çekerek beni kendine doğru çekiyor.

Aletim canlanıyor, onunkine sürtündüğünde hazır ola geçiyor. Son bir saattir üzerinde çalıştığım şeyi mahvetmemek için fırçayı havaya kaldırmam gerekiyor.

Paletimi masasının üzerine koyuyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Artık daha uzun ve omuzlarına muhteşem bir şekilde dökülüyor. Saçına kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde takıntılıyım, bu yüzden kesmesini yasaklamış olabilirim.

Bu ilgiden biraz fazla hoşlanıyor ve penislerimizi şehvetli bir ritimle ovarken avucumun içine eğiliyor. Eşofmanıma ve onun şortuna rağmen bir anda sertleşiyorum.

Saçını çekiştiriyorum. "Boşlukları doldurmak için ona yeni dövmeler çizmemi isteyen kimdi?"

"Bunu bana ödülümü verdikten sonra
yapabilirsin." "Akışımı kaybedeceğim."

"Ben senin içindeyken beni çizebilirsin bebeğim. Seni daha sert sikmem için bana yalvarırken kıçının sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek için can atıyorum."

"Tanrım. Ağzına acilen müdahale edilmesi gerekiyor."

"Bunun için can attığını biliyorsun. Bran Jr. Kolya ile görüşmek istiyor."

Gülüyorum. "Cidden siklere isim vermeyi bırakmalısın."

"Bütün sikler değil. Sadece seninki ve benimki." Parmaklarını V çizgim boyunca gezdirerek boğazımın derinliklerinden keskin bir nefes almamı sağlıyor. "Önce sana bir ödül verebilirim ve sikinde boğulabilirim. Saçımı çekerken ağzımı sikmene bayılıyorsun. O sik beni gözlerinle bana bakarken ve boğazımı döllerinle doldururken yüzünde bir sahiplenme ifadesi var."

"Aman Tanrım."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Nefesi dudaklarımı okşuyor, daha önce babasıyla içtiği bal ve viskinin karışımı.

Lafı açılmışken.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ölçüsüz bir kontrolle onu geri çekiyorum. "Kes şunu. Ailenle akşam yemeğine gidiyoruz."

"Biraz daha bekleyebilirler."

"Hiç şansım yok. Kötü bir izlenim bırakmak istemem."

"Ah, bebeğim. Şaka mı yapıyorsun? Sana aşıklar. O aletten daha fazla Lan."

"Yine de riske atmak istemiyorum."

Dudakları şeytani bir sırıtışla çekiliyor. "Annem ve kız kardeşlerim tarafından vahşi Niko'yu evcilleştiren kişi olarak etiketlenmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Bu ifadeyi memnuniyetle

karşılıyorum." "Çok saçmalıyorsun."

"Kyle, Jeremy, Gareth, teyzen Reina ve hatta Kill de bu ifadeyi kullananlar listesine eklenmeli."

"Bununla gurur duyuyor gibisin."

"Çünkü ben öyleyim." Saçlarını okşuyorum ve dudaklarından bir santim uzakta konuşuyorum. "Hayatında özel bir yere sahip olmayı seviyorum. Bu beni tahrik ediyor."

"Seni çok fena becereceğim," diye homurdanıyor ve aramızdaki zar zor var olan mesafeyi kapatmak üzereyken yatak odasının kapısı çalınıyor.

"Niko?" Babasının sesi süzülüyor. "İyi misin yoksa senin saçmalıklarına maruz mu kalacağım?"

"Git baba. Şeytan'ın kucağındaki bir fahişeden daha ahlaksızım!" diye bağırıyor, ben de kaşlarımı çatarak onu itiyor ve ereksiyonumu ayarlarken kapıyı açmaya gidiyorum.

Birkaç nefesle kendimi biraz olsun normal hissetmeyi başarıyorum. Kafasını sallamakta olan Kyle'a gülümsüyorum.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri Nikolai ile çatı katında yaşamaya devam ederken bir yandan da resimlerim üzerinde çalışıyordum. Zaten fiilen birlikte yaşıyorduk. Kısa bir süre sonra beni ilk kez ailesiyle tanıştırdı ve çok çarpıcı bir şey fark ettim.

Nikolai'nin anne ve babasıyla çok güzel bir ilişkisi var. Rai ona küçük mucizem diyor. Kyle onun babası olmaktan çok daha fazlası. Nikolai'nin yakın arkadaşı ve sırdaşı ve Nikolai'nin izinli olduğu ya da olmadığı zamanlarda sık sık onunla telefonda konuştuğunu duyuyorum.

Görünüş açısından Kyle daha zayıftır ancak mavi gözlerinde daha keskin bir bakış vardır. İyi yapılıdır ve genellikle ona sofistike bir hava katan tasarımcı takımları giyer.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İngiltere'de büyümüş olması ve dolayısıyla İngiliz mizah anlayışına sahip olması bir yana, onun en sevdiğim yönü tüm çocuklarının yüzde yüz arkasında olması. Bu yönüyle bana biraz babamı hatırlatıyor, o da şu anda kesinlikle Nikolai Takımı'nda.

Ondan hiçbir zaman gerçekten nefret etmedi ama o kara günde beni kurtardıktan sonra babam adamıma karşı büyük bir saygı duymaya başladı.

Bu noktada, sadece Killian King hanesindeki popülerlik oylamasında geride kalıyor.

"Oh." Kyle bize baktı ve bir nefes verdi. "Rahatsız ettiğimi düşünmüştüm."

"Öyleydin." Nikolai yanımda belirdi, bir çocuk gibi somurtuyordu. "Yılın Horoz Engelleyicisi Ödülü yüce Kyle Hunter'a gidiyor."

"Nikolai." Ona dirsek atıyorum.

Ancak Kyle hiç etkilenmiş görünmüyor ve hatta kaşını kaldırıyor. "Yeterli görünüyor. Sonunda küçüklüğünde yaptığın tüm horoz engellemelerinin intikamını alabildin."

"Kelimenin tam anlamıyla yürümeye başlayan bir çocuktum. Aş artık bunu."

"Ve gençlik yıllarınız ve ilk gençlik yıllarınız," diye bir eliyle sayıyor. "Ergenlik yılları ve üniversite yılları... Saymaya devam edeyim mi?"

"Buna inanamıyorum!" Nikolai ellerini havaya kaldırır. "Alo, Küçük Polis mi? Babamı ihbar ediyorum."

"Beni kilitleyin."

"Eğer gidersen suçlamaları geri çekebilirim. Hemen şimdi, lütfen."

Çekişmelerine gülümsüyorum. Şimdiye kadar tanık olduğum en komik ilişkiye sahipler ve etraflarında olmak çok eğlenceli.

"Annen ve kız kardeşlerin akşam yemeği için seni bekliyor. Planlarınızı daha sonraya ertelemeniz gerekecek." Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Asi davranışları için özür dilerim."

"Baba!"

"Ne? Onu saatlerdir burada kilitli tutuyorsun."

"Daha çok beni hapse attırdı ve ödülümü bile alamadım," diye mırıldanıyor tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi.

Kyle'a "Ben gerçekten iyiyim," dedim.

"Hey, baba." Onu dürtüyor. "Yap şunu."

"Neyi yapacağım?"

"Şu konuştuğumuz şey."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kyle gerçekten de gözlerini devirirken aralarında bakışıyoruz. "Yapmak zorunda mıyım?" "Hadi ama, aylardır sana soruyorum!"

"Tamam." Nefes verirken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu çok saçma."

Kulaklarım diken diken oluyor ve sıcaklığın kulaklarıma doğru yükseldiğini hissediyorum. "Neler oluyor?" "Bran, sana çok ciddi bir soru sormam gerekiyor."

Doğruluyorum, tüm mizah kayboluyor. "Ne istersen."

"Oğlumun amcığının nesini seviyorsun?"

"Am kısmının orada olmasına gerek yoktu!" Nikolai babasını alaycı bir şekilde iter.

"Siz zaten birlikteyken bu aptalca soruyu sormama da gerek yoktu."

"Babası yaptı. Senin de yapmanı istedim."

Kıkırdamam şakalaşmalarını kesiyor ve boğazımı temizliyorum. "Kendine güvenmesi hoşuma gidiyor, bazen çok fazla güveniyor. Son derece sadık, son derece koruyucu olmasını ve varlığının her zerresiyle sevmesini seviyorum. Hareketlerini ya da duygularını asla taklit etmemesini seviyorum - ne görüyorsanız tam anlamıyla onu alıyorsunuz. Ama hepsinden önemlisi, beni sevmesini seviyorum, hayır, *seviyorum*."

Nikolai'nin yüzünü boktan bir sırıtma kaplıyor ve ben de gülümsüyorum, tüm bunları yüksek sesle söylemekten utanmıyorum bile.

"Bu gerçekten çok dokunaklıydı," diyor Kyle, sonra ayağıyla oğlunu dürtüyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Hem de çok. Şimdi git buradan baba. Ciddiyim. Yoksa daha sonra yatak odanda yerde uyuyacağım."

"Beş dakika Niko," diyor omzunun üzerinden. "Ve üzerine bir gömlek giy!"

"Hayatta olmaz!" diye bağırıyor ve öpmek için eğiliyor, ama ben çekiyorum Dudakları boğazıma konuyor, öpücükler bırakıyor ve Adem elmamı kemiriyor.

"Bebeğim, lütfen? Böyle şeyler söyleyip seni becermememi bekleyemezsin."

"Olmaz. Alt kattaki herkes seks yaptığımızı anlayacak."

Küçük bir dudak bükmeyle geri çekiliyor ve muhtemelen ellerini yıkamak için banyoya doğru yürümeden önce "Peki" diye mırıldanıyor.

Önce benim aşağı inmem gerektiğini biliyorum ama onun sevimli surat ifadelerine karşı zayıflığımla ünlüyüm.

Ben de onu takip ediyorum ve ellerini kurularken arkasına geçince duruyorum. Aynadaki yansımamla karşılaşıyorum ve boğazımı tırmalayan hissi yutkunarak geçiştiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mide bulantısı değil. Farkındalık.

Nihayet aynada kendime, onu paramparça etme ihtiyacı hissetmeden bakabiliyorum. Hâlâ terapistin beni teşvik ettiği gibi kendime gülümseyemiyorum. Sadece garip geliyor.

Nikolai'nin çenesi omzuma dayanmadan önce dövmeli kollar arkadan belimi sarıyor. Pozisyon değiştirip arkama geçtiğinde fark etmedim bile.

"Sen dünyadaki en güzel şeysin," diye fısıldıyor boynuma, aynada bakışlarımla buluşurken oraya öpücükler serpiştiriyor. "Bana hayatında yer verdiğin için şanslıyım." *Öpücük.* "Beni sevdiğin için şanslıyım." *Öpüyorum.* "Seninle birlikte şeytanlarınla savaşmama izin verdiğin için şanslıyım."

Kalbim boğazıma doğru ilerliyor ve ayakta kalabilmek için duygu patlamasını yutmak zorunda kalıyorum. Bu adamı hak etmek için ne yaptım ben?

"Sana sahip olduğu için şanslı olan benim bebeğim." Kollarını etrafımdan çözüyorum, dönüyorum ve ona bakıyorum. "Bu hediyeyi sana bu gece verecektim ama sen bunu içimde tutmamı imkânsız kılıyorsun."

Gömleğimi çekiştiriyorum ve sırıtışı geri dönüyor. "Yine de bana ödülümü vereceksin...?"

Tişörtümü çıkarmamın asıl nedenini görünce sözleri kesiliyor ve dudakları aralanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Parmakları kalbime yaptırdığım zarif sans serif yazı tipinin üzerinde geziniyor. Benim için dövme yaptırdığı yer gibi.

Bu yaptıracağım ilk ve son dövme, çünkü artık derime iğne batırmayı kesinlikle sevmiyorum, ama onu var olduğu için atan kalbin üzerine yazdırmak zorundaydım.

"Göğsünüze *Niko'nun lotus çiçeğinin* dövmesini mi yaptırdınız?"

"Göğsümde değil." Elini elime alıp tenine bastırıyorum. "Kalbime."

"Sik beni."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Seni seviyorum bebeğim." Dudaklarımı uzun uzun ve sertçe öpüyor. "Dövmen olduğuna inanamıyorum."

"Senin için."

"*Benim* için," diye tekrarlıyor öfkeli bir sahiplenmeyle. "Hey, Niko?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hmm?"

"Parkta o küçük kızla karşılaştığımız ve ona ne fısıldadığımı sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunun bir sır olduğunu söylemiştin," diye homurdanıyor.

"Ona yardıma ihtiyacım olmadığını çünkü sana aşık olduğumu söyledim."

Dudakları en bulaşıcı gülümsemeyi yapıyor. Onun mutluluğunun sebebi olmayı seviyorum. Dünyada onun üzerinde bu etkiye sahip olan tek kişi olmayı seviyorum.

"Sana Rusça bir şey söylememi istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Sevimli olduğumu söylemiştin."

"Hayır. 'Sensiz yaşayamam' dedim ve biz bunu Rusya'da kelimenin tam anlamıyla kabul ediyoruz."

"Ah, Nikolai."

"Demek istediğim, seni çok seviyorum bebeğim." "Ben
de seni çok seviyorum."

Kollarını bana doluyor ve ayaklarım yerden kesilene kadar büyük bir güçle beni yukarı kaldırıyor.

Beni döndürüp göğsümü, köprücük kemiğimi, boğazımı öperken gülüyorum ve onu itmeye çalışıyorum. Her yerimi.

Aynaya bakarken bile gülmeye devam ediyorum.

Çünkü ilk defa orada yalnız bir çocuk görmüyorum. Yirmi dört yaşındaki iyileşen halimi bile görmüyorum.

İlk defa geçmişi ya da bugünü görmüyorum. En sinir
bozucu muamma ile geleceğimi görüyorum.

Dünyadaki en kaotik insan. Ve lanet
hayatımın aşkı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPILOG 2-NIKOLAI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İKİ YIL SONRA

"B ABYYYY!"

Herkes, yani salondaki herkes, arkasına bakıp
Ben.

Bazıları gülüyor, diğerleri elit, züppe ifadeleriyle beni bıçaklıyor ve
Levi ve Landon da dahil olmak üzere birçok kişi kafasını sallar.

O kesinlikle göze batan kategorisinde. Yemin ederim, Bran ve Mia aramıza girmeseydi, uzun zaman önce birbirimizin boğazını kesmiştik.

Her neyse, buradaki insanların bir önemi yok. Yargılayıcı, tepeden bakan gözler umurumda bile değil, çünkü önemli olan tek kişi bana öyle geniş bir sırıtışla bakıyor ki neredeyse kalbim duracak.

Hay
sikeyim.
Sik beni.

Kıvrak ve fit vücudunu sergileyen en güzel, kusursuz smokini giymiş. Saçları o muhteşem Beyaz Atlı Prens görünümünde şekillendirilmiş ve gözleri o kadar parlak ki, derinliklerinde boğuluyorum.

Bazen ona bakıyorum ve alternatif bir gerçeklikte yüzdüğümü düşünüyorum. Bazen kollarımda uykuya dalmadan önce beni sevdiğini fısıldıyor ve ben bunun doğru olduğundan emin olmak için bütün geceyi yüzünü izleyerek geçiriyorum.

O gerçek.

Biz gerçeğiz.

Hangi dünyada benim gibi biri onun gibi biriyle birlikte oldu? Hiçbir
fikrim yok ama kabul ediyorum. Bütün gün. Her gün.

Onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Hayatlarımız o kadar iç içe geçtikten sonra değil, o yanımda olmadıkça doğru düzgün nefes alamıyorum.

Bu yüzden geçen hafta tam bir işkenceydi. Bu yaz mezun oldum ve Bratva'daki yeni görevim için Amerika'ya dönmek zorunda kaldım.

Her ne kadar ertelemek istesem de Jeremy beni çok uzun zamandır bekliyor ve kardeşimi öylece bırakamam.

Ama lotus çiçeğim bana sarılmadan uyuduğum ilk gece her şeyi yeniden düşünmeye başladım. İkinci gece, neredeyse

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

zihnimde gizlenen o kara deliğe girdim ve sigaraya geri döndüm.

Evet, bir buçuk yıl önce sigarayı bıraktım çünkü Bran'ımın sağlığına herhangi bir şekilde zarar verme fikrini, yani aptal pasif içiciliği reddediyorum. Ayrıca, bana her konuda yardımcı oldu.

Şaka yapıyordum. Biraz fazla gelip canım sigara istediğinde, pragmatik ve sert tavrını takındı ve bir yasak ilan etti: Ya ona dokunacağım ya da sigara içeceğim.

Bir hafta içinde bıraktım, çok teşekkür ederim.

Amerika'ya yaptığım son seyahat o zamanın bir tekrarı gibiydi. Hayır, çok daha kötüydü çünkü onu göremedim bile. Saat farkına rağmen saatlerce telefonda konuştuk ve ben gerçekten uykuya dalana kadar telefonu kapatmadı.

Asla ama asla boş bir yatakta uyuma hissine alışmak istemiyorum. Başımı göğsüne yasladığı ve ben uykuya dalana kadar saçlarımı okşadığı yatağı tercih ederim. Uykuya dalarken ona arkadan sarılabildiğim ve ensesini öpebildiğim bir yatak.

Geçen haftaki deneyim artık yaşanmıyor.

Bran önemli bir sanat ödülü kazandığı için katıldığı bir ödül töreni nedeniyle benimle gelemedi. Bana ne olduğunu sorma. Aptalca karmaşık bir adı var.

Tek bildiğim, adamımın viral videolarıyla interneti ve çalışmalarıyla sanat insanlarının ruhunu kıran lanet olası bir dahi olduğu.

Bir keresinde onu sadece şort giyip beni boyarken işe konsantre olmuş bir şekilde filme aldığımda bu bir şaka olarak başladı. İnsanlar buna bayıldı, özellikle de nihai sonucu gördükten sonra. O zamandan beri sürekli gizli gizli videolarını çekiyorum. Ve bu sayede bir sürü anlaşma yaptı.

Ve ödüller. Birçoğu da. Artık sanat camiasında psikopat kardeşi kadar tanınıyor. Başından beri böyle olmalıydı, sadece söylüyorum.

Bran'in ilgiden hoşlanmadığını biliyorum ama dünyada bunu ondan daha fazla hak eden kimse yok. Kendini işine adamış, disiplinli ve saçma bir mükemmeliyetçi.

İki ay önce açtığı kişisel sergiyi herkesten çok hak ediyordu. Müthiş bir başarıydı ve gördüğüm en iyisiydi.

Çok fazla gördüğümden değil, sadece o ve annesinin katıldıklarını. Bazen beni Lan'ın sergilerine sürüklüyor ve ben de sadece

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

o psikopat hakkında konuşmak. Her neyse, bu resim özeldi ve sadece ilk solo resmi olduğu için değil. Resimlerinin çoğu benim ve dövmelerimin resmiydi, ancak ortadaki resim, sırf sonsuza kadar benim olsun diye babama güven fonumdan bir milyon pounddan fazla harcaması için yalvardığım resim, benim favorim.

Hâlâ kilit ekranım olarak kullanıyorum.

Yıllar önce bitiremediği tek resim.

Benim ayakta durduğum ve onun omzuma yaslandığı. Sonunda kendi yüzünü çizmeyi başardı ve bu sefer gülümsüyor.

O tablodan asla vazgeçmeyeceğim. Şeytan'la karşılaştığımda ona nilüfer çiçeğim hakkında her şeyi anlatabilmek için muhtemelen vasiyetime onu benimle birlikte gömmek için bir istek koymam gerekecek.

Kimden bahsetmişken, ya beni tasvir ettiği şekilde seven ya da kabadayı, acımasızca dürüst, güzel benliğime katlanamayan parlak sanat insanlarından oluşan şirketini terk ediyor.

Bran bana doğru yürürken, bir kez daha onun benimle olduğuna inanamamanın acizliğini yaşıyorum. Kalbim onunla o kadar dolu ki, patlamak üzere. Onu o kadar çok özledim ki, kendimi onu öpmekten alıkoymam gerekiyor, çünkü bu kesinlikle orada durmayacaktı.

İçimden bir ses züppelerin onu duvara itmemden ve Kolya ile Bran Jr.'ın birbirlerine merhaba demelerine izin vermemden hoşlanmayacaklarını söylüyor.

Sakin ol, Kolya, dostum. Müstakbel kayınvaliden burada.

"Başardın," diye nefes alıyor, gülümsemesi gözlerimi kamaştırıyor.

"Hayatta kaçırmazdım."

"Ama doğu kıyısında bir fırtına vardı. Lütfen bana buraya gelmek için düşüncesizce bir şey yaptığını söyleme."

"Pervasızlık benim göbek adımdır. Ama bu olayda, istesem bile hiçbir şey yapamazdım. Uçmak için onay almamız gerekiyordu. Mümkün olan en kısa sürede havalandım." Elindeki ödülü gösteriyorum. "Gerçek tören için burada olamadığım için üzgünüm."

"Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu."

"Tebrikler, bebeğim!" Ona dokunmam gerektiği için elimi ensesine doluyor ve boynunun yan tarafını okşuyorum. "Seninle ve kat ettiğin mesafeyle gurur duyuyorum. Başardın!"

Ödülü elime tutuşturuyor ve başını sallarken onu almam için beni zorluyor. "Başardık. Bunu sensiz asla yapamazdım bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen büyük şeyler için doğmuşsun ve ben burada olsam da olmasam da bunu yapabilecektin."

"Hayır, istemezdim. Bu harika şeyleri istememin sebebi sensin, unuttun mu?"

Başımı sallıyorum ve başının tepesini öpüyorum, muhteşem saçlarını koklamak için bir saniye duruyorum. "Seni çok özledim. Artık yanımda sen olmadan kesinlikle uçamam."

Çarpık papyonumu düzeltiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Fiziksel ya da duygusal olarak her zaman beni, nilüfer çiçeğimi düzeltiyor. Hala dırdır etmeyi seviyor, ama bu noktada kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dırdır etmeyi bıraktığı gün, umursamayı bıraktığı gündür.

"Beni bir daha terk etmesen iyi olur," diye fısıldıyor. "Sensiz uyuyamam."

"Ne oluyor lan? Telefonda konuştuğumuz her gece bana bebek gibi davranmayı bırakmamı söylemiştin."

"Şey, seni strese sokmak istemedim. Bu benim için daha kolay olduğu anlamına gelmiyor, biliyorsun."

"Kesinlikle benimle Amerika'ya geliyorsun. Ya da ben burada kalacağım. Jeremy ve Vaughn beni öldürecek ama bu ödemeye hazır olduğum bir

bedel." "Sana geleceğim demiştim. Her yerden çalışabilirim." "Çok

şükür."

Parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştiriyor. "Buradan çıkmak

ister misin?" "Evet."

Onu öpebilmek için çekip uzaklaştırmak üzereydim ki göğsünü göğsüme bastırdı ve dudaklarımı yakıcı, tutkulu bir öpücükle yuttu.

Tüm dünyanın önünde. Tüm sözleriyle.

Birkaç yıl önce biri bana bu sahneden bahsetseydi, ona sınırda yalancı derdim.

Ama nilüfer çiçeğim benim ona doyamadığım kadar bana da doyamıyor.

Öpüşmeyi derinleştiremeden geri çekiliyor ve Kolya'nın şeytani planını durduruyor.

Bu yüzden onu arkamdan sürüklüyorum, insanların arasından geçerek onu yalnız yakalamak için çaresizce çabalıyorum.

Bran bizi ailesinin evine götürüyor, ailesi ve Glyn geri gelmeden önce muhtemelen bir süre kendi başımıza kalacağız ve diğer psikopatlar Landon ve Kill'i de yanlarında getirecekler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tüm yolculuk boyunca Bran'in boğazını öpüyor, adem elmasını dişliyor, papyonunu çözüyor ve gömleğinin düğmelerini açarak köprücük kemiğinde morluklar bırakıyorum.

Çok sevdiği mükemmel görüntü, adımı inletip zevkini haykırırken dilimin ve parmaklarımın karşısında paramparça oluyor.

Benim nilüfer çiçeğim bulabileceğiniz en sorunsuz sürücüdür. Asla tüyleri diken diken olmaz, asla sinirlenmez, asla dikkatsiz sürmez, ama o bile arabayı yolun kenarında durdurmak zorunda kalır ve ben de Kolya'nın selam verebilmesi için onu kucağıma alırım.

Yine de kuru sevişme seansı durur, çünkü ahlaksızlıktan tutuklanmamızı istemez. Arabasının camları renkli olmasına rağmen.

Durmamın tek nedeni arabada hızlıca sevişmek istememem. Ondan mahrum kaldığım bir haftadan sonra ona doğru düzgün ziyafet çekmem gerekiyor.

Beni yanlış anlamayın, telefon seksini, müstehcen mesajlarını ve ara sıra gönderdiği penis resimlerini seviyordum - onu acı içinde ağlayan Kolya'nın binlerce resmiyle bombardımana tuttuktan sonra - ama gerçek şey kilometrelerce daha iyi.

Evin içine girer girmez dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, beni duvara doğru iterken ikimiz de tökezliyoruz, dili benimkiyle savaşıyor.

Pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum, böylece o duvara yaslanıyor, vücutlarımız aletten yukarıya doğru birbirine bastırılıyor.

"Seni o kadar çok özledim ki, tahmin bile edemezsin," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Mmm. Bir daha asla, bebeğim." Boğazına doğru konuşuyorum, dilimi ve dudaklarımı zonklayan nabzına ve onu neredeyse sonsuza dek kaybettiğim zamandan kalma silik yara izine doğru takip ediyorum.

O zamandan beri çok yol kat etti. Duygularıyla başa çıkma konusunda çok daha iyi hale geldi. Kendini affetmeyi ve hatta aynadaki görüntüsüne gülümsemeyi öğrendi.

Yine de bu kontrol manyağı eğilimlerimi durdurmadı. Bu benim sevdiğim bir kişilik özelliği, tıpkı onun bazen benim pervasız davranışlarımı gizlice sevdiği gibi.

Beni değiştirmeye çalışmıyor ve beni olduğum gibi kabul ediyor. Bu süreçte zarar görmediğim sürece kimi sakatlamam gerektiği umurunda değil. İşte o zaman kendini kaybediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şaka yapmıyorum. Bir keresinde Kill bana rastgele şeylerle vurmayı sevdiği için kafama bir çakmak fırlattı. Bran çakmağı kafasına geri fırlattı ve ona bir daha bana vurmamasını, aksi takdirde buna katlanmayacağını söyledi.

Ondan sonra ona biraz daha mı aşık oldum? Muhtemelen.

Bran titriyor ve elleri etrafımı sarıyor, biri belimi kavrarken diğeri saçlarımı serbest bırakıyor ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını duvara yaslıyor.

Onu ciğerlerime çekiyorum ve orada tutuyorum - narenciye ve lanet olası benim.

"Yatak. Şimdi." Tamamen işaretlenmiş boynuna karşı hırlıyorum ve en iyi kısmı? Artık morluklarımı saklamıyor. Aksine, kendininkileri de bırakmayı seviyor.

"Etrafta koşuşturup istenmeyen dikkatleri üzerine çekmene izin veremem. Dünyanın senin kime ait olduğunu bilmesi gerekiyor," diyor bana her seferinde.

"Önce sana bir şey göstermeliyim." Pantolonunu indirdi ve beni
Salon.

"Bekleyemez mi?" Kollarımı ona arkadan sarıyorum, onun kollarına
boynunu öperken.

Bu pozisyonda yürümek garip ve kesinlikle eğlenceli değil, ama Bran şikayet etmiyor ve hatta boğazına erişmeme izin veriyor, Adem elmasını kemirdiğimde inliyor.

"Bebeğim... dur..." Kapıyı iterek açarken sesi titriyor.

"Bana bebeğim diyemezsin ve durmamı isteyemezsin. Seni yiyip bitireceğim."

"Nikolai..."

"Mmm?"

"Odaklan lütfen."

"Bana bir saniye ver..."

"Nikolai!"

"Ne?" Başımı kaldırıyorum, ikimiz de bunun için yanıp tutuşurken beni durdurmasına biraz sinirleniyorum.

Sanki bu yeterince küfür değilmiş gibi, geri çekiliyor ve bana bakıyor. İşte
o zaman onun aptal ev stüdyosunda olduğumuzu fark ettim.

Yalan söylemeyeceğim, bu katta neredeyse kan kaybından öldüğünden beri bir tür travma yaşıyorum ve kesinlikle gerekmedikçe buraya gelmemeyi tercih ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerekli. Neyse ki adada yaşıyoruz ve ne zaman ailesini ziyaret etsek, çalışma havasında olmuyor.

Ancak şimdi beni bu uğursuz yere geri itiyor ve o günün görüntüleri kafamda oynaşırken Kolya'nın efsanevi libidosu bile küçülüyor. Bu uzun zaman önceydi ve bunu kabullenmeyi başardık. Bunun için onunla birlikte terapiye bile gittim, ancak hiçbir terapi onun tepkisiz bedenine sarıldığımda kafatasıma çarpan 'onu kaybediyorum' hissini silemez.

Yaşam özü mide bulandırıcı bir kırmızılıkta içinden akarken yere yığıldı.

Ama şimdi, o buruşuk takım elbisesi ve ışıltılı gülümsemesiyle karşımda dururken, bu görüntüler yavaş yavaş kayboluyor.

O burada.

O her zaman burada olacak.

Benim için geri geldi.

Bizim için.

"Bana ne göstermek istiyordun?" Alaycı bir tavırla soruyorum. "Şiddeti seçecek, yani bunun için ikimizi de engelleyecek kadar önemli olan şey nedir?"

Boğazını temizliyor. "Hayatımızın bir sonraki bölümüne başlayacağımıza ve yeni bir yere taşınacağımıza göre, bunun için bir tabloya ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"En sevdiğim resmin zaten bende." Telefonumu çıkardım ve ona kilit ekranını gösterdim. "Bu, herkesin ilk gördüğü şey olması için oturma odasına gidiyor."

Yüz hatlarında hayranlık dolu bir ifade beliriyor. "O zaman bunu yatak odasına koyalım."

Bir tuvali örten çarşafı çekerek çarpıcı bir eseri ortaya çıkarıyor. Ve bu, ellerinin yapabildiklerinin keskin detayları ya da dünyayı sarsan güzelliğiyle ilgili değil.

Bu onun resmetmeyi seçtiği sahne. Ben sarı dikişli maskeyi takarken o kucağımda oturuyor. Ve kendi maskesini boyamadı.

Tanıştığımız ilk geceden.

O geceden sonra istesem de onu aklımdan çıkaramadım.

Resimdeki ifadesi o zamanlar gördüğüm gibi değil. Utanmış ya da aşağılanmış olduğunu düşünmüştüm, ama kendi gözlerinden bakınca meraklanmış, kafası karışmış ve en önemlisi de tahrik olmuş görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Vay canına," diye nefes alıyorum, aslında bunu bana birazdan gerçekleşecek olan sikiş festivalinden önce gösterdiği için memnunum. "Bu... vay canına."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım bebeğim. Şu detaylara bak." Daha iyi bakmak için yaklaşıyorum. "Kesinlikle yatak odasına gidiyorsun. Yüzündeki o ifadeyi kimsenin görmesini istemiyorum. Bu sadece benim için."

Kıkırdıyor, sesi hafif ve bulaşıcı. Ben de gülümsüyorum. "Neden bu sahne?"

"Senden hoşlanmaya başladığım gece. Sonradan olduğunu sanıyordum ama hayır, başından beri kesinlikle ilgimi çekmiştin. Bu resim aracılığıyla o duyguyu sonsuza dek canlı tutmak istedim."

"Harika bir iş çıkardın. Adamım. Şimdi kilit ekranımda hangisini istediğimi bilmiyorum. Ne düşünüyorsun...?"

Lotus çiçeğimle yüzleştiğimde ve o lanet olası bir dizin üzerindeyken geri çekiliyorum.

Bu da ne...?

"O sahne bizim başlangıcımızdı, her ne kadar gösterişsiz olsa da. Senden ve sunduğun her şeyden ne kadar korkmuş olursam olayım, başka türlü olmasını istemezdim. Sen tanıdığım en saf, en tutkulu ruhsun. Ben kendimi bile sevmezken sen beni sevdin. Dağılıyorken beni bir arada tuttun ve bugün olduğum adam olana kadar her seferinde bir parça kendimi toparlamama yardımcı oldun." Ceketinin içine uzanıp koyu mavi kadife bir kutu çıkarıyor, ardından kutuyu açarak iki yüzük gösteriyor. "Seni kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum ve bana verdiklerinin bir kısmını geri verebilmem için hayatının geri kalanını benimle geçirmeyi seçersen bundan onur duyarım. Nikolai Sokolov, benimle evlenir misin-"

Önünde dizlerimin üzerine çöküp dudaklarını dudaklarıma sürüklediğimde, ben onun içinde kaybolana ve o benim havamı soluyana kadar onu lanet olası bir deli gibi öptüğümde kelimeler ağzından tam olarak çıkmamıştı.

Dudaklarını geri çekiyor ama alnını benimkine yapıştırıyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet, bebeğim. İstersen bugün seninle evlenirim ve seni kocam yaparım."

Yüzüğü parmağıma takarken sırıtışı beni neredeyse kör ediyor. İç kısmında lanet bir lotus çiçeği ve N X B işlenmiş.

"Güzel." Elimi ağzına götürüyor ve yüzüğün üzerinden parmak eklemlerimi öpüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzüğünü parmağına takarken "Evlenme teklif eden kişi ben olmalıydım," diye homurdanıyorum. "Bunu benden önce yaptığın için senden nefret ediyorum."

"Başlangıçta beni takip ettin. İlk teklif eden ben olmalıydım."

Elimi ensesinde gezdiriyorum ve alnını tekrar kendime doğru çekiyorum. Birbirimizi içimize çekerken parmakları saçlarımı okşuyor.

Bu hayatımın en mutlu anı ve mümkün olduğunca uzun süre bunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Hayatımızın geri kalanı, ha bebeğim?"

Başını sallıyor, dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hayatımızın geri kalanı, bebeğim."

"Senden başka kimseyle yapmazdım." Ağzım onunkine uzanıyor ve bu sefer onu daha yavaş öpüyorum, onu doyasıya içime çekiyorum.

Bu adamı sahip olduğum ve olmadığım her şeyimle seviyorum. Onu aklı başında ve deli yanlarımla seviyorum.

O benim lotus çiçeğim.

Benim beyaz atlı prensim. Hayatımın aşkı.

Benimkini.

SON

Bu kitapta yer alan çiftlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Killian Carson & Glyndon King: *Kötülük Tanrısı*

Kyle Hunter & Rai Sokolov: *Taht Düeti*

Levi & Astrid King: *Zalim Kral*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

God of Fury'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Eli King ve Ava Nash'in hikâyesi ve Tanrıların Mirası Serisi'nin son kitabı *Savaş Tanrısı* var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma Sırası

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *USA Today*, uluslararası ve 1 numaralı Amazon çoksatan yazarıdır.

Özür dilemeyen anti-kahramanlar ve kötü adamlar yazmasıyla tanınıyor çünkü genellikle kimsenin desteklemediği erkeklere aşık oluyor. Kitaplarına bir tutam karanlık, bir tutam endişe ve sağlıksız dozda yoğunluk serpiştirilmiştir.

Londra'daki özel günlerini, genişleyen evrenine kargaşa katmak için şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda Rina seyahat eder, yürüyüş yapar ve kedileri tam bir Kedi Leydi tarzında şımartır.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi Bülten

Okuyucu Grubu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar Notu
Legacy of Gods Ağaç
Çalma Listesi

1. Brandon
2. Brandon
3. Nikolai
4. Brandon
5. Nikolai
6. Nikolai
7. Brandon
8. Brandon
9. Nikolai
10. Brandon
11. Nikolai
12. Brandon
13. Nikolai
14. Brandon
15. Nikolai
16. Brandon
17. Nikolai
18. Nikolai
19. Brandon
20. Nikolai
21. Brandon
22. Nikolai
23. Brandon
24. Brandon
25. Nikolai
26. Nikolai
27. Brandon
28. Nikolai

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29. Brandon
30. Brandon
31. Nikolai
32. Levi
33. Brandon
34. Nikolai
35. Nikolai
36. Brandon
37. Nikolai
38. Brandon

Epilog 1-Brandon

Epilog 2-Nikolai

Sırada ne var?

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Dedication
Yazar Notu
Tanrıların Mirası Ağaç
Tanıtımı
Çalma Listesi
1. Brandon
2. Brandon
3. Nikolai
4. Brandon
5. Nikolai
6. Nikolai
7. Brandon
8. Brandon
9. Nikolai
10. Brandon
11. Nikolai
12. Brandon
13. Nikolai
14. Brandon
15. Nikolai
16. Brandon
17. Nikolai
18. Nikolai
19. Brandon
20. Nikolai
21. Brandon
22. Nikolai
23. Brandon
24. Brandon
25. Nikolai
26. Nikolai

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Brandon
28. Nikolai
29. Brandon
30. Brandon
31. Nikolai
32. Levi
33. Brandon
34. Nikolai
35. Nikolai
36. Brandon
37. Nikolai
38. Brandon
Epilog 1-Brandon Epilog 2-
Nikolai Sırada Ne Var?
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️